GLEN COOK

Compania Neagră

Glen Cook
Compania Neagră

Această carte este pentru membrii
St. Louis Science Fiction Society.
Vă iubesc pe toţi.

1
Emisarul

Minuni şi semne prevestitoare au fost destule, spune Un-Ochi. A fost vina noastră că le-am nesocotit sensul. Handicapul lui Un-Ochi nu-i afectează în niciun fel extraordinara capacitate de-a ghici corect trecutul.

Un fulger iscat din senin lovise Dealul Necropolitan. Nimerise placa de bronz care acoperea mormântul forvalaka, anulând jumătate din vraja ce-l fereca. Ploua cu pietre. Statuile sângerau. Preoţii mai multor temple raportaseră apariţia unor victime rituale cărora le lipseau inima sau ficatul. Una fugise după ce pântecele îi fusese deschis şi nu fusese recapturată. La Cazarma Furcii, unde erau încartiruite Trupele Orăşeneşti, imaginea lui Teux făcuse o piruetă. Nouă seri la rând, zece vulturi negri dăduseră ocol Bastionului. Apoi unul dintre ei izgonise acvila care-şi ducea traiul în vârful Turnului de Hârtie.

Astrologii refuzaseră să citească în stele, temându-se pentru vieţile lor. Un ghicitor nebun bătea străzile proclamând sfârşitul iminent al lumii. La Bastion, nu numai că acvila plecase, dar iedera de pe meterezele exterioare se ofilise şi făcuse loc unei plante agăţătoare care părea neagră, mai puţin în cea mai puternică lumină a zilei.

Dar lucruri de-astea se întâmplă an de an. Retrospectiv, nebunii pot transforma orice într-un semn prevestitor.

Ar fi trebuit să fim mai bine pregătiţi. Aveam, într-adevăr, patru vrăjitori cu pregătire modestă care să ne apere de pericolele zilei de mâine – deşi nici pe departe cu mijloace atât de sofisticate cum ar fi cititul în măruntaie de oaie.

Totuşi, cei mai buni proroci sunt cei care citesc în semnele trecutului. Aceştia acumulează rezultate fenomenale.

Beril se clatină neîncetat, cât pe ce să se prăvale peste buza prăpastiei, în haos. Regina Oraşelor Giuvaier era bătrână, decrepită şi smintită, îmbibată de izul degenerării şi-al putreziciunii morale. Numai un nebun ar fi surprins de ceva ce se târăşte pe străzile ei, noaptea.

*

Deschisesem larg toate obloanele, dorindu-mi o adiere dinspre port, cu putoarea ei de peşte cu tot. Vântul nu sufla nici cât să mişte o pânză de păianjen. Mi-am şters faţa şi m-am strâmbat către primul meu pacient.

— Iar ai lăţei, Creţule?

Rânji anemic. Era palid la faţă.

— Mă doare stomacul, Cobe[1].

Scăfârlia lui seamănă cu un ou lucios de struţ. De unde şi numele. M-am uitat peste orarul de pază şi peste ordinele de serviciu. Nimic ce să fi vrut să evite.

— E grav, Cobe. Serios.

— Hm.

Am adoptat alura mea profesională, sigur că ştiam despre ce era vorba. În ciuda căldurii, pielea îi era rece şi umedă.

— Ai mâncat altundeva decât la popotă în ultima vreme, Creţule?

O muscă îi ateriză pe tigvă, ţanţoşă ca un cuceritor. N-o luă în seamă.

— Mda. De trei-patru ori.

— Hm.

Am preparat un amestec lăptos, scârbos.

— Bea asta. Până la fund.

Toată faţa i se strâmbă după prima înghiţitură.

— Uite, Cobe, eu…

Mirosul chestiei ăleia îmi întorcea stomacul pe dos.

— Bea, prietene. Doi oameni au murit până s-ajung la rezultatul ăsta. Apoi Băgăciosul a băut-o şi a trăit.

Începea să se ducă vorba despre asta.

Bău.

— Vrei să spui c-am fost otrăvit? Albaştrii ăia afurisiţi mi-au dat ceva?

— Nu te agita. O să-ţi fie bine. Mda. Aşa se pare.

Fusese nevoie să-i deschid pe Walleye şi pe Bruce Sălbaticul

---

[1] În text, *Croaker* - doctor (în argou), dar şi cobe. (n. ed.).

ca să aflu adevărul. Era o otravă subtilă.

— Treci acolo pe pat, unde poate să ajungă briza până la tine – de-o fi să se işte cumva, nenorocita. Şi stai liniştit. Lasă licoarea să-şi facă efectul.

L-am făcut să se întindă.

— Spune-mi ce-ai mâncat afară.

Am luat un creion şi un grafic prins pe o tăbliţă. La fel procedasem şi cu Băgăciosul, dar şi cu Bruce Sălbaticul înainte să moară şi-i cerusem sergentului de pluton al lui Walleye să afle pe unde umblase acesta. Eram sigur că otrava provenea de la una dintre cele câteva bombe din apropiere, frecventate de membrii garnizoanei Bastionului.

Creţul îmi oferi informaţii care se potriveau întocmai.

— Bingo! I-am prins pe ticăloşi.

— Pe cine?

Era gata să plece să rezolve lucrurile el însuşi.

— Odihneşte-te. Mă duc la Căpitan.

L-am bătut pe umăr şi-am aruncat o privire în odaia alăturată. Creţul fusese singurul pacient la consultaţia de dimineaţă.

Am luat-o pe drumul cel mai lung, de-a lungul Zidului lui Trejan, a cărui privelişte dă spre portul Beril. La jumătatea drumului, m-am oprit şi am privit spre nord, dincolo de chei şi de far şi de Insula Fortăreţei, către Marea Chinurilor. Vele multicolore împestriţau apa gri-maronie, murdară, în vreme ce dhow-uri de coastă străbăteau cu iuţeală încrengătura de rute ce lega Oraşele Giuvaier. Deasupra, aerul era nemişcat, greu şi ceţos. Orizontul nu se putea desluşi. Jos, la nivelul apei, aerul era însă în mişcare. Întotdeauna era o briză ce dădea târcoale Insulei, chit că se ferea de ţărm ca de lepră. În apropiere, pescăruşii, zburând în cercuri, erau la fel de leneşi şi de apatici cum promitea să-i facă ziua pe majoritatea oamenilor.

Încă o vară în serviciul Sindicului din Beril, asudaţi şi murdari, apărându-l, fără să primim vreo mulţumire, de rivalii politici şi de indisciplinatele trupe băştinaşe. Încă o vară în care să ne rupem spatele, numai pentru a primi drept răsplată ce primise Creţul. Plata era bună, dar satisfacţiile morale puţine. Înaintaşii noştri ar muri de ruşine dacă ne-ar vedea atât de împuţinaţi.

Beril este culmea mizeriei, însă este şi un oraş străvechi şi plin de mistere. Istoria sa e un puţ fără de fund, plin cu apă tulbure. Mă amuz sondându-i profunzimile tenebroase,

încercând să separ faptele de ficţiune, legendă şi mit. Nu-i lucru uşor, întrucât vechii istorici ai oraşului au scris mereu astfel încât să fie pe placul mai-marilor zilei.

Cea mai interesantă perioadă, pentru mine, este vechiul regat, cel mai neglijat în cronici. Pe vremea aceea, în timpul domniei lui Niam, forvalaka au venit, au fost înfrânţi, după un deceniu de teroare, şi au fost închişi într-un mormânt sumbru de pe culmea Dealului Necropolitan. Ecouri ale acelei terori încă persistă în folclor şi-n ameninţările cu care mamele îşi potolesc plozii neascultători. Nimeni nu mai ţine minte ce erau, de fapt, forvalaka.

Mi-am reluat mersul, dorindu-mi cu disperare să ajung înaintea caniculei. Santinelele, în gheretele lor umbroase, purtau prosoape înfăşurate în jurul gâturilor.

O briză mă luă prin surprindere. Mi-am întors privirea către port. O corabie dădea ocol Insulei, o uriaşă fiară ce se târa cu greu, punând în umbră dhow-urile şi felucile. Un craniu argintiu se desena în centrul velei sale negre, întinse la maximum. Ochii lui roşii străluceau. Focuri pâlpâiau în spatele dinţilor săi ciobiţi. O bandă argintie sclipitoare îl încercuia.

— Ce naiba-i aia? întrebă o santinelă.

— Nu ştiu, Albinosule.

Dimensiunile navei mă impresionau mai mult decât velatura ei ostentativă. Cei patru vrăjitori minori pe care îi aveam în cadrul Companiei puteau egala această performanţă artistică. Nu văzusem însă niciodată o galeră cu cinci rânduri de vâslaşi.

Mi-am amintit de misiunea mea.

Am bătut la uşa Căpitanului. N-a răspuns. M-am poftit singur înăuntru şi l-am găsit sforăind în jilţul lui mare de lemn.

— Hei! am strigat. Foc! Revolte în Vaier! Dans la Poarta Zorilor!

Dans fusese un general de demult, căruia puţin îi lipsise să distrugă Berilul. Oamenii încă se cutremurau la auzul numelui său.

Căpitanul îşi păstră calmul. Nu întredeschise nici măcar o pleoapă şi nici nu surâse.

— Eşti arogant, Cobe. Când o să-nveţi să respecţi ierarhia?

Ierarhia însemna să-l bat la cap mai întâi pe Locotenent. Să nu-i întrerup lui somnul decât dacă Albaştrii atacau Bastionul.

I-am explicat despre Creţ şi despre graficul meu.

Îşi coborî picioarele de pe masă.

— Pare a fi o treabă pentru Milă.

Vocea îi era tăioasă. Compania Neagră nu tolerează ca oamenii săi să fie înjunghiaţi pe la spate.

*

Milă era cel mai groaznic comandant de pluton pe care îl aveam. Credea că o duzină de oameni ar fi fost de-ajuns, dar ne-a permis Tăcutului şi mie să-l însoţim. Eu îi puteam obloji pe răniţi. Tăcutul se putea dovedi folositor dacă Albaştrii recurgeau la forţă. Tăcutul ne-a întârziat o jumătate de zi, cât timp a făcut un drum în pădure.

— Ce dracu' pui la cale? l-am întrebat când s-a întors, trăgând după sine un sac ponosit.

Nu făcu decât să rânjească. Tăcut este şi tăcut rămâne.

Localul se numea Taverna Cheiului. Era un loc comod de pierdut vremea. Petrecusem multe seri acolo. Milă trimise trei oameni la uşa din spate şi câte doi la fiecare dintre cele două ferestre. Mai trimise doi pe acoperiş.

Toate clădirile din Beril au trapă în acoperiş. Vara, oamenii dorm acolo sus.

Pe restul ne conduse pe uşa din faţă a tavernei.

Milă era un ins pirpiriu, plin de sine, căruia îi plăceau gesturile dramatice. Intrarea lui ar fi trebuit precedată de fanfare.

Mulţimea încremeni, se holbă la scuturile şi lamele noastre dezgolite şi la porţiunile de feţe încruntate abia vizibile prin golurile din viziere.

— Verus! urlă Milă. Mişcă-ţi curul încoace!

Bunicul familiei care conducea localul îşi făcu apariţia. Se apropie de noi cu fereală, ca o potaie care se aşteaptă să încaseze un şut. Clienţii începură să şuşotească.

— Linişte! tună Milă.

Făptura-i mititică era capabilă să emită un ditamai răcnetul.

— Cum vă putem ajuta, bunii noştri domni? întrebă bătrânul.

— Îţi poţi aduce fiii şi nepoţi aici, Albăstruie.

Scaunele scârţâiră. Un soldat lovi cu spada într-o masă.

— Staţi locului, îi avertiză Milă. Vă luaţi doar prânzul, bine. Veţi fi liberi într-o oră.

Bătrânul începu să tremure.

— Nu înţeleg, domnule. Cu ce am greşit?

Milă rânji malefic.

— Joacă bine rolul inocentului. Omor, Verus. Două acuzaţii de omor prin otrăvire. Două tentative de omor prin otrăvire. Judecătorii au decis asupra pedepsei sclavilor.

Se distra.

Milă nu era unul dintre preferaţii mei. Rămăsese tot băiatul care smulgea aripile muştelor.

Pedeapsa sclavilor însemna să fii lăsat pradă hoitarilor, după ce-ai fost crucificat în public. În Beril, doar criminalii sunt îngropaţi fără incinerare sau nu sunt îngropaţi deloc.

În bucătărie se stârni larmă. Cineva încerca să iasă prin spate. Oamenii noştri se opuneau.

Sala principală explodă. Am fost izbiţi de un val de oameni care agitau pumnale.

Ne împinseră înapoi spre uşă. În mod clar, cei nevinovaţi se temeau că vor fi condamnaţi împreună cu cei vinovaţi. Justiţia în Beril este iute, crudă şi aspră şi rareori oferă acuzatului şansa de a se dezvinovăţi.

Un pumnal pătrunse pe după un scut. Unul dintre oamenii noştri căzu la pământ. Nu-s cine ştie ce luptător, dar am sărit să-i iau locul.

Milă făcu o remarcă răutăcioasă, pe care n-am desluşit-o.

— Aşa-ţi dai cu piciorul la şansa de-a ajunge-n rai, am parat. Ai ieşit din Cronici pe veci.

— Rahat. Nu laşi tu nimic pe dinafară.

O duzină de cetăţeni căzură răpuşi. Sângele se strângea în adânciturile podelei. Afară se adunau spectatori. În scurt timp, vreun ins mai aventuros avea să ne lovească pe la spate.

Un pumnal îl crestă pe Milă. Omul îşi pierdu răbdarea.

— Tăcutule!

Tăcutul îşi vedea deja de treabă, însă era Tăcutul. Asta presupunea lipsa oricărui sunet şi foarte puţine străfulgerări de furie.

Clienţii tavernei începură să se lovească peste feţe cu palmele şi să bată aerul cu mâinile, uitând de noi.

Ţopăiau şi dansau, ţinându-se de spate şi de şezut, ţipând şi urlând jalnic. Mai mulţi căzură.

— Ce naiba ai făcut? am întrebat.

Tăcutul rânji, arătându-şi dinţii ascuţiţi. Îmi trecu o labă tuciurie peste ochi. Am văzut taverna dintr-o perspectivă uşor modificată.

Sacul pe care-l adusese cu el conţinea, se pare, un cuib de viespi din acela peste care dai, dacă ai ghinion, în pădurea de la sud de Berii. Locatarii săi erau nişte monştri cu aspect de bondar pe care ţăranii îi numesc viespi-pleşuve. Au un temperament îngrozitor, cum nu mai întâlneşti nicăieri în natură. Îi puseră la respect pe cei din tavernă cât ai clipi, fără a se atinge de oamenii noştri.

— Bine lucrat, Tăcutule, spuse Milă, după ce îşi mai vărsă furia pe câţiva clienţi nefericiţi. Pe supravieţuitori îi mână în stradă.

L-am examinat pe camaradul nostru vătămat, în vreme ce soldaţii teferi îi lichidau pe răniţi. Îl scuteau pe Sindic de preţul unui proces şi-al unui călău, asta zicea Milă că fac. Tăcutul privea atent, rânjind în continuare. Nici el nu e milos, deşi rareori participă direct.

*

Am luat mai mulţi prizonieri decât ne aşteptam.

— Erau acolo, grămadă.

Ochii lui Milă scânteiau.

— Mersi, Tăcutule.

Şirul se întindea cât era strada de lungă.

Soarta-i o târfă capricioasă. Ne adusese la Taverna Cheiului într-un moment critic. Vârându-şi nasul ici şi colo, vrăjitorul nostru dezgropase un premiu, o ceată pitită într-o ascunzătoare de sub pivniţa de vinuri. Printre ei se aflau unii dintre cei mai cunoscuţi Albaştri.

Milă pălăvrăgea, întrebându-se cu voce tare cât de mare era recompensa pe care o merita informatorul nostru. Un asemenea informator nu exista. Sporovăiala avea scopul de a-i ajuta pe vrăjitorii noştri de casă să nu devină ţinte principale. Duşmanii noştri urmau să se împrăştie în toate zările, căutând spioni-fantomă.

— Scoate-i de acolo, ordonă Milă. Încă rânjind, aruncă o ocheadă mulţimii încremenite. Crezi c-or să încerce ceva?

Nu încercară. Suprema lui siguranţă de sine punea la respect pe oricine ar fi avut idei.

Am şerpuit pe străzi labirintice având pe jumătate vârsta lumii, prizonierii noştri târâindu-şi apatici picioarele. Eu căscam gura. Camarazii mei sunt indiferenţi faţă de trecut, dar eu nu pot să nu fiu impresionat – şi uneori intimidat – de profunzimea

istoriei Berilului.

Pe neaşteptate, Milă ordonă o oprire. Ajunseserăm pe Bulevardul Sindicilor, care şerpuieşte de la Casa Vamei prin centru până la poarta principală a Bastionului. Pe Bulevard se desfăşura o procesiune. Deşi noi ajunseserăm primii în intersecţie, Milă cedă trecerea.

Procesiunea consta dintr-o sută de oameni înarmaţi. Păreau mai duri ca oricine din Berii, în afară de noi. În fruntea lor, o siluetă întunecată călărea cel mai mare armăsar negru pe care-l văzusem vreodată. Călăreţul era scund, suplu într-un fel efeminat şi înveşmântat în straie din piele neagră. Purta un coif[2] negru care-i acoperea complet capul. Mănuşi negre îi ascundeau mâinile. Părea neînarmat.

— Fir-aş al naibii, şopti Milă.

Eram tulburat. Călăreţul acela îmi dădea fiori. Ceva primitiv din adâncul meu voia să o ia la fugă. Însă curiozitatea mă chinuia mai tare. Cine era? Coborâse oare de pe corabia aceea ciudată din port? Ce căuta aici?

Privirea fără ochi a călăreţului se plimbă cu indiferenţă pe deasupra noastră, ca şi când ar fi trecut peste o turmă de oi. Apoi sări îndărăt, aţintindu-se asupra Tăcutului.

Tăcutul îi susţinu privirea şi nu dădu niciun semn de frică. Şi totuşi păru să se facă oarecum mai mic.

Coloana trecu mai departe, dură, disciplinată. Zdruncinat, Milă comandă cetei noastre să se repună în mişcare. Am intrat în Bastion cu doar câţiva yarzi[3] în urma străinilor.

Îi arestaserăm pe majoritatea liderilor mai moderaţi ai Albaştrilor. Când zvonul despre raid se răspândi, cei mai pripiţi se hotărâră să acţioneze. Aceştia iscară ceva monstruos.

Vremea mereu potrivnică are efecte nocive asupra raţiunii oamenilor. Locuitorii din Beril sunt sălbatici. Revoltele se nasc aproape fără a fi provocate. Când lucrurile iau o turnură greşită, morţii se numără cu miile. Ăsta a fost unul dintre acele momente.

Armata constituie jumătate din problemă. Un şir de Sindici slabi şi cu mandat scurt a făcut ca disciplina să decadă. Soldaţii nu mai pot fi controlaţi. În general, totuşi, ei acţionează

---

[2] În text, *morion* - un tip de coif cu un bor plat şi cu o creastă continuă, din faţă până în spate, specific conchistadorilor spanioli. (n. ed.).

[3] 1 yard = 0.9144 metri. (n. ed.).

împotriva răzvrătiţilor. Văd în reprimarea revoltelor un soi de permis pentru a jefui.

S-a întâmplat ce era mai rău. Mai multe cohorte din Cazarma Furcii au solicitat o donaţie specială înainte să dea curs unui ordin de restabilire a liniştii. Sindicul a refuzat să plătească.

Trupele s-au revoltat.

Plutonul lui Milă a ridicat degrabă o baricadă aproape de Poarta Gunoaielor şi a respins toate cele trei cohorte. Majoritatea oamenilor noştri au fost ucişi, însă niciunul nu a spălat putina. Când au venit ajutoare, Milă însuşi pierduse un ochi, un deget, fusese rănit la umăr şi la şold şi se alesese cu mai bine de o sută de găuri în scut. Mi l-au adus mai mult mort decât viu.

În cele din urmă, răsculaţii au preferat să se împrăştie decât să dea piept cu restul Companiei Negre.

Răzmeriţele au fost cele mai grave din câte ţin minte. Am pierdut aproape o sută de fraţi de-ai noştri încercând să le reprimăm. Şi cu greu ne puteam permite şi pierderea unuia singur.

În Vaier, străzile erau acoperite de cadavre. Şobolanii s-au îngrăşat. Nori de vulturi şi şoimi au migrat dinspre zonele rurale.

Căpitanul a ordonat retragerea Companiei în Bastion.

— Să lăsăm lucrurile să-şi urmeze cursul, a spus. Noi am făcut destul.

Starea lui de spirit depăşise dezgustul şi acreala.

— Mandatul nostru nu ne cere să ne sinucidem.

Cineva glumi că am putea cădea în propriile noastre săbii.

— Se pare că la asta se aşteaptă Sindicul.

Berii ne demoralizase, însă niciunul nu era mai deziluzionat decât Căpitanul. Se învinuia pe sine pentru pierderile suferite. A încercat, de fapt, să demisioneze.

*

Hoarda adoptase o atitudine posacă, duşmănoasă, neorganizată, de menţinere a haosului. Zădărnicea orice încercare de-a stinge incendiile sau de-a preîntâmpina jafurile, însă în rest nu făcea decât să umbre haihui. Trupele răsculate, ale căror rânduri se îngroşaseră cu dezertori din alte unităţi, ucideau şi jefuiau sistematic.

În a treia noapte, am stat de pază pe Zidul lui Trejan, sub cerul spuzit de stele, o neroadă de santinelă voluntară. Oraşul

era straniu de liniştit. Probabil că asta m-ar fi îngrijorat mai tare dacă n-aş fi fost atât de obosit. Abia mă ţineam să nu adorm.

Tam-Tam mi se alătură.

— Ce faci aici, Cobe?

— Datoria.

— Arăţi ca moartea ambulantă. Du-te şi te odihneşte.

— Nici tu n-arăţi prea bine, piticanie.

Ridică din umeri.

— Cum e Milă?

— N-a ieşit încă la liman.

Nutream, la drept vorbind, puţine speranţe pentru el. Am arătat cu degetul.

— Ştii ceva despre chestia de-acolo?

Un strigăt singuratic răsună în depărtare. Avea o tonalitate care-l deosebea de celelalte strigăte recente. Acelea fuseseră pline de durere, furie şi teamă. Acesta era impregnat cu ceva mai sumbru.

O scăldă, în stilul caracteristic lui şi fratelui său, Un-Ochi. Dacă nu ştii ceva, ei îşi fac imediat socoteala că lucrul ăla ar fi un secret demn de păstrat. Vrăjitori!

— Umblă zvonul că răsculaţii au rupt peceţile de pe mormântul forvalaka, pe când prăduiau Dealul Necropolitan.

— Hă? Chestiile alea sunt libere?

— Aşa crede Sindicul. Căpitanul n-o ia în serios.

Nici eu n-o luam, deşi Tam-Tam părea îngrijorat.

— Păreau vânjoşi. Cei care au fost aici alaltăieri.

— Trebuia să-i recrutăm, zise el, cu o nuanţă de tristeţe în glas. El şi Un-Ochi erau în Companie de mult timp. Asistaseră la o bună parte din declinul ei.

— Ce-au căutat aici?

Ridică din umeri.

— Odihneşte-te o ţâră, Cobe. Nu te omorî cu firea. N-o să aibă nicio importanţă, la urma urmelor.

Se îndepărtă cu pas uşor, pierdut în tumultul gândurilor sale.

Am ridicat o sprânceană. Era *foarte* deprimat. M-am întors înapoi la focuri şi lumini şi la îngrijorătoarea absenţă a larmei. Ochii mi se închideau întruna, vederea mi se înceţoşa. Tam-Tam avea dreptate. Aveam nevoie de somn.

Din întuneric izbucni încă unul dintre strigătele acelea stranii şi disperate. Acesta era mai aproape.

*

— Scularea, Cobe.

Locotenentul nu era blând.

— Căpitanul te vrea la popota ofiţerilor.

Am gemut. Am înjurat. Am ameninţat cu mutilare de gradul întâi. El a rânjit, mi-a presat nervul cotului şi m-a rostogolit jos pe podea.

— M-am sculat deja, am mormăit, pipăind în jur după cizme. Despre ce-i vorba?

Plecase.

— O să supravieţuiască Milă, Cobe? întrebă Căpitanul.

— Nu cred, dar am văzut şi minuni mai mari.

Ofiţerii şi sergenţii erau prezenţi toţi în păr.

— Vreţi să ştiţi ce se întâmplă, rosti Căpitanul. Vizitatorul de alaltăieri era un sol de peste mări. A propus o alianţă. Resursele militare ale Nordului, în schimbul sprijinului flotelor din Berii. Mie îmi sună rezonabil. Totuşi, Sindicul face pe căposul. E încă supărat pentru cucerirea Opalului. I-am sugerat să fie mai flexibil. Dacă nordicii ăştia sunt nişte ticăloşi, atunci alianţa ar putea fi cel mai mic dintre mai multe rele. Mai bine aliat decât vasal. Problema noastră este ce poziţie să adoptăm dacă Emisarul insistă.

Acadea spuse:

— Să refuzăm dacă ne cere să ne luptăm cu nordicii ăştia?

— Poate. Să ne luptăm cu un magician poate să însemne distrugerea noastră.

Bum! Uşa popotei se deschise brusc. Un om scund, tuciuriu şi slăbănog, precedat de un nas coroiat, asemănător unui cioc, intră val-vârtej. Căpitanul sări şi bătu din călcâie.

— Sindicule.

Vizitatorul nostru dădu cu ambii pumni în tăblia mesei.

— Ai ordonat retragerea oamenilor tăi în Bastion. Nu vă plătesc să vă ascundeţi ca nişte potăi biciuite.

— Nu ne plăteşti nici să devenim martiri, răspunse Căpitanul, cu tonul pe care-l foloseşti ca să calmezi nebunii.

Suntem o forţă de protecţie, nu una de poliţie. Menţinerea ordinii cade în sarcina Trupelor Orăşeneşti.

Sindicul era ostenit, zăpăcit, speriat şi ajunsese la capătul puterilor. Ca toţi ceilalţi.

— Fii rezonabil, sugeră Căpitanul. Beril a trecut de un punct critic, de unde nu se mai poate întoarce. Haosul domină străzile. Orice încercare de restabilire a ordinii este sortită eşecului. Leacul, acum, este boala.

Asta mi-a plăcut. Începusem să urăsc Berilul.

Sindicul se făcu mic.

— Mai sunt şi forvalaka. Şi vulturul ăla din Nord, aşteptând lângă Insulă.

Tam-Tam tresări, ieşind dintr-un somn superficial.

— Lângă Insulă, spui?

— Aşteaptă să cad în genunchi.

— Interesant.

Micuţul vrăjitor recăzu în moţăială.

Căpitanul şi Sindicul se târguiră în privinţa termenilor mandatului nostru. Am scos exemplarul nostru din contract. Sindicul încercă să extindă clauzele cu „Mda, dar”. În mod evident, voia să între în luptă dacă emisarul începea să se dea rotund.

Elmo începu să sforăie. Căpitanul ne concedie şi îşi reluă contrele cu angajatorul nostru.

*

Presupun că şapte ore pot trece drept o noapte de somn. Nu l-am strâns de gât pe Tam-Tam când m-a trezit. Dar am bombănit şi m-am codit până ce m-a ameninţat că o să mă preschimbe într-un măgar ca să rag la Poarta Zorilor. Doar după ce m-am îmbrăcat şi ne-am alăturat altor doisprezece inşi, mi-am dat seama că n-am deloc habar ce se întâmplă.

— Mergem să aruncăm o privire la un mormânt, spuse Tam-Tam.

— Hă?

Nu-s prea deştept în unele dimineţi.

— Mergem pe Dealul Necropolitan să ne chiorâm la mormântul forvalaka.

— Stai o clipă…

— Ţi-e frică? Totdeauna te-am crezut laş, Cobe.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu-ţi face griji. Te vor însoţi trei maeştri vrăjitori, fără altă grijă decât aceea de-a vedea de fundul tău. Un-Ochi ar fi venit şi el, dar Căpitanul vrea să-l aibă aproape.

— Ce vreau eu să ştiu e de ce.

— Ca să descoperim dacă vampirii sunt reali. Ar putea fi o înscenare a navei ăleia fantomă.

— Mişto şmecherie. Poate ar fi trebuit să ne gândim noi la ea.

Ameninţarea forvalaka făcuse ceea ce nicio forţă armată nu putuse: oprise revoltele.

Tam-Tam încuviinţă din cap. Îşi trecu degetele peste micuţa tobă de la care-i venea numele. Am lăsat-o baltă. E mai rău ca frate-său când vine vorba de recunoaşterea greşelilor proprii.

Oraşul era la fel de tăcut ca un vechi câmp de luptă. Şi tot ca un câmp de luptă, era plin de putoare, muşte, hoitari şi morţi. Singurul sunet era bocănitul cizmelor noastre şi, într-un rând, urletul tânguitor al unui câine trist care-şi păzea stăpânul căzut.

— Preţul ordinii, am murmurat.

Am încercat să alung câinele. N-a vrut să se mişte.

— Costul haosului, ripostă Tam-Tam. *Bum* în tobă. Nu-i chiar acelaşi lucru, Cobe.

Dealul Necropolitan este mai semeţ decât înălţimile pe care se ridică Bastionul. Din Curtea Superioară, unde se află mausoleele celor bogaţi, puteam să văd corabia din Nord.

— Stau pur şi simplu acolo şi aşteaptă, rosti Tam-Tam. Cum a spus Sindicul.

— De ce nu vin pe uscat, pur şi simplu? Cine i-ar putea opri?

Tam-Tam ridică din umeri. Nimeni altcineva nu-şi dădu cu părerea.

Am ajuns la faimosul mormânt. Era la înălţimea reputaţiei pe care i-o clădiseră zvonurile şi legendele. Era foarte, foarte vechi, în mod evident lovit de fulger şi presărat cu scrijelituri făcute de tot soiul de unelte. Uşa groasă de stejar fusese spartă. Aşchii şi bucăţi de lemn zăceau împrăştiate pe o rază de doisprezece yarzi.

Spiriduş, Tam-Tam şi Tăcutul îşi puseră capetele laolaltă. Cineva glumi că în felul ăsta poate au de-un creier. Spiriduş şi Tăcutul se plasară apoi de o parte şi de cealaltă a uşii, cu câţiva paşi în spate. Tam-Tam se postă drept în faţa ei. Tropăi din picioare ca un taur pe cale să atace, îşi găsi locul şi se lăsă pe vine, cu braţele ridicate în aer într-un fel ciudat, ca o parodie a unui maestru de arte marţiale.

— Ce-ar fi să deschideţi uşa, netoţilor? mârâi el. Idioţilor. A trebuit să iau idioţi cu mine. (*Bum-bum* în tobă.) Stau ca momâile, cu degetele în nas.

Doi dintre noi am apucat uşa distrusă şi am smucit-o. Era prea deformată ca să cedeze cine ştie cât. Tam-Tam bătu în tobă, dădu drumul unui strigăt oribil şi ţâşni înăuntru. Spiriduş ţopăi către portal în urma lui. Tăcutul înaintă, alunecând rapid.

Înăuntru, Tam-Tam scoase un chiţăit de şobolan şi începu să strănute. Ieşi împleticit, lăcrimând, strivindu-şi nasul cu podul palmelor. Părea să sufere de-o răceală cruntă când spuse:

— N-a fost o şmecherie.

Pielea lui de abanos se făcuse pământie.

— Cum adică? am chestionat.

Îşi smuci degetul mare, indicând către mormânt. Spiriduş şi Tăcutul erau înăuntru de-acum. Începură să strănute.

M-am apropiat de intrare şi-am tras cu ochiul. Nu vedeam nici cât negru sub unghie. Doar praf mult în lumina soarelui, în apropiere. Apoi am păşit înăuntru. Ochii mi s-au adaptat.

Erau oase pretutindeni. Oase în maldăre, oase în stive, oase aranjate frumos după o raţiune dementă. Erau oase ciudate, asemănătoare cu acelea de om, însă de proporţii stranii pentru ochiul meu de medic. Trebuie să fi fost cincizeci de corpuri, la început. Le înghesuiseră bine, atunci, în trecut. Forvalaka, deci, fără doar şi poate, întrucât Beril îşi îngroapă nelegiuiţii fără să-i incinereze.

Erau şi cadavre proaspete. Am numărat şapte soldaţi morţi, înainte să mă apuce strănutul. Purtau culorile trupelor răsculate.

Am tras un leş afară, i-am dat drumul, m-am împleticit câţiva paşi şi am vomitat zgomotos. Când mi-am recăpătat controlul, m-am întors să-mi examinez captura.

Ceilalţi stăteau în jurul meu, verzi la faţă.

— Asta n-a făcut-o o fantomă, zise Spiriduş.

Tam-Tam încuviinţă din cap. Era cel mai zdruncinat dintre toţi. Mai zdruncinat decât era cazul, credeam eu.

Tăcutul îşi văzu de treabă, iscând cumva o mică briză rapidă, care intră pe uşa mausoleului şi ieşi înapoi degrabă, cu aripile încărcate de praf şi miros de moarte.

— Te simţi bine? l-am întrebat pe Tam-Tam.

Se uită cu coada ochiului la trusa medicală şi-mi făcu semn să-l las în pace.

— O să-mi fie bine. Doar că-mi aduceam aminte.

I-am acordat un minut, apoi l-am iscodit:

— Îţi aduceai aminte?

— Eram copii, Un-Ochi şi cu mine. Tocmai ne vânduseră lui N'Gamo, ca să-i devenim ucenici. Un mesager a venit dintr-un sat de pe deal.

Îngenunche lângă soldatul mort.

— Rănile sunt identice.

Eram zguduit. Nimic omenesc nu ucidea în felul acela şi totuşi rănile păreau deliberate, calculate, opera unei inteligenţe malefice. Asta făcea lucrurile şi mai oribile.

Am înghiţit în sec, am îngenuncheat şi mi-am început examinarea. Tăcutul şi Spiriduş se strecurară în mormânt. Spiriduş avea un mic glob luminos de chihlimbar, care i se rotea în mâinile făcute căuş.

— Fără sângerare, am observat.

— Iau sângele, zise Tam-Tam. Tăcutul mai trase un corp afară. Şi iau şi organele, atunci când au timp.

Al doilea corp fusese despicat dintre picioare până la gât. Inima şi ficatul lipseau.

Tăcutul se duse înapoi înăuntru. Spiriduş ieşi. Se aşeză pe o lespede de mormânt spartă şi clătină din cap.

— Ei? întrebă Tam-Tam.

— Nu e renghiul prietenului nostru, fără-ndoială. E real.

Arătă cu degetul. Corabia din Nord îşi continua patrularea în mijlocul unui roi de pescari şi navigatori de coastă.

— Au fost cincizeci şi patru de fiinţe închise aici. S-au mâncat una pe alta. Asta a fost ultima rămasă.

Tam-Tam sări ca ars.

— Care-i problema? am întrebat.

— Înseamnă că asta a fost cea mai rea, vicleană, crudă şi nebună dintre toate.

— Vampiri, am mormăit. În ziua de azi.

Tam-Tam spuse:

— Nu tocmai vampir. Acesta este leopardul de lună plină[4], leopardul-om care umblă în două picioare ziua şi în patru noaptea.

Auzisem de lupi de lună plină şi de urşi de lună plină. Ţăranii din împrejurimile oraşului meu de baştină spun astfel de poveşti. Dar nu auzisem nicicând de un leopard de lună plină. I-am spus asta lui Tam-Tam.

— Leopardul-om este din sudul îndepărtat. Din junglă.

---

[4] În text, *wereleopard,* ca în *werewolf* - vârcolac. (n. ed.).

Privi în gol, către mare.

— Trebuie să fie îngropaţi de vii.

Tăcutul aduse un alt cadavru.

Leoparzi de lună plină băutori de sânge, mâncători de ficat. Străvechi, devotaţi întunericului, animaţi de un mileniu de ură şi foame. Adevărat coşmar, nu alta.

— Poţi să-i faci faţă?

— N'Gamo n-a putut. Eu n-o să fiu niciodată la înălţimea lui, iar el şi-a pierdut un braţ şi un picior încercând să distrugă un mascul tânăr. Noi avem de-a face cu o femelă bătrână. Înrăită, crudă şi deşteaptă. Noi patru am putea s-o ţinem la distanţă. Dar s-o răpunem, nu.

— Dar dacă tu şi Un-Ochi ştiţi despre asemenea creaturi…

— Nu.

Tremura. Îşi strânse toba atât de tare, încât aceasta trosni.

— Nu putem.

*

Haosul se stinse. Străzile Berilului se cufundară într-o linişte la fel de adâncă precum străzile unui oraş cucerit. Până şi răzvrătiţii stătură ascunşi, până ce foamea îi împinse către hambarele municipale.

Sindicul încercă să-i forţeze mâna Căpitanului. Căpitanul îl ignoră.

Tăcutul, Spiriduş şi Un-Ochi căutară urma monstrului. Creatura funcţiona strict la nivel animal, săturându-şi foamea unei ere întregi. Facţiunile îl asaltară pe Sindic cu cereri de protecţie.

Locotenentul ne chemă din nou la popota ofiţerilor. Căpitanul nu pierdu vremea.

— Băieţi, situaţia este sumbră.

Se plimba de colo-colo.

— Beril cere un nou Sindic. Toate facţiunile au cerut Companiei Negre să nu se amestece.

Dilema morală creştea odată cu miza.

— Noi nu suntem eroi, continuă Căpitanul. Suntem duri. Suntem încăpăţânaţi. Încercăm să ne onorăm angajamentele. Dar nu murim pentru cauze pierdute.

Am protestat, vocea tradiţiei punând sub semnul întrebării propunerea lui încă nerostită.

— Este în discuţie supravieţuirea Companiei, Cobe.

— Am luat aurul, Căpitane. Onoarea este în discuţie. Preţ de patru secole, Compania Neagră şi-a respectat angajamentele ad literam. Gândeşte-te la Cartea lui Set, consemnată de Cronicarul Coral, pe când Compania se afla în slujba Arhonului de Bone, în vremea Revoltei Chiliarchilor.

— Ba tu să te gândeşti, Cobe.

Eram nervos.

— Invoc dreptul meu ca soldat liber.

— Are dreptul să vorbească, fu Locotenentul de acord.

El e un tradiţionalist şi mai mare decât mine.

— Bine. Să vorbească. Nu suntem obligaţi să-i urmăm spusele.

Am reamintit acel episod întunecat din istoria Companiei… până când am înţeles că mă cert cu mine însumi. Jumătate din mine voia să cadă la învoială.

— Cobe? Ai terminat?

Am înghiţit în sec.

— Găseşte-mi o portiţă legală şi voi fi de acord.

Tam-Tam îmi oferi un ropot batjocoritor de tobă.

Un-Ochi chicoti.

— Asta-i o treabă pentru Spiriduş, Cobe. Era avocat înainte să fie avansat ca peşte.

Spiriduş muşcă din momeală.

— *Eu* am fost avocat? Maică-ta a fost…

— Ajunge!

Căpitanul lovi cu palma în masă.

— Avem aprobarea lui Cobe. Acţionează în consecinţă. Găseşte o ieşire.

Ceilalţi părură uşuraţi. Chiar şi Locotenentul. Opinia mea, în calitate de Cronicar, avea mai multă greutate decât aş fi vrut.

— Soluţia evidentă este lichidarea celui cu care am încheiat contractul, am observat.

Ideea pluti în aer ca un miros vechi şi acru. Ca putoarea din mormântul forvalaka.

— Cine ne-ar putea învinui, în starea noastră jalnică, dacă un asasin ar trece de gărzi?

— Ai o minte dezgustător de sucită, Cobe, spuse Tam-Tam.

Îmi mai oferi un ropot de tobă.

— Râde ciob de oală spartă! Am păstra aparenţa onoarei. Mai dăm *şi noi* greş. La fel de des pe cât reuşim.

— Îmi place, spuse Căpitanul. Să punem lucrurile la cale, înainte să vină Sindicul şi să ne întrebe ce facem. Tu rămâi, Tam-Tam. Am o treabă pentru tine.

*

Era o noapte a urletelor. O noapte toropitoare, sufocantă, de genul celor ce spulberă ultima barieră şubredă dintre omul civilizat şi monstrul ghemuit în sufletul lui. Urletele veneau din casele unde teama, căldura şi înghesuiala întinseseră prea tare lanţurile monstrului.

Un vânt răcoros suflă dinspre golf, urmat de nori masivi de furtună, cu fulgere dansându-le în păr. Vântul mătură putoarea Berilului. Potopul căzut din ceruri îi spălă străzile. La lumina dimineţii, Beril păru un alt oraş, liniştit, răcoros şi curat.

Când ne-am îndreptat spre chei, străzile erau presărate cu băltoace. Rigolele era încă gâtuite de apele scurse de pe versanţi. La prânz, aerul avea să fie din nou greu şi mai umed ca oricând.

Tam-Tam ne aştepta într-o barcă pe care o închiriase. Am spus:

— Cât ai vârât în buzunarul tău din afacerea asta? Rabla asta pare gata să să se scufunde înainte să plecăm de pe Insulă.

— Nici măcar un sfanţ, Cobe.

Părea dezamăgit. El şi fratele lui sunt mari pungaşi şi mari bişniţari.

— Niciun sfanţ. Ambarcaţiunea asta-i mai bună decât arată. Stăpânul ei i-un contrabandist.

— Te cred pe cuvânt. Tu, probabil, ştii cel mai bine.

Chiar şi aşa, am păşit cât mai uşor când am urcat la bord. Se încruntă. Ar fi trebuit să ne prefacem că avariţia lui Tam-Tam şi Un-Ochi nu exista.

Porniserăm pe mare ca să facem un aranjament. Tam-Tam avea semnătura în alb a Căpitanului. Eu şi Locotenentul îl însoţeam ca să-i tragem un şut cum scrie la carte, în caz că se lăsa purtat de val. Tăcutul şi o jumătate de duzină de soldaţi ne însoţeau de dragul aparenţelor.

O şalupă vamală semnaliză către noi când am părăsit Insula. Am plecat înainte să ne poată tăia calea.

M-am lăsat pe vine şi am aruncat o privire pe sub tangon. Corabia cea neagră se profila din ce în ce mai mare.

— Blestemăţia aia e o insulă plutitoare.

— Prea mare, mârâi Locotenentul. O navă aşa mare n-ar rezista întreagă pe o mare zbuciumată.

— De ce nu? De unde ştii?

Chiar şi copleşit de teamă, tot eram curios în privinţa camarazilor mei.

— Am fost mus în tinereţe. Am învăţat câte ceva despre corăbii.

Tonul lui descuraja alte întrebări. Majoritatea oamenilor vor să-şi păstreze trecutul pentru ei. Aşa cum te-ai aştepta în compania unor răufăcători, uniţi doar de clipa prezentă şi de toate momentele de gen noi-împotriva-lumii prin care au trecut.

— Nu e prea mare dacă deţii ştiinţa taumaturgică de-a o ţine laolaltă, pară Tam-Tam.

Nu avea stare, lovea în tobă când şi când, în ritmuri nervoase. El şi Un-Ochi urăsc apa.

Aşa deci. Un misterios magician din Nord. O navă neagră ca podelele Iadului. Nervii mei începeau să zbârnâie.

Echipajul corabiei aruncă o scară de abordaj. Locotenentul urcă repede. Părea impresionat.

Eu nu sunt marinar, însă nava chiar mi se păru curată şi disciplinată.

Un ofiţer de rang inferior ne percheziţionă pe mine, pe Tam-Tam şi pe Tăcutul, apoi ne ceru să-l însoţim. Ne conduse în jos, pe scări şi prin pasaje spre pupa, fără o vorbă.

Emisarul Nordului şedea cu picioarele încrucişate, printre perne bogate, scăldat în lumina hublourilor deschise de la pupa, într-o cabină demnă de-un potentat din Est. Am rămas gură-cască. Tam-Tam mocnea de invidia avariţiei. Emisarul râse.

Râsul fu un şoc. Un sunet piţigăiat, aproape un chicotit, mai potrivit unei madone de tavernă în vârstă de cincisprezece ani decât unui om mai puternic decât orice rege.

— Iertare, spuse el, ducându-şi cu delicateţe o mână către locul unde i-ar fi fost gura, dacă nu ar fi purtat coiful cel negru.

Apoi:

— Luaţi loc.

Am holbat ochii, împotriva voinţei mele. Fiecare remarcă ieşea pe o voce distinctă, diferită. Existau oare mai mulţi oameni înăuntrul acelui coif?

Tam-Tam trase aer în piept. Tăcutul, tăcut din fire, se mulţumi să se aşeze. I-am urmat exemplul şi am încercat să nu fiu prea

enervant din pricina privirii mele înfricoşate şi curioase.

În ziua aia, Tam-Tam nu era cel mai bun diplomat. Izbucni:

— Sindicul nu mai are multe zile. Vrem să facem un aranjament…

Tăcutul îi înfipse vârful piciorului în coapsă.

Am mormăit:

— Acesta să fie îndrăzneţul nostru prinţ al hoţilor? Omul nostru cu nervi de oţel?

Emisarul chicoti.

— Tu eşti medicul? Cobe? Iartă-l. El mă ştie.

O groază rece, rece mă înfăşură cu aripile ei întunecate. Sudoarea îmi umezi tâmplele. N-avea de-a face cu căldura. O briză marină răcoroasă intra prin hublourile de la pupa, o briză pentru care locuitorii din Beril ar fi făcut moarte de om.

— N-ai de ce să te temi de mine. Am fost trimis să ofer o alianţă menită să aducă beneficii atât Berilului, cât şi oamenilor mei. Rămân convins că putem cădea la înţelegere – dar nu cu prezentul autocrat. Aveţi o problemă care implică aceeaşi soluţie ca şi a mea, însă contractul vostru nu vă lasă prea mult loc de manevră.

— Ştie totul. N-are rost să discutăm, cârâi Tam-Tam. Bătu în toba sa, dar fetişul nu-l ajută cu nimic. Se sufoca.

Emisarul observă:

— Sindicul nu este invulnerabil. Nici chiar păzit de voi.

O pisică mare de tot îi mâncase limba lui Tam-Tam. Emisarul se uită la mine. Am ridicat din umeri.

— Ce-ar fi dacă Sindicul ar sucomba în timp ce compania voastră luptă pentru a apăra Bastionul de gloată?

— Ideal, am spus. Dar asta nu rezolvă problema siguranţei noastre după aceea.

— Îndepărtaţi gloata, apoi descoperiţi decesul. Nu mai sunteţi angajaţi, aşa că părăsiţi Berilul.

— Şi unde să ne ducem? Şi cum să o luăm înaintea duşmanilor noştri? Trupele Orăşeneşti ne-ar urmări.

— Spune-i Căpitanului tău că dacă, după descoperirea morţii Sindicului, ar fi să primesc o cerere scrisă pentru medierea succesiunii, forţele mele vă vor înlocui la Bastion. Aţi putea să părăsiţi Berilul şi să faceţi tabără la Stâlpul Chinului.

Stâlpul Chinului este un pinten de calcar străbătut de nenumărate mici caverne. Se întinde către mare la o zi de marş,

la est de Berii. Acolo se află un far/turn de pază. Numele vine de la vaietul pe care îl scoate vântul când trece prin caverne.

— Aia-i o nenorocită de capcană mortală. Jigodiile alea ne-ar asedia şi-ar râde pe înfundate până ne-am mânca unul pe altul.

— Nimic mai simplu decât să trimit nişte bărci care să vă ia de acolo.

Ding-dong. Un clopot de alarmă sună undeva în mintea mea. Japiţa aia încerca să ne joace într-un fel.

— De ce naiba ai face asta?

— Compania voastră ar fi liberă de contract. Aş fi dispus să-i ofer eu unul. Este nevoie de soldaţi buni în nord.

Ding-dong. Clopotul ăla bătrân continua să cânte. Voia să ne ia cu el? Pentru ce?

Ceva îmi spunea că nu era momentul să întreb. Am schimbat subiectul.

— Cum e cu forvalaka?

Ia-o la dreapta când ei se aşteaptă s-o iei la stânga.

— Arătarea aia ieşită din criptă?

Vocea Emisarului era vocea femeilor din vise, torcând „vino”.

— S-ar putea să găsesc o întrebuinţare şi pentru ea.

— O s-o ţii sub control?

— Odată ce-şi va fi îndeplinit scopul.

M-am gândit la fulgerul care ştersese o vrajă de ferecare de pe o lespede ce rezistase oricăror intervenţii vreme de un mileniu. Sunt sigur că suspiciunea nu mi s-a citit pe faţă. Emisarul însă chicoti.

— Poate că da, doctore. Sau poate că nu. Interesantă enigmă, nu-i aşa? Întoarce-te la căpitanul tău. Hotărâţi-vă. Rapid. Duşmanii voştri sunt gata să acţioneze.

Făcu un gest prin care ne concedie.

*

— Tu doar livrează lada! se răsti Căpitanul la Acadea. Apoi mişcă-ţi fundul înapoi aici.

Acadea luă lada de curier şi plecă.

— Mai vrea cineva să se opună? Aţi avut ocazia să scăpaţi de mine, ticăloşilor. Aţi ratat-o.

Spiritele erau încinse. Căpitanul îi făcuse Emisarului o contra-propunere, fiindu-i oferit patronajul acestuia, în caz că Sindicul avea să se ducă la cei drepţi. Acadea îi ducea Emisarului răspunsul Căpitanului.

Tam-Tam murmură:
— Nu ştii ce faci. Nu ştii la ce te înhami.
— Luminează-mă. Nu? Cobe. Cum stau lucrurile afară?
Fusesem trimis să explorez oraşul.
— E ciumă, categoric. Ca niciuna de pân-acum. Forvalaka trebuie să fie vectorul.
Căpitanul îmi aruncă o privire chiorâşă.
— Termen medical. Vectorul este purtătorul. Ciuma se răspândeşte în grupuri în jurul victimelor creaturii.
Căpitanul mormăi:
— Tam-Tam? Tu cunoşti bestia asta.
— N-am auzit niciodată de una care să împrăştie boală. Şi noi toţi care am intrat în mormânt suntem încă sănătoşi.
M-am amestecat şi eu:
— Nu purtătorul are importanţă. Ci ciuma. Se va înrăutăţi, dacă oamenii nu încep să ardă cadavrele.
— N-a pătruns în Bastion, observă Căpitanul. Şi a avut un efect pozitiv. Militarii de rând au încetat să mai dezerteze.
— Am întâlnit multă aversiune în Vaier. Sunt în pragul unei alte explozii.
— Cât de repede?
— Două zile? Trei cel mult.
Căpitanul îşi muşcă buza. Laţul se strângea şi mai tare.
— Trebuie să…
Un membru al garnizoanei pătrunse pe uşă.
— S-a strâns o gloată la poartă. Au un berbece.
— Să mergem, spuse Căpitanul.
Ne-au trebuit doar câteva minute pentru a-i dispersa. Câteva proiectile şi câteva căldări cu apă clocotită. Au dat bir cu fugiţii, potopindu-ne cu blesteme şi ocări.
Se lăsă noaptea. Am stat pe zid, urmărind în depărtare luminile torţelor care rătăceau prin oraş. Gloata evolua, i se dezvolta un sistem nervos. Dacă-i creştea şi-un creier, aveam să ne trezim prinşi într-o revoluţie.
În cele din urmă, mişcarea torţelor se reduse. Explozia nu avea să vină în noaptea aceea. Poate a doua zi, dacă umiditatea şi căldura deveneau prea apăsătoare.
Mai târziu, am auzit un zgrepţănat în dreapta mea. Apoi un trosnet. Un zgâriat. Slab, slab, dar prezent. Se apropia. Groaza mă copleşi. Am rămas nemişcat precum gurguiele ghemuite

deasupra porţii. Briza deveni un vânt arctic.

Ceva venea peste creneluri. Ochi roşii. Patru picioare. Negru ca noaptea. Leopard negru. Se mişca la fel de fluid ca apa curgând în văi. Lipăi pe scări în jos, în curte, şi dispăru.

Maimuţa din creierul meu voia să se caţere chirăind într-un copac înalt şi să arunce cu excremente şi fructe putrede. Am rupt-o la fugă spre cea mai apropiată uşă, am adoptat o rută adăpostită spre apartamentul Căpitanului şi am intrat fără să ciocănesc.

L-am găsit pe priciul lui, cu mâinile sub cap, holbându-se la tavan. Odaia era iluminată de o singură lumânare plăpândă.

— Forvalaka e-n Bastion. Am văzut-o venind peste zid.

Vocea mea scârţâia ca a lui Spiriduş.

El mormăi.

— Mă auzi?

— Am auzit, Cobe. Du-te. Lasă-mă în pace.

— Da, domnule.

Aşa deci. Îl rodea pe dinăuntru. Am pornit spre uşă cu spatele…

Strigătul fu puternic, prelung şi neputincios şi se sfârşi brusc. Venea dinspre apartamentele Sindicului. Am scos spada, am dat buzna pe uşă afară – m-am izbit de Acadea. Acadea căzu la pământ. M-am aplecat deasupra lui, întrebându-mă vag de ce se întorsese atât de repede.

— Treci înăuntru, Cobe, ordonă Căpitanul. Vrei să fii omorât?

Se auziră alte strigăte dinspre apartamentele Sindicului. Moartea nu stătea s-aleagă.

L-am smucit pe Acadea înăuntru. Am pus zăvorul şi-am blocat uşa. Am rămas cu spatele lipit de ea, cu ochii închişi, gâfâind. E posibil să-mi fi imaginat, însă mi s-a părut că aud ceva mârâind, în timp ce lipăia pe coridor.

— Acum ce mai e? întrebă Acadea.

Faţa îi era lipsită de culoare. Mâinile-i tremurau.

Căpitanul termină de scris în pripă o scrisoare. I-o dădu.

— Acum te duci înapoi.

*

Cineva lovi cu pumnul în uşă.

— Ce-i? se răsti Căpitanul.

O voce, atenuată de lemnul gros al uşii, răspunse. Am spus:

— E Un-Ochi.

— Deschide.

Am deschis. Un-Ochi, Tam-Tam, Spiriduş, Tăcutul şi alţi o duzină se grăbiră să între. În încăpere se făcu cald şi aglomeraţie. Tam-Tam spuse:

— Omul-leopard e-n Bastion, Căpitane.

Uită să-şi puncteze vorbele cu toba. Aceasta părea să-i atârne inertă la şold.

Un alt strigăt dinspre apartamentele Sindicului. Imaginaţia *într-adevăr* mă păcălise.

— Ce-o să facem? întrebă Un-Ochi.

Era un omuleţ scofâlcit şi negru, nu mai înalt ca fratele lui, având de obicei un bizar simţ al umorului. Era cu un an mai mare ca Tam-Tam, dar la vârsta lor nimeni nu mai ţinea socoteala. Amândoi depăşiseră o sută de ani, dacă puteai crede Cronicile. Era îngrozit. Tam-Tam era în pragul isteriei. Spiriduş şi Tăcutul erau şi ei agitaţi.

— Ne poate elimina unul câte unul.

— Poate fi ucisă?

— Sunt aproape invincibile, Căpitane.

— Pot fi ucise?

Căpitanul adoptase un ton tăios. Şi el era speriat.

— Da, mărturisi Un-Ochi. Părea ceva mai puţin speriat decât Tam-Tam. Nimic nu este invulnerabil. Nici măcar fiinţa aia de pe corabia neagră. Dar asta e puternică, iute şi deşteaptă. Armele sunt de prea puţin folos. Vrăjitoria e mai bună, dar nici măcar ea nu ajută prea mult.

Niciodată înainte nu-l mai auzisem admiţându-şi limitele.

— Destul cu vorba, mârâi Căpitanul. Acum acţionăm.

De obicei, comandantul nostru era dificil de dibuit, însă acum motivele sale erau transparente. Furia şi frustrarea în faţa unei situaţii imposibile se concentraseră împotriva forvalakăi.

Tam-Tam şi Un-Ochi protestară vehement.

— Vă gândiţi la asta de când aţi aflat că făptura aia este liberă, spuse Căpitanul. Aţi decis ce-aţi face, dacă n-aţi avea încotro. Hai s-o facem.

Un alt strigăt.

— Turnul de Hârtie probabil e un abator, am murmurat. Creatura îi vânează pe toţi de-acolo.

Preţ de un moment, m-am gândit că până şi Tăcutul va protesta.

Căpitanul îşi încinse armele.

— Chibrit, adună oamenii. Blochează toate intrările în Turnul de Hârtie. Elmo, alege câţiva halebardieri şi arbaletieri buni. Săgeţile să fie otrăvite.

Douăzeci de minute se scurseră ca gândul. Am pierdut socoteala strigătelor. Am pierdut orice socoteală, cu excepţia unei agitaţii crescânde şi a întrebării: *de ce* invadase forvalaka Bastionul? De ce îşi continua vânătoarea? O mâna ceva mai mult decât foamea.

Emisarul sugerase că i-ar găsi el o întrebuinţare. Care? Asta? Ce era în capul nostru, să lucrăm cu cineva în stare de una ca asta?

Toţi cei patru vrăjitori colaborau la vraja ce ne deschidea drumul sfârâind. Aerul însuşi scotea scântei albastre. Halebardierii veneau în urmă. Arbaletierii îi secondau. În spatele lor, încă o duzină dintre oamenii noştri intră în apartamentele Sindicului.

Anticlimax. Anticamera Turnului de Hârtie arăta perfect normală.

— E sus, ne spuse Un-Ochi.

Căpitanul se întoarse spre pasajul dindărătul nostru.

— Chibrit, adu-ţi oamenii înăuntru.

Avea de gând să înainteze cameră cu cameră, blocând toate ieşirile, mai puţin una, destinată retragerii. Un-Ochi şi Tam-Tam nu erau de acord. Ei susţineau că, prinsă la strâmtoare, făptura avea să fie şi mai periculoasă. O tăcere rău-prevestitoare ne împresura. Nu se mai auziseră ţipete de câteva minute bune.

Am găsit prima victimă la baza scărilor ce duceau către Turnul de Hârtie.

— Unul de-ai noştri, am bolborosit.

Sindicul mereu se înconjura cu un detaşament din Companie.

— Apartamentele de dormit sunt la etaj?

Nu fusesem niciodată înăuntrul Turnului de Hârtie.

Căpitanul încuviinţă din cap.

— Bucătăria la un etaj, rezervele la altul, apartamentele slujitorilor la următoarele două, apoi familia, apoi Sindicul însuşi. Biblioteca şi birourile, în vârf. Vrea să se ajungă greu la el.

Am examinat leşul.

— Nu prea seamănă cu cele din mormânt. Tam-Tam. Nu i-a luat sângele şi nici organele. Cum aşa?

Nu avea niciun răspuns. Nici Un-Ochi nu avea.

Căpitanul miji ochii către umbrele de sus.

— Acum vine greul. Halebardieri, câte un pas o dată. Ţineţi armele coborâte. Arbaletieri, rămâneţi patru sau cinci paşi în spate. Trageţi în tot ce mişcă. Scoateţi toţi săbiile. Un-Ochi, trimite-ţi vraja înainte.

Sfâr-sfâr. Pâş, pâş, încetişor. Izul fricii. *Zbang!* Un om îşi declanşase accidental arbaleta. Căpitanul scuipă şi bolborosi ca un vulcan ce sta să erupă.

Nu vedeam absolut nimic.

Apartamentele slujitorilor. Pereţii erau împroşcaţi cu sânge. Corpuri şi bucăţi de corpuri zăceau pretutindeni, printre piese de mobilier făcute toate ferfeniţă, până la ultima.

Sunt oameni duri în Companie, însă până şi cel mai dur era mişcat. Chiar şi eu, care, în calitate de medic, văd tot ce are mai rău de oferit câmpul de luptă.

Locotenentul spuse:

— Căpitane, eu aduc şi restul Companiei. Creatura n-o să ne scape.

Tonul lui nu lăsa loc de contrazicere. Căpitanul se mulţumi să aprobe din cap.

Carnajul avea efectul ăsta. Teama se risipea întrucâtva. Majoritatea dintre noi hotărâserăm că fiara trebuia nimicită.

De sus se auzi un strigăt. Era ca o ispită la adresa noastră, sfidându-ne să înaintăm. Oameni cu priviri aprige o luară în sus pe scări. Vraja îi preceda şi aerul trosnea. Tam-Tam şi Un-Ochi îşi înăbuşiră groaza. Începu cu adevărat o vânătoare pe viaţă şi pe moarte.

Un vultur alungase acvila care-şi avea cuibul în vârful Turnului de Hârtie, un semn cu adevărat rău. Nu mai aveam nicio speranţă pentru angajatorul nostru.

Am urcat ultimele cinci etaje. Sângele arăta clar că forvalaka le vizitase pe toate…

Tam-Tam ridică iute mâna, indicând ceva. Forvalaka era pe-aproape. Halebardierii îngenunchează cu armele pregătite. Arbaletierii îşi aţintiră armele către umbre. Tam-Tam aşteptă jumătate de minut. El, Un-Ochi, Tăcutul şi Spiriduş rămaseră pe loc atenţi, ascultând ceva ce restul lumii nu putea decât să-şi imagineze. Apoi:

— Aşteaptă. Aveţi grijă. Nu-i lăsaţi loc de acţiune.

Am pus o întrebare prostească, mult prea târziu pentru ca răspunsul să mai aibă vreo importanţă.

— N-ar trebui să folosim arme de argint? Vârfuri de săgeată şi săbii?

Tam-Tam păru derutat.

— De unde vin eu, ţăranii spun că vârcolacii trebuie ucişi cu argint.

— Rahat. Îi ucizi aşa cum ucizi orice altceva. Doar că te mişti mai repede şi loveşti mai tare, fiindcă n-ai decât o şansă.

Cu cât destăinuia el mai multe, cu atât creatura părea mai puţin teribilă. Era ca şi când am fi vânat un leu răzleţit. Ce atâta gargară?

Mi-am amintit de apartamentele servitorilor.

— Nimeni să nu mişte, zise Tam-Tam. Şi nu faceţi gălăgie. O să încercăm să trimitem o vrajă.

El şi ai săi îşi apropiară capetele. După un timp, ne făcu semn să ne reluăm înaintarea.

Am avansat uşor pe palier, strânşi unul în altul, un arici uman cu ţepi de oţel. Vrăjitorii îşi iuţiră vraja. Dinspre umbrele din faţă veni un răcnet furios, urmat de un râcâit de gheare. Ceva se mişcă. Arbaletele vibrară. Un alt răcnet, aproape sfidător. Vrăjitorii îşi apropiară iarăşi capetele. Jos, Locotenentul le ordona oamenilor săi să ocupe punctele prin care forvalaka ar fi trebuit să treacă pentru a evada.

Am înaintat încet prin întuneric, tensiunea crescând. Cadavrele şi sângele ne împiedicau la tot pasul. Oamenii se grăbiră să blocheze uşile. Uşurel, am pătruns într-o suită de birouri. De două ori arbaletele traseră în ceva ce se mişca.

Forvalaka urlă, la nici doisprezece paşi distanţă. Tam-Tam scoase un suspin care era pe jumătate un geamăt.

— Am prins-o, zise el, vrând să spună că o nimeriseră cu vraja lor.

La doisprezece paşi. Chiar acolo, cu noi. Nu vedeam nimic… Ceva se mişcă. Săgeţile zburară. Un om ţipă…

— La naiba! înjură Căpitanul. Cineva era încă-n viaţă aici.

Ceva negru ca noaptea şi iute ca o moarte subită sări pe deasupra halebardelor. Am avut un singur gând, *Repede!,* înainte ca bestia să ajungă între noi. Oamenii se împrăştiară care încotro, ţipară, se împiedicară unul de altul. Monstrul răcnea şi mârâia, folosindu-şi ghearele şi colţii mult prea iute ca

ochiul să-l poată urmări. La un moment dat, am crezut că am retezat o bucată de beznă, apoi o lovitură mă azvârli doisprezece paşi mai încolo.

M-am opintit în picioare şi m-am lipit cu spatele de un stâlp. Eram sigur că o să mor, sigur că lucrul acela ne va ucide pe toţi. Curată nebunie să credem că îi putem veni de hac. Trecuseră doar câteva secunde. O jumătate de duzină de oameni erau morţi. Şi mai mulţi erau răniţi. Forvalaka nu părea să fi fost încetinită, darămite vătămată. Nici armele şi nici vrăjile n-o atingeau.

Vrăjitorii noştri stăteau strânşi grămadă, încercând să producă o altă vrajă. Căpitanul era centrul unui al doilea grup. Restul oamenilor erau împrăştiaţi. Monstrul ţâşnea de colo-colo, secerându-i unul câte unul.

O flacără cenuşie săgetă încăperea, luminând-o pentru o clipă în întregime şi imprimând măcelul pe retina ochilor mei. Forvalaka strigă, de data asta chiar de durere. Un punct pentru vrăjitori.

Se furişă în direcţia mea. Când fulgeră pe lângă mine, am lovit cu sabia, panicat. Am ratat. Bestia se răsuci, o luă la fugă şi se năpusti către vrăjitori. Aceştia o întâmpinară cu o nouă vrajă-fulger. Forvalaka urlă. Un bărbat ţipă. Bestia se zvârcoli pe podea ca un şarpe muribund. Oamenii o înjunghiară cu suliţe şi săbii. Reuşi să se ridice iar în picioare şi o zbughi pe ieşirea pe care o păstraserăm deschisă pentru noi.

— Vine! urlă Căpitanul la Locotenent.

M-am muiat, conştient numai de un sentiment de uşurare. Plecase... Nici n-am atins bine podeaua cu fundul, că Un-Ochi mă şi trăgea în picioare.

— Vino, Cobe. L-a nimerit pe Tam-Tam. Trebuie să-l ajuţi.

M-am împleticit într-acolo, conştient deodată de o tăietură superficială la un picior.

— Trebuie curăţată bine, am bâiguit. Ghearele alea precis sunt mizerabile.

Tam-Tam era o ruină umană contorsionată. Gâtlejul îi fusese sfârtecat, pântecele desfăcut. Braţele şi pieptul îi fuseseră sfâşiate până la os. Incredibil, era încă în viaţă, însă nu-l puteam ajuta cu nimic. Niciun medic nu l-ar fi putut ajuta cu ceva. Nici chiar un maestru vrăjitor specializat în vindecare nu l-ar fi putut salva pe omuleţul cel negru. Un-Ochi insistă totuşi să încerc şi

asta am făcut, până când Căpitanul mă trase de acolo ca să-i asist pe cei cu şanse mai bune de supravieţuire. În timp ce eu plecam, Un-Ochi îl ocărî în gura mare.

— Aduceţi nişte lumină aici! am ordonat.

În acelaşi timp, Căpitanul începu să-i adune lângă intrarea deschisă pe cei care nu fuseseră răniţi, spunându-le să o apere.

Când lumina se făcu mai puternică, dimensiunile dezastrului deveniră şi mai clare. Fuseserăm decimaţi. Mai mult, o duzină de fraţi care nu fuseseră cu noi zăceau risipiţi prin încăpere. Fuseseră de gardă. Alături de ei se aflau la fel de mulţi secretari şi consilieri ai Sindicului.

— L-a văzut cineva pe Sindic? întrebă Căpitanul. Aici trebuie să fi fost.

El, Chibrit şi Elmo începură să caute. N-am prea avut ocazia să urmăresc ce făceau. Cârpeam şi coseam ca un apucat, solicitând orice ajutor puteam obţine. Forvalaka lăsase răni adânci de gheare care necesitau suturi precise şi dibace.

Cine ştie cum, Spiriduş şi Tăcutul reuşiră să-l calmeze pe Un-Ochi destul cât să poată fi de ajutor. Poate îi făcuseră ceva. Omul lucra într-o stare de ameţeală vecină cu inconştienţa.

Când am avut ocazia, i-am mai aruncat o privire lui Tam-Tam. Era *încă* viu, agăţându-se de toba lui mică. La naiba! O asemenea încăpăţânare merita răsplătită. Dar cum? Experienţa mea pur şi simplu nu era suficientă.

— Hei! strigă Chibrit. Căpitane!

Am întors ochii într-acolo. Dădea cu sabia într-un cufăr.

Cufărul era din piatră. Era un seif în genul celor care le plac bogaţilor din Berii. Acela cântărea, probabil, cinci sute de livre[5]. Exteriorul lui era cioplit fantezist. Bună parte din decoraţiuni fusese stricată. Râcâită de gheare?

Elmo sparse încuietoarea şi forţă capacul, deschizându-l. Am zărit un om zăcând deasupra unui morman de aur şi bijuterii, adăpostindu-şi capul cu braţele şi tremurând. Elmo şi Căpitanul schimbară o uitătură întunecată.

Atenţia îmi fu abătută de apariţia Locotenentului. Stătuse la postul său de jos până îl cuprinsese îngrijorarea, văzând că nu se întâmplă nimic. Forvalaka nu coborâse.

— Scotoceşte turnul, îi spuse Căpitanul. Poate s-a dus sus.

Deasupra noastră mai erau două niveluri.

---

[5] 1 livră = 0,453 kg. (n. ed.).

Când am văzut din nou cufărul, era închis la loc. Angajatorul nostru nu se vedea nicăieri. Chibrit şedea pe el, curăţându-şi unghiile cu un pumnal. I-am ochit pe Căpitan şi Elmo. Era ceva ciudat la ei, ceva abia perceptibil.

Nu se putea ca ei să fi terminat ceea ce forvalaka începuse, nu-i aşa? Nu. Căpitanul nu putea trădă idealurile Companiei în felul ăsta. Sau putea?

N-am întrebat.

Cercetarea turnului nu scoase la iveală nimic în afara unei dâre de sânge ce ducea pe acoperişul clădirii, unde forvalaka zăcuse, adunându-şi puterile. Fusese grav rănită, însă scăpase coborând pe faţada turnului.

Cineva propuse să mergem după ea. La aceasta, Căpitanul răspunse:

— Plecăm din Beril. Nu mai suntem angajaţi. Trebuie să ieşim de-aici înainte ca oraşul să se întoarcă împotriva noastră.

Îi trimise pe Chibrit şi pe Elmo să-i ţină sub ochi pe cei din garnizoana locală. Ceilalţi evacuară răniţii din Turnul de Hârtie.

Preţ de mai multe minute, am rămas nesupravegheat. Am tras cu ochiul spre cufărul de piatră. Tentaţia creştea, dar i-am rezistat. Nu voiam să ştiu.

*

Acadea se întoarse după ce toată harababura se terminase. Ne spuse că Emisarul era pe chei şi îşi debarca soldaţii.

Oamenii îşi strângeau lucrurile şi le încărcau, unii şuşotind despre evenimentele din Turnul de Hârtie, alţii plângându-se că trebuia să plecăm. Când te opreşti într-un loc, începi imediat să prinzi rădăcini. Aduni lucruri. Îţi găseşti o femeie. Apoi inevitabilul se petrece şi trebuie să laşi totul în urmă. În cazarma noastră, multă suferinţă plutea în aer.

Când sosiră cei din Nord, eram la poartă. Am ajutat la manevrarea cabestanului care ridica grilajul de fier. Nu mă simţeam deloc mândru. Fără aprobarea mea, Sindicul poate că n-ar fi fost niciodată trădat.

Emisarul ocupă Bastionul. Compania îşi începu evacuarea. Era în jur de trei noaptea şi străzile erau pustii.

Când parcurseserăm două treimi din drumul spre Poarta Zorilor, Căpitanul ordonă oprirea. Sergenţii îi adunară pe toţi cei în stare să lupte. Ceilalţi îşi Continuară drumul cu căruţele.

Căpitanul ne duse pe la nord, pe Bulevardul Vechiului

Imperiu, unde împăraţii Berilului îşi imortalizaseră triumfurile. Multe dintre monumente sunt bizare şi acordă atenţie unor mărunţişuri precum cai favoriţi, gladiatori ori iubiţi de ambele sexe.

Aveam o presimţire de rău augur încă dinainte să ajungem la Poarta Gunoaielor. Neliniştea se preschimbă în bănuială, iar bănuiala înflori într-o certitudine amară pe când intrarăm pe domeniile armatei. Nu este nimic în apropierea Porţii Gunoaielor, nimic altceva decât Cazarma Furcii.

Căpitanul nu făcu nicio declaraţie. Când ajunserăm la baza Furcii, toţi ştiau ce urma.

Trupele Orăşeneşti erau dezorganizate ca şi până atunci. Poarta bazei era deschisă şi singurul paznic dormea. Am mărşăluit înăuntru nederanjaţi. Căpitanul începu să împartă sarcini.

Între cinci şi şase mii de oameni rămăseseră acolo. Ofiţerii lor restabiliseră un dram de disciplină, amăgindu-i să-şi predea armele înapoi la depozitul de armament. Prin tradiţie, căpitanii din Beril le încredinţează oamenilor arme doar în ajunul unei bătălii.

Trei plutoane intrară direct în cazarmă, ucigându-i pe cei din paturi. Plutonul rămas stabili o poziţie de apărare în celălalt capăt al bazei.

Căpitanul se declară mulţumit abia după ce soarele ajunse sus pe cer. Ne-am retras şi ne-am grăbit după convoiul nostru cu bagaje. Nu era unul între noi care să nu-şi fi făcut plinul.

Desigur, n-am fost urmăriţi. Nimeni nu veni să ne asedieze tabăra pe care am ridicat-o la Stâlpul Chinurilor. Asta şi fusese ideea. Asta şi eliberarea unei furii reprimate vreme de mulţi ani.

*

Eu şi Elmo stăteam în capătul promontoriului, privind cum soarele după-amiezei făcea jocuri de lumini la marginea unei furtuni aflate în largul mării. Se năpustise şi ne măturase tabăra cu potopu-i răcoros, după care se rostogolise înapoi către apă. Era un spectacol frumos, deşi nu deosebit de colorat.

Elmo nu era prea vorbăreţ în ultimul timp.

— Te macină ceva, Elmo?

Furtuna se interpuse în calea luminii, dând mării nuanţa fierului ruginit. Mă întrebam dacă valul de răcoare ajunsese în Berii.

— Cred că poţi să ghiceşti, Cobe.
— Cred că pot.
Turnul de Hârtie. Cazarma Furcii. Modul ruşinos în care ne eliberaserăm de contract.
— Cum crezi că va fi la nord de mare?
— Crezi că vrăjitorul cel negru o să vină, ai?
— O să vină, Elmo. Are doar puţin de furcă până să-şi facă marionetele să danseze după cum le cântă.
Cum aveau toţi cei care încercau să îmblânzească oraşul acela bezmetic.
— Hmm. Şi: Uită-te acolo.
Un pâlc de balene plonjă pe lângă stâncile din apropierea promontoriului. M-am străduit să par neimpresionat şi nu mi-a ieşit. Dansând în marea de culoarea fierului, bestiile erau magnifice.
Ne-am aşezat cu spatele la far. Părea că ne uitam la o lume neatinsă vreodată de Om. Uneori îmi spun că ar fi mai bine dacă n-am exista.
— E o navă acolo, zise Elmo.
N-am văzut-o decât atunci când vela ei a reflectat focul soarelui de după-masă, devenind un triunghi portocaliu tivit cu auriu, ce sălta şi se clătina pe hula mării.
— Cabotier. Poate unul de douăzeci de tone.
— Aşa mare?
— Pentru un cabotier. Navele de apă adâncă ajung uneori şi la optzeci de tone.
Timpul se scurse, capricios şi nestatornic. Ne-am uitat la navă şi la balene. Eu am început să visez cu ochii deschişi. Pentru a suta oară, am încercat să-mi imaginez noul tărâm spre care ne îndreptam, bazându-mă pe poveştile neguţătorilor, şi alea auzite la mâna a doua. Cel mai probabil aveam să trecem prin Opal. Opal era o reflecţie a Berilului, se spunea, deşi era un oraş mai tânăr…
— Nesăbuitul ăla o să se facă ţăndări în stânci.
M-am trezit din visare. Cabotierul era periculos de aproape de enunţată soartă. Schimbă cursul în ultima clipă şi trecu la numai o sută de yarzi de dezastru, reluându-şi traseul iniţial.
— Asta chiar ne-a făcut ziua mai interesantă, am observat.
— Într-o bună zi o să spui şi tu ceva fără să fii sarcastic, Cobe, şi-atunci eu o să mă fac covrig şi-o să-mi dau duhul.

— Asta mă ţine pe linia de plutire, prietene.
— Asta-i discutabil, Cobe. Discutabil.
Am continuat să scrutez faţa zilei de mâine. Mai bine decât să contempli trecutul. Totuşi, ziua de mâine refuza să-şi dea jos masca.
— Se întoarce, zise Elmo.
— Ce? O!
Cabotierul se legăna pe valuri, abia înaintând, iar prova sa se întorcea spre ţărmul din josul taberei noastre.
— Vrei să-i spunem Căpitanului?
— Presupun că ştie. Oamenii de la far.
— Aha.
— Rămâi cu ochii-n patru, în caz că mai apare ceva.

Furtuna se îndrepta către apus de-acum, acoperind orizontul şi aruncându-şi umbra peste mare. Marea cea rece şi cenuşie. Dintr-odată, mă îngrozea traversarea ei.

*

Cabotierul aduse veşti de la prietenii contrabandişti ai lui Tam-Tam şi Un-Ochi. Acesta din urmă deveni şi mai trist şi posac după ce le primi, deşi deja atinsese limita cea mai joasă. Evită chiar şi să se ia în gură cu Spiriduş, activitate din care-şi făcuse o a doua carieră. Moartea lui Tam-Tam îl afectase puternic şi nu voia să se liniştească. Refuză să ne spună ce avuseseră să-i comunice prietenii săi.
Nici Căpitanul n-o ducea mult mai bine. Dispoziţia lui era ceva de speriat. Cred că tânjea şi totodată se temea de noul ţinut. Contractul însemna o posibilă renaştere a Companiei, cu păcatele noastre lăsate în urmă, şi totuşi el avea o reţinere faţă de serviciul în care intram. Bănuia că Sindicul avusese dreptate în privinţa imperiului din Nord.
Ziua de după vizita contrabandistului aduse brize răcoroase dinspre nord. Seara devreme, ceaţa adulmecă poalele promontoriului. La scurt timp după căderea nopţii, ieşind din ceaţa aceea, o barcă atinse ţărmul. Emisarul sosise.
Ne-am strâns lucrurile şi am început să ne luăm rămas-bun de la însoţitoarele care ne urmaseră din oraş. Animalele şi echipamentul nostru aveau să le fie răsplată pentru loialitatea şi prietenia lor. Am petrecut o oră tristă şi tandră cu o femeie pentru care însemnam mai mult decât bănuisem. N-am vărsat

lacrimi niciunul şi nu ne-am spus minciuni. I-am lăsat ceva amintiri şi o bună parte din meschina mea avere. Ea m-a lăsat cu un nod în gât şi un sentiment al pierderii nu pe de-a întregul înţeles.

— Haide, Cobe, am murmurat pe când coboram spre plajă. Ai mai trecut prin asta. O s-o uiţi înainte să ajungi în Opal.

La ţărm erau trase o jumătate de duzină de bărci. Pe măsură ce fiecare se umplea, marinari nordici le lansau la apă. Vâslaşii le săltau pe valuri şi, în câteva secunde, dispăreau în ceaţă. Bărci goale se apropiau, legănându-se. Tot a doua barcă transporta echipament şi bunuri personale.

Un marinar care vorbea limba din Beril îmi spuse că era loc destul la bordul corabiei negre. Emisarul îşi lăsase soldaţii în Berii, ca gărzi pentru noul Sindic-marionetă, care era un alt Roşu, înrudit de departe cu cel pe care-l slujiserăm noi.

— Sper să aibă mai puţin de furcă decât noi, am spus şi mi-am văzut mai departe de gânduri.

Emisarul îşi dădea oamenii în schimbul nostru. Bănuiam că aveam să fim folosiţi, că ne îndreptam spre ceva mai teribil decât ne puteam închipui.

În mai multe rânduri, pe când aşteptam, am auzit câte un urlet în depărtare. La început, am crezut că era cântul Stâlpului. Însă aerul nu se clintea. Când l-am auzit din nou, n-am mai avut nicio îndoială. Mi se făcu pielea-găinii.

Intendentul, Căpitanul, Locotenentul, Tăcutul, Spiriduş, Un-Ochi şi cu mine am aşteptat ultima barcă.

— Eu nu merg, anunţă Un-Ochi când un barcagiu ne făcu semn să urcăm la bord.

— Urcă, îi spuse Căpitanul.

Vocea îi era blândă. Astea sunt momentele când e cel mai periculos.

— Demisionez. Merg spre sud. Am fost plecat de destulă vreme, probabil că au uitat de mine.

Căpitanul îndreptă un deget spre Locotenent, Tăcutul, Spiriduş şi mine, apoi făcu semn către barcă. Un-Ochi urlă.

— Vă transform pe toţi în struţi…

Mâna Tăcutului îi astupă gura.

Am dat fuga cu el la barcă. Se zbătea ca un şarpe într-o groapă cu jăratic.

— Ba rămâi cu familia, rosti Căpitanul încet.

— La trei, chiui Spiriduş vesel, apoi numără repede. Zvârcolindu-se prin aer, omuleţul cel negru fu aruncat în barcă. Trecu peste copastie înjurând, împroşcându-ne cu salivă. Am râs, văzându-l aşa plin de viaţă. Spiriduş dirijă echipa care-l legă fedeleş de o băncuţă.

Marinarii ne împinseră de la ţărm. Imediat ce vâslele atinseră apa, Un-Ochi se potoli. Avea aerul unui om care se ducea la spânzurătoare.

Galera prinse formă, o siluetă abia întrezărită, neclară, mai întunecată ca întunericul din jur. Am auzit voci de marinari amplificate de ceaţă, grinzi scârţâind, tachelaj în funcţiune, cu mult înainte să fiu sigur de propriii mei ochi. Barca noastră acostă la baza unei scări de abordaj. Urletul se auzi din nou.

Un-Ochi încercă să sară peste bord. L-am reţinut. Căpitanul îi aplică un călcâi de cizmă în fund.

— Ai avut ocazia să ne convingi să nu facem asta. N-ai folosit-o. Aşa că taci şi-nghite.

Un-Ochi îl urmă pe Locotenent pe scară în sus, cu umerii lăsaţi, un om fără speranţă. Un om care lăsase în urmă un frate mort şi care acum era silit să se apropie de ucigaşul acestui frate, pe care nu avea nicio putere să se răzbune.

Am găsit Compania pe puntea principală, împovărată sub maldăre de echipament. Sergenţii străbătură mulţimea dezorganizată venind spre noi.

Emisarul apăru. Am făcut ochii cât cepele. Era pentru prima dată când îl vedeam stând în picioare. Era *scund.* Un moment, m-am întrebat dacă măcar era bărbat. Vocile lui erau deseori altminteri.

Ne scrută cu o intensitate care sugera că ne citea în suflete. Unul dintre ofiţerii lui îi ceru Căpitanului să organizeze oamenii cum putea mai bine pe puntea aglomerată. Echipajul navei ocupa cabinele centrale, aflate deasupra santinei deschise care se întindea de la proră până aproape la pupa, şi de la nivelul punţii până jos, la şirul inferior de vâsle. De dedesubt se auzeau vociferări, zăngănituri şi bocănituri, pe măsură ce vâslaşii se trezeau.

Emisarul ne trecu în revistă. Se opri înaintea fiecărui soldat şi agăţă pe pieptul fiecăruia o reproducere a simbolului de pe vela sa. Totul se petrecu fără grabă. Înainte ca el să termine, nava se pusese în mişcare. Cu cât se apropia mai mult solul, cu atât Un-

Ochi tremura mai tare. Aproape leşină când trimisul îl decoră. Eram nedumerit. Ce atâta emoţie? Când îmi veni rândul, am fost agitat, dar nu speriat. Am aruncat o privire la insignă atunci când delicate degete înmănuşate mi-o agăţară de vestă. Craniu şi cerc turnate în argint, pe fond negru, o lucrătură elegantă. O bijuterie valoroasă, deşi fioroasă. De n-ar fi fost aşa zdruncinat, aş fi spus că Un-Ochi se gândea la cum s-o amaneteze cât mai avantajos.

Emblema mi se părea acum vag familiară, dincolo de contextul velei, pe care o luasem ca pe o fuduleală şi-o ignorasem. Nu citisem sau auzisem oare undeva de o pecete asemănătoare?

Emisarul spuse:

— Bun venit în serviciul Doamnei, doctore.

Vocea lui mă distrăgea. Nu era niciodată cum te aşteptai. Acum era muzicală, cadenţată, vocea unei tinere femei care vorbeşte în faţa unor capete mai luminate.

Doamna? Unde mai întâlnisem cuvântul acesta, folosit astfel, accentuat, ca şi când ar fi fost titlul unei zeiţe? O legendă întunecată, din vremurile străvechi…

Un strigăt atroce, de durere şi disperare, umplu nava. Speriat, am ieşit din rând şi m-am dus la marginea puţului de santină.

Forvalaka era într-o cuşcă mare de fier la baza catargului. În umbre, părea să-şi schimbe forma subtil, în timp ce umbla de colo-colo, încercând fiecare drug. O clipă era o femeie atletică, de aproximativ treizeci de ani, iar peste câteva secunde adopta aspectul unui leopard negru ridicat pe labele din spate, zgâriind zăbrelele care-l ţineau prizonier. Mi-am amintit ce spusese emisarul, că ar putea să-i găsească o întrebuinţare.

M-am întors spre el. Şi amintirea veni. Ciocanul unui diavol îmi înfipse sloiuri de gheaţă în suflet. Am ştiut de ce Un-Ochi nu voia să traverseze marea. Răul străvechi din Nord…

— Credeam că aţi murit acum trei sute de ani.

Emisarul râse.

— Nu cunoşti prea bine istoria. N-am fost distruşi. Doar înlănţuiţi şi îngropaţi de vii.

Râsul lui avea un ton isteric.

— Înlănţuiţi, îngropaţi şi-ntr-un final eliberaţi de un nerod pe nume Bomanz, Cobe.

M-am lăsat pe vine lângă Un-Ochi, care îşi îngropase faţa în palme.

Emisarul, teroarea numită Hoţul-de-Suflete în vechile legende, un diavol mai rău ca o duzină de forvalaka, râse ca un nebun. Membrii echipajului lui se crispară. Bună glumă, înrolarea Companiei Negre în serviciul răului. Un mare oraş subjugat şi micii răufăcători supuşi. Cu adevărat, o farsă de dimensiuni cosmice.

Căpitanul se aşeză lângă mine.

— Spune-mi, Cobe.

Aşa că i-am povestit despre Dominaţie şi despre Dominator şi Doamna lui. Domnia lor născuse un imperiu al răului fără rival în Iad. I-am spus despre Cei Zece Înrobiţi (dintre care făcea parte şi Hoţul-de-Suflete), zece mari vrăjitori, aproape semizei judecând după puterile lor, care fuseseră înfrânţi de Dominator şi forţaţi să-i slujească. I-am spus despre Trandafirul Alb, femeia-general care adusese sfârşitul Dominaţiei, dar a cărei putere nu fusese suficientă pentru a-i distruge pe Dominator, pe Doamna lui şi pe cei Zece. Îi îngropase pe toţi într-un tumul apărat de farmece, undeva la nord de mare.

— Şi acum au fost readuşi la viaţă, se pare, am spus. Ei stăpânesc imperiul din nord. Tam-Tam şi Un-Ochi trebuie să fi bănuit… Ne-am înrolat în serviciul lor.

— Înrobiţi, murmură el. Ca forvalaka, într-un fel.

Bestia urlă şi se azvârli asupra drugilor cuştii. Râsul Hoţului-de-Suflete pluti peste puntea înceţoşată.

— Înrobiţi de Înrobiţi, am încuviinţat. Paralela este supărătoare.

Începusem să tremur, pe măsură ce tot mai multe poveşti îmi reveneau în minte, din adâncul uitării.

Căpitanul oftă şi privi prin ceaţă în direcţia noii noastre ţări.

Un-Ochi se uită cu ură la vietatea din cuşcă. Am încercat să-l trag de-acolo. Mă înlătură, scuturându-se.

— Încă nu, Cobe. Trebuie să mă dumiresc într-o chestie.

— Ce chestie?

— Asta nu e monstrul care l-a ucis pe Tam-Tam. Nu are rănile pe care i le-am făcut noi.

M-am întors încet şi l-am privit pe trimis. Acesta râse din nou, uitându-se în direcţia noastră.

Un-Ochi nu s-a dumirit niciodată. Şi nici eu nu i-am spus.

Avem destule probleme.

2
Corbul

— Traversarea de la Beril îmi demonstrează ideea, mormăi Un-Ochi pe deasupra unei căni de cositor. Locul Companiei Negre nu e pe apă. Fato! mai toarnă-mi bere!

Îşi agită cana prin aer. Fata nu-l putea înţelege altfel. Refuza să înveţe limba nordicilor.

— Eşti beat, am observat.

— Ce perspicace eşti! Vreţi să luaţi notă, domnilor? Cobe, stimatul nostru maestru în artele preoţeşti şi medicale, a avut perspicacitatea de-a observa că sunt beat.

Îşi puncta discursul cu râgâieli şi vorbe stâlcite. Îşi scrută publicul cu aerul acela de solemnitate sublimă pe care doar un beţiv îl poate arbora.

Fata mai aduse o carafă, şi o sticlă pentru Tăcutul. Şi el era pregătit să mai stângă o tură din otrava-i preferată. Bea un vin acru de Beril care se potrivea perfect cu personalitatea lui. Banii trecură dintr-o mână în alta.

Eram şapte cu toţii. Încercam să nu ieşim în evidenţă. Localul era plin de marinari. Noi eram străini, venetici, de soiul celor care sunt primii luaţi la pumni atunci când se iscă un scandal. Cu excepţia lui Un-Ochi, noi, ceilalţi, preferăm să ne batem doar atunci când suntem plătiţi pentru asta.

Cămătarul îşi vârî moaca-i urâtă pe uşa dinspre stradă. Îşi miji ochii mici, ca două mărgele. Ne reperă.

Cămătarul. S-a ales cu numele ăsta pentru că stoarce de bani Compania. Nu-i place, dar spune că orice-i mai bun ca porecla cu care l-au blagoslovit zevzecii lui de părinţi: Sfeclă de Zahăr.

— Hei! Uite-l pe Sfeclă Dulce! răcni Un-Ochi. Fă-te-ncoace, Dulcică. Un-Ochi face cinste. E prea beat ca să mai ştie ce face.

Chiar era. Treaz, Un-Ochi e mai zgârcit ca o piftie.

Cămătarul se strâmbă, uitându-se cu fereală în jur. Are el obiceiul ăsta.

— Băieţi, Căpitanul vrea să vă vadă.

Ne-am uitat unii la alţii. Un-Ochi se aşeză. Nu-l văzuserăm prea des pe Căpitan în ultima vreme. Îşi pierdea tot timpul cu mahării din Armata Imperială.

Elmo şi Locotenentul se ridicară în picioare. M-am ridicat şi eu şi am pornit spre Cămătar.

Barmanul urlă din toţi rărunchii. O servitoare ţâşni către uşă, blocând-o. O huidumă ursuză de bărbat, mare cât un taur, ieşi greoi dintr-o cameră din spate. În ambele mâini, mari cât nişte butii, ţinea câte o bâtă incredibil de noduroasă. Părea confuz.

Un-Ochi îşi dezgoli dinţii. Restul cetei noastre se ridică, gata pentru orice.

Simţind miros de bătaie, marinarii începură să-şi aleagă taberele. Majoritatea erau împotriva noastră.

— Ce naiba se-ntâmplă? am urlat.

— Vă rog, domnule, zise fata de la uşă. Prietenii dumneavoastră n-au plătit pentru ultimul rând.

Apoi îi trimise barmanului o privire oţărâtă.

— Pe dracu n-au plătit!

Regula casei era să plăteşti la servire. M-am uitat la Locotenent. Dădu din cap. M-am uitat la barman şi i-am simţit lăcomia. Credea că eram suficient de beţi ca să plătim de două ori.

Elmo spuse:

— Un-Ochi, tu ai ales hruba asta de hoţi. Lămureşte tu situaţia.

Zis şi făcut. Un-Ochi ţipă ca un porc în faţa măcelarului…

Un ghemotoc hâd, cu patru braţe, mare cât un cimpanzeu, ţâşni de sub masa noastră. Se năpusti asupra fetei din uşă şi lăsă urme de colţi pe coapsa ei. Apoi se căţără pe muntele de muşchi cu bâte-n mâini. Omul sângera deja într-o duzină de locuri înainte să priceapă ce i se întâmpla.

Un castron cu fructe, de pe o masă din mijlocul camerei, dispăru într-o pâclă neagră. Reapăru o secundă mai târziu – cu şerpi veninoşi revărsându-i-se peste margine.

Barmanului îi căzu falca. Şi din gură-i curseră afară scarabei.

Ne-am făcut ieşirea în mijlocul acestui spectacol. Un-Ochi hohoti şi chicoti cale de străzi întregi.

*

Căpitanul se uită fix la noi. Ne sprijineam unul de celălalt, dinaintea mesei lui. Un-Ochi încă mai suferea de ocazionale accese de ilaritate. Nici chiar Locotenentul nu reuşea să-şi păstreze mina serioasă.

— Sunt beţi, i se adresă Căpitanul.

— Suntem beţi, aprobă Un-Ochi. Suntem morţi de beţi, suntem muci, turtă, lemn de beţi.

Locotenentul îl înghionti în rinichi.

— Staţi jos, băieţi. Încercaţi să vă comportaţi bine cât sunteţi aici.

Aici era o terasă luxoasă, aflată, din punct de vedere social, la mile întregi distanţă de ultimul nostru loc de popas. Aici chiar şi curvele aveau titluri nobiliare. Aranjamente florale şi trucuri arhitecturale împărţeau grădinile în zone semi-private. Se găseau acolo iazuri, chioşcuri şi trotuare de piatră şi în aer plutea un parfum copleşitor de flori.

— Niţel cam pretenţios pentru noi, am remarcat.

— Care-i ocazia? întrebă Locotenentul.

Ceilalţi ne înghiontirăm pentru locuri.

Căpitanul ocupase o uriaşă masă de piatră. Douăzeci de oameni ar fi putut sta în jurul ei.

— Suntem musafiri. Comportaţi-vă ca atare.

Îşi făcu de lucru cu insigna din piept, cea care anunţa că se află sub protecţia Hoţului-de-Suflete. Fiecare aveam câte una, însă rareori o purtam. Gestul Căpitanului sugera că ar trebui să ne revizuim comportamentul.

— Suntem musafirii Înrobiţilor? am întrebat.

M-am luptat să înving efectul berii. Ăsta era un lucru demn de consemnat în Cronici.

— Nu. Insignele sunt în stilul casei.

Gesticulă. Toţi cei aflaţi raza noastră vizuală purtau insigne care indicau asocierea cu unul sau altul dintre Înrobiţi. Am recunoscut câţiva. Urlătorul. Târâtor-prin-Noapte. Vestitorul-Furtunii. Şchiopul.

— Gazda noastră vrea să se înroleze în Companie.

— Vrea să între în Compania Neagră? întrebă Un-Ochi.

Care-i baiul cu netotul ăsta?

Se scurseseră ani mulţi de când nu mai avuseserăm vreun recrut.

Căpitanul ridică din umeri, surâzând.

— Odată ca niciodată, asta a făcut şi un vraci.

Un-Ochi bodogăni:

— Şi de-atunci îi pare rău.

— Ce mai caută aici, în cazul ăsta? am întrebat.

Un-Ochi nu-mi răspunse. Nimeni nu părăseşte Compania –

decât cu picioarele înainte. Uniforma devine „acasă” pentru noi.

— Cum e tipul? întrebă Locotenentul.

Căpitanul închise ochii.

— Neobişnuit. Ar putea fi o achiziţie bună. Îmi place de el. Dar convingeţi-vă singuri. E aici.

Arătă spre un ins care scruta grădinile cu privirea.

Straiele-i erau cenuşii, zdrenţăroase şi peticite. Era subţire, oacheş, de înălţime medie. Chipeş, într-un fel întunecat. Bănuiam că se apropia de treizeci de ani. La prima vedere, nu făcea cine ştie ce impresie.

Greşit. La o a doua privire, observai ceva izbitor. O intensitate, o lipsă de expresie, ceva în ţinuta lui. Grădinile nu-l intimidau.

Oamenii se uitau la el şi strâmbau din nas. Nu vedeau omul, ci doar zdrenţele. Le puteai simţi repulsia. Era destul de rău că noi fuseserăm admişi aici. Acum mai veneau şi culegătorii de zdrenţe!

Un lacheu împopoţonat se duse să-i arate uşa, pe care el, evident, intrase din greşeală.

Omul veni spre noi, trecând pe lângă servitor ca şi când acesta nici n-ar fi existat. Mişcările lui aveau ceva smucit, rigid, care sugera că-şi revenea de pe urma unor răni.

— Căpitane?

— Bună ziua. Ia loc.

Un general de stat-major rotofei se desprinse dintr-un grup de ofiţeri superiori şi femei tinere şi zvelte. Făcu câţiva paşi spre noi apoi se opri. Dorea să-şi facă prejudecăţile cunoscute.

L-am recunoscut. Lordul Jalena. Deţinea cel mai înalt rang la care puteai ajunge fără a te număra printre Cei Zece Înrobiţi. Chipul îi era buhăit şi roşu. Dacă îl observase, Căpitanul se prefăcu altminteri.

— Domnilor, acesta este… Corbul. Vrea să ni se alăture. Corbul nu este numele lui de botez. Nu contează. Şi voi aţi minţit la rândul vostru. Prezentaţi-vă şi puneţi întrebări.

Era ceva ciudat la acest Corb. Aparent, eram musafirii lui. Atitudinea lui nu era a unui cerşetor, şi totuşi arăta ca un om al străzii.

Lordul Jalena ajunse lângă noi. Respiraţia îi ieşea şuierătoare pe gură. Pe porcii de teapa lui mi-ar plăcea să-i fac să îndure măcar jumătate din caznele la care-şi supun ei soldaţii.

Se încruntă la Căpitan.

— Domnule, zise el printre gâfâieli, ai relaţii atât de puternice, încât *pe tine* nu te putem refuza, dar… Grădinile sunt pentru oameni rafinaţi. Aşa sunt de două sute de ani. Nu admitem…

Căpitanul adoptă un zâmbet zeflemitor. Pe un ton calm, răspunse:

— Sunt musafir, Milord. Dacă nu-ţi place compania mea, plânge-te gazdei mele.

Şi-l indică pe Corb.

Jalena se răsuci pe jumătate spre dreapta.

— Domnule…

Ochii şi gura i se căscară.

— Tu!

Corbul îl privi fix pe Jalena. Niciun muşchi nu-i tresări. Nicio pleoapă nu i se zbătu. Culoarea se scurse din obrajii grăsanului. Aruncă o privire spre tovarăşii săi, aproape implorând, se uită din nou la Corb, se întoarse spre Căpitan. Mişcă din buze, dar nu-i ieşi nimic pe gură.

Căpitanul întinse mâna spre Corb. Acesta acceptă insigna Hoţului de Suflete. Şi-o prinse la piept, în dreptul inimii.

Jalena păli şi mai tare. Se trase îndărăt.

— Mi se pare că te cunoaşte, observă Căpitanul.

— Mă credea mort.

Jalena se realătură alor săi. Bolborosi şi arătă cu degetul. Oameni cu feţe palide se uitară înspre noi. Se contraziseră scurt, apoi părăsiră degrabă grădina.

Corbul nu explică nimic. În schimb, spuse:

— Trecem la subiect?

— Nu vrei să ne luminezi cu privire la ce s-a întâmplat acum?

Vocea Căpitanului avea o dulceaţă periculoasă.

— Nu.

— Mai bine mai gândeşte-te. Prezenţa ta ar putea pune în pericol întreaga Companie.

— N-o să se-ntâmple. I-o chestiune personală. N-o s-o aduc cu mine.

Căpitanul cugetă. Nu e genul care să între cu bocancii în trecutul cuiva. Nu fără motiv. Decise că avea motiv.

— Cum poţi să n-o aduci cu tine? în mod evident, însemni ceva pentru Lordul Jalena.

— Nu pentru Jalena. Pentru nişte prieteni de-ai lui. I-o poveste

veche. O s-o rezolv înainte să mă alătur vouă. Cinci oameni trebuie să moară ca să închei socotelile.

Suna interesant. Ah, mireasma misterului şi-a faptelor întunecate, a ţestelor sfărâmate şi-a răzbunării. Material pentru o poveste bună.

— Eu sunt Cobe. Ai vreun motiv anume pentru care nu vrei să ne împărtăşeşti povestea?

Corbul se întoarse către mine, controlându-se cu străşnicie.

— E intimă, e veche şi e ruşinoasă. Nu vreau să vorbesc despre ea.

Un-Ochi spuse:

— În cazul ăsta, nu pot vota să fii admis.

Doi bărbaţi şi o femeie coborâră pe o potecă pietruită şi se opriră, uitându-se către locul unde stătuse grupul Lordului Jalena. Să fi întârziat la întâlnire? Erau surprinşi. I-am urmărit cum discutau între ei.

Elmo votă cu Un-Ochi. La fel şi Locotenentul.

— Cobe? întrebă Căpitanul.

Eu am votat pentru. Mirosisem un mister şi nu voiam să-mi scape.

Căpitanul i se adresă Corbului:

— Eu ştiu o parte din poveste. De aceea votez cu Un-Ochi. Spre binele Companiei. Mi-ar face plăcere să te primim. Dar… Rezolvă problema înainte să plecăm.

Întârziaţii porniră spre noi, cu nasul pe sus, însă ferm hotărâţi să afle ce se întâmplase cu grupul lor.

— Când plecaţi? vru să ştie Corbul. Cât timp am la dispoziţie?

— Mâine. În zori.

— Poftim? am făcut.

— Stai aşa, zise Un-Ochi. Cum de plecăm deja?

Chiar şi Locotenentul, care nu crâcnea niciodată, spuse:

— Era vorba că stăm vreo două săptămâni.

Îşi găsise o iubită, prima de când îl ştiam eu.

Căpitanul ridică din umeri.

— E nevoie de noi în nord. Şchiopul a pierdut fortăreaţa Deal în favoarea unui Rebel pe nume Desfrânatul.

Întârziaţii ajunseră la masa noastră. Unul dintre bărbaţi ne întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu grupul din Grota Camellia?

Vocea lui avea un ton nazal, tărăgănat. Mă călca pe nervi. Era

plin de aroganţă şi dispreţ. De când intrasem în Compania Neagră, nu mai auzisem ceva asemănător. Locuitorii din Beril nu folosiseră tonul acela.

În Opal, Compania Neagră nu e cunoscută, mi-am spus. Nu încă.

Vocea îl lovi pe Corb ca un baros în moalele capului. Se crispă. Preţ de o clipă, ochii lui fură gheaţă pură. Apoi un zâmbet îi încreţi la colţuri – cel mai malefic zâmbet pe care-l văzusem vreodată.

Căpitanul şopti:

— Acum ştiu de ce Jalena a suferit accesul acela de indigestie.

Stăteam nemişcaţi, încremeniţi de presimţirea unei morţi iminente. Corbul se întoarse încet şi se ridică. Ce trei îi văzură chipul.

Cel cu voce tărăgănată se înecă. Însoţitorul lui începu să tremure. Femeia deschise gura. Niciun sunet nu ieşi.

De unde făcuse Corbul rost de cuţit, habar n-am. Se mişcase aproape prea repede ca să-l pot urmări. Cel cu voce tărăgănată sângera din gâtul tăiat. Prietenul lui avea deja oţelul înfipt în inimă. Iar Corbul strângea gâtul femeii cu mâna stângă.

— Nu. Te rog, şopti ea fără vlagă. Nu se aştepta la milă din partea lui.

Corbul îşi întări strânsoarea şi o forţă să se lase în genunchi. Chipul ei se învineţi şi se umflă. Limba-i ieşi afară. Îl prinse de încheieturi şi se cutremură. El o ridică şi se uită fix în ochii ei, până ce aceştia se dădură peste cap şi ea se înmuie. Se cutremură din nou şi muri.

Corbul îşi smuci braţul înapoi. Se uită ţintă la gheara aceea înţepenită, tremurândă. Avea o paloare cadaverică. Începu să tremure din tot corpul.

— Cobe! se răsti Căpitanul. Tu nu te dai cumva drept doctor?

— Ba da.

Oamenii începeau să reacţioneze. Toată grădina era cu ochii pe noi. L-am verificat pe cel cu voce tărăgănată. Mort de-a binelea. La fel şi tovarăşul lui. M-am întors spre femeie.

Corbul îngenunche. Îi luă mâna stângă într-a sa. Avea lacrimi în ochi. Îi scoase de pe deget o verighetă de aur şi o puse în buzunar. Asta fu tot ce luă, deşi femeia purta pe ea o întreagă avere, sub formă de bijuterii.

I-am întâlnit privirea pe deasupra trupului. Gheaţa-i revenise

în privire. Mă sfida să-mi dau glas bănuielii.

— Nu vreau să par isteric, mârâi Un-Ochi, dar de ce naiba nu plecăm de aici?

— Bine gândit, rosti Elmo, urnindu-se.

— Mişcarea! se răsti Căpitanul la mine. Îl luă pe Corb de braţ. M-am dus după ei.

Corbul spuse:

— O să-mi rezolv treburile până-n zori.

Căpitanul aruncă o privire înapoi.

— Mda, atât spuse şi nimic mai mult.

Asta credeam şi eu.

Însă aveam să părăsim Opalul fără el.

*

Căpitanul primi mai multe mesaje în noaptea aceea. Singurul lui comentariu fu:

— Ăia trei trebuie să fi făcut parte dintre privilegiaţi.

— Purtau insigna Şchiopului, am observat. Care-i povestea Corbului, totuşi? Cine e?

— Cineva care nu s-a înţeles cu Şchiopul. Care a fost atacat mişeleşte şi considerat mort.

— Femeia era o chestie despre care nu ţi-a spus?

Căpitanul ridică din umeri. Am luat-o ca pe un răspuns afirmativ.

— Fac pariu că era nevastă-sa. Poate că l-a trădat.

Lucrurile de genul acesta sunt des întâlnite pe-aici. Conspiraţii şi asasinate şi atacuri directe pentru preluarea puterii. Toate distracţiile decadenţei. Doamna nu descurajează nimic din toate astea. Poate că jocurile de acest soi o amuză.

Călătorind spre nord, ne apropiam tot mai mult de inima imperiului. Fiecare zi ne purta mai adânc în acel ţinut cu suflet mohorât. Localnicii deveneau tot mai trişti, mai abrutizaţi şi mai încruntaţi. În ciuda anotimpului, nu erau ţinuturi fericite.

Veni ziua în care a trebuit să trecem pe lângă însăşi inima imperiului, Turnul de Vrajă, clădit de Doamnă după reînvierea sa. Ne-au escortat cavalerişti cu privire aprigă. Nu ne-am apropiat la mai mult de trei mile[6]. Chiar şi aşa, silueta Turnului se profila deasupra orizontului. Este un cub masiv de piatră neagră. Are o înălţime de cel puţin cinci sute de picioare[7].

---

[6] O milă = 1, 609 km. (n. ed.).

[7] Un picior = 30,4 cm. (n. ed.).

L-am studiat cât a fost ziua de lungă. Oare cum era Doamna noastră? O voi întâlni vreodată? Mă intriga. În noaptea aceea, am scris un text în care am încercat să o caracterizez. A degenerat într-o fantezie romantică.

A doua zi după-masă am întâlnit un călăreţ palid la chip, care galopa spre sud în căutarea Companiei noastre.

Insigna îl anunţa ca supus al Şchiopului. Călăreţii din avangarda noastră îl aduseră în faţa Locotenentului.

— Da’ ştiu că nu vă grăbiţi, oameni buni! Sunteţi aşteptaţi în Forsberg. Gata cu tândăleala.

Locotenentul e un om tăcut, obişnuit cu respectul datorat rangului său. Fu atât de uimit încât nu spuse nimic. Mesagerul deveni şi mai agresiv. În cele din urmă, Locotenentul întrebă:

— Ce rang ai?

— Caporal. Mesager al Şchiopului. Bătrâne, ar fi bine să-ţi mişti hoitu’. Stăpânului nu-i plac puturoşii.

Locotenentul este responsabilul cu disciplina Companiei. Aceasta-i o povară de care îl scuteşte pe Căpitan. E genul de individ corect şi rezonabil.

— Sergent! se răsti la Elmo. Vino aici.

Era nervos. De obicei, numai Căpitanul îi spune „Sergent” lui Elmo.

În momentul acela, Elmo călărea alături de Căpitan. Galopă de-a lungul coloanei. Căpitanul îl urmă.

— Domnule? întrebă Elmo.

Locotenentul opri Compania în loc.

— Bagă puţin respect în capul ţărănoiului ăstuia.

— Da, să trăiţi. Otto. Crispin. Haideţi să ajutaţi aici.

— Douăzeci de lovituri de bici ar trebui să fie suficiente.

— Douăzeci de lovituri să fie, domnule.

— Ce mama naibii crezi că faci? Niciun mercenar împuţit n-o să…

Căpitanul spuse:

— Locotenente, cred că pentru asta mai merită zece lovituri de bici.

— Da, să trăiţi. Elmo?

— Treizeci să fie, domnule.

Şi lovi. Mesagerul căzu din şa. Otto şi Crispin îl ridicară şi-l duseră degrabă la un gard de scânduri, țintuindu-i de el. Crispin îi rupse spatele cămăşii.

Elmo aplică pedeapsa cu cravaşa Locotenentului. N-au fost lovituri uşoare. Nu era furie, ci doar un mesa) către cei care considerau Compania Neagră o organizaţie de mâna a doua.

Când Elmo termină, m-am apropiat cu trusa mea.

— Încearcă să stai nemişcat, flăcăule. Sunt doctor. O să-ţi curăţ spatele şi o să te bandajez. L-am bătut pe obraz. Ai îndurat binişor pentru unul din Nord.

După ce am terminat, Elmo îi dădu o cămaşă nouă. Eu i-am oferit, din proprie iniţiativă, nişte sfaturi despre cum să se trateze, apoi i-am sugerat:

— Raportează-i Căpitanului ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am arătat spre Căpitan…

— Dă-i drumul.

Prietenul nostru Corbul ni se alăturase din nou. Privea scena de pe spinarea unui cal murg asudat şi plin de praf.

Mesagerul îmi urmă sfatul. Căpitanul spuse:

— Transmite-i Şchiopului că vin cât pot de repede. Dar n-am să forţez nota atât de tare încât să nu mai pot lupta, odată ajuns acolo.

— Da, să trăiţi. Îi transmit, să trăiţi.

Grijuliu, mesagerul urcă în şa. Îşi ascundea bine sentimentele.

Corbul observă:

— Pentru asta, Şchiopul o să-ţi smulgă inima din piept.

— Supărarea Şchiopului nu mă preocupă. Credeam că o să ni te alături înainte să părăsim Opalul.

— Nu mi-am putut încheia conturile la timp. Unul nici nu era în oraş. Lordul Jalena l-a pus în gardă pe celălalt. Mi-a luat trei zile să-l găsesc.

— Şi cel plecat din oraş?

— Am hotărât să vin alături de voi în schimb.

Nu era un răspuns mulţumitor, însă Căpitanul făcu abstracţie.

— Nu-ţi pot permite să vii cu noi dacă încă mai ai alte interese.

— Am renunţat la ele. Mi-a achitat cea mai importantă datorie.

Se referea la femeie. Se simţea din glasul lui.

Căpitanul îi aruncă o căutătură aspră.

— Prea bine. Mergi cu plutonul lui Elmo.

— Mulţumesc. Să trăiţi.

Asta a sunat cam ciudat. Nu era un om obişnuit să se adreseze nimănui cu „să trăiţi”.

*

Drumul nostru către nord continuă, trecând de Ulm, prin Rift, pe lângă Roze şi mai departe spre nord, prin regiunea Forsberg. Regatul acela demult apus devenise un câmp de luptă însângerat.

Oraşul Oar este situat în punctul cel mai nordic al Forsbergului, iar în pădurile de mai sus se află Ţinutul Movilelor, unde Doamna şi iubitul ei, Dominatorul, au fost îngropaţi în urmă cu patru secole. Îndârjitele investigaţii necromantice ale vrăjitorilor din Oar îi treziseră pe Doamnă şi pe Cei Zece Înrobiţi din visele lor întunecate, îndelung ferecate. Descendenţii acestora, bântuiţi de sentimentul vinovăţiei, se luptau acum cu Doamna.

Sudul Forsbergului era în continuare copleşit de o linişte înşelătoare. Ţăranii ne întâmpinară fără entuziasm, dar ne luară banii fără să crâcnească.

— Asta pentru că a-i vedea pe soldaţii Doamnei plătind i-aşa o noutate, susţinu Corbul. Înrobiţii pur şi simplu înhaţă tot ce au chef.

Căpitanul mormăi. Aşa am fi făcut şi noi, dacă n-am fi avut instrucţiuni să procedăm altminteri. Hoţul-de-Suflete ne instruise să ne comportăm ca nişte gentlemeni. Îi dăduse Căpitanului un cufăr doldora de bani. Căpitanul era cooperant. N-avea rost să ne facem duşmani doar de dragul de a ni-i face.

Ne aflam pe drum de două luni. O mie de mile se întindeau în urma noastră. Eram epuizaţi. Căpitanul decise să ne odihnim la marginea zonei de război. Poate avea îndoieli cu privire la serviciul nostru în slujba Doamnei.

În orice caz, n-are sens să cauţi probleme cu lumânarea. Mai ales când eşti plătit la fel de bine şi dacă nu lupţi.

Căpitanul ne îndrumă într-o pădure. În vreme ce ridicam tabăra, el discută cu Corbul. Am stat cu ochii pe ei.

Curios. Începea să se înfiripe o legătură între ăştia doi. N-o puteam înţelege, întrucât nu ştiam destule despre niciunul dintre ei. Corbul era o nouă enigmă, Căpitanul – una veche.

De când îl ştiu pe Căpitan, n-am aflat aproape nimic despre el. Doar câte un indiciu, ici-colo, înconjurat de speculaţii.

S-a născut într-unul dintre Oraşele-Giuvaier. A fost soldat

profesionist. Ceva i-a dat viaţa peste cap. Posibil să fi fost vorba despre o femeie. A renunţat la mandate şi titluri şi a devenit un hoinar. În cele din urmă, s-a alăturat găştii noastre de exilaţi spiritual.

Toţi avem propria noastră poveste. Presupun că o ţinem secretă nu fiindcă ne-am ascunde de propriul trecut, ci fiindcă, în sinea noastră, credem că părem nişte figuri mai romantice dacă ne dăm ochii peste cap şi presărăm, când şi când, indicii subtile despre femei frumoase ce nu vor fi niciodată de nasul nostru. Cei ale căror istorii le-am aflat fug de fapt de braţul legii, nu de-o tragică aventură amoroasă.

Căpitanul şi Corbul, totuşi, găsiseră unul în altul un suflet înrudit.

Tabăra era ridicată. Santinelele erau la post. Ne-am aşezat să ne odihnim. Deşi era o regiune bine populată, niciuna dintre forţele combatante nu ne-a observat imediat.

*

Tăcutul îşi folosea abilităţile ca pe un adaos la vigilenţa santinelelor noastre. Detectă spioni ascunşi în linia noastră exterioară de apărare şi-l preveni pe Un-Ochi. Acesta îi raportă Căpitanului.

Căpitanul întinse o hartă peste un butuc pe care îl transformaserăm în masă de joc, după ce ne izgoni pe mine, pe Un-Ochi, pe Spiriduş şi pe alţi câţiva.

— Unde sunt?

— Doi aici. Alţi doi aici. Unul aici.

— Cineva să se ducă să le spună gărzilor să se facă nevăzute. Plecăm pe furiş. Spiriduş. Unde-i Spiriduş? Spune-i lui Spiriduş să se apuce de iluzii.

Căpitanul decisese să nu provoace o luptă. O decizie lăudabilă, mi se părea.

După câteva minute, întrebă:

— Unde-i Corbul?

Am spus:

— Cred că s-a dus după spioni.

— Poftim? E bătut în cap?

Se întunecă la faţă.

— Tu ce naiba vrei?

Spiriduş chirăi ca un şobolan strivit sub picior. El chirăie când ţi-e lumea mai dragă. Răbufnirea Căpitanului îl făcu să sune ca

un pui de pasăre.

— Aţi trimis după mine.

Căpitanul se învârti în cerc, mormăind şi încruntându-se. De-ar fi avut talentul lui Spiriduş sau Un-Ochi, i-ar fi ieşit fum pe urechi.

I-am făcut cu ochiul lui Spiriduş, care rânji ca un broscoi mare. Dansul acela greoi de război era doar un avertisment să nu-l calce nimeni pe bătături. Răsfoi hărţile. Aruncă priviri sumbre. Se răsuci spre mine.

— Nu-mi place asta. Tu l-ai pus s-o facă?

— La naiba, nu.

Ca regulă, eu nu încerc să creez istoria Companiei. Doar o consemnez.

Atunci îşi făcu apariţia Corbul. Aruncă un trup la picioarele Căpitanului şi-i întinse un şirag de trofee sinistre.

— Ce mama naibii?

— Degete mari. Aşa se numără victimele prin părţile astea.

Căpitanul se făcu verde de furie.

— Şi cadavrul pentru ce-i?

— Bagă-i picioarele în foc. Lasă-l acolo. N-or să-şi mai piardă timpul întrebându-se de unde am ştiut că sunt prin preajmă.

*

Un-Ochi, Spiriduş şi Tăcutul aruncară o vrajă de protecţie asupra Companiei. Ne-am furişat, alunecând ca peştele printre degetele unui pescar ageamiu. Un batalion duşman, care se strecura către poziţiile noastre, nici nu ne prinse de veste. Am luat-o drept spre nord. Căpitanul avea de gând să-l găsească pe Şchiop.

În după-amiaza aceea târziu, Un-Ochi începu să cânte un cântec de marş cât îl ţineau bojocii. Spiriduş chirăi a protest. Un-Ochi rânji şi cântă şi mai tare.

— Schimbă cuvintele! se plânse Spiriduş.

Oamenii rânjiră anticipativ. Un-Ochi şi Spiriduş se contrează din vremuri imemoriale. Un-Ochi începe întotdeauna. Spiriduş e sensibil ca o domnişoară de pension. Ciondănelile lor sunt distractive.

De data aceasta, Spiriduş nu răspunse la provocare. Îl ignoră pe Un-Ochi. Omuleţul cel negru se simţi jignit. Ridică vocea. Ne aşteptaserăm la focuri de artificii. Ne-am ales în schimb cu un mare plictis. Un-Ochi nu obţinu ce-şi dorise. Se bosumflă.

Ceva mai târziu, Spiriduş îmi spuse:

— Cască ochii, Cobe. Suntem în ţară străină. Se poate întâmpla orice.

Chicoti.

Un tăune aterizâ pe crupa bidiviului lui Un-Ochi. Animalul necheză şi îşi cabră spinarea. Adormit, Un-Ochi căzu pe spate. Toată lumea izbucni în hohote de râs. Pleoştit, vrăjitoraşul se ridică din colb, înjurând şi lovind cu pălăria lui veche şi ponosită. Cu mâna liberă îi trase un pumn calului, nimerind drept în osul frunţii. Apoi ţopăi, gemând şi suflându-şi peste încheieturile degetelor.

Răsplata lui fu un potop de huiduieli. Spiriduş zâmbi plin de sine.

În scurt timp, Un-Ochi începu din nou să moţăie. E o şmecherie pe care-o înveţi după ce petreci mult timp în spinarea calului. O pasăre se aşeză pe umărul lui. El pufni, lovi cu mâna… Pasărea dădu drumul unui găinaţ mare, purpuriu şi puturos. Un-Ochi urlă. Aruncă după ea cu ce-i era la îndemână. Izgonind-o, îşi rupse vesta.

Am râs din nou. Şi Spiriduş afişă un aer nevinovat, de fată mare. Un-Ochi se încruntă şi mârâi, dar nu se prinse.

Avu o vagă idee abia când am trecut de creasta unui deal şi am zărit o ceată de pigmei cât nişte maimuţe de mari, care nu mai conteneau să sărute un idol ce aducea izbitor cu un fund de cal. Fiecare pigmeu era un Un-Ochi în miniatură.

Micul vrăjitor întoarse ochi aprigi spre Spiriduş. Acesta răspunse ridicând nevinovat din umeri, ca şi cum ar fi spus „nu te uita la mine”.

— Punct în favoarea lui Spiriduş, am adjudecat.

— Mai bine păzeşte-ţi pielea, Cobe, mârâi Un-Ochi. Sau o să te-apuci să mă pupi drept aici.

Se bătu peste fese.

— Când or zbura porcii.

E un vrăjitor mai abil ca Spiriduş sau Tăcutul, dar nici pe jumătate cât i-ar plăcea să-l credem. Dacă şi-ar putea pune în aplicare măcar jumătate din ameninţări, ar fi un pericol şi pentru Înrobiţi. Tăcutul e mai cu picioarele pe pământ, Spiriduş mai inventiv.

Un-Ochi ar fi în stare să stea nopţi întregi treaz, gândindu-se la cum să-i plătească lui Spiriduş cu aceeaşi monedă. Ciudată

pereche. Habar n-am cum de nu s-au omorât încă reciproc.

*

A-l găsi pe Şchiop era mai uşor de zis decât de făcut. Am mers pe urmele lui printr-o pădure unde am găsit tranşee părăsite şi o mulţime de cadavre de-ale Rebelilor. Drumul nostru cobora într-o vale cu poieni largi, despărţite de un pârâu scânteietor.

— Ce mama naibii? l-am întrebat pe Spiriduş. Asta-i ciudat.

Movile lungi, joase şi negre presărau poienile. Erau leşuri peste tot.

— Ăsta-i unul dintre motivele pentru care lumea se teme de Înrobiţi. Vrăji ucigătoare. Căldura lor a tras solul în sus.

M-am oprit să studiez o movilă.

Negreala putea să fi fost trasată cu un compas. Graniţa era precisă ca o linie de creion. Schelete carbonizate zăceau în interiorul suprafeţei înnegrite. Tăişuri de săbii şi vârfuri de suliţe arătau ca nişte copii de ceară lăsate prea mult timp la soare. L-am surprins pe Un-Ochi holbându-se.

— Când o să poţi face şi tu şmecheria asta, atunci o să-mi fie frică de tine.

— Dac-aş putea face asta mi-ar fi şi mie frică de mine.

Am verificat un alt cerc. Era geamănul celui dintâi.

Corbul îşi opri calul lângă mine.

— Opera Şchiopului. Am mai văzut aşa ceva.

Am testat terenul. Poate-l prinsesem într-o dispoziţie bună.

— Când a fost asta?

Mă ignoră.

Refuza să iasă din carapace. Rareori dădea bună ziua, darămite să vorbească despre cine sau ce era.

E un ins rece. Ororile din valea aceea nu-l atingeau.

— Şchiopul a pierdut bătălia asta, decise Căpitanul. E pus pe fugă.

— Ne ţinem după el? întrebă Locotenentul.

— Asta-i o ţară necunoscută. Ne pândesc pericole mai mari dacă acţionăm singuri.

Am mers pe urmele violenţei şi-ale distrugerii. Am lăsat în urmă câmpii devastate. Sate pârjolite. Oameni căsăpiţi şi animale măcelărite. Fântâni otrăvite. Şchiopul nu lăsa după el decât moarte şi pustiire.

Sarcina noastră era să ajutăm la apărarea Forsbergului. Nu

era obligatoriu să ne unim forţele cu ale Şchiopului. Eu unul nu voiam să dau ochii cu el. Nu voiam să fiu în aceeaşi provincie cu el.

Pe măsură ce urmele distrugerii deveneau tot mai proaspete, Corbul manifestă exaltare, consternare, o introspecţie ce făcu loc hotărârii şi o doză şi mai mare din acel autocontrol rigid în spatele căruia se ascundea atât de adesea.

Când reflectez asupra naturii interioare a tovarăşilor mei de drum, îmi doresc de regulă să am un mic talent. Îmi doresc să le pot scruta interiorul fiinţei şi să le scot la lumină părţile întunecate şi pe cele strălucitoare, care-i pun în mişcare de pe o zi pe alta. Apoi arunc o privire spre jungla propriului meu suflet şi mulţumesc cerului că nu sunt în stare de una ca asta. Orice om care abia menţine un armistiţiu cu sine însuşi n-are ce căuta să scotocească în sufletul altui om.

Am decis să fiu şi mai atent la cel mai nou frate al nostru.

*

Nu era nevoie ca Burtă-Dospită să-şi facă apariţia şi să ne spună că eram aproape. La orizont nu se vedeau decât arbori înalţi şi înclinaţi de fum. Acea parte a Forsbergului era plată, deschisă şi de-un verde exuberant, iar pe fundalul cerului ca peruzeaua acele trâmbe uleioase erau o abominaţie.

Briza abia se făcea simţită. După-amiaza promitea să fie dogoritoare.

Burtă-Dospită veni lângă Locotenent. Eu şi Elmo am renunţat să mai alungăm muştele bătrâne şi sleite de puteri şi am ciulit urechile. Burtă-Dospită arătă spre o spirală de fum.

— Încă mai sunt câţiva oameni de-ai Şchiopului în satul acela, domnule.

— Ai vorbit cu ei?

— Nu, domnule. Cap-Lung a fost de părere că n-o să vreţi asta. Aşteaptă la intrarea în localitate.

— Câţi sunt?

— Douăzeci, douăzeci şi cinci. Beţi şi periculoşi. Ofiţerul e mai rău ca oamenii lui.

Locotenentul aruncă o privire peste umăr.

— A! Elmo. E ziua ta norocoasă. Ia zece oameni şi du-te cu Burtă-Dospită. Vedeţi ce aflaţi.

— La naiba, făcu Elmo în barbă. I-un om bun, dar zilele înăbuşitoare de primăvară îi vâră lenea-n oase. Bine. Otto.

Tăcutule. Ţâncule. Albinosule. Ţapule. Corbule…

Am tuşit discret.

— Ţi-ai ieşit din minţi, Cobe. Prea bine.

Numără repede pe degete şi mai strigă trei nume. Ne-am aliniat în afara coloanei. Elmo ne făcu instructajul, pentru a fi sigur că n-am uitat ce urmăream.

— Să mergem.

Am pornit în grabă. Burtă-Dospită ne conduse într-o zonă împădurită care dădea spre localitatea atacată. Acolo aşteptau Cap-Lung şi unul pe nume Fericitu'. Elmo întrebă:

— Ceva nou?

Fericitu', un tip sarcastic din fire, răspunse:

— Focurile încep să se stângă.

Ne-am uitat către sat. N-am văzut nimic ce să nu-mi întoarcă stomacul pe dos. Vite măcelărite. Pisici şi câini măcelăriţi. Formele mici şi frânte ale unor copii morţi.

— Nu şi copiii, am spus, fără să-mi dau seama că vorbeam cu voce tare. Nu şi copiii mici, iarăşi.

Elmo se uită la mine strâmb, nu fiindcă el unul n-ar fi fost mişcat, ci fiindcă eu mă arătam neobişnuit de compătimitor. Doar văzusem mulţi oameni morţi la viaţa mea. Nu l-am luminat. Pentru mine există o mare diferenţă între adulţi şi copii.

— Elmo, trebuie să intru acolo.

— Nu fi prost, Cobe. Ce poţi să faci?

— Dacă pot să salvez un singur copil…

Corbul spuse:

— Merg cu tine.

Un cuţit apăruse în mâna lui. Probabil că a învăţat şmecheria asta de la un prestidigitator. O face ori de câte ori e agitat sau furios.

— Crezi că poţi păcăli douăzeci şi cinci de oameni?

Corbul ridică din umeri.

— Cobe are dreptate, Elmo. E ceva ce trebuie făcut. Unele lucruri chiar nu pot fi tolerate.

Elmo se dădu bătut.

— Mergem cu toţii. Rugaţi-vă să nu fie atât de beţi încât să nu poată distinge între prieteni şi duşmani.

Corbul porni în galop.

Satul era măricel. Fuseseră mai bine de două sute de case înainte de venirea Şchiopului. Jumătate erau arse sau ardeau.

Străzile erau pline de cadavre. Muştele se strângeau ciorchine în jurul ochilor lor lipsiţi de vedere.

— Nimeni nu-i destul de în vârstă ca să poarte arme, am observat.

Am descălecat şi am îngenuncheat lângă un băiat de patru sau cinci ani. Craniul îi fusese zdrobit, dar încă mai respira. Corbul se lăsă alături de mine.

— Nu pot face nimic, am spus.

— Îi poţi curma suferinţa.

Erau lacrimi în ochii Corbului. Lacrimi şi furie.

— Nu există scuză pentru asta.

Se îndreptă către un trup care zăcea în umbră.

Acela avea în jur de şaptesprezece ani. Purta vestonul unui soldat din armata principală a Rebelilor. Murise luptând. Corbul zise:

— Probabil că era în permisie. Un singur băiat care să-i apere.

Desfăcu un arc dintre degetele lui lipsite de viaţă şi îl încordă.

— Bun lemn. Câteva mii dintr-acestea l-ar putea doborî pe Şchiop.

Îşi puse arcul în spinare şi-şi însuşi săgeţile băiatului.

Am mai examinat doi copii. Nu puteau fi ajutaţi. Înăuntrul unei colibe arse am găsit o bătrână care murise încercând să protejeze un nou-născut. În van.

Corbul radia dezgust.

— Creaturi ca Şchiopul îşi fac câte doi duşmani pentru fiecare inamic pe care îl distrug.

Mi-au ajuns la urechi suspine înăbuşite, înjurături şi râsete, venind de undeva din faţa noastră.

— Să mergem să vedem ce-i asta.

Lângă colibă, am găsit patru soldaţi morţi. Tânărul îşi lăsase urma.

— Bine tras, observă Corbul. Sărman neghiob.

— Neghiob?

— Trebuia să aibă destulă minte ca să fugă. Poate le era mai bine tuturor.

Încordarea lui mă uluia. Ce-i păsa lui de un băiat din tabăra adversă?

— Eroii morţi nu au parte de-o a doua şansă.

Aha! Făcea o paralelă cu o întâmplare din propriu-i trecut misterios.

Înjurăturile şi suspinele dezvăluiră o scenă ce-ar fi dezgustat pe oricine mai păstra un dram de umanitate în el.

*

Erau o duzină de soldaţi dispuşi în cerc, râzând de propriile lor glume deşănţate. Mi-am amintit de o căţea înconjurată de dulăi care, în ciuda obiceiului, nu se luptau pentru dreptul de-a o călări, ci o făceau poştă. Ar fi omorât-o, dacă nu interveneam.

Eu şi Corbul ne-am urcat în şei, ca să vedem mai bine.

Victima era o copiliţă de nouă ani. Trupul îi era acoperit de urme de bici. Era îngrozită şi totuşi nu scotea un sunet. Într-o clipă, am înţeles de ce. Era mută.

Războiul i-o afacere crudă, înfăptuită de oameni cruzi. Pe toţi zeii, nici membrii Companiei Negre nu sunt nişte îngeri. Dar *există* limite.

Un bătrân era forţat să asiste. Dinspre el veneau şi înjurăturile, şi suspinele.

Corbul trase o săgeată într-un om care se pregătea să agreseze fetiţa.

— Fir-ar să fie! ţipă Elmo. Corbule!…

Soldaţii se întoarseră spre noi. Armele îşi făcură apariţia. Corbul mai slobozi o săgeată. Soldatul care-l ţinea pe bătrân căzu la pământ. Oamenii Şchiopului îşi pierdură orice chef de luptă. Elmo şopti:

— Albinosule, du-te şi spune-i bătrânului să-şi mişte fundul încoace.

Unul dintre oamenii Şchiopului avu o idee asemănătoare. O rupse la sănătoasa. Corbul îl lăsă să fugă.

Căpitanul avea să-i ceară capul pe-o tipsie.

Pe el nu părea să-l preocupe asta.

— Moşule. Vino aici. Adu copila. Şi pune nişte haine pe ea.

O parte din mine nu se putea abţine să nu aplaude, însă o altă parte credea despre Corb că e un nerod.

Nu trebui ca Elmo să ne spună să ne păzim spatele. Eram perfect conştienţi că am dat de naiba. Grăbeşte-te, Albinosule, mi-am spus în gând.

Mesagerul lor ajunse mai repede la comandant. Acesta veni, clătinându-se, de-a lungul străzii. Burtă-Dospită avusese dreptate. Era mai rău decât oamenii lui.

Bătrânul şi fata se agăţară de scara şeii Corbului. Moşul se uita încruntat la insignele noastre. Elmo îşi îmboldi calul să

înainteze, arătând spre Corb. Am încuviinţat din cap.

Ofiţerul beat se opri înaintea lui Elmo. Ne scrută cu ochi înceţoşaţi. Părea impresionat. Ne-am călit într-o meserie dură şi arătăm în consecinţă.

— Tu! chiţăi el deodată, exact ca individul cu voce tărăgănată din Opal. Se uita ţintă la Corb. Apoi se răsuci şi fugi.

Corbul tună:

— Stai pe loc, Lane! Fii bărbat, hoţ laş ce eşti!

Scoase o săgeată din tolbă.

Elmo îi tăie coarda arcului.

Lane se opri. Răspunsul lui nu fu unul recunoscător. Înjură. Enumeră ororile la care ne puteam aştepta din partea stăpânului său.

Am rămas cu ochii la Corb.

El se uita ţintă la Elmo cu o furie rece. Elmo o înfruntă fără să clipească. Era el însuşi un tip dur.

Corbul execută trucul cu cuţitul. I-am abătut lama cu vârful spadei mele. El înjură în şoaptă, se încruntă, apoi se potoli. Elmo grăi:

— Ţi-ai lăsat vechea viaţă în urmă, ţi-aminteşti?

Corbul încuviinţă o singură dată din cap, cu o mişcare grăbită.

— E mai greu decât credeam.

Umerii i se lăsară.

— Fugi, Lane. Nu eşti destul de important ca să te ucid.

O larmă se iscă în urma noastră. Venea Căpitanul.

Lacheul cel mic al Şchiopului pufăia şi se zburlea ca o pisică pregătită să atace. Elmo se uită aprig la el, de-a lungul sabiei. Omul înţelese aluzia.

Corbul bolborosi:

— Oricum, ştiu că n-are rost. Nu-i decât un pupător de dosuri.

Am pus o întrebare tendenţioasă. Îmi aduse drept răspuns o privire goală.

Căpitanul se opri lângă noi, în zăngănit de metal.

— Ce naiba se-ntâmplă?

Elmo începu să livreze un raport succint, după cum îi era obiceiul. Corbul îl întrerupse.

— Beţivanul ăla-i unul dintre şacalii lui Zouad. Am vrut să-l omor. Elmo şi Cobe m-au împiedicat.

Zouad? Unde mai auzisem numele ăsta? În legătură cu Şchiopul. Colonelul Zouad. Ticălosul numărul unu al Şchiopului.

Om de legătură în politică, printre alte eufemisme. Numele lui apăruse în câteva discuţii dintre Corb şi Căpitan, la care eu trăsesem cu urechea. Era Zouad a cincea victimă de pe răbojul Corbului? Atunci, Şchiopul însuşi trebuie să fi fost în spatele nenorocirilor lui.

Din ce în ce mai curios. Şi din ce în ce mai înfricoşător. Şchiopul nu-i un om cu care să te pui.

Omul Şchiopului strigă:

— Vreau ca individul acesta să fie arestat.

Căpitanul îi aruncă o privire.

— Mi-a ucis doi oameni.

Cadavrele erau la vedere. Corbul nu spuse nimic. Elmo îşi ieşi din rol şi comentă:

— O violau pe copilă. Asta-i ideea lor de pacificare. Căpitanul se uită pieziş la oponentul său. Omul roşi.

Până şi cel mai înrăit ticălos se simte ruşinat dacă e prins pe picior greşit şi nu poate să se justifice. Căpitanul zise răstit:

— Cobe?

— Am găsit un Rebel mort. Căpitane. Indiciile arată că masacrul ăsta a început înainte ca el să devină o problemă.

Îl întrebă pe beţivan:

— Oamenii aceştia sunt supuşi ai Doamnei? Se află sub protecţia ei?

Argumentul putea fi îndoielnic în alte împrejurări, dar în acel moment fu imbatabil. Prin neputinţa de a nega acest fapt, omul îşi mărturisi vinovăţia morală.

— Mă dezguşti.

Căpitanul rosti aceasta cu vocea lui blândă, cea periculoasă.

— Dispari de-aici. Să nu-mi mai tai niciodată calea. Dac-o s-o faci, o să te las la mila prietenului meu.

Omul se îndepărtă, poticnindu-se.

Căpitanul se întoarse către Corb.

— Eşti un prost cu acte în regulă. Ai idee ce-ai făcut?

Precaut, Corbul răspunse:

— Probabil mai bine ca tine, Căpitane. Dar aş face-o din nou.

— Şi te mai întrebi de ce ne-am codit să te primim? Schimbă subiectul:

— Ce-o să faci cu oamenii ăştia, nobile salvator? Corbul nici nu-şi pusese problema. Oricare va fi fost punctul de cotitură al vieţii sale, ajunsese acum să trăiască doar în prezent. Era mânat

de la spate de trecut şi nepăsător faţă de viitor.

— Sunt răspunderea mea, nu-i aşa?

*

Căpitanul renunţă la ideea de a-l prinde Şchiop din urmă. Să acţionăm pe cont propriu părea acum răul cel mai mic.

Consecinţele se iviră patru zile mai târziu.

Tocmai purtaserăm prima noastră bătălie importantă şi striviserăm un detaşament al Rebelilor de două ori mai numeros ca noi. Nu fusese dificil. Aveau caş la gură, iar vrăjitorii noştri ne ajutaseră. Nu scăpaseră prea mulţi.

Câmpul de luptă era al nostru. Oamenii jefuiau cadavrele de tot ce aveau asupra lor. Elmo, eu, Căpitanul şi alţi câţiva stăteam degeaba şi ne gratulam în sinea noastră. Un-Ochi şi Spiriduş sărbătoreau în felul lor unic, înjurându-se unul pe altul prin intermediul gurilor cadavrelor.

Spiriduş încremeni brusc. Dădu ochii peste cap. Din gură îi ieşi un vaiet care crescu în intensitate. Se nărui la pământ.

Un-Ochi ajunse la el cu un pas înaintea mea şi începu să-l pălmuiască peste obraji. Ostilitatea sa obişnuită dispăruse.

— Fă-mi loc! am răcnit.

Spiriduş se trezi înainte să apuc măcar să-i verific pulsul.

— Hoţul-de-Suflete, murmură el. A intrat în contact.

În momentul ăla eram fericit că nu aveam talentele lui Spiriduş. Să am un Înrobit înăuntrul minţii mele mi se părea o agresiune mai rea decât violul.

— Căpitane, am strigat. Hoţul-de-Suflete.

Am rămas pe-aproape.

Căpitanul veni în pas alergător. El nu aleargă niciodată, decât atunci când suntem în acţiune.

— Ce este?

Spiriduş suspină. Deschise ochii.

— A plecat acum.

Pielea şi părul îi erau lac de sudoare. Era palid. Începu să tremure.

— A plecat? chestionă Căpitanul. Ce naiba?

L-am ajutat pe Spiriduş să se aşeze comod.

— În loc să ne înfrunte, Şchiopul s-a dus la Doamnă. E multă ură între el şi Hoţul-de-Suflete. Crede că am venit aici ca să-l subminăm. A încercat să întoarcă roata în favoarea lui. Dar Hoţul-de-Suflete e în graţii de la treaba din Beril, iar Şchiopul nu,

din cauza eşecurilor sale. Doamna i-a spus să ne lase în pace. Hoţul-de-Suflete n-a reuşit să obţină înlocuirea Şchiopului, dar consideră că a câştigat runda asta.

Spiriduş se opri. Un-Ochi îi aduse o băutură tare. El o sorbi dintr-o înghiţitură.

— Zice să nu-i aţinem calea Şchiopului. Ar putea să încerce să ne discrediteze în vreun fel, ori chiar să-i mâne pe Rebeli spre noi. Spune că trebuie să recucerim fortăreaţa de la Deal. Asta i-ar pune atât pe Rebeli, cât şi pe Şchiopul într-o lumină proastă.

Elmo murmură:

— Dacă vrea spectacol, de ce nu ne cere să adunăm Cercul celor Optsprezece?

Cercul este Comanda la Vârf a Rebelilor, optsprezece vrăjitori care cred că împreună au forţa necesară pentru a-i înfrunta pe Doamnă şi pe Înrobiţi. Desfrânatul, oponentul din Forsberg al Şchiopului, făcea parte din Cerc.

Căpitanul căzu pe gânduri. Îl întrebă pe Corb:

— Tu ai impresia că ar fi vorba de politică aici?

— Compania este unealta Hoţului-de-Suflete. Asta ştie oricine. Întrebarea e la ce vrea s-o folosească.

— Am avut impresia asta în Opal.

Politică. Imperiul Doamnei ar trebui să fie un monolit. Cei Zece Înrobiţi consumă o grămadă de energie pentru a păstra lucrurile aşa. Şi la fel de multă consumă pentru a se certa între ei, ca nişte ţânci care se bat pentru jucării ori intră în competiţie pentru afecţiunea Mamei.

— Asta-i tot? bodogăni Căpitanul.

— Asta-i tot. Spune că o să ţine legătura cu noi.

*

Aşa că am trecut la fapte. Am cucerit fortăreaţa de la Deal, în crucea nopţii, la o aruncătură de băţ de Oar. Se spune că Desfrânatul şi Şchiopul, deopotrivă, s-au dat de ceasul morţii. Îmi închipui că Hoţul-de-Suflete se umfla în pene.

*

Un-Ochi aruncă o carte în teancul de pe masă şi bolborosi:

— Cineva forţează mâna.

Spiriduş luă cartea, arătă patru valeţi şi aruncă o regină. Rânjea cu gura până la urechi. Ştiai că se ducea de râpă tura viitoare, nemaiavând altceva în mână decât un doiar. Un-Ochi lovi cu palma în masă, şuierând. Nu câştigase nicio mână de

când se aşezase la joc.

— Nu vă înflăcăraţi, băieţi, îi potoli Elmo, ignorând cartea pusă jos de Spiriduş.

Trase, răsfiră cărţile în evantai la doar câţiva inci de faţă, arătă trei pătrari şi aruncă un doiar. Lovi cu degetul cele două cărţi rămase, îi adresă un surâs larg lui Spiriduş şi spuse:

— Sper că ai un as, bondocule, altfel te-am fript.

Murături luă doiarul lui Elmo, arătă patru cărţi la fel, aruncă un treiar. Îl săgetă pe Spiriduş cu o privire intensă, care-l îndemna să continue. Îi spunea că un as nu-l va împiedica să se frigă.

Îmi doream să fi fost şi Corbul de faţă. Prezenţa lui îl emoţiona pe Un-Ochi prea tare ca să mai trişeze. Dar Corbul era plecat în misiune de aprovizionare, adică mersese la Oar, cum facem săptămânal, pentru a cumpăra provizii. Murături ocupa locul lui.

Murături este intendentul Companiei. De regulă, el se ducea în misiune de aprovizionare. De data aceasta se eschivase, invocând probleme la stomac.

— Se pare că toată lumea forţa mâna, am spus şi m-am uitat la o mână de cărţi perdantă.

Doi şeptari, doi optari şi un nouar în pereche cu unul dintre optari, fără niciun rezultat însă. Aproape tot ce-mi era de folos se afla în teancul cu cărţi refuzate. Am tras. Drăcia dracului. Un alt nouar, care îmi întregea mâna. Am arătat cărţile, am aruncat şeptarul de prisos şi m-am rugat. Doar o rugăciune mă mai putea ajuta.

Un-Ochi îmi ignoră şeptarul. Trase altă carte.

— Fir-ar să fie!

Puse un şase peste suita mea şi aruncă un alt şase.

— Momentul adevărului, umflatule, îi spuse lui Spiriduş. Ai de gând să-l pui la încercare pe Murături? Şi: Forsbergerii ăştia-s nebuni. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva.

Eram în fortăreaţă de o lună. Era niţel cam mare pentru noi, dar îmi plăcea.

— M-aş putea obişnui cu ei, am grăit. Numai să se obişnuiască şi ei cu mine.

Respinseserăm deja patru contraatacuri.

— Cacă-te sau cară-te de la oliţă, Spiriduş. Ştii că ne-ai pus beţe-n roate mie şi lui Elmo.

Murături bătu cu degetul într-un colţ al cărţii sale şi căscă

ochii la Spiriduş. Spuse:

— Au o întreagă mitologie Rebelă aici. Profeţi şi falşi profeţi. Vise profetice. Mesaje din partea zeilor. Chiar şi o profeţie care spune că un copil de aici, de undeva, este o reîncarnare a Rozei Albe.

— Dacă plodu-i deja aici, cum de nu e călare pe noi? întrebă Elmo.

— Încă nu l-au găsit. Un trib întreg a fost trimis să-l caute. Sau să *o* caute.

Spiriduş se fâstâci. Trase o carte, bolborosi în barbă, aruncă un rege. Elmo trase şi aruncă şi el un rege. Murături se uită la Spiriduş. Schiţă un zâmbet firav, luă o carte şi nu se sinchisi să se uite la ea. Aruncă un cinciar peste şesarul adăugat de Un-Ochi suitei mele şi azvârli cartea extrasă peste teancul cu decartări.

— Un cinciar? chiui Spiriduş. Ţineai un cinciar? Nu-mi vine să cred. Avea un cinciar.

Trânti asul pe tăblia mesei.

— Avea un cinciar, în mama mă-sii.

— Ţine-ţi firea, îl admonestă Elmo. Tu eşti ăla care-i spune mereu lui Un-Ochi să se calmeze, nu ţii minte?

— M-a blufat cu un cinciar nenorocit?

Murături arboră în continuare zâmbetul acela firav, în timp ce-şi aduna câştigurile. Era mulţumit de sine. Executase un bluf pe cinste. Şi eu aş fi pariat că ţinea un as.

Un-Ochi împinse cărţile spre Spiriduş.

— Împarte.

— O, fii serios. El ţinea un cinciar şi eu trebuie să împart?

— E rândul tău. Închide gura şi împarte cărţile.

L-am întrebat pe Murături:

— De unde-ai auzit de treaba cu reîncarnarea?

— De la Flick.

Flick era bătrânul pe care-l salvase Corbul. Murături înfrânsese rezistenţa bătrânului. Deveneau din ce în ce mai apropiaţi.

Fata purta numele de Draga. Îi căzuse cu tronc Corbul. Se ţinea după el peste tot şi uneori ne scotea din minţi pe toţi. Eu unul eram bucuros că mersese Corbul în oraş. Până la întoarcerea lui, Draga n-avea să ne deranjeze prea tare.

Spiriduş împărţi. M-am uitat la cărţile mele. O mână mai

proastă nici că se putea. Aproape o suită Pismo, cum o numea Elmo, adică nu erau două cărţi de acelaşi fel.

Spiriduş şi le studie pe ale sale. Căscă ochii tot mai tare. Le trânti pe masă cu faţa în sus.

— V-am bătut! V-am bătut de v-am uscat! Cincizeci!

Îşi servise chintă royală, o mână care câştiga automat, cu dublul de puncte.

— Nu poate câştiga decât dacă-şi împarte singur cărţile, bodogăni Un-Ochi.

Spiriduş râse înfundat:

— Tu nu câştigi nici când faci cărţile, viermănosule.

Elmo începu să amestece cărţile.

Următoarea mână se lungi mult. Între pase, Murături ne livră frânturi din povestea reîncarnării.

Draga îşi făcu apariţia în treacăt, cu chipul ei rotund şi pistruiat lipsit expresie, cu ochii goi. Am încercat să mi-o imaginez în rolul Rozei Albe. N-am izbutit. Nu se potrivea.

Murături împărţi cărţile. Elmo încercă să coboare cu optsprezece. Un-Ochi îl fripse. Avea şaptesprezece după ce trăsese. Eu am strâns cărţile şi am început să le amestec.

— Haide, Cobe, făcu Un-Ochi necăjit. Hai să nu ne prostim. A dat norocul peste mine. Două la rând. Împarte-mi aşii şi doiarii.

Cu cincisprezece sau mai puţin câştigi imediat, la fel ca şi cu patruzeci şi nouă şi cincizeci.

— O! Scuze. M-am trezit că iau în serios superstiţia asta a Rebelilor.

Murături observă:

— E-o aiureală convingătoare. Menţine în mod elegant un soi de iluzie a speranţei.

M-am încruntat la el. Zâmbetul lui era aproape timid.

— E greu să pierzi când *ştii* că soarta e de partea ta. Orice Rebel ştie. În orice caz, asta spune Corbul.

Omul nostru începea să se apropie de Corb.

— Atunci va trebui să le schimbăm modul de gândire.

— Nu se poate. Şi de-i biciuieşti de o sută de ori, ei tot nu se vor da bătuţi. Şi din pricina asta îşi vor înfăptui singuri profeţia.

Elmo icni:

— Atunci va trebui să nu ne limităm la a-i biciui. Trebuie să-i umilim.

Prin *noi* înţelegeam toţi cei de partea Doamnei.

*

Am aruncat un optar peste nenumăratele teancuri cu cărţi ieşite din joc, care deveniseră jaloanele vieţii mele.

— Treaba asta-ncepe să mă sece.

N-aveam astâmpăr. Simţeam o dorinţă nelămurită de-a face ceva. Orice.

Elmo ridică din umeri.

— Ne mai trece şi nouă timpul jucând.

— Aşa e viaţa, într-adevăr, spuse Spiriduş. Stai pe fund şi aştepţi. Cât timp am petrecut în felul ăsta de-a lungul anilor?

— N-am ţinut socoteala, am murmurat ursuz. Mai mult decât am petrecut făcând orice altceva.

— Linişte! rosti Elmo. Aud o voce firavă. Spune că tovarăşii mei se plictisesc. Murături. Zi-le arcaşilor să-şi mişte fundurile şi…

Sugestia lui se pierdu sub o avalanşă de gemete.

Exerciţiile fizice riguroase sunt leacul lui Elmo împotriva plictisului. O simplă trecere prin diabolica lui cursă cu obstacole fie te lecuieşte, fie te omoară.

Murături îşi extinse protestul dincolo de obligatoriul geamăt.

— Eu o să am căruţe de descărcat, Elmo. Băieţii trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Dacă vrei să facă exerciţiu fizic clovnii ăştia, lasă-i pe mâna mea.

Eu şi Elmo am schimbat o privire. Spiriduş şi Un-Ochi păreau în alertă. Nu se întorseseră încă? Ar fi trebuit să fie înapoi înainte de prânz. Bănuiam că trăgeau mâţa de coadă. Cei plecaţi în misiune de aprovizionare întotdeauna se întorc mangă.

— Credeam c-au ajuns, zise Elmo.

Spiriduş flutură mâna spre teancul de cărţi ieşite din joc. Cărţile lui dansară un moment, suspendate în aer graţie trucului său. Voia să ne dea de ştie că ne lăsa de capul nostru.

— Ar fi mai bine să verific ce se-ntâmplă.

Cărţile lui Un-Ochi se târâră pe masă, ondulându-se ca nişte râme.

— Mă ocup eu de asta, dolofane.

— Eu am spus primul, gură de broscoi.

— Eu sunt mai în vârstă.

— Ocupaţi-vă amândoi, sugeră Elmo şi se întoarse către mine. O să organizez o patrulă. Tu spune-i Locotenentului.

Îşi azvârli cărţile din mână şi începu să strige nume. O luă spre grajduri.

*

Copitele loveau colbul într-un ropot continuu, înfundat. Călăream cu iuţeală, însă alerţi. Un-Ochi era atent la eventuale probleme, dar a face vrăji în şa nu e lucru uşor.

Totuşi, reuşi să prindă de veste la timp. Elmo semnaliză cu mâinile. Ne-am împărţit în două grupuri şi am plonjat în buruienile înalte de pe marginea drumului. Rebelii îşi făcură apariţia şi se treziră cu noi pe capul lor. N-avură nicio şansă. În câteva minute, eram din nou la drum.

Un-Ochi îmi spuse:

— Sper că nimeni de-acolo nu va-ncepe să se întrebe de ce ştim mereu care e următoarea lor mişcare.

— Lasă-i să creadă că sunt înconjuraţi de spioni.

— Cum ar putea un spion să ducă vorba la Deal atât de repede? Avem un noroc prea mare ca să fie adevărat.

Căpitanul ar trebui să-i ceară Hoţului-de-Suflete să ne retragă cât încă mai avem oarece valoare.

Avea dreptate. Odată secretul nostru dat în vileag, Rebelii ne-ar fi neutralizat vrăjitorii cu ai lor. Norocul nostru ar fi primit o lovitură cruntă.

Zidurile Oarului prindeau contur. Am început să simt junghiuri de regret. Locotenentul nu prea aprobase această aventură. Căpitanul însuşi avea să-mi tragă un perdaf zdravăn. Ocările lui aveau să-mi pârlească părul din barbă. Avea să mă prindă bătrâneţea înainte ca sancţiunile să-mi fie ridicate. Adio, madone bulevardiere!

Teoretic, eu ar fi trebuit să ştiu mai bine. Gram pe jumătate ofiţer.

Pe Elmo şi pe caporalii săi nu-i intimida perspectiva unor cariere de curăţători ai grajdurilor şi latrinelor Companiei. Înainte! păreau să gândească ei. Înainte, pentru gloria trupei. Ptiu!

Nu erau proşti, ci doar dispuşi să plătească preţul neascultării.

Pe când intram în Oar, idiotul ăla de Un-Ochi începu chiar să cânte. Cântecul era o compoziţie proprie, bezmetică şi fără sens, cântată pe o voce afonă la culme.

— Tacă-ţi fleanca, Un-Ochi, mârâi Elmo. Atragi atenţia asupra noastră.

Ordinul lui n-avea rost. Era prea clar ce eram şi la fel de evident era că ne aflam într-o dispoziţie deosebit de urâcioasă. Asta nu era o misiune de aprovizionare. Căutam sfadă cu lumânarea.

Un-Ochi ridică glasul, atacând un nou cântec.

— Ţine-ţi clanţa! bubui Elmo. Fă-ţi naibii datoria.

Am cotit după un colţ. De cum o făcurăm, o negură se formă în jurul chişiţelor cailor noştri. Boturi negre şi umede se ridicară şi adulmecară aerul rece al serii. Se încreţiră. Poate se abrutizaseră, la fel ca mine. Apărură ochi oblici, luminoşi ca nişte lampioane diabolice. Un murmur de groază se strecură printre trecătorii care ne priveau de pe marginea străzii.

Se împrăştiară, o duzină, douăzeci, o sută de năluci născute din văgăuna aceea pe care Un-Ochi o numeşte propria lui minte. Chestii colţoase, sinuoase, negre, asemănătoare unor nevăstuici, ţâşniră înainte şi se repeziră la locuitorii din Oar. Teroarea le preceda. În câteva minute, nu mai împărţeam străzile decât cu fantomele.

Era prima mea vizită în Oar. Mă uitam în jur ca viţelul la poarta nouă.

— Ei, ia uită-te aici, zise Elmo când am intrat pe strada unde se reuneau de regulă cei plecaţi în misiune de aprovizionare. Uite-l pe bătrânul Cornie.

Numele-mi era cunoscut, nu însă şi cel care-l purta. Cornie întreţinea grajdul la care trăgeau patrulele noastre.

Un bătrân se ridică de pe un scaun de lângă adăpătoare.

— Am auzit că veniţi, zise el. Am făcut tot ce-am putut, Elmo. N-am putut să le-aduc un doctor, însă.

— L-am adus pe al nostru.

Deşi Cornie era bătrân şi trebuia să se grăbească pentru a ţine pasul, Elmo nu încetini deloc.

Am adulmecat aerul. Se simţea un iz mai vechi de fum în el.

Cornie o luă grăbit înainte, pe după colţul străzii. Arătări ca nevăstuicile săgetau în jurul picioarelor lui, aidoma spumei ce se formează în jurul unui bolovan, pe malul mării. L-am urmat şi-am găsit sursa izului de fum.

Cineva dăduse foc grajdului lui Cornie, apoi îi atacase pe băieţii noştri când aceştia ieşeau valvârtej afară. Ticăloşii. Fuioare de fum încă se ridicau. În faţa grajdului, strada era plină de victime. Cei mai uşor răniţi stăteau de pază, redirecţionând

circulaţia.

Acadea, care conducea misiunea, şchiopătă spre noi.

— De unde să încep? am întrebat.

El arătă cu degetul.

— Ăia sunt cel mai grav răniţi. Începe mai bine cu Corbul, dacă mai e în viaţă.

Îmi tresări inima. Corbul? Părea invulnerabil.

Un-Ochi îşi dispersă ajutoarele. Niciun Rebel n-avea să ne ia prin surprindere acum. L-am urmat pe Acadea spre locul unde zăcea Corbul. Omul era inconştient. Avea chipul alb ca hârtia.

— El e cel mai grav?

— Singurul care am crezut că n-o să reziste.

— Te-ai descurcat bine. Ai făcut garourile aşa cum te-am învăţat, da?

L-am studiat bine pe Acadea.

— Şi tu ar trebui să te întinzi undeva.

M-am întors spre Corb. Avea aproape treizeci de tăieturi, unele adânci. Am pus aţă în ac.

Elmo veni lângă noi, după ce evaluase în grabă împrejurimile.

— Grav? întrebă el.

— Nu-mi dau prea bine seama. E plin de găuri. A pierdut mult sânge. Ar fi mai bine ca Un-Ochi să pregătească o fiertură de-a lui.

Un-Ochi ştie să facă o supă de pui şi ierburi care le redă şi morţilor speranţa. El e unicul meu asistent.

Elmo întrebă:

— Cum s-a întâmplat, Acadea?

— Au dat foc grajdului şi ne-au atacat când fugeam.

— Asta văd şi eu.

Cornie murmură:

— Ucigaşi mârşavi.

Aveam impresia însă că plângea mai mult pentru grajdul lui decât pentru trupa noastră.

Elmo făcu o faţă ca şi când ar fi mestecat o curmală verde.

— Şi nu sunt morţi? Corbul e cel mai grav? Nu prea-mi vine-a crede.

— Un singur mort, îl corectă Acadea. Bătrânul. Ajutorul Corbului. Din satul ăla.

— Flick, murmură Elmo.

Flick n-ar fi trebuit să părăsească fortăreaţa de la Deal.

Căpitanul nu avea încredere în el. Dar Elmo trecu cu vederea această încălcare a ordinelor.
— Cuiva o să-i pară tare rău c-a-nceput asta, zise el.
Nu era pic de sentiment în vocea lui. Ar fi putut la fel de bine să recite preţul de vânzare angros al ignamelor.
Mă întrebam cum va primi Murături vestea. Lui îi plăcea de Flick. Draga avea să fie răvăşită. Flick era bunicul ei.
— Îl vânau doar pe Corb, spuse Cornie. De-aia a fost tăiat atât de rău.
Şi Acadea:
— Flick s-a aruncat înaintea lor. Gesticulă. Restul am fost răniţi fiindcă am refuzat să ne dăm deoparte.
Elmo puse întrebarea care nu-mi dădea pace nici mie.
— De ce-ar vrea Rebelii atât de tare să-l omoare pe Corb?
Burtă-Dospită aştepta în preajmă să-i oblojesc rana de la antebraţul stâng. Spuse:
— N-au fost Rebeli, Elmo. A fost căpitanul ăla tâmpit de unde i-am luat pe Flick şi pe Draga.
Am înjurat.
— Tu vezi-ţi de cusut, Cobe, mă admonestă Elmo. Eşti sigur, Burtă-Dospită?
— Sigur că-s sigur. Întreabă-l pe Fericitu’. L-a văzut şi el. Ceilalţi erau doar pungaşi de rând. Le-am tăbăcit fundurile bine, odată ce ne-am pus pe treabă.
Arătă cu degetul. Lângă partea nearsă a grajdului erau o duzină de corpuri, aruncate unul peste altul ca o stivă de lemne. Flick era singurul pe care îl recunoşteam. Ceilalţi purtau veşminte locale zdrenţuite.
Acadea zise:
— Şi eu l-am văzut, Elmo. Şi nu el era la comandă. Mai era un tip, care stătea retras în umbră. A şters-o de îndată ce-am început să câştigăm.
Cornie stătea în preajmă, atent şi tăcut. Se oferi:
— Ştiu unde s-au dus. O casă de pe Bleek Street.
Am schimbat o privire cu Un-Ochi, care pregătea fiertura folosind una-alta dintr-o desagă neagră de-a sa.
— Cornie se pare că ne ştie năravul.
— Vă ştiu destul cât să-mi dau seama că n-aţi lăsa pe nimeni să scape basma curată după o chestie ca asta.
M-am uitat la Elmo. Elmo se uita ţintă la Cornie. Întotdeauna

planase o îndoială asupra grăjdarului. Cornie deveni agitat. Elmo, ca orice sergent cu state vechi de serviciu, are o privire aprigă. În cele din urmă:

— Un-Ochi, ia-l pe individul ăsta la o plimbare. Află-i povestea.

Un-Ochi îl hipnotiză pe Cornie în doar câteva secunde. Se plimbară amândoi, sporovăind ca nişte vechi amici.

Eu mi-am mutat atenţia către Acadea.

— Omul acela din umbră. Şchiopăta cumva?

— Nu era Şchiopul. Prea înalt.

— Chiar şi aşa, atacul trebuie să fi avut undă verde din partea arătării ăleia. Aşa-i, Elmo?

Elmo încuviinţă din cap.

— Hoţul-de-Suflete s-ar enerva îngrozitor dacă ar ajunge la concluzia asta. Ca să-şi asume un asemenea risc, trebuie să fi avut acceptul de sus.

Corbul scoase ceva asemănător cu un suspin. Am coborât privirea. Ochii îi erau întredeschişi. Repetă sunetul. Mi-am apropiat urechea de buzele lui.

— Zouad… murmură el.

Zouad. Infamul Colonel Zouad. Duşmanul pe care îl cruţase. Ticălosul de serviciu al Şchiopului. Cavalerismul Corbului avusese urmări cumplite.

I-am spus lui Elmo, care n-a părut surprins. Poate Căpitanul le spusese comandanţilor lui de pluton povestea Corbului.

Un-Ochi se întoarse. Spuse:

— Amicul Cornie lucrează pentru echipa adversă.

Un rânjet malefic, cel pe care îl repeta ca să poată speria copiii şi căţeii:

— Mă gândeam că o să vrei să iei asta în considerare, Elmo.

— O, da.

Elmo părea încântat.

Eu m-am apucat de lucru la următoarea victimă gravă. Alte suturi de făcut. Mă întrebam dacă aveam destulă aţă. Soldatul era într-o stare rea.

— Cât mai durează până termini cu fiertura aia, Un-Ochi?

— Mai trebuie să găsesc un pui de găină.

Elmo făcu nervos:

— Pune, atunci, pe cineva să meargă să fure unul.

Un-Ochi zise:

— Cei pe care îi căutăm s-au oploşit într-o bodegă de pe Bleek

Street. Au nişte prieteni cam duri.

— Ce-ai de gând să faci, Elmo? am întrebat.

Eram sigur că voia să facem ceva. Când ne dăduse numele lui Zouad, Corbul ne crease o obligaţie. Credea că e pe moarte. Altfel n-ar fi rostit numele. Măcar atât îl cunoşteam, chit că nu ştiam nimic despre trecutul lui.

— Trebuie să i-o coacem Colonelului.

— Când cauţi belele, le găseşti. Adu-ţi aminte pentru cine lucrează.

— Nu-i a bună să laşi pe cineva să scape după ce a lovit în Companie, Cobe. Nici chiar pe Şchiop.

— Asta înseamnă să-ţi iei o povară cam mare pe umeri, nu crezi?

Totuşi, nu puteam să-l contrazic. O înfrângere pe câmpul de luptă e acceptabilă. Asta nu era acelaşi lucru. Aici era vorba de politica imperială. Oamenii trebuie avertizaţi că se lasă cu ciomăgeală dacă ne antrenează pe noi în luptă. Trebuia să le arătăm asta Şchiopului *şi* Hoţului-de-Suflete. L-am întrebat pe Elmo:

— Ce urmări crezi că va avea treaba asta?

— Cred că vor fi multe văicăreli. Însă mă îndoiesc că ei pot *face* mare lucru. La naiba, Cobe, asta oricum nu te priveşte pe tine. Tu eşti plătit să cârpăceşti. Se uită gânditor la Cornie. Îmi fac socoteala că-i cu atât mai bine cu cât sunt mai puţini martori. Şchiopul nu poate face tămbălău dacă nu poate dovedi nimic. Un-Ochi. Du-te şi mai discută niţel cu amicul tău Rebel. Mi se conturează o idee mică şi urâtă în minte. Poate că el este cheia.

*

Un-Ochi terminase de pregătit supa. Primii ei degustători aveau deja mai multă culoare în obraji. Elmo renunţă să mai tragă de timp. Îl sfredeli pe grăjdar cu o privire dură.

— Cornie, ai auzit vreodată de Colonelul Zouad?

Cornie se crispă. Ezită o secundă prea mult.

— Nu pot spune c-am auzit.

— Ciudat. Mă gândeam c-ai auzit. E cel căruia i se spune mâna stângă a Şchiopului. Oricum, Cercul ar face, cred eu, aproape orice ca să pună mâna pe el. Tu ce crezi?

— Eu nu ştiu nimic de Cerc, Elmo.

Se uită în zare, peste acoperişuri.

— Vrei să spui că individul ăsta de pe Bleek e Zouad de care vorbeşti?

Elmo chicoti.

— N-am spus asta nicio clipă, Cornie. Tu ai avut impresia asta, Cobe?

— Nici pomeneală. Ce să caute Zouad într-un bordel mizerabil din Oar? Şchiopul abia-şi mai vede capul de probleme în est. Ar trebui să vrea tot ajutorul pe care îl poate primi.

— Vezi, Cornie? Dar uite-aici. Poate că eu ştiu unde l-ar putea găsi Cercul pe Colonel. Acuma, el şi Compania nu-s prieteni. Pe de altă parte, noi nu suntem prieteni nici cu Cercul. Dar e vorba de afaceri. Fără supărare. Aşa că mă gândeam… poate putem face schimb de favoruri. Poate că un grangure de-al Rebelilor ar putea să treacă pe la bomba aia din Bleek Street şi să le spună proprietarilor că el nu crede că ar trebui să le poarte de grijă oamenilor acelora. Înţelegi ce zic? Dacă aşa s-ar desfăşura lucrurile, Colonelul Zouad ar putea foarte bine să cadă în mâinile Cercului.

Cornie avea aerul unuia care ştie că este prins în capcană.

Fusese un spion bun atunci când nu avusese de ce să-şi facă griji pentru sine. Fusese doar bătrânul Cornie cel cumsecade, un grăjdar prietenos, căruia îi lăsam un bacşiş mic şi cu care discutaserăm nici mai mult, nici mai puţin decât cu oricine altcineva din afara Companiei. Nu fusese deloc supus presiunii. Nu trebuise decât să fie el însuşi.

— M-ai înţeles complet greşit, Elmo. Zău. Eu nu mă implic niciodată în politică. Doamna sau Albii, pentru mine-s toţi o apă şi un pământ. Caii au nevoie de hrană şi adăpost, indiferent cine-i călăreşte.

— Presupun că ai dreptate în privinţa asta, Cornie. Scuză-mă c-am fost bănuitor.

Elmo îi făcu lui Un-Ochi cu ochiul.

— Amador se cheamă locul unde stau oamenii ăia, Elmo. Ar fi bine să mergi acolo înainte să le spună cineva că sunteţi în oraş. Cât despre mine, ar fi mai bine să mă apuc să curăţ locul ăsta.

— Nu ne grăbeşte nimic, Cornie. Dar tu vezi-ţi de ce ai de făcut.

Cornie ne aruncă o ocheadă. Făcu câţiva paşi spre ceea ce mai rămăsese din grajdul său. Se uită iar la noi. Elmo îl privi indiferent. Un-Ochi ridică piciorul stâng din faţă al calului său

pentru a-i verifica potcoava. Aplecându-şi capul, Cornie intră în clădirea ruinată.

— Un-Ochi? întrebă Elmo.

— A luat-o drept spre ieşirea din spate. Cu picioarele la spinare.

Elmo rânji.

— Stai cu ochiul pe el. Cobe, ia notiţe. Vreau să ştiu cui îi dă de veste. Şi cui dau aceia de veste. I-am dat ceva ce-ar trebui să se împrăştie ca sifilisul.

*

— Zouad a fost un om mort din clipa când Corbul i-a rostit numele, i-am spus lui Un-Ochi. Poate din clipa când a făcut ce-a făcut, cândva în trecut.

Un-Ochi mormăi şi aruncă o carte. Acadea trase o carte şi arătă ce avea. Un-Ochi înjură.

— Nu pot să joc cu ăştia, Cobe. Nu joacă cinstit.

Elmo veni în galop pe stradă şi descălecă.

— Se apropie de bordelul ăla. Ai ceva pentru mine, Un-Ochi?

Lista era dezamăgitoare. I-am dat-o lui Elmo. El înjură, scuipă, înjură din nou. Lovi cu piciorul scândurile pe care le foloseam în chip de masă de joc.

— Fiţi atenţi la treburile voastre afurisite.

Un-Ochi îşi ţinu firea.

— N-or să facă greşeli, Elmo. Îşi acoperă fundurile. Cornie a fost în preajma noastră prea mult timp ca să-l considere de încredere.

Elmo tropoti pe loc şi scoase foc pe nări.

— Prea bine. Planul de rezervă numărul unu. Îl supraveghem pe Zouad. Vedem unde-l duc după ce-l prind. Îl salvăm când mai are puţin până să ciripească, îi lichidăm pe toţi Rebelii din jur, apoi îi vânăm şi-i distrugem pe toţi cei care au trecut pe-acolo.

Am observat:

— Eşti hotărât să ieşi în câştig, aşa-i?

— Ba bine că nu. Cum se simte Corbul?

— Se pare c-o să reziste. Infecţia-i sub control, iar Un-Ochi spune că a început să se vindece.

— Hm. Un-Ochi, vreau numele Rebelilor. Multe nume.

— Da, să trăiţi, şefule.

Un-Ochi execută un salut exagerat, care se transformă într-un gest obscen când Elmo se întoarse cu spatele.

— Împinge scândurile alea laolaltă, Burtă-Dospită, l-am îndemnat. Împarţi tu, Un-Ochi.

Nu răspunse. Nu se plânse şi nu se dădu de ceasul morţii şi nu ameninţă că mă va transforma într-un mormoloc. Stătea nemişcat, ţeapăn ca moartea, cu ochiul abia întredeschis.

— Elmo!

Elmo veni în faţa lui şi-l scrută îndeaproape. Pocni din degete sub nasul lui Un-Ochi. Acesta nu reacţionă.

— Tu ce crezi, Cobe?

— Se întâmplă ceva la bordel.

Un-Ochi nu mişcă niciun muşchi vreme de zece minute. Apoi deschise ochiul, îşi focaliză privirea şi se muie ca o cârpă udă. Elmo întrebă:

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Lasă-l un minut, bine? am sărit.

Un-Ochi se reculese.

— Rebelii l-au prins pe Zouad, dar nu înainte ca acesta să-l contacteze pe Şchiop.

— Hă?

— Arătarea aia vine să-l ajute.

Elmo se făcu pământiu la faţă.

— Aici? în Oar?

— Mdap.

— Rahat!

Într-adevăr. Şchiopul era cel mai nemilos dintre Înrobiţi.

— Gândeşte repede, Elmo. O să intuiască rolul nostru în poveste… Cornie este veriga de legătură.

— Un-Ochi, găseşte-l pe boşorogul ăla nenorocit. Albinosule. Liniştitule. Băgăciosule. Am o treabă pentru voi.

Dădu instrucţiuni. Băgăciosul rânji şi-şi mângâie pumnalul. Ticălos însetat de sânge.

Nu pot descrie în cuvinte neliniştea pe care o produsese vestea lui Un-Ochi. Îl ştiam pe Şchiop doar din poveşti, iar acele poveşti erau fără greş sumbre. Eram speriaţi. Protecţia Hoţului-de-Suflete nu reprezenta mare lucru împotriva altui Înrobit.

Elmo mă înghionti.

— Iar a păţit aia.

Categoric. Un-Ochi era încordat. Dar de data aceasta nu mai rămase ţeapăn. Căzu şi începu să se zvârcolească şi să facă spume la gură.

— Ţineţi-l! am ordonat. Elmo, dă-mi bastonul tău.

Şase oameni se aruncară grămadă peste Un-Ochi.

Aşa mic cum era, le crea dificultăţi.

— Pentru ce? întrebă Elmo.

— I-l pun în gură să nu-şi înghită limba.

Un-Ochi scoase cel mai ciudat sunet pe care l-am auzit vreodată, şi-am auzit destule pe câmpurile de luptă. Răniţii scot sunete care ai jura că nu pot ieşi din gura unui om.

Criza ţinu doar câteva secunde. După o ultimă zvârcolire violentă, Un-Ochi căzu într-un somn liniştit.

— Bun, Cobe. Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Epilepsie?

— Dă-i nişte supă de-aia de-a lui, sugeră cineva. O să-i prindă bine.

Apăru o cupă de tinichea. L-am forţat să-i bea conţinutul.

Ochiul i se deschise brusc.

— Ce încercaţi să faceţi? Să mă otrăviţi? Pfui! Ce-a fost aia? Zoaie fierte?

— Supa ta, i-am spus.

Elmo interveni şi el:

— Ce s-a întâmplat?

Un-Ochi scuipă. Apucă o ploscă plină cu vin din apropiere, bău o duşcă, făcu gargară şi scuipă din nou.

— Hoţul-de-Suflete, asta s-a întâmplat. Oau! îl înţeleg pe Spiriduş acum.

Inima mea începu să rateze una din trei bătăi. Un cuib de viespi îmi zbârnâia în stomac. Întâi Şchiopul, acum Hoţul-de-Suflete.

— Şi ce-a vrut arătarea? interogă Elmo.

Şi el era agitat. De regulă, el nu se pierde cu firea.

— A vru t să ştie ce mama naibii se petrece. A auzit că Şchiopul e din cale-afară de bucuros. L-a întrebat pe Spiriduş, dar el nu ştia decât că noi am pornit încoace. Aşa că mi-a intrat mie în cap.

— Şi s-a minunat de cât loc gol a găsit. Acum ştie tot ce ştii şi tu, este?

— Da.

În mod evident, lui Un-Ochi nu-i plăcea ideea.

Elmo aşteptă mai multe secunde.

— Ei bine?

— Ei bine ce?
Un-Ochi îşi acoperi rânjetul trăgând încă o duşcă din plosca de vin.
— Blestemăţie, ce-a spus?
Un-Ochi chicoti.
— E de acord cu ce facem. Dar consideră că dăm dovadă de eleganţa unui taur în călduri. Aşa că vom primi puţin ajutor.
— Ce fel de ajutor?
Elmo părea conştient de faptul că lucrurile scăpaseră de sub control, însă nu reuşea să vadă încotro o luau.
— Trimite pe cineva.
Elmo se relaxă. La fel şi eu. Totul era ca arătarea să păstreze distanţa.
— Cât de repede? am întrebat cu voce tare.
— Poate mai repede decât ne-ar plăcea, murmură Elmo. Las-o mai moale cu vinul, Un-Ochi. Încă mai trebuie să-l supraveghezi pe Zouad.
Un-Ochi bodogăni. Intră în acea semi-transă care însemna că investiga în altă parte. Fu dus mult timp.
— Deci? mârâi Elmo când Un-Ochi îşi reveni în simţiri. Se tot uita în jur ca şi când s-ar fi aşteptat ca Hoţul-de-Suflete să apară din eter.
— Deci ia-o mai uşor. L-au pitit într-un beci secret, la o milă mai spre sud de-aici.
Elmo era agitat ca un băieţel care abia se mai ţine să nu facă pe el.
— Ce problemă ai? am întrebat.
— Un presentiment rău. Doar un presentiment foarte rău, Cobe.
Privirea lui hăituită rămase în loc. Ochii i se căscară.
— Am avut dreptate. Ah, fir-ar mama ei a naibii, am avut dreptate.

*

Era înalt cât o casă şi cam la fel de lat. Purta straie stacojii jerpelite, decolorate de vreme şi mâncate de molii. Avansa pe stradă într-un ritm inegal, când iute, când lent. Părul cărunt, sârmos şi neîmblânzit i se zburlea în jurul capului. Tufărişul bărbii era atât de des şi de încâlcit de mizerie, încât aproape-i ascundea complet faţa. O mână palidă, cu pete de ficat, strângea tija unui toiag, un obiect de-o frumuseţe rară, profanat

de atingerea purtătorului său. Era un trup de femeie alungit la extrem, perfect în cel mai mic detaliu.

Cineva şopti:

— Cică a fost o femeie adevărată, în timpul Dominaţiei. Se zice că i-a fost infidelă.

N-o puteai învinui pe femeie. Nu atunci când te uitai bine la Formă.

Dintre Cei Zece Înrobiţi, Schimbă-Formă este cel mai apropiat aliat al Hoţului-de-Suflete. Duşmănia lui faţă de Şchiop este mai aprigă decât a patronului nostru. Şchiopul fusese al treilea colţ al triunghiului amoros de pe urma căruia Formă se alesese cu toiagul.

Se opri la distanţă de câţiva paşi. În ochi îi ardea o furie dementă, care-i făcea imposibil de privit. Nu-mi aduc aminte ce culoare aveau. Din punct de vedere cronologic, el fusese cel dintâi dintre marii regi-vrăjitori seduşi, corupţi şi înrobiţi de Dominator şi de Doamna sa.

Tremurând, Un-Ochi păşi în faţă.

— Eu sunt vrăjitorul, anunţă el.

— Mi-a spus Hoţul.

Vocea lui Schimbă-Formă era răsunătoare, profundă şi amplă chiar şi pentru cineva de statura lui.

— Noutăţi?

— I-am dat de urmă lui Zouad. Nimic altceva.

Formă ne scrută din nou. Unii se albiseră la faţă. El zâmbi în dosul părului care-i acoperea chipul.

La colţul străzii, localnicii se adunau să caşte ochii. Nu se mai văzuse niciodată în Oar un luptător al Doamnei. Era ziua norocoasă a oraşului. Doi dintre cei mai mari nebuni veniseră în vizită.

Formă mă privi în treacăt. Preţ de o clipă, i-am simţit dispreţul rece. Eram doar o miasmă acră în nările lui.

Găsi ceea ce căuta. Corbul. Se mişcă repede. Ne-am ferit din calea lui, cum se feresc masculii mici din calea babuinului dominant la grădina zoologică. Se uită ţintă la Corb mai multe minute, apoi umerii lui mari se încovoiam. Puse vârful toiagului pe pieptul Corbului.

Mie mi-a scăpat un icnet. Culoarea feţei Corbului se îmbunătăţi simţitor. Încetă să mai transpire. Trăsăturile i se relaxară, în vreme ce durerea se stingea. Rănile-i formară un

ţesut cicatrizat roşu-aprins, care se decoloră în albul vechilor cicatrice în doar câteva minute. Noi ne-am adunat într-un cerc din ce în ce mai compact, uimiţi de ceea ce vedeam.

Băgăciosul veni cu pas ţanţoş de-a lungul străzii.

— Hei, Elmo. Am reuşit. Ce se petrece?

Aruncă o privire spre Formă şi chiţăi ca un şoarece prins în cursă.

Elmo îşi venise în fire.

— Unde-s Albinosul şi Liniştitul?

— Se descotorosesc de cadavru.

— Cadavru? întrebă Formă.

Elmo explică. Formă mormăi:

— Cornie ăsta va deveni baza planului nostru. Tu. Îl indică pe Un-Ochi cu un deget cât un cârnat. Unde-s oamenii ăia?

Cum era de aşteptat, Un-Ochi îi localiză într-o tavernă.

— Tu – şi Formă arătă spre Băgăciosul. Spune-le să aducă leşul înapoi aici.

Băgăciosul se făcu pământiu. Aproape că vedeai împotrivirea cum se acumula în el. Dar încuviinţă mut, înghiţind în sec, şi plecă la fel cum venise. Nimeni nu-i contrazice pe înrobiţi.

Eu i-am verificat pulsul Corbului. Era puternic. Arăta perfect sănătos. Am întrebat, cât de sfios am putut:

— Ai putea face asta şi pentru ceilalţi? Cât timp aşteptăm?

Îmi aruncă o privire de-am crezut că-mi va îngheţa sângele în vene. Dar o făcu.

*

— Ce s-a întâmplat? Ce cauţi aici?

Corbul se încruntă la mine, de jos. Apoi îşi aminti. Se ridică în şezut.

— Zouad…

Se uită în jur.

— Eşti inconştient de două zile. Te-au hăcuit ca pe-o gâscă. N-am crezut c-o să rezişti.

Îşi pipăi rănile.

— Ce se petrece, Cobe? Ar trebui să fiu mort.

— Hoţul-de-Suflete a trimis un prieten. Pe Formă. El te-a reparat.

El îi reparase pe toţi. Era greu să rămâi îngrozit de cineva care făcuse una ca asta pentru oamenii tăi.

Corbul sări în picioare şi se clătină, ameţit.

— Afurisitul ăla de Cornie. El a pus totul la cale.
Un cuţit apăru în mâna sa.
— La naiba. Sunt slab ca un pui de pisică.
Mă întrebam eu de unde ştia Cornie atât de multe despre atacatori.
— Ăla de colo nu-i Cornie, Corbule. Cornie e mort. Ăla e Formă, care învaţă să fie Cornie.
N-avea nevoie de exerciţiu. Era Cornie destul cât s-o păcălească pe mama lui Cornie.
Corbul se aşeză înapoi lângă mine.
— Ce se întâmplă?
I-am povestit totul.
— Formă vrea să se infiltreze, folosindu-se de Cornie ca acoperire. Probabil că acum au încredere în el.
— Voi fi chiar în urma lui.
— S-ar putea să nu-i placă.
— Nu-mi pasă ce-i place şi ce nu. De data asta, Zouad nu mai scapă. Datoria e prea mare.
Întristarea îi înmuie trăsăturile.
— Cum e Draga? A aflat de Flick?
— Nu cred. N-a ajuns nimeni înapoi la Deal. Elmo crede că poate face orice vrea aici, atâta timp cât nu e nevoit să dea ochii cu Căpitanul până nu termină treaba.
— Bun. N-o să fie nevoie să mă cert cu el pentru asta.
— Formă nu e singurul înrobit din oraş, i-am reamintit.
Formă spusese că-l simte pe Şchiop. Corbul ridică din umeri. Şchiopul nu conta pentru el.
Simulacrul lui Cornie veni spre noi. Ne-am ridicat. Eu tremuram şi am observat că şi Corbul se albise puţin la faţă. Bun. Nu era tot timpul rece ca gheaţa.
— Tu mă vei însoţi, i se adresă el Corbului, apoi se uită la mine. Şi tu. Şi sergentul.
— Ei îl cunosc pe Elmo, am protestat, la care el a rânjit.
— Veţi părea că sunteţi Rebeli. Doar unul din Cerc ar putea detecta înşelătoria. Şi niciunul dintre ei nu se află în Oar. Rebelii de aici sunt pe cont propriu. Vom profita de greşeala lor de-a nu chema întăriri.
Rebelii suferă de grandomanie la fel de tare ca noi.
Formă îi făcu semn lui Un-Ochi să se apropie.
— Cum stau lucrurile cu Colonelul Zouad?

— N-a cedat.
— E dur, zise Corbul, deranjat că trebuia s-o recunoască.
— Ai vreun nume? mă întrebă Elmo.
Aveam o listă frumuşică. Elmo se arătă mulţumit.
— Ar fi mai bine să plecăm, înainte să lovească Şchiopul, zise Formă.
Un-Ochi ne dădu parolele. Speriat, convins că nu eram pregătit pentru asta şi mai convins că nu cutezam să pun la îndoială alegerea lui Schimbă-Formă, am pornit cu paşi târşâiţi în urma Înrobitului.
Nu ştiu când s-a întâmplat. Pur şi simplu am ridicat privirea şi m-am trezit că merg alături de nişte străini. Am bodogănit, adresându-mă spinării lui Formă.
Corbul râse. Şi atunci am înţeles. Formă îşi aruncase vraja peste noi. Aveam acum aspectul unor căpitani din armata Rebelilor.
Formă arătă spre Corb.
— Durul, membru al Cercului. Cumnatul Desfrânatului. Se urăsc reciproc aşa cum se urăsc Hoţul şi Şchiopul.
Următorul, Elmo.
— Feldmaiorul Reed, şeful de stat major al Durului. Tu, nepotul Durului, Motrin Hanin, cel mai necruţător asasin care a trăit vreodată.
Nu auziserăm de niciunul dintre ei, dar Formă ne asigură că prezenţa lor nu va stârni întrebări. Durul venea şi pleca din Forsberg mai mereu, făcându-i cumnatului său viaţa grea.
Corect, mi-am spus. Perfect. Şi cum rămâne cu Şchiopul? Ce facem dacă apare?
Oamenii din locul unde-l ţineau pe Zouad fură mai mult stânjeniţi decât curioşi când Cornie anunţă prezenţa Durului. Nu aveau probleme cu membrii Cercului. Nu puseră întrebări. Se pare că adevăratul Dur avea o fire josnică, schimbătoare, imprevizibilă.
— Arătaţi-le prizonierul, zise Formă.
Un Rebel îi aruncă lui Formă o privire care spunea: „Aşteaptă tu numai, Cornie.”
Era înţesat de Rebeli acolo. Mai că-l auzeam pe Elmo cum îşi ticluia în gând planul de atac.
Ne duseră într-un beci, pe o uşă inteligent mascată şi de acolo şi mai jos, într-o încăpere cu pereţii de pământ şi tavanul

susţinut de grinzi şi scânduri. Decorul era ieşit direct din imaginaţia unui zbir.

Camerele de tortură există, desigur, dar marea masă de oameni nu le-a văzut niciodată, astfel încât nu prea crede în existenţa lor. Nici eu nu mai văzusem vreuna înainte.

Am trecut în revistă instrumentele, m-am uitat la Zouad, legat într-un scaun uriaş şi bizar, şi m-am întrebat de ce Doamna era considerată aşa o ticăloasă. Oamenii ăia spuneau că ei sunt băieţii buni, cei care luptă pentru dreptate, pentru libertate şi pentru demnitatea spiritului uman, însă în practică nu erau cu nimic mai buni ca Şchiopul.

Formă îi şopti ceva Corbului. Acesta aprobă din cap. Eram curios cum va înţelege el semnele noastre. Formă nu făcuse prea multe repetiţii cu noi. Oamenii aceia se aşteptau din partea noastră să ne comportăm ca Durul şi mardeiaşii săi.

Ne-am aşezat şi-am asistat la interogatoriu. Prezenţa noastră îi inspira pe anchetatori. Am închis ochii. Corbul şi Elmo erau mai puţin deranjaţi.

După câteva minute, „Durul” îi ordonă „Maiorului Reef” să se ocupe de o treabă anume. Nu-mi amintesc precis scuza. Atenţia îmi era în altă parte. Scopul era de a-l trimite pe Elmo înapoi în stradă, ca să poată începe adunarea.

Formă improviza. Noi trebuia să stăm cuminţi până ne făcea el semn. Înţelesesem că vom acţiona atunci când Elmo avea să se apropie şi panica avea să se propage încet în jos, dinspre parter. Între timp, aveam să asistăm la năruirea Colonelului Zouad.

Colonelul nu era foarte impresionant, dar sigur că torţionarii lucrau la el deja de ceva vreme. E de aşteptat ca oricine să arate secătuit şi împuţinat după ce îndură tratamentul lor.

Am stat imobili ca nişte idoli. Eu i-am trimis încurajări mentale lui Elmo, spunându-i să se grăbească. Fusesem educat să-mi placă procesul de vindecare, nu acela de distrugere a corpului omenesc.

Până şi Corbul părea tulburat. Nu încăpea îndoială că-şi imaginase chinuri groaznice pentru Zouad, dar, când venea vorba de realizarea lor, decenţa lui fundamentală triumfa. Stilul lui era să vâre cuţitul în om şi să termine povestea.

*

Pământul tresări, ca şi când ar fi fost lovit de o cizmă uriaşă.

Bucăţi din pereţi şi tavan se desprinseră. Aerul se umplu de praf.

— Cutremur! ţipă cineva şi Rebelii se împleticiră toţi către scară. Formă rămase locului, surâzând.

Pământul se cutremură din nou. M-am împotrivit instinctului de turmă şi-am rămas aşezat. Formă nu era îngrijorat. Atunci, eu de ce să fiu?

Arătă spre Zouad. Corbul aprobă din cap, se ridică şi se duse într-acolo. Colonelul era conştient, lucid şi speriat de cutremur. Păru recunoscător când Corbul începu să-l dezlege.

Piciorul de uriaş lovi din nou. Bucăţi de pământ căzură. Într-un colţ, un pilon de susţinere se prăbuşi. Un râu de pământ desţelenit începu să curgă în subsol. Celelalte grinzi gemură şi se mişcară. Eu de-abia mă puteam controla.

La un moment dat, în timpul zdruncinăturii, Corbul încetă a mai fi Durul. Formă încetă a mai fi Cornie. Zouad se uită la ei, de sus până jos, şi înţelese. Chipul i se crispă şi păli. Ca şi când ar fi avut a se teme mai mult de Corbul şi de Schimbă-Formă decât de Rebeli.

— Mda, făcu Corbul. E timpul să plăteşti.

Pământul se cambră. Deasupra se auzea zgomot de zidărie ce se prăbuşea.

Lămpile căzură şi se stinseră. Praful făcea aerul aproape irespirabil. Şi Rebelii coborâră valvârtej scările, uitându-se peste umăr.

— Şchiopul i-aici, zise Formă.

Nu părea deranjat. Se ridică şi se întoarse cu faţa către scară. Era Cornie din nou, iar Corbul era şi el Durul.

Rebelii se îngrămădiră în încăpere. Eu l-am pierdut pe Corb din privire, în hărmălaia aceea şi la lumina slabă. Cineva încuie uşa de sus. Rebelii deveniră tăcuţi ca şoarecii. Aproape că le auzeai bătăile inimii, cum priveau aşa scările şi se întrebau dacă intrarea secretă era destul de bine mascată.

Deşi între noi şi nivelul superior se interpuneau mai mulţi yarzi de pământ, am auzit ceva mişcându-se în beciul de sus. Târş-bum. Târş-bum. Ritmul unui şchiop care umblă. Şi privirea mea rămase aţintită spre uşa secretă.

Pământul se cutremură mai tare ca până atunci. Uşa explodă în interior. Capătul îndepărtat al beciului se prăbuşi. Oamenii strigară, în timp ce pământul îi înghiţea. Turma umană se

îmbulzi de colo-colo, căutând o scăpare ce nu exista. Doar eu şi Formă nu eram prinşi în ea. Noi priveam de pe o insulă de calm.

Toate lămpile se stinseseră. Singura lumină venea prin golul din capul scărilor, înconjurând o siluetă care, în acel moment, părea răuvoitoare numai prin postură. Îmi simţeam pielea rece şi cleioasă şi tremuram violent. De vină nu era doar faptul că auzisem atâtea despre Şchiop. Individul emana ceva ce mă făcea să mă simt cam cum s-ar simţi un arahnofob dacă i-ai arunca un păianjen mare şi păros în braţe.

Am aruncat o privire către Formă. Era Cornie, doar un alt membru al echipei Rebelilor. Avea oare un motiv special pentru care nu voia să fie recunoscut de Şchiop?

Făcu ceva cu mâinile.

O lumină orbitoare umplu văgăuna. Nu mai vedeam nimic. Auzeam trosnetul grinzilor care cedau. De data aceasta n-am mai ezitat. M-am alăturat valului către scări.

Presupun că Şchiopul era mai uimit ca oricine. Nu se aşteptase la o rezistenţă serioasă. Trucul lui Formă îl prinsese cu garda jos. Fluxul de oameni trecu peste el înainte de-a apuca să se protejeze.

Eu şi Formă am fost ultimii care au urcat scările. Eu am sărit peste Şchiop, un ins mititel în maro care nu arăta defel înfricoşător, aşa cum se zvârcolea la podea. M-am uitat după scările care urcau la nivelul străzii. Formă mă prinse de braţ. Strânsoarea lui era triumfătoare.

— Ajută-mă.

Înfipse un picior în coastele Şchiopului şi începu să-l rostogolească pe uşă, către beci.

Jos, oamenii gemeau şi cereau ajutor. Porţiuni din podeaua de la nivelul nostru atârnau, se prăbuşeau. Mai mult de teamă că voi fi prins dacă nu ne grăbeam, decât din dorinţa de a-i produce disconfort Şchiopului, l-am ajutat pe Formă să-l arunce pe Înrobit în hrubă.

Formă surâse larg şi-mi făcu semn cu degetul mare ridicat. Apoi făcu ceva cu degetele. Prăbuşirea se acceleră. El mă apucă de braţ şi o luă spre scări. Am dat buzna în stradă şi ne-am trezit în mijlocul celui mai mare tărăboi din istoria recentă a Oarului.

Vulpile dăduseră iama în coteţul găinilor. Oamenii fugeau care încotro, ţipând incoerent. Elmo şi Compania îi înconjurau

din toate părţile, împingându-i înapoi şi decimându-i. Rebelii erau prea confuzi ca să se apere.

De n-ar fi fost Formă, cred că n-aş fi supravieţuit niciodată acelui episod. El făcu ceva ce abătu vârfurile săgeţilor şi ale săbiilor. Fiinţă parşivă ce sunt, am stat în umbra lui până ce ne-am aflat la loc sigur, dincolo de liniile Companiei.

*

A fost o mare victorie pentru Stăpână. Depăşise cele mai mari aşteptări ale lui Elmo. Înainte să se aşeze praful, nu mai era niciun Rebel convins în Oar. Formă rămase până la capăt. Ne oferi un ajutor nepreţuit şi se distră de minune strivind tot ce prindea. Era fericit ca un copil care pune focuri.

Apoi dispăru ca şi când nici n-ar fi existat. Iar noi, atât de istoviţi că ne târam ca şopârlele, ne-am strâns în faţa grajdului lui Cornie. Elmo făcu apelul.

Toţi prezenţi, mai puţin unul.

— Unde-i Corbul? întrebă Elmo.

Eu i-am spus:

— Cred că a fost îngropat de viu când s-a prăbuşit casa aia. El şi Zouad, împreună.

Un-Ochi observă:

— Se potriveşte, într-un fel. Ironia sorţii. Nu-mi face loc plăcere să-l ştiu dus dintre noi, totuşi. Era un jucător redutabil de tonk[8].

— Şi Şchiopul a rămas acolo? întrebă Elmo.

Am rânjit.

— Am ajutat la îngroparea lui.

— Şi Formă a plecat.

Începeam să disting un tipar neliniştitor. Voiam să ştiu dacă de vină pentru asta era doar imaginaţia mea. Am adus problema în discuţie în timp ce băieţii se pregăteau de întoarcerea la Deal.

— Ştii, singurii oamenii care l-au văzut pe Formă au fost de partea noastră. Rebelii şi Şchiopul ne-au văzut mai mult pe noi. Mai ales pe tine, Elmo. Şi pe mine, şi pe Corb. Iar Cornie va fi găsit mort. Am sentimentul că discreţia lui Formă n-a prea avut legătură cu prinderea lui Zouad sau cu lichidarea clanului local

---

[8] Tonk - joc de cărţi bazat pe un principiu asemănător jocului de remy, jucat pe mize mici, de trei până la cinci jucători, fiecare mână având un câştigător. (n. ed.).

al Rebelilor. Cred că am fost folosiţi pentru eliminarea Şchiopului. Foarte abil lucrat.

Lui Elmo îi place să treacă drept un băiat mare şi tâmp de la ţară care a ajuns soldat, însă e isteţ. Nu doar că înţelese ce voiam să spun, ci făcu imediat legătura dintre asta şi schema mai mare a relaţiilor politice dintre Înrobiţi.

— Trebuie să ne cărăm dracului de aici înainte ca Şchiopul să iasă din pământ. Şi nu doar din Oar. Din Forsberg. Hoţul-de-Suflete ne-a pus pe tablă în postura pionilor din prima linie. Putem fi prinşi la mijloc între ciocan şi nicovală.

Îşi morfoli buza o secundă, apoi începu să se comporte ca un sergent, urlând la oricine nu se mişca destul de energic pentru gustul lui.

Era într-o stare vecină cu panica, însă rămânea soldat până în măduva oaselor. Plecarea noastră nu trebuia să se desfăşoare în dezordine. Am pornit la drum, escortând căruţele cu provizii după care venise echipa lui Acadea. El îmi spuse:

— O s-o iau razna după ce ajungem înapoi. O să ies şi-o să rod un copac sau altceva. Şi, după câteva mile, meditativ: Mă tot gândesc cine să-i dea vestea Dragăi. Cobe, tocmai te-ai oferit voluntar. Tu ştii cel mai bine cum să procedezi.

Aşa că am avut cu ce-mi ocupa mintea pe timpul drumului. Naiba să-l ia pe Elmo!

*

Marea revoltă din Oar n-a pus punct poveştii. Undele s-au extins. Urmările s-au acumulat. Soarta şi-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala.

În timp ce Şchiopul îşi săpa calea de ieşire la suprafaţă, Desfrânatul lansase o mare ofensivă. O făcuse fără să ştie că duşmanul său lipsea de pe câmpul de luptă, însă efectul fu acelaşi. Armata Şchiopului se făcu ţăndări. Victoria noastră căzu în derizoriu. Bande de Rebeli îşi făcură de cap prin Oar, vânând agenţii Doamnei.

Noi, graţie previziunii Hoţului-de-Suflete, ne îndreptam spre sud când s-a produs dezastrul, aşa că n-am fost implicaţi.

Ne-am stabilit garnizoana la Ulm, ducând cu noi faima mai multor victorii dramatice, iar Şchiopul a fugit în Rift cu ce-i mai rămăsese din armată, stigmatizat ca incompetent. Ştia cine îi provocase căderea, însă nu putea face nimic. Relaţia sa cu Doamna era prea instabilă. Nu îndrăznea să facă altceva decât

să-i rămână un fidel animal de companie. Trebuia să înregistreze nişte victorii cu adevărat răsunătoare înainte să se gândească să se măsoare cu noi sau cu Hoţul-de-Suflete.

Eu nu mă simţeam chiar atât de liniştit. Cu timpul, roata se întoarce.

Desfrânatul era atât de entuziasmat de succesul său, încât nu încetini pasul după ce cuceri Forsbergul. Porni spre sud-vest. Hoţul-de-Suflete ne ordonă să părăsim Ulm, la doar o săptămână după ce ne stabiliserăm acolo.

Se supărase Căpitanul din cauza celor întâmplate? Era nemulţumit fiindcă atât de mulţi dintre oamenii săi luaseră singuri o hotărâre, nesocotindu-i sau răstălmăcindu-i instrucţiunile? Să spunem doar că însărcinările suplimentare primite au fost destul de grele cât să închidă gura tuturor. Să spunem doar că madonele de noapte din Ulm au fost grav dezamăgite de Compania Neagră. Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Omul e-un geniu diabolic.

Plutoanele erau în poziţie de inspecţie. Căruţele erau încărcate şi gata de drum. Căpitanul şi Locotenentul se sfătuiau cu sergenţii. Un-Ochi şi Spiriduş jucau un joc cu mici creaturi de umbră, care se războiau prin colţurile complexului. Majoritatea dintre noi priveam şi pariam când pe unii, când pe alţii, în funcţie de întorsăturile de situaţie. Portarul strigă:

— Vine un călăreţ.

Nimeni nu-i dădu atenţie. Mesagerii veneau şi plecau toată ziua-bună ziua.

Poarta se deschise spre interior. Şi Draga începu să bată din palme. O luă la fugă înspre poartă.

Prin ea, arătând la fel de ponosit ca în ziua când îl întâlniserăm, intră călare Corbul nostru. O săltă pe Draga în şa şi o îmbrăţişă cu putere, apoi o aşeză pe cal în faţa lui şi se prezentă Căpitanului. L-am auzit spunând că toate datoriile lui erau onorate şi că nu mai avea niciun alt interes în afara Companiei.

Căpitanul îl măsură din privire mult timp, apoi încuviinţă din cap şi-i spuse să-şi ocupe locul în rând.

Se folosise de noi şi, făcând asta, îşi găsise un nou cămin. Era bine-venit în sânul familiei.

Am pornit la drum, îndreptându-ne spre o nouă garnizoană, în Rift.

3
Desfrânatul

Vântul se rostogolea şi vâjâia în jurul Meystriktului. Drăcuşori arctici chicoteau şi îşi trimiteau respiraţia glacială prin spărturile pereţilor, în apartamentul meu. Lumina lămpii pâlpâia şi dansa, abia supravieţuind. Când degetele mi-au înţepenit, le-am strâns în jurul flăcării şi le-am lăsat să se frigă.

Vântul sufla puternic dinspre nord, aducând cu sine o zăpadă fină, îngheţată. Peste noapte se aşezase un strat gros de un picior. Urma şi mai multă ninsoare. Avea să aducă suferinţe suplimentare. Îmi era milă de Elmo şi de gaşca lui. Erau plecaţi la vânătoare de Rebeli.

Fortăreaţa Meystrikt. Perla sistemului de apărare din Rift. Îngheţată la vremea iernii. Mlăştinoasă primăvara. Un cuptor în toiul verii. Profeţii Rozei Albe şi forţele principale Rebele erau ultima noastră grijă.

Rift este un pinten lung de pământ plat, cu vârful îndreptat spre sud, între lanţuri muntoase. Meystrikt se află în vârful lui. E poarta de intrare a intemperiilor şi a duşmanilor în cetate. Misiunea noastră este să păzim această ancoră a sistemului de apărare nordic al Doamnei.

De ce Compania Neagră?

Noi suntem cei mai buni. Infecţia Rebelă începuse să se infiltreze în Rift imediat după căderea Forsbergului. Şchiopul încercase să o împiedice şi nu reuşise. Doamna ne trimisese pe noi să curăţăm mizeria Şchiopului. Singura ei alternativă ar fi fost să abandoneze încă o provincie.

Santinela de la poartă sună din trompetă. Elmo îşi făcea intrarea.

Nu ne-am grăbit să-l întâmpinăm. Regulile cer normalitate, astfel încât să nu laşi impresia că spaima îţi roate măruntaiele. În schimb, oamenii, curioşi, trăgeau cu ochiul din ascunzători la fraţii care merseseră la vânătoare. Pierduseră pe cineva? Era careva grav rănit? îi cunoşti mai bine ca pe propriile-ţi rude de sânge. Aţi luptat umăr la umăr ani la rând. Nu toţi erau prieteni, însă făceau parte din aceeaşi familie. Singura familie pe care o aveai.

Portarul sparse gheaţa de pe vinci. Scrâşnind a protest,

poarta ferecată se ridică. În calitate de istoric al Companiei, eu îl puteam întâmpina pe Elmo fără să încalc vreo regulă nescrisă. Nesăbuit cum sunt, am ieşit afară în vânt şi în frig.

Prin ninsoarea năprasnică, am întrezărit o ceată de umbre jalnice. Poneii îşi târau picioarele. Călăreţii lor stăteau aplecaţi peste coamele îngheţate. Animale şi oameni, deopotrivă, se ghemuiau, încercând să se ferească de ghearele ascuţite ale vântului. Aburii respiraţiilor ieşeau din gurile cailor şi oamenilor şi erau imediat smulşi şi împrăştiaţi. Acest cadru, pictat de-ar fi fost, i-ar fi dat frisoane şi unui om de zăpadă.

Din întreaga Companie, doar Corbul mai văzuse vreodată zăpadă înainte de iarna aceasta. Halal urare de bun-venit în serviciul Doamnei!

Călăreţii se apropiară. Semănau mai degrabă cu nişte refugiaţi decât cu nişte fraţi ai Companiei Negre. În mustaţa lui Elmo scânteiau diamante de gheaţă. Restul feţei îi era înfăşurat în zdrenţe. Ceilalţi erau atât de încotoşmănaţi, încât nu-mi dădeam seama care-i care. Doar Tăcutul călărea dârz şi drept. Îşi aţintea privirea înainte, sfidând vântul nemilos.

Intrând pe poartă, Elmo ne salută cu o înclinare a capului.

— Începuserăm să ne punem întrebări, am spus.

Asta însemna că ne făceam griji. Regulile cer afişarea indiferenţei.

— Drum greu.

— Cum a fost?

— Compania Neagră douăzeci şi trei, Rebelii, zero. Tu n-ai nimic de lucru, Cobe, decât poate o mică degerătură suferită de Jo-Jo.

— L-aţi găsit pe Desfrânat?

Profeţiile cumplite ale Desfrânatului, vrăjitoria sa abilă şi viclenia lui pe câmpul de luptă îl făcuseră de râs pe Şchiop. Rift era cât pe ce să se prăbuşească înainte ca Doamna să ne ordone să preluăm controlul. Mişcarea trimisese unde de şoc prin imperiu. Unui căpitan mercenar îi fuseseră puse la dispoziţie forţe armate şi puteri rezervate de obicei pentru unul dintre Cei Zece!

La cum era iarna în Rift, doar speranţa unei lovituri aplicate Desfrânatului însuşi îl convinsese pe Căpitan să trimită acea patrulă.

Elmo îşi dezgoli faţa şi rânji. Nu scotea o vorbă. Ar fi însemnat

să-i repete totul şi Căpitanului.

L-am studiat pe Tăcut. Nici urmă de zâmbet pe faţa lui lungă şi posomorâtă. Răspunse cu o smucitură uşoară din cap. Deci. Încă o victorie cu statut de eşec. Desfrânatul scăpase din nou. Poate că avea să ne pună pe fugă după Şchiop, ca pe nişte şoricei chiţăitori ce se dovediseră prea îndrăzneţi provocând pisica.

Totuşi, eliminarea a douăzeci şi trei de oameni din ierarhia regională a Rebelilor valora ceva. De fapta, era o ispravă deloc mică. Mai mare ca orice ieşise de sub mâna Şchiopului.

Soldaţii veniră după poneii de patrulă. Alţi soldaţi aduseră vin cu mirodenii şi hrană caldă în sala principală.

Eu am rămas cu Elmo şi Tăcutul. Mai devreme sau mai târziu, aveau să-şi spună povestea.

*

Sala principală a Meystriktului nu e cu mult mai călduroasă decât apartamentele de locuit. L-am tratat pe Jo-Jo. Ceilalţi atacară mâncarea. Odată cina încheiată, Elmo, Tăcutul, Un-Ochi şi Noduri se strânseră în jurul unei mescioare. Cărţile de joc îşi făcură apariţia. Un-Ochi se încruntă la mine.

— Ai de gând să stai acolo cu degetu-n fund, Cobe? Ne trebuie un jucător.

Un-Ochi are cel puţin o sută de ani. Cronicile menţionează toanele vulcanice ale acestui omuleţ negru şi stafidit pe parcursul ultimului secol. Nu se putea spune când se alăturase Companiei. Cronici care acopereau o perioadă de şaptezeci de ani se pierduseră atunci când poziţiile Companiei fuseseră cucerite, în Bătălia de la Urban. Un-Ochi refuză să facă lumină asupra anilor lipsă. Spune că nu crede în istorie.

Elmo împărţi. Cinci cărţi pentru fiecare jucător şi o mână în dreptul unui scaun gol.

— Cobe! spuse repede Un-Ochi. Ai de gând să te aşezi?

— Mnu. Mai devreme sau mai târziu, Elmo va vorbi.

Mi-am ciocănit dinţii cu creionul.

Un-Ochi era într-o formă rară. Îi ieşea fum pe urechi. Un liliac îi ţâşni, ţiuind, din gură.

— Pare supărat, am observat.

Ceilalţi zâmbiră larg. A-l sâcâi pe Un-Ochi e una dintre preocupările lor favorite.

Un-Ochi urăşte munca de teren. Şi urăşte şi mai mult să

rămână pe dinafară. Rânjetele lui Elmo şi privirile binevoitoare ale Tăcutului îl convingeau că pierduse ceva bun.

Elmo îşi rearanjă cărţile şi le studie ţinându-le aproape de faţă. Ochii Tăcutului scânteiau. Nu încăpea îndoială în privinţa asta. Aveau o surpriză specială.

Corbul ocupă locul pe care i-l oferiseră. Nimeni nu obiectă. Nici măcar Un-Ochi nu obiectează la ceva ce Corbul decide să facă.

Corbul. Mai rece ca vremea de afară, de la Oar încoace. Probabil, un suflet mort de-acum. Îţi poate da fiori cu o singură privire. Emană o duhoare de mormânt. Şi totuşi, Draga îl iubeşte. Palidă, fragilă, eterică, fata ţinea o mână pe umărul lui, în vreme ce el îşi aranja cărţile. Ea zâmbea în locul lui.

Corbul i-un bun de valoare în orice joc la care participă Un-Ochi. Un-Ochi trişează. Însă niciodată atunci când joacă şi Corbul.

*

Stă în Turn, cu privirea îndreptată către nord. Îşi ţine mâinile Ei delicate împreunate în faţă. O briză pătrunde blând pe fereastră şi mişcă mătasea neagră ca miezul nopţii a părului Ei. Mărgean de lacrimi îi scânteiază pe curbura blândă a obrazului.

— Hu-huu!

— O, oau!

— Autor! Autor!

— Căca-ţi-s-ar o scroafă-n pat, Willie.

Indivizii ăştia se distrează de minune pe seama fanteziilor mele cu Doamna.

Schiţele sunt un joc pe care îl joc cu mine însumi. La naiba, din câte ştiu ei, invenţiile mele ar putea-o nimeri la fix. Doar Cei Zece Înrobiţi au şansa de-a o vedea pe Stăpână. Cine ştie dacă e urâtă, frumoasă sau cum?

— Mărgean de lacrimi scânteietoare, ai? făcu Un-Ochi. Îmi place asta. Crezi că tânjeşte după tine, Cobe?

— Termină odată. Eu nu-mi râd de jocurile tale.

Locotenentul intră, se aşeză şi ne privi cu o încruntătură apăsată. În ultimul timp, misiunea lui în viaţă era să dezaprobe.

Sosirea lui însemna că urma Căpitanul. Elmo îşi împreună mâinile şi adoptă o mină serioasă.

Se lăsă tăcerea. Ca prin magie, apărură oameni.

— Blochează uşa aia blestemată! murmură Un-Ochi. Dac-or să

tot între aşa, o să-mi îngheţe fundul. Joacă-ţi mâna, Elmo.

Căpitanul intră şi îşi ocupă locul obişnuit.

— Să auzim, Sergent.

Căpitanul nu este unul dintre cele mai colorate personaje. Prea tăcut. Prea serios.

Elmo puse cărţile jos, le lovi marginile, aliniindu-le şi îşi puse ordine în gânduri. Concizia şi precizia îl obsedează.

— Sergent?

— Tăcutul a zărit un detaşament la sud de fermă, Căpitane. Am dat ocol prin nord. Am atacat după apus. Au încercat să se împrăştie. Tăcutul l-a distras pe Desfrânat, cât timp noi ne-am ocupat de ceilalţi. Treizeci de oameni. Am pus mâna pe douăzeci şi trei. Am strigat întruna că spionul nostru nu trebuie să fie rănit. L-am scăpat pe Desfrânat.

Viclenia pune organizaţia noastră pe roate. Vrem ca Rebelii să creadă că rândurile lor sunt înţesate de informatori. Asta le frânează sistemul de comunicare şi de luare a deciziilor şi face viaţa mai ferită de riscuri pentru Tăcut, Un-Ochi şi Spiriduş.

Semănarea unui zvon. Clădirea unei poveşti. Aluzia la mită sau la şantaj. Astea sunt cele mai bune arme. Alegem lupta doar atunci când oponentul nostru a căzut în cursă. Cel puţin, aşa ar fi ideal.

— V-aţi întors direct la fortăreaţă?

— Da, să trăiţi. După ce am incendiat conacul şi anexele. Desfrânatul şi-a acoperit bine urmele.

Căpitanul scrută grinzile înnegrite de fum din tavan. Doar pocnetul cărţilor lui Un-Ochi spărgea tăcerea. Căpitanul îşi coborî privirea.

— Atunci, rogu-te, de ce tu şi Tăcutul rânjiţi ca doi neghiobi de prim rang?

Un-Ochi murmură:

— Sunt mândri că s-au întors acasă cu mâna goală.

Elmo mai rânji puţin.

— Dar nu-i aşa.

Tăcutul vârî mâna în cămaşa-i murdară şi scoase punguţa de piele pe care o ţine mereu agăţată la gât, pe o nojiţă. Punga lui cu trucuri. E plină cu tot felul de lucruri scârboase, cum ar fi urechi de liliac sau elixir de coşmaruri.

De data aceasta, extrase din ea o bucată împăturită de hârtie. Aruncă teatral priviri spre Un-Ochi şi Spiriduş şi desfăcu hârtia

pliu cu pliu. Până şi Căpitanul îşi părăsi locul, apropiindu-se de masă.

— Păzea! făcu Elmo.

*

— Nu-i decât nişte păr.

Clătinări de capele. Hârşâit gutural. Cineva puse la îndoială sănătatea mintală a lui Elmo. Însă Un-Ochi şi Spiriduş făcuseră ochii mari. Un-Ochi ciripi dezarticulat. Spiriduş chirăi de câteva ori, dar, desigur, Spiriduş chirăie mereu.

— E într-adevăr al lui? izbuti într-un târziu. Chiar al lui?

Elmo şi Tăcutul radiau superioritatea unor conchistadori încununaţi de succes.

— Absolut, făcu Elmo. Chiar din creştetul tărtăcuţei lui. Îl prinseserăm pe bătrân direct de boaşe şi el ştia asta. Aşa tare se grăbea să spele putina de-acolo, încât s-a lovit cu scăfârlia de canatul unei uşi. Am văzut cu ochii mei, la fel şi Tăcutul. Firele astea i-au rămas prinse în lemn. Ua, da' sprinten mai e boşorogu' ăla.

Şi Spiriduş, cu o octavă peste obişnuita-i scârţâială ruginită, zise, dansând de bucurie:

— Domnilor, l-am prins. Aproape c-atârnă în cârlig în clipa asta. Cel mare. Mieună spre Un-Ochi: Ce zici de asta, nălucă jalnică şi pricăjită?

Din nările lui Un-Ochi ieşi un roi de licurici minusculi. Soldaţi buni până la ultimul, intrară în formaţie, descriind cuvintele *Spiriduş e homo.* Aripioarele lor şoptiră cuvintele întru ajutorul celor analfabeţi.

Nu-i pic de adevăr în scorneala asta. Spiriduş este sută la sută heterosexual. Un-Ochi încerca să înceapă ceva.

Spiriduş făcu un gest. O uriaşă siluetă de umbră, asemănătoare Hoţului-de-Suflete, dar suficient de mare ca să atingă grinzile tavanului, se aplecă şi îl împunse pe Un-Ochi cu un deget acuzator. O voce acorporală şuşoti:

— Tu l-a corupt pe flăcău, soldat.

Un-Ochi pufni pe nas, clătină din cap, apoi clătină din cap şi iar pufni pe nas. Ochiul îi sticlea. Spiriduş chicoti, se abţinu, chicoti din nou. Se întoarse cu spatele şi execută un dans destrăbălat de victorie în faţa vetrei focului.

Fraţii noştri mai puţin ageri la minte mormăiră. Nişte fire de păr. Cu acelea şi cu doi arginţi te puteai dezmăţa cu târfele

satului.

— Domnilor!

Căpitanul înţelesese.

Spectacolul umbrelor încetă. Căpitanul îşi examină vrăjitorii. Cugetă. Se plimbă. Încuviinţă în sinea sa. În cele din urmă, întrebă:

— Un-Ochi. Sunt de-ajuns?

Un-Ochi râse înfundat, un sunet incredibil de profund pentru un om aşa pirpiriu.

— Un fir de păr, domnule, sau o bucată de unghie, este suficient. Domnule, al nostru este.

Spiriduş îşi continuă dansul destrăbălat. Tăcutul rânjea neabătut. Nebuni fără minte, asta erau toţi.

Căpitanul se mai gândi puţin.

— Nu ne putem descurca doar noi cu asta. Merse în cerc prin sală, păşind apăsat. Va trebui să apelăm la un Înrobit.

Un Înrobit. Normal. Cei trei vrăjitori sunt resursele noastre cele mai preţioase. Ei trebuie protejaţi. Dar…

Frigul pătrunse înăuntru şi ne transformă în statui de gheaţă. Unul dintre discipolii din umbră ai Doamnei… Unul dintre acei lorzi întunecaţi acolo? Nu…

— Nu la Şchiopul. Lui i s-a pus pata pe noi.

— Schimbă-Formă îmi dă fiori.

— Târâtor-prin-Noapte e şi mai rău.

— De unde naiba ştii? Nici nu l-ai văzut.

Un-Ochi zise:

— Ne descurcăm noi, Căpitane.

— Şi verii Desfrânatului vor tăbărî pe voi ca muştele la miere.

— Hoţul-de-Suflete, sugeră Locotenentul. *Este* totuşi protectorul nostru, mai mult sau mai puţin.

Sugestia prinse. Căpitanul grăi:

— Contactează-l, Un-Ochi. Fii gata de acţiune când ajunge aici.

Un-Ochi aprobă din cap şi surâse larg. Era îndrăgostit. Planuri viclene şi urâte se năşteau deja în mintea lui sucită.

De fapt, ar fi trebuit să fie misiunea Tăcutului. Căpitanul i-o dăduse lui Un-Ochi pentru că nu se putea obişnui cu refuzul Tăcutului de-a vorbi. Cine ştie de ce, asta-i sperie.

Tăcutul nu protestă.

*

Unii dintre slujitorii noştri băştinaşi sunt spioni. Ştim cine sunt, graţie lui Un-Ochi şi Spiriduş. Unuia care nu ştia nimic de firele de păr i s-a permis să plece cu vestea că ne stabileam un centru de spionaj în oraşul liber Roze.

Când eşti depăşit numeric, înveţi ce-i aceea diversiune.

*

Orice conducător îşi face duşmani. Doamna nu e o excepţie. Fiii Rozei Albe sunt pretutindeni… Dacă cineva alege o tabără din motive strict sentimentale, atunci ar trebui să se dea de partea Rebelilor. Ei luptă pentru tot ceea ce oamenii spun că respectă: libertate, independenţă, adevăr, dreptate… Toate iluziile subiective, toate veşnicele cuvinte-minune. Noi suntem angajaţi ai duşmanului păcii. Denunţăm iluzia şi negăm substanţa.

Nu există ticăloşi autoproclamaţi, ci doar regimente de sfinţi autoproclamaţi. Istoricii taberei biruitoare stabilesc unde se află binele şi răul.

Noi ne lepădăm de etichete. Luptăm pentru bani şi în numele unei mândrii greu de definit. Politica, etica, moralitatea – pentru noi sunt irelevante.

*

Un-Ochi îl contactase pe Hoţul-de-Suflete. Acesta era pe drum încoace. Spiriduş zicea că bătrâna arătare chiuia de bucurie. Mirosise şansa de a-şi spori influenţa şi-a o diminua pe-a Şchiopului. Cei Zece se ciondăneau şi îşi dau la gioale mai rău ca nişte copii răzgâiaţi.

Iarna îşi slăbi pentru scurt timp asediul. Ostaşii şi băştinaşii începură să cureţe curţile din Meystrikt. Unul dintre localnici dispăru. În sala principală, Un-Ochi şi Tăcutul priveau plini de sine pe deasupra cărţilor. Rebelilor avea să li se spună exact ce voiau ei.

— Ce se întâmplă sus, pe zid? am întrebat. Elmo instalase un scripete şi o pârghie se străduia să desprindă o piatră din crenel. Ce-ai de gând să faci cu piatra?

— O sculptură mică. Mi-am găsit un hobby nou.

— Bine, nu-mi spune! Nici că-mi pasă!

— N-ai decât să te comporţi aşa. Voiam să te întreb dacă poţi veni cu noi după Desfrânat. Ca să poţi descrie corect evenimentul în Cronici.

— Şi să introduc o vorbă, două şi despre geniul lui Un-Ochi?

— Trebuie să-i dai Cezarului ce-i al Cezarului, Cobe.
— În cazul ăsta, Tăcutul merită un capitol întreg, nu?
Scuipă. Mormăi. Înjură.
— Vrei să joci o mână?
Aveau doar trei jucători, dintre care unul era Corbul. Jocul de tonk e mai interesant în patru sau cinci.
Am câştigat trei mâini la rând.
— N-ai altceva de făcut? De tăiat vreun neg sau ceva?
— Tu l-ai invitat să joace, chibiţă un soldat.
— Îţi plac muştele, Otto?
— Muştele?
— Dacă nu-ţi ţii fleanca, te transform în broască.
Otto nu se arătă impresionant.
— Tu n-ai putea transforma în broască nici măcar un mormoloc.
Am râs în barbă.
— Tu ai cerut-o, Un-Ochi. Când o să apară Hoţul-de-Suflete?
— Când ajunge aici.
Am aprobat din cap. Aparent, nu este nicio noimă în modul de acţiune al Înrobiţilor.
— Da’ ştiu că eşti vesel astăzi, nu? Cât a pierdut, Otto?
Otto se mulţumi să zâmbească de sus.
Corbul câştigă următoarele două mâini.
Un-Ochi jură că nu va mai vorbi. Se zisese cu descoperirea naturii proiectului său. Probabil era mai bine aşa. O explicaţie nerostită nu putea fi auzită de spionii Rebelilor.
Şase fire de păr şi un bloc de calcar. Ce naiba?
Zile în şir, Tăcutul, Spiriduş şi Un-Ochi lucraseră la lespedea aceea cu rândul. Uneori treceam şi eu în vizită pe la grajd. Mă lăsau să privesc şi să mormăi nemulţumit atunci când ei nu-mi răspundeau la întrebări.
Şi Căpitanul îşi vâra uneori capul înăuntru, ridica din umeri şi se întorcea în apartamentul său. Jongla cu strategiile pentru o campanie de primăvară care avea să antreneze împotriva Rebelilor întreaga forţă Imperială disponibilă. Încăperile lui erau impenetrabile, atât de groase erau teancurile cu hărţi şi rapoarte.
Aveam de gând să provocăm ceva pagube Rebelilor, odată ce se vremea se îmbunătăţea.
O fi o cruzime, însă celor mai mulţi dintre noi ne place ceea ce

facem – şi Căpitanului mai mult ca oricui. Acesta e jocul lui favorit, să-şi pună mintea cu unul ca Desfrânatul. Nu-i pasă de morţi, de satele arse, de copiii înfometaţi. La fel ca şi Rebelilor. Două armate oarbe, incapabile să vadă altceva decât una pe cealaltă.

*

Hoţul-de-Suflete veni noaptea târziu, în toiul unui viscol care l-ar fi umilit pe cel îndurat de Elmo. Vântul jelea şi urla. Zăpada se adunase în colţul nord-estic al fortăreţei, înaltă cât parapetul, şi se revărsa peste margini. Hambarele cu lemne şi fân erau în pericol. Localnicii spuneau că era cel mai puternic viscol din istorie.

În toiul lui veni Hoţul-de-Suflete. Bubuiturile provocate de ciocănitul lui în poartă treziră toată suflarea din Meystrikt. Cornuri sunară. Tobe ropotiră. Postul de pază de la intrare scârţâi sub asaltul vântului. Nu putură deschide poarta.

Hoţul-de-Suflete trecu peste zid, alunecând pe troian. Căzu şi aproape dispăru în zăpada afânată din curtea exterioară. O sosire deloc demnă pentru unul dintre Cei Zece.

Am dat fuga în sala principală. Un-Ochi, Tăcutul şi Spiriduş erau deja acolo. Focul ardea vesel. Locotenentul apăru, urmat de Căpitan. Elmo şi Corbul îl însoţeau pe Căpitan.

— Trimite-i pe ceilalţi înapoi la culcare, comandă Locotenentul.

Hoţul-de-Suflete intră, îşi dădu jos mantia neagră, grea, şi se lăsă pe vine înaintea focului. Un gest intenţionat uman? m-am întrebat.

Trupul zvelt al Hoţului-de-Suflete este întotdeauna îmbrăcat în piele neagră. Poartă coiful acela negru, care-i ascunde în întregime capul, şi mănuşi şi cizme negre. Monotonia este întreruptă doar de două insigne argintii. Singura pată de culoare este rubinul neşlefuit care formează măciulia pumnalului său. O labă cu cinci gheare fixează nestemata pe mânerul armei.

Linii curbe discrete, blânde, întrerup netezimea pieptului Hoţului-de-Suflete. Şoldurile şi picioarele lui au o alură feminină. Trei dintre Înrobiţi sunt femei, dar care sunt acestea doar Doamna ştie. Noi le spunem tuturor „el”. Sexul lor oricum n-ar însemna nimic pentru noi.

Hoţul-de-Suflete pretinde că este prietenul nostru, apărătorul nostru. Chiar şi aşa, prezenţa lui a adus un alt soi de răceală în

sală. Răceala lui n-are nicio legătură cu clima. Până şi Un-Ochi tremură atunci când el e în preajmă.

Şi Corbul? Nu ştiu. Corbul pare incapabil să mai aibă. Sentimente, mai puţin când e vorba de Draga. Într-o bună zi, chipul acesta de piatră se va sfărâma. Sper să fiu acolo să asist.

Hoțul-de-Suflete se întoarse cu spatele la foc.

— Aşadar. (Piţigăiat.) Frumoasă vreme pentru o aventură. (Bariton. Urmară sunete ciudate. Râsete. Înrobitul făcuse o glumă.)

Nu râse nimeni.

Nu era de aşteptat din partea noastră să râdem. Hoţul-de-Suflete se întoarse spre Un-Ochi.

— Spune-mi.

De data aceasta, pe o voce de tenor, lentă şi moale, înăbuşită, ca şi când ar fi venit printr-un zid subţire. Sau, spune Elmo, dintr-un mormânt.

Un-Ochi nu mai arăta pic de fală sau de trufie în acel moment.

— Să-ncepem cu începutul. Căpitane?

Căpitanul zise:

— Unuia dintre informatorii noştri i-a ajuns la ureche un zvon despre o întâlnire a căpitanilor Rebeli. Un-Ochi, Spiriduş şi Tăcutul au urmărit mişcările celor cunoscuţi ca Rebeli…

— I-aţi lăsat să se plimbe în libertate?

— Ne-au dus la prietenii lor.

— Desigur. Unul dintre neajunsurile Şchiopului. N-are imaginaţie. Îi ucide acolo unde-i găseşte – dimpreună cu tot ce-i mai cade sub ochi. (Din nou, râsetul acela straniu). Mai puţin eficient, da?

Mai urmă o propoziţie, însă fu rostită într-o limbă necunoscută mie.

Căpitanul încuviinţă din cap.

— Elmo?

Elmo îşi spuse povestea aşa cum o făcuse şi înainte, cuvânt cu cuvânt. Apoi îi predă ştafeta lui Un-Ochi, care schiţă un plan pentru a-l prinde pe Desfrânat. Eu n-am înţeles, dar Hoţul-de-Suflete s-a prins pe loc. Râse a treia oară.

Am dedus că o să facem să se dezlănţuie partea întunecată a naturii umane.

Un-Ochi îl duse pe Hoţul-de-Suflete să vadă misterioasa lespede. Noi ne-am apropiat de foc. Tăcutul scoase un pachet

de cărţi. Nu se găsi niciun doritor.

Uneori mă întreb cum pot obişnuiţii casei să-şi păstreze mintea întreagă. Ei se află în preajma înrobiţilor tot timpul. Iar Hoţul-de-Suflete i-o dulceaţă în comparaţie cu ceilalţi.

Un-Ochi şi Hoţul-de-Suflete se întoarseră, râzând.

— Ca două picături de apă, murmură Elmo, oferindu-şi în chip rar opinia.

Hoţul-de-Suflete puse din nou stăpânire pe foc.

— Bine lucrat, domnilor. Foarte bine lucrat. Inventiv. Asta i-ar putea nimici pe cei din Rift. Pornim spre Roze când se îmbunează vremea. O echipă de opt, Căpitane, inclusiv doi dintre vrăjitorii tăi.

Fiecare propoziţie era urmată de o pauză. Fiecare era pe o voce diferită. Ciudat.

Am auzit că acelea ar fi glasurile tuturor oamenilor cărora Hoţul-de-Suflete le-a furat sufletele.

Mai îndrăzneţ ca de obicei, m-am oferit voluntar pentru expediţie. Voiam să văd cum poate fi prins Desfrânatul cu nişte fire de păr şi-un bloc de calcar. Şchiopul eşuase, cu toată puterea lui furioasă.

Căpitanul medită.

— Bine, Cobe. Un-Ochi şi Spiriduş. Tu, Elmo. Şi mai alegeţi doi.

— Suntem doar şapte, Căpitane.

— Cu Corbul sunteţi opt.

— O! Corbul. Sigur că da.

Sigur că da. Tăcutul, periculosul Corb avea să fie alter-ego-ul Căpitanului. Legătura dintre ei depăşea orice înţelegere. Cred că treaba asta mă deranjează pentru că în ultima vreme Corbul mă sperie al dracului de tare.

Corbul aţinu privirea Căpitanului. Ridică din sprânceana dreaptă. Căpitanul răspunse cu o vagă înclinare din cap. Corbul ridică dintr-un umăr. Care era mesajul? Nu-mi dădeam seama.

În aer plutea ceva neobişnuit. Cei care ştiau despre ce e vorba găseau perspectiva delicioasă. Cu toate că eu nu puteam decât să ghicesc, ştiam că avea să fie lunecoasă şi neplăcută.

*

Furtuna se opri. În scurt timp, drumul către Roze era deschis.

Hoţul-de-Suflete se agita. Desfrânatul avea un avans de două săptămâni. Ne-ar fi trebuit o săptămână ca să ajungem la Roze.

Născocirile plantate de Un-Ochi îşi puteau pierde eficienţa înainte să ajungem.

Am plecat înaintea zorilor, cu blocul de calcar într-o căruţă. Vrăjitorii nu făcuseră decât să scobească în el o adâncitură rotundă, de dimensiunile unui pepene mare. Nu reuşeam să-i pricep rostul. Un-Ochi şi Spiriduş se mândreau cu el ca nişte miri cu noile lor mirese.

Un-Ochi îmi răspunse la întrebări cu un rânjet mare. Nemernicul.

Vremea se păstră frumoasă. Vânturi calde adiau dinspre sud. Am întâlnit porţiuni lungi de drum noroios.

Şi-am asistat la un fenomen ieşit din comun. Hoţul-de-Suflete coborî în noroi şi trase căruţa alături de noi ceilalţi. Acest mare lord al Imperiului.

Roze este capitala Riftului, o aglomerare urbană clocotind de viaţă, un oraş liber, o republică. Doamna n-a considerat că este necesar să-i revoce tradiţionala autonomie. Lumea are nevoie de locuri unde oameni de toate soiurile şi rangurile să se scuture de rigorile obişnuite.

Aşadar. Roze. Fără stăpân. Plină de agenţi şi de spioni şi de cei ce trăiesc de partea întunecată a legii. În mediul acela, susţinea Un-Ochi, planul lui trebuia să dea rezultate.

Când am ajuns, zidurile roşii ale Rozelor se profilau deasupra noastră întunecate ca sângele închegat, în lumina soarelui ce apunea.

*

Spiriduş intră degajat în camera pe care o ocupaserăm.

— Am găsit locul, chiţăi el către Un-Ochi.

— Bun.

Curios. Nu se mai contraseră de săptămâni. De regulă, o oră fără dispute era un miracol.

Hoţul-de-Suflete se foi în colţul întunecat unde se plantase asemeni un tufiş negru şi înalt: o mulţime de oameni care se consulta în şoaptă.

— Spune mai departe.

— I-o veche piaţă publică. O duzină de alei şi străzi intră şi ies din ea. Slab luminată pe timp de noapte. Nimeni n-are de ce trece pe-acolo după lăsarea întunericului.

— Sună perfect, zise Un-Ochi.

— Aşa şi este. Am închiriat o cameră care dă spre ea.

— Hai să aruncă o privire, propuse Elmo.

Cu toţii sufeream de claustrofobie. Se porni un exod. Doar Hoţul-de-Suflete rămase locului. Poate înţelegea nevoia noastră de a ieşi de acolo.

*

În aparenţă, Spiriduş avea dreptate în privinţa pieţei.

— Şi ce dacă? am întrebat.

Un-Ochi rânji. M-am răstit:

— Gură-spurcată! Te joci cu noi.

— Astă-seară? întrebă Spiriduş.

Un-Ochi aprobă din cap.

— Dacă bătrâna arătare dă startul.

— Mă apucă frustrarea, am anunţat. Ce se-ntâmplă? Nu faceţi decât să jucaţi cărţi şi să vă uitaţi la Corb cum îşi ascute cuţitele.

Corbul o ţinea aşa ore la rând, mişcarea gresiei pe oţel trimiţându-mi fiori pe şira spinării. Era un semn rău. Corbul nu face asta decât dacă se aşteaptă ca lucrurile să se înrăutăţească.

Un-Ochi scoase un sunet asemănător cu un cârâit de cioară.

*

La miezul nopţii, am scos căruţa în stradă. Grăjdarul spunea că suntem nebuni. Un-Ochi îi adresă unul dintre faimoasele sale rânjete. El conducea. Noi, ceilalţi, mergeam pe jos, înconjurând vehiculul.

Avuseseră loc modificări. Ceva fusese adăugat. Cineva scrijelise un mesaj pe piatră. Un-Ochi, probabil, în timpul uneia dintre inexplicabilele lui incursiuni în afara cartierului nostru general.

Lângă piatră mai fuseseră puşi nişte saci burduhănoşi de piele şi o masă solidă de lemn. Masa părea în stare să susţină lespedea. Picioarele-i erau făcute dintr-un lemn întunecat, lustruit, încrustat cu simboluri de argint şi fildeş, foarte complexe, hieroglifice, mistice.

— De unde ai luat masa? am întrebat. Spiriduş râse în felul lui chirăit. Eu am mormăit: De ce naiba nu-mi poţi spune acum?

— Bine, zise Un-Ochi, chicotind dezgustător. Am făcut-o noi.

— Pentru ce?

— Ca să punem piatra pe ea.

— Nu m-ai lămurit deloc.

— Răbdare, Cobe. Toate la timpul lor.

Nemernicul.

Era ceva ciudat cu piaţa noastră. Era înceţoşată. Nicăieri altundeva nu fusese nici urmă de ceaţă.

Un-Ochi opri căruţa în mijlocul pieţei.

— Scoateţi masa, băieţi.

— Scoate-o tu, cârâi Spiriduş. Crezi că te poţi fofila în felul ăsta?

Se răsuci pe călcâie spre Elmo:

— Handicapatul naibii are-ntotdeauna câte o scuză.

— Zice el bine, Un-Ochi.

Un-Ochi protestă. Elmo ripostă:

— Coboară-ţi fundul de acolo.

Un-Ochi se uită urât la Spiriduş.

— O să mă revanşez într-o zi, grăsunule. Blestemul impotenţei. Cum îţi sună asta?

Spiriduş nu era impresionat.

— Eu aş arunca un blestem al prostiei asupra ta, dar aş risca să îmbunătăţesc ce-a făcut Natura.

— Daţi naibii jos masa aia, se răsti Elmo.

— Eşti nervos? am întrebat.

Pe el nu-l supără niciodată sfada lor. O tratează ca pe o parte a distracţiei.

— Mda. Tu şi Corbul treceţi acolo sus şi împingeţi. Masa era mai grea decât părea. Fu nevoie de noi toţi ca să o dăm jos din căruţă. Icnetele false şi înjurăturile lui Un-Ochi nu fură de ajutor. L-am întrebat cum a urcat-o acolo.

— Acolo am construit-o, prostănacule, zise el, apoi se luă de noi, cerându-ne să o mutăm ba puţin mai la dreapta, ba puţin mai la stânga.

— Las-o aşa, zise Hoţul-de-Suflete. N-avem timp de asta.

Supărarea lui avu un efect salutar. Nici Spiriduş, nici Un-Ochi nu mai scoaseră o vorbă.

Am urcat lespedea pe masă. M-am dat un pas înapoi şi mi-am şters sudoarea de pe frunte. Eram leoarcă. În toiul iernii. Piatra aia radia căldură.

— Sacii, rosti Hoţul-de-Suflete. Vocea îi suna ca a unei femei pe care nu m-aş fi dat în lături s-o întâlnesc.

Am apucat de unul şi am icnit. Era greu.

— Hei. Aici sunt bani.

Un-Ochi chicoti. Am trântit sacul în mormanul de sub masă. Se afla acolo o adevărată avere. Niciodată nu mai văzusem atâţia bani într-un singur loc, sincer să fiu.

— Taie sacii, ordonă Hoţul-de-Suflete. Grăbeşte-te! Corbul crestă sacii. Comoara se scurse pe caldarâm.

Am făcut toţi ochii mari, cu sufletele împovărate de dorinţă.

Hoţul-de-Suflete îl prinse pe Un-Ochi de umăr şi pe Spiriduş de braţ. Amândoi vrăjitorii părură să se facă mici. Stăteau cu faţa la masă şi la lespede. Hoţul-de-Suflete zise:

— Duceţi căruţa.

Eu încă nu citisem nepieritorul mesaj pe care îl săpaseră în piatră. M-am apropiat în grabă ca să arunc o privire.

FIE CA ACELA CE VA DORI ACEASTĂ AVUŢIE
SĂ AŞEZE CAPUL CREATURII
DESFRÂNATUL
PE ACEST TRON DE PIATRĂ

A! Aha! Pe şleau. Fără ocolişuri. Simplu. Fix stilul nostru. Ha.

Am păşi în spate, încercând să ghicesc dimensiunea investiţiei Hoţului-de-Suflete. Am zărit aur în mormanul de argint. Dintr-un sac se scurgeau diamante brute.

— Părul, ceru Hoţul-de-Suflete.

Un-Ochi scoase la iveală firele. Hoţul-de-Suflete le lipi de pereţii cavităţii mari cât un cap de om. Făcu un pas înapoi şi se prinse de mână cu Un-Ochi şi Spiriduş.

Îşi efectuară magia.

Comoara, masa şi lespedea începură să împrăştie o strălucire aurie.

Principalul nostru duşman era un om mort. Jumătate din lume avea să încerce să câştige recompensa. Era prea mare pentru a-i rezista. Propriii săi oameni aveau să-l trădeze.

O singură şansă infimă vedeam pentru el. Putea fura el însuşi comoara. Însă i-ar fi fost greu. Niciun Profet Rebel nu putea înfrânge magia unui înrobit.

Îşi duseră la sfârşit ţeserea vrăjii.

— Să facă cineva o încercare, zise Un-Ochi.

Se auzi un sfârâit urât atunci când vârful pumnalului Corbului ajunse în dreptul picioarelor mesei. Corbul înjură şi se încruntă la arma sa. Elmo lovi cu sabia. *Sfâr!* Vârful lamei străluci alb.

— Excelent, făcu Hoţul-de-Suflete. Duceţi căruţa de aici.

Elmo însărcină un om cu asta. Restul am luat-o spre încăperea închiriată de Spiriduş.

*

La început, ne-am îngrămădit la fereastră, nerăbdători să se întâmple ceva. Entuziasmul nostru păli repede. Locuitorii din Roze nu descoperiră capcana pe care i-o întinseserăm Desfrânatului decât la răsăritul soarelui.

Întreprinzători precauţi găsiră o sută de moduri prin care să pună mâna pe bani. Mulţi veniră însă doar să asiste. O ceată de temerari încercă să sape în plină stradă, ca să se strecoare pe dedesubt. Poliţia îi puse pe fugă.

Hoţul-de-Suflete se aşeză lângă geam şi nu se mai clinti. Odată îmi spuse:

— Trebuie să modific vrăjile. Nu mă aşteptam la atâta inventivitate din partea lor.

Surprins de propria-mi îndrăzneală, am întrebat:

— Cum e Doamna?

Tocmai încheiasem una dintre schiţele mele fanteziste. Se întoarse şi mă privi în treacăt.

— În stare să ciobească oţelul.

Vocea lui era feminină şi pisicoasă. Straniu răspuns. Apoi:

— Trebuie să-i împiedicăm să folosească unelte.

Cam atât cu impresiile obţinute de la acest martor ocular. Trebuia să fi ştiut. Pentru Înrobiţi, noi, muritorii, suntem simple obiecte. Curiozităţile noastre le tratează cu o indiferenţă supremă.

M-am retras în regatul meu secret, cu întreaga lui gamă de Doamne imaginare.

În noaptea aceea, Hoţul-de-Suflete modifică vrăjile de protecţie. A doua zi dimineaţă erau cadavre în piaţă.

În a treia noapte, Un-Ochi mă trezi.

— Avem un client.

— Hă?

— Un tip cu o căpăţână.

Era mulţumit.

M-am împleticit către geam. Spiriduş şi Corbul erau deja acolo. Ne-am înghesuit toţi într-o parte a ferestrei. Nimeni nu voia să stea prea aproape de Hoţul-de-Suflete.

Un om străbătu piaţa sub ochii noştri. În mâna lui stângă se

bălăbănea o căpăţână. O ducea de păr. Am spus:

— Chiar eram curios cât timp va trece până să-i vină cuiva ideea asta.

— Linişte, şuieră Hoţul-de-Suflete. E acolo afară.

— Cine?

Era răbdător. Incredibil de răbdător. Alt Înrobit m-ar fi făcut una cu pământul.

— Desfrânatul. Nu ne trădaţi poziţia.

Nu ştiu cum de ştia asta. Poate nici nu voiam să aflu. Lucrurile de felul ăsta mă sperie.

— O vizită pe furiş era prevăzută în scenariu, şopti Spiriduş, chirăind – cum poate oare chirăi în şoaptă? Desfrânatul *trebuie* să afle cu cine se confruntă. Nu poate face asta din altă parte.

Omuleţul cel grăsun părea mândru de el.

Căpitanul spune că natura umană este arma noastră cea mai ascuţită. Curiozitatea şi dorinţa de-a supravieţui îl făcuseră pe Desfrânat să ne cadă în oală. Poate că avea să întoarcă situaţia împotriva noastră. Aveam şi noi multe uscături.

Săptămânile se scurseră. Desfrânatul veni iar şi iar, mulţumindu-se, în aparenţă, să observe. Hoţul-de-Suflete ne spuse să-l lăsăm în pace, chiar dacă ni s-ar fi părut o ţintă uşoară.

O fi amabil cu noi mentorul nostru, însă are şi o vână crudă. Părea că urmăreşte să-l chinuiască pe Desfrânat, ţinându-l în nesiguranţă cu privire la soarta sa.

*

— Oraşul ăsta suferă de nebunia comorii, guiţă Spiriduş, executând unul dintre dansurile lui ţopăite.

— Ar trebui să ieşi mai des afară, Cobe. Îl transformă pe Desfrânat într-o industrie.

Îmi făcu semn să-l urmez în colţul cel mai îndepărtat de Hoţul-de-Suflete şi deschise un portmoneu.

— Uită-te aici, şopti.

Avea doi pumni de monede. Unele erau din aur. Am observat:

— Greutatea lor o să te tragă într-o parte.

El rânji. Rânjetul lui Spiriduş i-un spectacol demn de văzut.

— Am câştigat ăştia vânzând ponturi despre locul unde poate fi găsit Desfrânatul, şopti el. Cu o căutătură în direcţia Hoţului-de-Suflete: Ponturi false.

Puse o mână pe umărul meu. Trebui să se ridice pe vârfuri

pentru a o face.

— Te poţi îmbogăţi acolo, afară.

— Nu ştiam că facem asta ca să ne îmbogăţim.

El se încruntă şi faţa lui rotundă şi palidă se umplu de încreţituri.

— Ce eşti tu? Vreun fel de…?

Hoţul-de-Suflete se întoarse. Spiriduş croncăni:

— Doar un diferend în legătură cu un pariu, domnule. Doar un pariu.

Am râs cu voce tare.

— Foarte convingător, umflatule. De ce nu te spânzuri singur şi basta?

Se îmbufnă, dar nu pentru mult timp. Spiriduş e incorigibil. Umorul lui iese la suprafaţă în cele mai deprimante situaţii. Şopti:

— La naiba, Cobe, ar trebui să vezi ce face Un-Ochi. Vinde amulete. Garantează că dau de ştire când este un Rebel în preajmă.

O privire către Hoţul-de-Suflete.

— Şi chiar funcţionează. Într-un fel.

Am clătinat din cap.

— Măcar o să-şi poată plăti datoriile la cărţi.

Aşa era Un-Ochi. Îi mersese greu la Meystrikt, unde nu exista o piaţă neagră din care să-şi ia şi el tainul.

— Voi ar trebui să lansaţi zvonuri. Să ţineţi temperatura ridicată, nu să…

— Şş!

Aruncă iar o privire spre Hoţul-de-Suflete.

— Asta facem. La fiecare tavernă din oraş. La naiba, bursa zvonurilor a luat-o razna acolo. Haide. Îţi arăt.

— Nu.

Hoţul-de-Suflete vorbea din ce în ce mai des. Nutream speranţa că-l voi ademeni într-o adevărată conversaţie.

— Paguba ta. Ştiu un agent care strânge pariuri despre locul unde-şi va pierde căpăţâna Desfrânatul. Să ştii că tu ai informaţii de culise.

— Şterge-o de aici înainte să-ţi pierzi tu capul.

M-am dus la fereastră. Un minut mai târziu, Spiriduş străbătu în grabă piaţa de dedesubt. Trecu pe lângă capcana noastră fără să se uite măcar înspre ea.

— Lasă-i să-şi joace jocurile, spuse Hoţul-de-Suflete.
— Poftim, domnule?
Noul meu mod de abordare. Linguşirea.
— Am auzul mai ascuţit decât crede prietenul tău.
Am scrutat faţa acelui coif negru, încercând să intuiesc gândurile dindărătul metalului.
— N-are nicio importanţă.
Se foi puţin, uitându-se dincolo de mine.
— Mişcarea de rezistenţă este paralizată de uimire.
— Poftim, domnule?
— Mortarul construcţiei ăleia se macină. În scurt timp se va nărui. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă-l prindeam pe Desfrânat imediat. Ar fi făcut din el martir. Pierderea lui i-ar fi întristat, dar şi-ar fi văzut mai departe de viaţă. Cercul l-ar fi înlocuit pe Desfrânat la timp pentru campania din primăvară.
M-am uitat spre piaţă. De ce-mi spunea Hoţul-de-Suflete toate astea? Şi totul pe-o singură voce. Să fi fost aceea vocea adevăratului Hoţ-de-Suflete?
— Pentru că ai crezut că sunt crud de dragul cruzimii.
Am tresărit.
— Cum ai...?
Hoţul-de-Suflete scoase un sunet care putea trece drept râs.
— Nu. Nu ţi-am citit gândurile. Ştiu cum funcţionează minţile oamenilor. Eu sunt Hoţul de Suflete, ţi-aminteşti?
Oare Înrobiţii se simt vreodată singuri? Tânjesc oare după simpla tovărăşie a cuiva? După prietenie?
— Uneori.
De data aceasta pe un glas feminin. Unul seducător.
Aproape că m-am întors, apoi, speriat, am revenit repede cu faţa spre piaţă.
Hoţul-de-Suflete citise şi gândul acesta. Reveni la Desfrânat.
— Simpla lui eliminare n-a făcut nicio clipă parte din planul meu. Vreau ca eroul din Forsberg să se discrediteze singur.
Hoţul-de-Suflete ne cunoştea duşmanul mai bine decât bănuisem. Desfrânatul îşi juca propriul joc. Făcuse deja două încercări spectaculoase şi inutile asupra cursei noastre. Acele eşecuri îl făcuseră să scadă în ochii tovarăşilor de drum. Umbla vorba că în Roze sentimentul predominant era cel pro-imperialist.
— Se va face de râs, apoi îl vom strivi. Ca pe-un gândac

enervant.

— Nu-l subestima.

Câtă îndrăzneală. Să-i dai sfaturi unui Înrobit.

— Şchiopul…

— Asta nu voi face. Nu sunt Şchiopul. El şi Desfrânatul sunt făcuţi din aceeaşi plămadă. În vremurile vechi… Dominatorul l-ar fi făcut unul dintre noi.

— Cum era el?

Fă-l să vorbească, Cobe. De la Dominator nu mai e decât un singur pas până la Doamnă.

Mâna dreaptă a Hoţului-de-Suflete se întoarse cu palma în sus, se deschise şi se transformă încet într-o gheară. Gestul mă zdruncină. Mi-am imaginat gheara aceea sfâşiindu-mi sufletul. Sfârşitul discuţiei.

Mai târziu, i-am spus lui Elmo:

— Să ştii că treaba aia de acolo nu era obligatoriu să fie reală. Orice ar fi fost bun, dacă gloata nu putea ajunge la ea.

Hoţul-de-Suflete interveni:

— Greşit. Desfrânatul trebuia să ştie că este reală.

A doua zi dimineaţă am primit vorbă de la Căpitan. Veşti, în principal. Câţiva partizani Rebeli îşi predau armele ca răspuns la o ofertă de amnistie. O parte din armata principală care venise în sud cu Desfrânatul bătea în retragere. Confuzia pătrunsese şi în interiorul Cercului. Eşecul Desfrânatului în Roze îi îngrijora.

— De ce? am întrebat. Nu s-a întâmplat de fapt nimic.

Hoţul-de-Suflete răspunse:

— Se întâmplă în altă parte. În minţile oamenilor.

Era oare o undă de îngâmfare în asta?

— Desfrânatul şi, prin extensie, Cercul par neputincioşi. Ar fi trebuit să lase Riftul în mâna altui comandant.

— Dacă aş fi un mare general, probabil că nici eu n-aş recunoaşte că am dat-o în bară, am spus.

— Cobe, icni Elmo, uimit.

De regulă, nu spuneam ce aveam în gând.

— E adevărat, Elmo. Îţi imaginezi vreun general – al nostru sau al lor – cerând cuiva să preia comanda de la el?

Coiful cel negru se întoarse către mine.

— Încrederea lor e pe ducă. O armată fără încredere în sine e mai înfrântă decât o armată care a fost copleşită în luptă.

Când Hoţul-de-Suflete atacă un subiect, nimic nu-l întoarce

din drum.

Aveam sentimentul straniu că poate el era genul care să-i cedeze comanda cuiva mai bine pregătit să o exercite.

— Acum strângem şurubul. Atenţie, toată lumea. Spuneţi-o în taverne. Şoptiţi-o pe străzi. Ardeţi-l. Mânaţi-l. Împingeţi-l atât de tare, încât să nu mai aibă timp de gândire. Îl vreau adus în pragul disperării, astfel încât să facă o prostie.

Eram de părere că Hoţul-de-Suflete ştia ce face. Acel episod din războiul Doamnei nu avea să fie câştigat pe-un câmp de luptă. Primăvara era aproape şi totuşi încă nu începuse nicio luptă. Ochii celor din Rift erau aţintiţi spre oraşul liber, aşteptând deznodământul acestui duel dintre Desfrânat şi luptătorul Doamnei.

Hoţul-de-Suflete observă:

— Nu mai e nevoie să-l ucidem pe Desfrânat. Credibilitatea lui s-a dus. Acum distrugem încrederea mişcării lui.

Îşi reluă veghea la geam.

Elmo spuse:

— Căpitanul spune că membrii Cercului i-au comandat Desfrânatului să se retragă, dar că el a refuzat.

— S-a revoltat împotriva propriei lui revoluţii?

— Vrea să-i dea de capăt capcanei ăsteia încă o latură a naturii umane care acţiona în folosul nostru. Mândria atotcotropitoare.

— Scoateţi nişte cărţi. Spiriduş şi Un-Ochi iar au jefuit văduve şi orfani. E timpul să-i curăţăm de pradă.

Desfrânatul era de unul singur, vânat, bântuit, un câine biciuit care aleargă noaptea pe alei. Nu se putea încrede în nimeni. Îmi era milă de el. Aproape.

Era un neghiob. Doar un neghiob se ia la trântă cu soarta. Şi soarta-i era tot mai potrivnică Desfrânatului, din oră în oră.

*

Am arătat spre porţiunea de întuneric de lângă geam.

— Parcă ar fi o reuniune a Frăţiei Şoaptelor.

Corbul aruncă o privire peste umărul meu şi nu spuse nimic. Jucam tonk în doi, o partidă plicticoasă, menită să ne mai omorâm timpul.

Acolo, o duzină de voci murmurau.

— Îi simt mirosul.

— Greşeşti.

— Vine dinspre sud.
— Sfârşitul e acum.
— Nu încă.
— E timpul.
— Mai e nevoie de puţin timp.
— Ne forţăm norocul. Roata s-ar putea întoarce.
— Mândrie sfruntată.
— E aici. Putoarea îl precede ca răsuflarea unui şacal.
— Mă-ntreb dacă pierde vreodată într-o ceartă cu sine însuşi.

Corbul continua să nu spună nimic. Când fusesem într-o dispoziţie mai îndrăzneaţă, încercasem să-l scot din cochilie. Fără noroc. Aveam mai mult succes cu Hoţul-de-Suflete.

Hoţul-de-Suflete se ridică deodată, un sunet mânios înălţându-se din adâncul fiinţei sale.

— Ce este? am întrebat.

Eram sătul de Roze. Eram dezgustat de Roze. Roze mă plictisea şi mă speria. Puteai plăti cu viaţa dacă mergeai singur pe străzile oraşului.

Una dintre acele voci-fantomă avea dreptate. Ne apropiam de un punct din care aveam foarte puţine şanse de întoarcere. Eu însumi începeam să simt, fără voia mea, un dram de admiraţie faţă de Desfrânat. Omul refuza să se predea sau să fugă.

— Ce este? am repetat întrebarea.
— Şchiopul. E în Roze.
— Aici? De ce?
— Simte mirosul unei prăzi bogate. Vrea să-şi aroge meritul.
— Adică să ne preia operaţiunea prin forţă?
— Ăsta-i stilul lui.
— Dar Doamna n-ar…?
— Aici suntem în Roze. Doamna e la mare distanţă. Şi ei nu-i pasă cine pune mâna pe Desfrânat.

Maşinaţiuni politice între viceregii Doamnei. E o lume ciudată. Nu-i pot înţelege pe cei din afara Companiei.

Noi ducem un trai simplu. N-avem nevoie să gândim. Căpitanul are grijă de asta. Noi doar urmăm ordinele. Pentru majoritatea dintre noi, Compania Neagră e o ascunzătoare, un refugiu din calea zilei de ieri, un loc unde să devenim alţi oameni.

— Şi noi ce facem? am întrebat.
— Mă descurc eu cu Şchiopul.

Începu să-şi îndrepte ţinuta.

Spiriduş şi Un-Ochi se împleticiră înăuntru. Erau atât de beţi, că trebuiau să se sprijine unul pe altul ca să stea în picioare.

— Căcat, chirăi Spiriduş. Iară ninge. Ninsoare afurisită. Credeam că s-a terminat iarna.

Un-Ochi izbucni în cântat. Ceva despre frumuseţile iernii. Nu-l puteam urmări. Cuvintele-i ieşeau neclare şi uitase jumătate din versuri.

Spiriduş căzu într-un scaun, uitând de Un-Ochi. Un-Ochi se prăbuşi la picioarele sale şi îi vomită direct pe cizme, apoi încercă să-şi continue cântecul. Spiriduş bolborosi:

— Unde naiba sunt toţi?

— Plecaţi să chefuiască în oraş.

Am schimbat o privire cu Corbul.

— Îţi vine să crezi? Ăştia doi să se îmbete împreună?

— Unde te duci, arătare bătrână? chirăi Spiriduş către Hoţul-de-Suflete, care ieşi din odaie fără a-i răspunde. Nemernicul. Hei! Un-Ochi, prieten vechi. Zic bine? Bătrânu’ arătare i-un nemernic?

Un-Ochi se ridică de la podea şi se uită în jur. Nu cred că vedea cu ochiul pe care-l avea.

— Zici bin’.

Se încruntă la mine.

— Nem’nic. Tăţ’ nem’nici.

Ceva i se păru haios. Chicoti.

Spiriduş i se alătură. Când văzu că eu şi Corbul nu ne prinseserăm de glumă, îşi luă un chip demn şi zise:

— Nu-s de-ai noşti’ ăştia de aici, prieten vechi. Parcă-i mai cald afară-n nea.

Îl ajută pe Un-Ochi să stea-n picioare. Ieşiră împleticit pe uşă.

— Sper să nu facă vreo prostie. Vreuna şi mai mare. Cum ar fi să se laude. Şi-ar găsi moartea.

— Tonk, zise Corbul.

Îşi întinse cărţile. Dacă te-ai fi luat după reacţia lui, ai fi zis că ăia doi nici nu fuseseră aici.

După alte zece sau cincisprezece mâini, unul dintre soldaţii veniţi cu noi dădu buzna înăuntru.

— L-aţi văzut pe Elmo? întrebă el.

I-am aruncat o privire. Zăpada i se topea în păr. Era palid şi speriat.

— Nu. Ce s-a întâmplat, Hagop?

— Cineva l-a înjunghiat pe Otto. Cred că a fost Desfrânatul. L-am pus pe fugă.

— L-a înjunghiat? E mort?

Am început să-mi caut din ochi trusa. Otto avea nevoie de mine mai mult decât de Elmo.

— Nu. E tăiat grav. Mult sânge.

— De ce nu l-ai adus aici?

— Nu l-am putut ridica.

Era beat şi el. Atacul asupra prietenului său îl trezise întrucâtva, dar efectul n-avea să dureze.

— Eşti sigur că a fost Desfrânatul?

Oare nebunul încerca să riposteze?

— Sigur. Hei, Cobe. Haide. O să moară.

— Vin. Vin.

— Stai.

Corbul îşi scotocea prin raniţă:

— Vin şi eu.

Cântări în mâini două cuţite bine ascuţite, nesigur pe care să-l ia. Ridică din umeri şi le îndesă pe amândouă la centură.

— Ia-ţi o mantie, Cobe. E frig afară.

Până am găsit eu una, el îl iscodi pe Hagop cu privire la locul unde se afla Otto şi-i spuse să rămână pe loc până ce îşi va face apariţia Elmo. Apoi:

— Hai să mergem, Cobe.

Am coborât scările în stradă. Mersul Corbului e înşelător. Nu pare niciodată să se grăbească şi, totuşi, trebuie să te munceşti ca să ţii pasul cu el.

Ninsoarea nu se zgârcea. Chiar şi atunci când străzile erau luminate, nu vedeai la douăzeci de paşi. Stratul de zăpadă avea deja şase inci. Era grea şi udă. Însă temperatura scădea şi vântul se înteţea. Încă un viscol? La naiba! Nu fusese destul?

Îl găsirăm pe Otto la un sfert de cvartal depărtare faţă de locul unde ar fi trebuit să fie. Se târâse sub nişte scări. Corbul se duse drept la el. Cum ştiuse unde să se uite, nu mă voi lămuri niciodată. L-am cărat pe Otto lângă cea mai apropiată sursă de lumină. Nu putea umbla singur. Era dus.

Am pufnit a indignare.

— E beat mangă. Singurul pericol care-l păştea era să moară îngheţat.

Era plin de sânge din cap până-n picioare, însă rana nu era gravă. Avea nevoie de câteva suturi, atâta tot. L-am dus înapoi în camera noastră. Eu l-am dezbrăcat şi m-am apucat de cusut, cât timp nu era în stare să se văicărească.

Amicul lui Otto dormea. Corbul îi trase şuturi până ce se trezi.

— Vreau adevărul, zise Corbul. Cum s-a întâmplat?

Hagop îi spuse, insistând:

— A fost Desfrânatul, omule. A fost Desfrânatul.

Mă îndoiam. La fel şi Corbul. Dar după ce-am terminat de cusut, Corbul zise:

— Ia-ţi sabia, Cobe.

Avea o privire de vânător. Mie nu-mi surâdea să ies iarăşi afară, însă şi mai puţin chef aveam să mă cert cu Corbul când era în dispoziţia aceea. Mi-am luat centura şi sabia.

Aerul era şi mai rece. Vântul era şi mai puternic. Fulgii de zăpadă erau mai mici şi muşcau mai tare atunci când îţi atingeau obrazul. M-am ţinut în urma Corbului, întrebându-mă ce naiba făceam.

Găsi locul unde Otto fusese înjunghiat. Zăpada nouă nu acoperise încă urmele vechi. Corbul se lăsă pe vine şi miji ochii. Eram curios ce-o fi văzut. Lumina era insuficientă pentru a distinge ceva, din câte îmi dădeam eu seama.

— Poate că nu minţea, zise el într-un târziu.

Se uită ţintă în întunericul din care venise atacatorul.

— De unde ştii?

Nu-mi spuse.

— Haide.

Porni cu pas hotărât pe alee.

Mie nu-mi plac aleile. Nu-mi plac mai ales în oraşele precum Roze, unde adăpostesc toate relele cunoscute omului şi, probabil, o parte dintre cele încă necunoscute.

Însă Corbul o luase înainte… Corbul voia ajutorul meu… Corbul era fratele meu din Compania Neagră… Dar, fir-ar să fie, un foc fierbinte şi un vin cald ar fi fost mai plăcute.

Nu cred că îmi petrecusem mai mult de trei sau patru ore explorând oraşul. Corbul ieşise pe-afară şi mai puţin ca mine. Şi totuşi părea să ştie încotro mergea. Mă conduse de-a lungul unor străzi secundare şi pe alei, peste artere principale şi peste poduri. Roze este străbătut de trei râuri legate între ele printr-o reţea de canale. Podurile sunt unul dintre lucrurile cu care Roze

se mândreşte.

Însă podurile nu-mi stârneau interesul în acel moment. Eram preocupat să ţin pasul şi să-mi fie cald. Picioarele îmi erau două blocuri de gheaţă. Zăpada îmi tot intra în cizme, iar Corbul nu avea chef să se oprească de fiecare dată când se întâmpla asta.

Tot mai departe. Mile şi ore în şir. Niciodată n-am văzut atâtea mahalale şi gropi de gunoi…

— Stop!

Corbul îmi bară calea cu un braţ întins.

— Ce-i?

— Linişte.

Ciuli urechile. Le-am ciulit şi eu. Nu auzisem nimic. Nici de văzut nu văzusem mare lucru în timpul marşului nostru forţat. Cum putea oare Corbul să meargă pe urmele atacatorului lui Otto? Nu mă îndoiam că asta făcea, doar că pur şi simplu nu-mi dădeam seama cum era posibil.

Sincer să fiu, nimic din ce făcea Corbul nu mă surprindea. Nimic, din ziua în care l-am văzut sugrumându-şi soţia.

— Aproape l-am prins din urmă.

Privi, îngustându-şi ochi, prin zăpada viscolită.

— Du-te drept în faţă, în ritmul de până acum. O să-l ajungi peste două cvartale.

— Ce? Şi tu unde te duci?

Mă burzuluiam la o umbră care dispărea.

— Lua-te-ar naiba.

Am inspirat adânc, am înjurat din nou, am scos spada şi-am luat-o înainte. Nu puteam gândi decât: „Ce explicaţie o să dau dacă am greşit omul?”.

Atunci l-am văzut, în lumina unei uşi de tavernă. Un om înalt şi deşirat, care îşi târşâia picioarele abătut, neatent la cele din jur. Desfrânatul? De unde era să ştiu? Elmo şi Otto erau singurii care participaseră la misiunea de aprovizionare…

Mintea mi se lumină. Doar ei îl puteau identifica pe Desfrânatul pentru noi ceilalţi. Otto era rănit şi de Elmo nu mai auzise nimeni nimic… Unde s-o fi aflând? Sub o pătură de zăpadă pe cine ştie ce alee, la fel de rece ca noaptea asta hâdă?

Spaima mea se retrase, făcând loc furiei.

Am vârât spada înapoi în teacă şi-am scos pumnalul. Îl ţineam ascuns înăuntrul mantiei. Silueta din faţă nu se uită îndărăt când am străbătut distanţa care ne despărţea.

— Urâtă noapte, ai, bătrâne?

Mormăi indistinct. Apoi se uită la mine cu ochii îngustaţi, în timp ce îmi potriveam pasul după al lui. Se îndepărtă uşor, ţinându-mă sub supraveghere. Nu era nici urmă de teamă în privirea lui. Era sigur de sine. Nu era genul de bătrân pe care-l găseai hoinărind pe străzi, în mahala. Aceia se sperie şi de propria umbră.

— Ce doreşti?

Era o întrebare calmă, directă.

Nu era nevoie să fie speriat. Eram eu pentru amândoi.

— Ai înjunghiat un prieten de-al meu, Desfrânatule.

Rămase blocat. Un licăr ciudat îi apăru în ochi.

— Compania Neagră?

Am încuviinţat din cap.

Mă privi intens, îngustând gânditor din ochi.

— Medicul. Tu eşti medicul. Cel căruia-i spun Cobe.

— Încântat de cunoştinţă.

Sunt convins că vocea mea era mai sigură decât mă simţeam eu.

Ce naiba fac acum? mi-am zis.

Desfrânatul îşi aruncă într-o parte pulpana mantalei. O sabie cu lamă scurtă ţâşni către mine. Am alunecat în lateral, mi-am desfăcut şi eu mantaua, m-am eschivat din nou şi-am încercat să-mi trag propria spadă.

Desfrânatul se opri brusc. Îmi prinse privirea. Ochii lui păreau să devină din ce în ce mai mari… Mă prăvăleam în două iazuri gemene de culoarea cenuşii… Un zâmbet îi arcui colţurile buzelor. Păşi spre mine, ridicând sabia…

Şi icni dintr-odată. Pe chip i se ivi o expresie de uimire totală. M-am scuturat de vraja lui, am păşit înapoi şi m-am pus în gardă.

Desfrânatul se întoarse încet cu faţa către întuneric. Cuţitul Corbului îi ieşea din spate. Desfrânatul întinse mâna şi-l smulse. Un icnet de durere îi ieşi de pe buze. Se holbă la cuţit, apoi, încet de tot, începu să cânte.

— Mişcă-te, Cobe!

O vrajă! Prostul de mine! Uitasem ce era Desfrânatul. Am atacat.

Corbul ajunse în aceeaşi clipă.

*

M-am uitat la cadavru.

— Acum ce facem?

Corbul îngenunche şi mai scoase un cuţit. Avea o lamă zimţată.

— Cineva o să revendice recompensa de la Hoţul-de-Suflete.

— O să facă o criză.

— Ai de gând să-i spui?

— Nu. Dar ce-o să facem cu ea?

Fuseseră vremuri când Compania Neagră era prosperă, însă bogată nu fusese niciodată. Scopul nostru nu este acumularea de averi.

— Mie mi-ar prinde bine o parte din ea. Datorii vechi. Restul… O Împărţim. O trimitem înapoi la Beril. Orice. E acolo. De ce să i-o lăsăm înrobitului?

Am ridicat din umeri.

— Tu decizi. Eu sper doar că Hoţul-de-Suflete n-o să creadă că i-am dat ţeapă.

— Doar noi doi ştim. Eu n-o să-i spun.

Înlătură zăpada de pe chipul bătrânului. Desfrânatul se răcea cu iuţeală.

Corbul folosi cuţitul.

Sunt medic. Am amputat membre. Sunt soldat. Am văzut ceva câmpuri de luptă însângerate la viaţa mea. Chiar şi aşa, eram dezgustat. Decapitarea unui om mort nu părea un lucru corect.

Corbul adăposti sinistrul nostru trofeu înăuntrul mantiei sale. Nu-l deranja. La un moment dat, în drum spre partea noastră de oraş, am întrebat:

— De ce ne-am dus după el, totuşi?

Nu-mi răspunse imediat. Apoi:

— În ultima scrisoare de la Căpitan scria să termin treaba odată pentru totdeauna, dacă am ocazia.

Pe când ne apropiam de piaţă, Corbul spuse:

— Du-te sus. Vezi dacă arătarea i-acolo. Dacă nu e, trimite-i pe cel mai treaz dintre oameni după căruţa noastră. Tu te întorci aici.

— Bine.

Am suspinat, grăbindu-mă spre camerele noastre. Orice pentru puţină căldură.

Zăpada avea deja un picior înălţime. Îmi era teamă că

picioarele îmi fuseseră afectate permanent.

— Unde naiba ai fost? mă interogă Elmo când m-am împleticit pe uşă înăuntru. Unde-i Corbul?

M-am uitat în jur. Nici urmă de Hoţul-de-Suflete. Spiriduş şi Un-Ochi erau din nou căzuţi în nesimţire. Otto şi Hagop sforăiau ca doi uriaşi.

— Cum e Otto?

— Se simte bine. Tu ce-ai învârtit?

M-am aşezat lângă foc şi mi-am dat jos cizmele. Aveam labele picioarelor albastre şi amorţite, dar nu degerate. În câteva clipe, începură să mă furnice dureros. Muşchii mă dureau de la atâta mers prin zăpadă. I-am spus lui Elmo întreaga poveste.

— L-aţi ucis?

— Corbul zicea că e ordinul Căpitanului să terminăm treaba.

— Mda, dar nu mă gândeam că o să-i taie Corbul gâtul.

— Unde-i Hoţul-de-Suflete?

— Nu s-a întors încă.

Rânji:

— Mă duc eu după căruţă. Să nu mai spui nimănui altcuiva. Prea multe guri slobode.

Îşi aruncă mantia pe umeri şi ieşi afară.

Îmi simţeam mâinile şi picioarele redevenind pe jumătate umane. M-am furişat mai încolo şi am şterpelit cizmele lui Otto. Purta aproximativ mărimea mea, iar lui nu-i trebuiau chiar atunci.

Din nou afară în noapte. De fapt, aproape dimineaţă. Zorii urmau să vină curând.

Dacă mă aşteptam la dojeni din partea Corbului, am fost dezamăgit. Se uită doar la mine. Cred chiar că tremura. Poate că e uman, în cele din urmă, mi-amintesc că am gândit.

— A trebuit să-mi schimb cizmele. Elmo aduce căruţa. Restul sunt inconştienţi.

— Hoţul-de-Suflete?

— Nu s-a întors încă.

— Hai să plantăm sămânţa asta.

Se îndepărtă, printre fulgii ce roiau. M-am luat iute după el.

Zăpada nu se adunase peste capcana noastră. Stătea acolo, într-o strălucire aurie. Apa băl tea sub ea şi se scurgea la o parte, transformându-se în gheaţă.

— Crezi că Hoţul-de-Suflete va şti când se declanşează

chestia asta? am întrebat.

— Fac pariu că da. Dar şi Spiriduş, şi Un-Ochi o să ştie.

— Ar putea să ardă şi casa în jurul lor şi ăia nici măcar nu s-ar întoarce pe cealaltă parte.

— Chiar şi aşa… Şşş! E cineva acolo. Du-te în partea aia.

El o luă în cealaltă direcţie, dând ocol.

Pentru ce fac asta? m-am întrebat pe când mă furişam prin ninsoare, cu arma în mână. M-am ciocnit de Corb.

— Ai văzut ceva?

El se uită atent în întuneric.

— Era cineva aici.

Mirosi aerul, întorcând încet capul de la stânga la dreapta. Făcu o duzină de paşi repezi şi arătă cu degetul în jos.

Avea dreptate. Urmele erau proaspete. Cele care se îndepărtau păreau grăbite. M-am uitat atent la ele.

— Nu-mi place, Corbule.

Urmele vizitatorul nostru arătau că-şi târa piciorul drept.

— Şchiopul.

— Nu ştim sigur.

— Cine altcineva? Unde-i Elmo?

Ne-am înapoiat la capcana pregătită pentru Desfrânat şi am aşteptat, nerăbdători.

Corbul păşea de colo-colo. Murmura în barbă. Nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată aşa tulburat. O dată, spuse:

— Şchiopul nu este Hoţul-de-Suflete.

Pe bune. Hoţul-de-Suflete este aproape uman. Şchiopul este genul căruia îi face plăcere să chinuiască bebeluşi.

În piaţă se făcură auzite un zornăit de atelaj şi un scârţâit de roţi prost unse. Elmo şi căruţa apărură. Elmo opri şi sări jos de pe capră.

— Unde naiba ai fost?

Teama şi oboseala mă făceau irascibil.

— Îţi ia timp să găseşti un grăjdar şi să pregăteşti un atelaj. Care-i baiul? Ce s-a-ntâmplat?

— Şchiopul a fost aici.

— O, rahat. Şi ce-a făcut?

— Nimic. Doar a…

— Să ne mişcăm, se răsti Corbul. Până nu se întoarce.

Duse căpăţâna până lângă lespede. Era ca şi cum vraja de protecţie nici n-ar fi existat. Aşeză trofeul nostru în scobitura

primitoare. Strălucirea aurie se stinse. Fulgii de nea începură să se adune pe cap şi pe piatră.

— Să mergem, gemu Elmo. N-avem prea mult timp. Am apucat un sac şi l-am azvârlit în căruţă. Meticulos, Elmo întinsese o prelată pentru a împiedica monedele să cadă printre scânduri.

Corbul îmi spuse să le adun pe cele risipite sub masă.

— Elmo, goleşte nişte saci din-ăia şi dă-i-i lui Cobe. Ei au încărcat sacii şi eu m-am târât după monedele căzute pe jos.

— A trecut un minut, anunţă Corbul.

Jumătate din saci erau în căruţă.

— Prea multe monede căzute, m-am plâns.

— Le lăsăm, dacă n-avem încotro.

— Ce-o să facem cu banii? Cum o să-i ascundem?

— În fânul din grajd, propuse Corbul. Deocamdată. Mai târziu, vom putea instala în căruţă o podea falsă. Au trecut două minute.

— Şi urmele căruţei? întrebă Elmo. Ar putea veni după ele până la grajd.

— De ce să se sinchisească? am întrebat.

Corbul mă ignoră. Îl întrebă pe Elmo:

— Nu le-ai ascuns, venind încoace?

— Nu m-am gândit.

— Fir-ar să fie!

Toţi sacii erau încărcaţi. Elmo şi Corbul mă ajutară cu monedele împrăştiate.

— Trei minute, anunţă Corbul, după care: Linişte!

Ascultă.

— Nu e posibil ca Hoţul-de-Suflete să fie deja aici, aşa-i? Nu. Şchiopul, din nou. Hai. Tu conduci, Elmo. Ia-o spre o arteră principală. Pierde-ne urma în trafic. Vin după voi. Cobe, încearcă să acoperi urmele lui Elmo.

— El unde-i? întrebă Elmo, uitându-se în ninsoare.

Corbul arătă cu mâna.

— Va trebui să ne piardă urma. Altfel o să ne ia banii. Du-te, Cobe. Mişcă-te, Elmo.

— Sari!

Elmo scutură frâiele. Căruţa porni din loc, scârţâind.

Eu m-am aplecat sub masă şi mi-am umplut buzunarele, apoi am fugit în direcţia opusă celei în care, după spusele Corbului,

se afla Şchiopul.

*

Nu ştiu dacă am reuşit să acopăr urmele lui Elmo. Cred că ne-a ajutat mai mult traficul de dimineaţă decât orice altceva. Am scăpat, totuşi, de grăjdar. I-am dat o punguţă plină cu bani de aur şi argint, mai mult decât ar fi putut câştiga într-un an muncind la grajd, şi l-am întrebat dacă se poate face pierdut. De preferinţă, departe de Roze.

El îmi spuse:

— Nu mai întârzii nici să-mi strâng lucrurile.

Aruncă furca din mână şi o luă la sănătoasa; nu l-am mai văzut niciodată.

M-am dus grăbit înapoi în odaia noastră.

Toată lumea dormea, mai puţin Otto.

— O, Cobe, făcu el. Era şi timpu'.

— Te doare?

— Da.

— Eşti mahmur?

— Da.

— Să vedem ce putem face. De când eşti treaz?

— De-o oră, cred.

— Hoţul-de-Suflete a fost aici?

— Nu. Ce s-a întâmplat cu el, totuşi?

— Nu ştiu.

— Hei, alea-s cizmele mele. Ce naiba crezi că faci cu ele-n picioare?

— Nu te ambala. Bea asta.

Otto bău.

— Haide, spune-mi de ce-mi porţi cizmele.

Mi le-am scos din picioare şi le-am pus lângă focul care aproape se stinsese.

Cât am mai pus nişte cărbuni, Otto se tot ţinu de capul meu.

— Dacă nu te calmezi, o să-ţi rupi cusăturile.

Trebuie să recunosc un lucru despre oamenii noştri.

Când sfatul meu e de natură medicală, îmi dau ascultare. Aşa furios cum era, Otto se întinse la loc şi se sili să stea liniştit. Nu încetă însă cu înjurăturile la adresa mea.

M-am dezbrăcat de hainele ude şi am luat pe mine o cămaşă de noapte pe care am găsit-o aruncată pe-acolo. Nu ştiu de unde provenea. Era prea scurtă. Am pus de ceai, apoi m-am

întors la Otto.

— Hai să ne uităm mai bine.

Mi-am tras trusa aproape.

Curăţăm în jurul rănii şi Otto înjura încet, când am auzit sunetul. *Hârşt-boc, hârşt-boc.* Se opri dincolo de uşă. Otto îmi simţi spaima.

— Care-i baiul?

— Este…

Uşa se deschise în spatele meu. M-am uitat înapoi. Ghicisem bine.

Şchiopul se duse la masă, se trânti într-un scaun şi scrută încăperea. Mă sfredeli cu privirea. Mă întrebam dacă-şi aducea amintea ce-i făcusem în Oar.

Prosteşte, am spus:

— Tocmai am pus de ceai.

El se uită drept la cizmele şi mantia ude, apoi la fiecare om din odaie. După care, din nou la mine.

Şchiopul nu este mare de statură. Dacă l-ai întâlni pe stradă, neştiind ce este, n-ai fi impresionat. Asemenea Hoţului-de-Suflete, poartă haine într-o singură culoare, un maroniu spălăcit. Era zdrenţăros. Chipul îi era ascuns de o mască de piele scâlciată, lărgită. Şuviţe de păr încâlcit ieşeau de sub glugă şi-i încadrau masca. Erau cenuşii, presărate cu urme negre.

Nu rosti o vorbă. Doar stătea acolo şi mă privea. Neştiind ce altceva să fac, am terminat să-l îngrijesc pe Otto, apoi am făcut ceaiul. Am turnat în trei căni de tablă, una i-am dat-o lui Otto, alta am pus-o în faţa Şchiopului şi pe a treia am luat-o eu însumi.

Acum ce? Nicio scuză să-mi fac de lucru. Nicăieri unde să şed, decât la masă… O, la naiba!

Şchiopul îşi dădu masca jos. Ridică în aer cana de tablă.

N-am reuşit să-mi dezlipesc privirea.

Faţa lui era faţa unui mort, a unei mumii prost conservate. Ochii îi erau vii şi dispreţuitori, şi totuşi chiar sub unul dintre ei era o porţiune de carne care putrezise. Sub nas, în colţul drept al gurii, o porţiune din buză lipsea, expunând gingia şi dinţii galbeni.

Şchiopul sorbi din ceai, îmi întâlni ochii şi zâmbi.

Cât pe ce să-mi dau drumul pe mine.

M-am dus la geam. Afară apăruse o geană de lumină, iar

ninsoarea cădea mai încet, dar lespedea n-o puteam vedea.

Pe scări se auzi bocănit de cizme. Elmo şi Corbul dădură buzna în cameră. Elmo mârâi:

— Hei, Cobe, cum naiba ai scăpat de…?

Cuvintele se pierdură când îl recunoscu pe Şchiop.

Corbul îmi adresă o privire întrebătoare. Şchiopul se întoarse. Când fu cu spatele la mine, am ridicat din umeri. Corbul se duse într-o parte a încăperii şi începu să-şi dea jos hainele ude.

Elmo prinse ideea. Se duse în cealaltă direcţie şi se dezbrăcă lângă foc.

— Fir-ar a naibii, ce bine-i să scapi de ele. Cum se simte Otto?

— Este ceai proaspăt, i-am informat.

Otto răspunse:

— Mă doare peste tot, Elmo.

Şchiopul se uită printre gene la fiecare dintre noi şi la Un-Ochi şi Spiriduş, care încă nu se treziseră.

— Deci. Hoţul-de-Suflete i-a adus pe cei mai buni din Compania Neagră.

Vocea lui era o şoaptă şi totuşi umplea încăperea.

— El unde-i?

Corbul îl ignoră. Îşi trase pe el pantaloni uscaţi, se aşeză lângă Otto şi îmi verifică lucrătura.

— Frumos cusut, Cobe.

— Am parte de antrenament intens în ceata asta.

În chip de răspuns către Şchiop, Elmo ridică din umeri. Îşi goli cana, turnă ceai pentru toată lumea, apoi umplu ibricul cu apă dintr-o carafă. În timp ce Şchiopul se chiora la Corb, el înfipse o cizmă în coastele lui Un-Ochi.

— Tu! zise Şchiopul răstit. N-am uitat ce ai făcut în Opal. Şi nici în timpul campaniei din Forsberg.

Corbul se sprijini cu spatele de perete. Scoase unul dintre cele mai periculoase cuţite ale sale şi începu să-şi cureţe unghiile. Zâmbi. Şchiopului îi zâmbi şi era batjocură în ochii lui. Oare chiar nimic nu-l speria pe omul ăsta?

— Ce-ai făcut cu banii? Ăia nu erau ai Hoţului-de-Suflete. Doamna mi i-a dat mie.

Atitudinea sfidătoare a Corbului îmi dădu curaj.

— Tu nu trebuia să fii în Ulm? Doamna ţi-a ordonat să părăseşti Riftul.

Mânia îi schimonosi chipul pocit. O cicatrice îi brăzda fruntea

şi obrazul stâng. Ieşea în relief. Pesemne continua şi pe partea stângă a pieptului. Lovitura fusese aplicată de însăşi Roza Albă.

Şchiopul se ridică. Şi afurisitul ăla de Corb spuse:

— Ai cărţile, Elmo? Masa e liberă.

Şchiopul se încruntă. Tensiunea creştea rapid. Se răsti:

— Vreau banii ăia. Sunt ai mei. Aveţi de ales să cooperaţi acum sau nu. Nu cred că vă veţi bucura de ei, dacă alegeţi să nu cooperaţi.

— Dacă-i vrei, du-te după ei, rosti Corbul. Prinde-l pe Desfrânat. Taie-i capul. Du-l la lespede. Asta n-ar trebui să fie ceva greu pentru Şchiop. Desfrânatul nu-i decât un bandit. Ce şanse ar avea el împotriva Şchiopului?

Aveam impresia că Înrobitul va exploda. N-o făcu. Pentru o clipă, Şchiopul rămase năuc.

Nu rămase mult timp descumpănit.

— Foarte bine. Dacă vreţi să jucăm dur…

Zâmbetul lui era larg şi crud.

Tensiunea era aproape de punctul maxim.

*

O umbră se mişcă în cadrul uşii deschise. O siluetă zveltă şi întunecată apăru şi se uită ţintă la spatele Şchiopului. Am suspinat, uşurat.

Şchiopul se întoarse pe călcâie. Preţ de o clipă, aerul păru să sfârâie între înrobiţi.

Cu coada ochiului, am observat că Spiriduş şedea în fund. Degetele lui dansau într-un ritm complicat. Un-Ochi, în sacul de dormit, şoptea ceva cu faţa la perete. Corbul schimbă priza pe cuţit, gata să-l arunce. Elmo apucă ibricul, pregătit să azvârle cu apă fierbinte.

N-am găsit niciun obiect bun de aruncat la îndemână. Cu ce naiba puteam contribui? Cu cronica încleştării, după aceea, dacă supravieţuiam?

Hoţul-de-Suflete făcu un semn abia perceptibil, păşi pe lângă Şchiop şi se instală în jilţul său obişnuit. Cu vârful cizmei, împinse un scaun de lângă masă şi-şi cocoţă picioarele pe el. Îşi împreună vârfurile degetelor în dreptul feţei şi-l privi pe Şchiop.

— Doamna a trimis un mesaj. În caz că dau de tine. Vrea să te vadă.

Hoţul-de-Suflete folosi doar o voce pe parcursul întregii replici. O voce severă de femeie.

— Vrea să te chestioneze în legătură cu revolta din Ulm.

Şchiopul tresări. O mână, întinsă peste masă, zvâcni nervos.

— Revoltă? În Ulm?

— Rebelii au atacat palatul şi cazarma.

Chipul pergamentos al Şchiopului îşi pierdu culoarea. Zvâcnetul mâinii sale se accentuă.

Hoţul-de-Suflete zise:

— Vrea să ştie de ce nu erai acolo ca să-i respingi.

Şchiopul mai adăstă abia trei secunde. În acest răstimp, faţa lui deveni grotescă. Rareori am văzu o teamă atât de făţişă. Apoi se răsuci şi fugi.

Corbul azvârli cuţitul. Se împlântă în canatul uşii. Şchiopul nu băgă de seamă.

Hoţul-de-Suflete râse. Nu era chicotitul din primele zile, ci un râs profund, aspru, gros, satisfăcut. Se ridică şi se întoarse către geam.

— Ah! Cineva şi-a revendicat premiul? Când s-a întâmplat asta?

Elmo îşi mască reacţia ducându-se să închidă uşa. Corbul spuse:

— Aruncă-mi cuţitul, Elmo.

Eu m-am apropiat uşurel de Hoţul-de-Suflete şi m-am uitat afară. Ninsoarea se oprise. Lespedea era vizibilă. Rece, lipsită de strălucire sub zăpada de două degete.

— Nu ştiu.

Speram că vocea-mi sună sincer.

— A nins greu toată noaptea. Ultima dată când m-am uitat – înainte să apară *el* – n-am putut să văd nimic. Poate ar fi mai bine să cobor până acolo.

— Nu te osteni.

Îşi potrivi scaunul în aşa fel încât să poată supraveghea piaţa. Mai târziu, după ce acceptă ceai din partea lui Elmo şi-l termină – întorcându-şi capul în direcţia opusă, ca să-şi ascundă chipul – rosti pe un ton meditativ:

— Desfrânatul, eliminat. Paraziţii lui, cuprinşi de panică. Şi, cea mai dulce victorie, Şchiopul făcut din nou de ruşine. O treabă deloc rea.

— Era adevărat? am întrebat. Despre Ulm?

— Fiecare cuvânt, răspunse el cu o voce sprinţară, veselă. Îţi vine să te-ntrebi de unde ştiau Rebelii că Şchiopul e plecat din

oraş. Şi cum de-a prins de veste Schimbă-Formă îndeajuns de repede ca să vină şi să zdrobească revolta înainte să ia amploare.

O nouă pauză.

— Fără îndoială, Şchiopul se va gândi la astea cât îşi va reveni.

Râse din nou – mai moale, mai sumbru.

Eu şi Elmo ne făcurăm de lucru pregătind micul dejun. De regulă, de gătit se ocupa Otto, aşa că aveam o scuză pentru a întrerupe rutina. După un timp, Hoţul-de-Suflete observă:

— N-are niciun rost să rămâneţi aici, oameni buni. Rugăciunile Căpitanului vostru au primit răspuns.

— Putem pleca? întrebă Elmo.

— Mai e vreun motiv să staţi?

Un-Ochi avea motive. Le-am ignorat.

— Începeţi să va faceţi bagajele după micul dejun, ne spuse Elmo.

— O să pornim la drum pe vremea asta? chestionă Un-Ochi.

— Căpitanul vrea să ne întoarcem.

I-am dus Hoţului-de-Suflete o farfurie cu omletă. Nu ştiu de ce. Nu mânca des şi aproape niciodată la micul dejun. Dar o acceptă şi se întoarse cu spatele.

M-am uitat pe geam afară. Oamenii descoperiseră schimbarea. Cineva înlăturase zăpada de pe faţa Desfrânatului. Ochii acestuia erau deschişi şi păreau alerţi. Ciudat.

Oamenii se târau pe sub masă şi se băteau pentru monedele rămase în urma noastră. Fojgăiau unul peste altul ca viermii într-un leş putred.

— Cineva ar trebui să-l onoreze, am murmurat. A fost un adversar redutabil.

— Tu ai Cronicile tale, îmi spuse Hoţul-de-Suflete. Şi: Doar un cuceritor îşi pierde vremea să onoreze un duşman căzut.

Eram în drum spre propria mea farfurie pe-atunci. M-am întrebat la ce se referea, însă o masă caldă era mai importantă în clipa aceea.

*

Erau toţi jos la grajduri, mai puţin eu şi Otto. Aveau să vină cu căruţa înapoi după soldatul rănit. Îi administrasem ceva care să-i aline durerile pe care mişcările bruşte aveau să i le provoace.

Nu se grăbeau. Elmo voia să întindă un umbrar care să-l

apere pe Otto de intemperii. Aşteptând, eu jucam solitaire.

Din senin, Hoţul-de-Suflete spuse:

— E *foarte* frumoasă, Cobe. Tânără. Proaspătă. Răpitoare. Cu un suflet de cremene. Şchiopul i-un căţeluş prietenos prin comparaţie. Roagă-te să nu-i atragi niciodată atenţia.

Hoţul-de-Suflete privea pe geam. Voiam să pun întrebări, însă nu-mi venea niciuna în minte în clipa aceea. La naiba. Chiar am ratat o şansă atunci.

Ce culoare avea părul ei? Dar ochii? Cum zâmbea? Atunci când nu puteam şti, totul era important pentru mine.

Hoţul-de-Suflete se ridică şi îşi îmbrăcă mantia.

— Fie şi numai pentru Şchiopul şi tot a meritat, zise. Se opri la uşă şi mă sfredeli cu privirea. Tu şi Elmo şi Corbul. Beţi în cinstea mea. Auzit?

Apoi plecă.

Elmo intră un minut mai târziu. L-am ridicat pe Otto şi am pornit înapoi spre Meystrikt. Mult timp, nervii mei nu fură buni de nimic.

4
Şoaptă

Încleştarea aceasta ne adusese cel mai mare câştig obţinut cu mai mic efort de când mă ştiam eu. Cu adevărat un noroc chior, o pleaşcă picată drept în braţele noastre. Pentru Rebeli, a fost un dezastru.

Ne aflam în retragere din Rift, unde sistemele de apărare ale Doamnei se prăbuşiseră aproape peste noapte. Împreună cu noi fugeau cinci sau şase sute de soldaţi din armata regulată, care îşi pierduseră unităţile. De dragul vitezei, Căpitanul alesese s-o tăiem direct prin Pădurea Norului până la Lorzi, în loc să urmăm drumul spre sud, mai lung, ocolitor.

Un batalion din forţa principală a Rebelilor se afla la o zi sau două în urma noastră. Am fi putut să ne întoarcem şi să-i spulberăm, însă Căpitanul voia să-i lase în viaţă. Îmi plăcea cum gândea. Luptele din preajma Rozelor fuseseră aprige. Mii de oameni pieriseră. Cu atât de multe trupe alăturându-se Companiei, pierdusem oameni din simplul motiv că-mi lipsea timpul să-i tratez.

Primisem ordine să ne punem la dispoziţia lui Târâtor-prin-

Noapte, la Lorzi. Hoţul-de-Suflete credea că Lorzi avea să fie ţinta următoarei ofensive Rebele. Aşa obosiţi cum eram, ne aşteptam să avem parte de noi lupte aprige înainte ca iarna să încetinească mersul războiului.

— Cobe! Uite-aici!

Albinosul veni în goană spre locul unde şedeam alături de Căpitan, de Tăcutul şi de alţi câţiva. Ducea o femeie goală azvârlită pe un umăr. Poate că ar fi fost atrăgătoare, dacă nu s-ar fi abuzat atât de tare de ea.

— Nu-i rău, Albinosule. Nu-i rău, am spus şi m-am întors la jurnalul meu.

În spatele Albinosului, hăituiala şi ţipetele continuau. Bărbaţii culegeau fructele victoriei.

— Sunt nişte barbari, observă Căpitanul fără răutate.

— Trebuie să-i laşi uneori să-şi facă de cap, i-am reamintit. Mai bine aici decât cu locuitorii din Lorzi.

Căpitanul aprobă fără tragere de inimă. Prădăciunea şi violul nu-i cad bine la stomac, oricât de mult ar face acestea parte din meseria noastră. Cred că, în secret, e un romantic, cel puţin în relaţiile cu femeile.

Am încercat să-i îndulcesc starea.

— Şi-au căutat-o, când au pus mâna pe arme.

Mohorât, el mă întrebă:

— De când se întâmplă asta, Cobe? Pare că de-o veşnicie, nu? Îţi aminteşti un timp când nu erai soldat? Care-i rostul? De ce suntem aici? Câştigăm lupte încontinuu, dar Doamna pierde războiul. De ce nu renunţă la toată tărăşenia şi nu pleacă toţi acasă?

Avea parţial dreptate. De la Forsberg încoace, avuseserăm parte de o retragere după alta, deşi noi ne descurcaserăm bine. Rift fusese un loc sigur până când intraseră în scenă Schimbă-Formă şi Şchiopul.

Ultima noastră retragere ne făcuse să dăm din întâmplare peste această bază Rebelă. Am presupus că era principalul centru tactic şi de antrenament pentru campania împotriva lui Târâtor-prin-Noapte. Din fericire, i-am zărit pe Rebeli înainte să ne zărească ei pe noi. Am înconjurat locul şi-am atacat înaintea zorilor. Eram cu mult depăşiţi numeric, dar Rebelii n-au opus cine ştie ce rezistenţă. Majoritatea erau voluntari cu caş la gură. Surpriza a fost prezenţa unui regiment de amazoane.

Auziserăm despre ele, desigur. Erau mai multe la răsărit, în jurul lui Rust, unde se duc lupte mai aprige şi mai susţinute decât aici. Aceasta fusese prima noastră întâlnire. Sădise în bărbaţi dispreţul faţă de femeile luptătoare, în ciuda faptului că ele se bătuseră mai bine decât compatrioţii lor de sex masculin.

Fumul începu să bată înspre noi. Oamenii incendiau clădirile cazărmii şi comandamentului. Căpitanul murmură:

— Cobe, du-te şi vezi de nerozii ăia, să nu dea foc la pădure.

M-am ridicat, mi-am luat geanta de pe jos şi-am pornit la pas în direcţia vacarmului.

*

Erau cadavre peste tot. Nătărăii se simţiseră probabil în deplină siguranţă. Nu ridicaseră o palisadă şi nici nu săpaseră tranşee în jurul taberei. Proştii. Ăsta e primul lucru care trebuie făcut, chiar şi atunci când *ştii* că nu există picior de duşman pe o rază de o sută de mile. Îţi ridici un acoperiş deasupra capului mai târziu. E mai bine să fii ud decât să fii mort.

Ar trebui să mă fi obişnuit cu asta. Fac parte din Companie de mult timp. Şi, într-adevăr, mă deranjează mai puţin ca înainte. Mi-am acoperit cu platoşe locurile morale mai sensibile. Dar tot încerc să evit să văd ce e mai rău.

Voi, care veniţi după mine să mâzgăliţi în Cronicile astea, aţi realizat până acum că mă jenez să zugrăvesc întregul adevăr despre ceata noastră de ticăloşi. Ştiţi că sunt depravaţi, violenţi şi ignoranţi. Sunt nişte barbari sadea, care-şi pun în aplicare cele mai crude fantezii, şi apucăturile le sunt înfrânate doar datorită prezenţei câtorva oameni cumsecade. Nu arăt prea des această parte a lor, fiindcă oamenii aceştia sunt fraţii mei, familia mea, şi-am fost învăţat de mic să nu-mi vorbesc de rău rudele. Lecţiile vechi se uită cel mai greu.

Corbul râde când îmi citeşte relatările. „Numai lapte şi miere”, spune despre ele şi ameninţă că o să ia el Cronicile şi o să scrie poveştile aşa cum a văzut el că s-au petrecut.

Face pe deşteptul, Corbul. Mă ia peste picior. Dar cine era cel care alerga de colo-colo prin tabără, stricând toată distracţia ori de câte ori oamenii se distrau cu niţică tortură? Cine era ăla după care se ţinea o fetiţă de zece ani, călare pe-un catâr bătrân? Nu Cobe, fraţilor. Nu Cobe. Cobe nu-i un romantic. Asta i-o patimă rezervată Căpitanului şi Corbului.

Normal, Corbul a devenit cel mai bun prieten al Căpitanului.

Stau mereu împreună ca două stânci, discutând despre aceleaşi lucruri despre care, probabil, discută şi bolovanii. Adică se mulţumesc doar să-şi ţină companie.

Elmo era în fruntea incendiatorilor. Erau vechi membri ai Companiei, care îşi ostoiseră poftele carnale, mai puţin intense. Cei care încă mai siluiau femeile proveneau, în mare parte, dintre tinerii noştri aderenţi.

Se luptaseră vitejeşte cu Rebelii în Rift, însă aceştia fuseseră prea puternici. Jumătate din Cercul Celor Optsprezece ni se ridicase împotrivă. De partea noastră nu-i avuseserăm decât pe Şchiop şi pe Schimbă-Formă. Ăia doi petrecuseră mai mult timp încercând să se saboteze reciproc decât respingându-i pe membrii Cercului. Ca urmare, dezastru. Cea mai umilitoare înfrângere a Doamnei din ultimul deceniu.

Cel mai adesea, Cercul rămâne unit. Ei nu-şi irosesc mai multă energie luptându-se între ei decât împotriva duşmanilor lor.

— Hei! Cobe! strigă Un-Ochi. Vino să te distrezi şi tu.

Aruncă un lemn în flăcări printr-o uşă a cazărmii.

Clădirea explodă numaidecât. Obloanele grele de stejar zburară de la geamuri. O pală de foc îl învălui pe Un-Ochi. Ieşi din ea alergând, cu părul cârlionţat mocnind sub borul ciudatei lui pălării turtite. L-am doborât la pământ şi l-am lovit cu propria-i pălărie peste păr.

— Bine, bine, mârâi el. Nu e musai să te distrezi atât de bine.

Neputându-mă împiedica să zâmbesc mânzeşte, l-am ridicat în picioare.

— Te simţi bine?

— Sunt pârlit, zise, adoptând aerul de falsă demnitate pe care îl arborează pisicile după un giumbuşluc inept. Ceva de genul: „Asta am şi vrut să fac”.

Focul vuia. Stuful de pe acoperiş se ridica în aer şi plutea pe deasupra clădirii. Am observat:

— M-a trimis Căpitanul să mă asigur că nu daţi foc la pădure.

Chiar atunci, Spiriduş se arătă de după o latură a clădirii în flăcări. Gura lui mare se lăţi într-un zâmbet superior.

Un-Ochi îi aruncă o privire şi ţipă.

— Creier de omidă! Mi-ai făcut-o cu bună ştiinţă!

Scoase un urlet care-mi dădu fiori pe şira spinării şi începu să danseze. Vuietul flăcărilor se înteţi şi deveni ritmic. În scurt

timp, mi se păru că văd ceva ţopăind printre flăcări, îndărătul ferestrelor.

Şi Spiriduş văzu. Rânjetul îi dispăru. Înghiţi în sec, se făcu alb la faţă şi începu un dans al lui. El şi Un-Ochi urlau şi chirăiau şi efectiv se ignorau reciproc. Un jgheab îşi deversă conţinutul, care descrise un arc prin aer şi stropi flăcările. Un butoi cu apă se vărsă. Vuietul focului se micşoră.

Un-Ochi execută câţiva paşi ţepeni şi-l înghionti pe Spiriduş, încercând să-i întrerupă concentrarea. Spiriduş flutură din mână şi ţopăi şi chirăi şi continuă să danseze. Şi mai multă apă curse peste foc.

— Ce pereche!

M-am întors. Elmo venise să asiste şi el.

— Într-adevăr, pereche, am replicat.

Agitându-se, certându-se, tânguindu-se, puteau fi o alegorie a fraţilor lor mai mari din branşă. Doar că daravera lor nu izvorăşte din măduva oaselor, precum aceea dintre Formă şi Şchiop. Când dai la o parte perdeaua de fum, descoperi că aceştia doi sunt, de fapt, prieteni. Între Înrobiţi însă nu există prietenie.

— Am ceva să-ţi arăt, zise Elmo.

Refuză să spună orice altceva. Am încuviinţat din cap şi l-am urmat.

Spiriduş şi Un-Ochi îşi văzură mai departe de treabă. Spiriduş părea să fie în avantaj. Am încetat să-mi mai fac griji pentru foc.

*

— Ai aflat cum să interpretezi scurmăturile-astea de găină? întrebă Elmo.

Mă condusese către ceea ce trebuia să fi fost centrul întregii tabere. Arăta spre un munte de hârtii pe care oamenii lui îl clădiseră pe podea, în mod evident ca viitor combustibil pentru un alt incendiu.

— Cred că le pot da de cap.

— Mă gândeam că ai putea găsi ceva în maldărul ăsta.

Am ales o hârtie la întâmplare. Era copia unui ordin prin care un anumit batalion al forţei principale a Rebelilor era trimis să se infiltreze în Lorzi şi să se ascundă în casele simpatizanţilor locali, până ce va fi fost chemat să-i lovească din interior pe apărătorii oraşului. Era semnat *Şoaptă.* Avea anexată o listă de contacte.

— Ca să vezi! am spus, simţind că mi se taie răsuflarea. Numai acel ordin trăda o jumătate de duzină de secrete de-ale Rebelilor şi făcea trimitere la alte câteva. Ca să vezi!

Am mai luat un bileţel. Ca şi primul, era o directivă adresată unei unităţi anume. Ca şi primul, era o fereastră spre inima actualei strategii a Rebelilor.

— Cheamă-l pe Căpitan, i-am spus lui Elmo. Cheamă-i pe Spiriduş şi pe Un-Ochi şi pe Locotenent şi pe oricine ar mai trebui să ştie…

Probabil că arătam cam ciudat. Cu o expresie nervoasă întipărită pe figură, Elmo mă întrerupse:

— Ce naiba sunt astea, Cobe?

— Toate ordinele şi planurile campaniei împotriva oraşului Lorzi. Ordinul de luptă complet. Dar nu asta era partea importantă. Pe aceea o păstram pentru Căpitan.

— Grăbeşte-te. Fiecare minut contează. Şi împiedică-i să mai ardă lucruri de soiul ăsta. Pe toţi dracii, împiedică-i. Am dat peste o comoară. Să n-o facem scrum.

Elmo ieşi valvârtej pe uşă. I-am auzit urletele stingându-se în depărtare. Brav sergent, Elmo. Nu pierde vremea cu întrebări. Gemând, m-am aşezat pe podea şi am început să frunzăresc documentele.

Uşa scârţâi. N-am ridicat privirea. Eram cuprins de frenezie, studiam documente, smulgându-le în grabă din morman, şi le sortam în teancuri ceva mai mici. La marginea câmpului meu vizual apăru o pereche de cizme înnoroite.

— Poţi citi astea, Corbule?

Îi recunoscusem pasul.

— Dacă pot? Da.

— Ajută-mă să văd ce-avem aici.

Corbul se aşeză în faţa mea. Mormanul se afla între noi, aproape ascunzându-ne unul de altul. Draga se poziţionă în spatele lui, astfel încât să nu-l deranjeze, dar păstrându-se în umbra sa protectoare. Ochii ei calmi şi posomorâţi încă mai reflectau oroarea acelui sat rămas departe.

Într-un fel, Corbul este o paradigmă a Companiei. Diferenţa dintre el şi noi ceilalţi este că el e ceva mai mult din toate, ca şi cum realitatea nu l-ar putea cuprinde. Poate că, fiind nou-venitul, singurul frate din nord, el simbolizează viaţa noastră în serviciul Doamnei. Chinurile lui morale au devenit chinurile

noastre morale. Refuzul său calm de-a se lovi cu pumnul în piept şi-a urla de necaz este şi refuzul nostru. Preferăm să vorbim cu vocile metalice ale armelor noastre.

Ajunge. Ce rost are să cercetez sensul acestor lucruri? Elmo dăduse peste o comoară. Eu şi Corbul scotoceam în căutare de pepite.

Spiriduş şi Un-Ochi intrară cu pas uşor. Niciunul dintre ei nu era în stare să descifreze caligrafia nordicilor. Începură să se amuze, făcând umbre fără vreo sursă vizibilă să se fugărească pe pereţi. Corbul le aruncă o privire fioroasă. Clovneriile şi ciondănelile lor neîncetate pot fi obositoare atunci când ai altele pe cap.

Se uitară la el, puseră capăt jocului şi se aşezară în tăcere, aproape ca nişte copii certaţi. Corbul are un dar, o energie, un asemenea impact al personalităţii încât face oameni mai periculoşi decât el să se cutremure, ca sub suflarea unui vânt rece şi întunecat.

Căpitanul sosi însoţit de Elmo şi de Tăcutul. Prin uşa deschisă am zărit mai mulţi oameni care se învârteau prin preajmă. Ciudat cum simt când se pregăteşte ceva.

— Ce-ai găsit, Cobe? întrebă Căpitanul.

Mi-am făcut socoteala că-l storsese pe Elmo de tot ce ştia, aşa că am trecut la ce era esenţial.

— Ordinele astea. Am atins cu degetul unul dintre teancuri. Toate rapoartele astea. Am atins altul. Toate sunt semnate de Şoaptă. Am intrat pe uşa din dos în grădina secretă a Şoaptei.

Aproape că ţipam.

*

O vreme, nimeni nu spuse nimic. Spiriduş scoase câteva scâncete când Acadea şi alţi sergenţi dădură buzna înăuntru. Într-un târziu, Căpitanul îl întrebă pe Corb:

— Aşa este?

Corbul încuviinţă din cap.

— Judecând după documente, a tot venit şi a tot plecat de-aici încă de la începutul primăverii.

Căpitanul îşi împreună mâinile şi începu să măsoare încăperea cu pasul. Semăna cu un călugăr bătrân şi obosit, în drum spre rugăciunea de seară.

Şoaptă e cel mai cunoscut dintre generalii Rebeli. Geniul ei îndărătnic a ţinut frontul estic unit în pofida celor mai aprige

eforturi ale Celor Zece. Ea este totodată cel mai periculos membru al Cercului Celor Optsprezece.

E renumită pentru meticulozitatea cu care îşi plănuieşte campaniile. Într-un război care, prea adesea, aduce, de ambele părţi ale baricadei, mai mult a haos înarmat, forţele ei se disting prin organizare strictă, disciplină şi scopuri precise.

Căpitanul rosti meditativ:

— Se spune că ea conduce armata Rebelă din Rust.

Nu?

Lupta pentru Rust dura deja de trei ani. Zvonurile spuneau că terenul fusese pustiit pe o rază de sute de mile. În cursul iernii trecute, ambele tabere fuseseră nevoite să-şi mănânce propriii morţi pentru a supravieţui.

Am încuviinţat. Întrebarea era retorică. Gândea cu voce tare.

— Iar Rust i-un câmp de măcel de ani de zile. Şoaptă nu cedează. Doamna nu se retrage. Dar dacă Şoaptă vine aici, atunci Cercul a decis să renunţe la Rust.

Am adăugat:

— Înseamnă că îşi schimbă orientarea strategică dinspre est spre nord.

Nordul rămâne flancul slab al Doamnei. Vestul este la pământ. Aliaţii Doamnei domină marea înspre sud. Nordul a fost ignorat încă de când fruntariile Imperiului ajungeau până la marile păduri de mai sus de Forsberg. În nord au înregistrat Rebelii cele mai spectaculoase succese.

Locotenentul observă:

— Au prins elan acum, că Forsberg a fost cucerit, Rift invadat, Roze distrus şi Rye asediat. Forţele principale Rebele se îndreaptă acum spre Wist şi Jane. Vor fi oprite, dar Cercul trebuie că ştie asta. Aşa că dansează pe celălalt picior şi se întorc către Lorzi. Dacă Lorzi cade, se vor afla aproape de marginea Ţării Vânturilor. Dacă traversează Ţara Vânturilor şi urcă pe Scara Rupturii, vor ieşi la o sută de mile deasupra Vrăjii.

Eu continuam să citesc şi să sortez.

— Elmo, te-ai putea uita prin preajmă să vezi dacă nu mai găseşti ceva. E posibil ca ea să fi pitit ceva pe undeva.

— Foloseşte-te de Un-Ochi, Spiriduş şi Tăcutul, îi sugeră Corbul. Ai şanse mai bune să găseşti ceva.

Căpitanul aprobă propunerea. Îi spuse Locotenentului:

— Terminaţi treaba acolo, afară. Crap, tu şi Acadea pregătiţi

oamenii de plecare. Chibrit, dublează paza perimetrului.

— Domnule? întrebă Acadea.

— Doar nu vrei să fii aici când se întoarce Şoaptă, nu? Spiriduş, întoarce-te aici. Ia legătura cu Hoţul-de-Suflete. Asta are prioritate. Acum.

Spiriduş făcu o mutră hâdă, apoi se duse într-un colţ şi începu să murmure pentru sine. Era o vrajă discretă – pentru început.

Căpitanul îi dădu înainte.

— Cobe, tu şi Corb strângeţi documentele astea, după ce terminaţi. O să le luăm cu noi.

— Poate ar fi mai bine să păstrez ce-i mai bun pentru Hoţ, am spus. Unele vor necesita atenţie imediată, dacă vrem să ne folosim cumva de ele. Adică, trebuie făcut ceva înainte ca Şoaptă să poată da sfară-n ţară.

El mă întrerupse:

— Corect. Îţi trimit o căruţă. Nu pierde vremea.

Ieşi tropăind din odaie, părând foarte îngrijorat.

O notă de teroare se strecură în strigătele şi urletele de afară. Mi-am întins picioarele amorţite şi m-am dus la uşă. Îi strângeau pe Rebeli laolaltă pe terenul lor de antrenament. Prizonierii simţeau brusca dorinţă a Companiei de-a face măcel şi-a o lua la picior. Se gândeau că vor muri cu doar câteva minute înainte să le vină salvarea.

Clătinând din cap, m-am întors la lectură. Corbul îmi adresă o privire care spunea, poate, că îmi împărtăşea durerea. Pe de altă parte, era posibil să conţină dispreţ faţă de slăbiciunea mea. Când e vorba de Corb, e greu de spus.

Un-Ochi intră ca o furtună pe uşă, se apropie cu paşi mari şi aruncă la pământ un braţ de pachete înfăşurate în pânză impermeabilă. Erau pline de bulgări de pământ ud.

— Ai avut dreptate. Am dezgropat astea din spatele dormitoarelor ei.

Spiriduş scoase un chirăit lung şi ascuţit, pătrunzător ca al unei bufniţe când eşti singur în pădure, la ceas de noapte. Un-Ochi îi răspunse pe aceeaşi voce.

Momente ca ăsta mă fac să mă îndoiesc de sinceritatea duşmăniei dintre ei.

Spiriduş gemu:

— E-n Turn. E cu Doamna. O văd pe Ea prin ochii lui… ochii lui… ochii lui… Ce întuneric! O, Doamne, ce întuneric! Nu! O,

Doamne, nu! Nu! Vorbele i se transformară într-un strigăt de teroare pură. Acesta se stinse în: Ochiul. Văd Ochiul. Priveşte drept în mine.

Eu şi Corbul am schimbat încruntări şi ridicări din umeri. Nu ştiam despre ce vorbea.

Spiriduş părea că regresează spre stadiul de copil.

— Fă-l să nu se mai uite la mine. Fă-l să termine. Am fost cuminte. Fă-l să plece.

Un-Ochi fu în genunchi alături de Spiriduş.

— E în regulă. E în regulă. Nu-i real. O să fie în regulă.

Am schimbat priviri cu Corbul. El se întoarse şi începu să gesticuleze spre Draga.

— O trimit să-l aducă pe Căpitan.

Draga plecă fără chef. Corbul luă altă hârtie din morman şi îşi reluă lectura. Rece ca o piatră, Corbul nostru.

Spiriduş mai strigă o vreme, apoi se cufundă într-o tăcere mormântală. Tresărind, m-am întors spre el. Un-Ochi ridică o mână pentru a-mi spune că nu era nevoie de mine. Spiriduş îşi terminase de livrat mesajul.

*

Spiriduş se relaxă treptat. Teroarea îi părăsi chipul. Culoarea îi reveni în obraji. Am îngenuncheat şi i-am cercetat carotida. Inima îi bubuia, dar bătăile ei încetineau.

— Mă surprinde că nu l-a ucis de data asta, am spus. A mai fost vreodată aşa rău?

— Nu. Un-Ochi lăsă să cadă mâna lui Spiriduş. Ar fi bine ca data viitoare să-l scutim de treaba asta.

— E-o chestie progresivă?

Meseria mea se învecinează cu a lor printr-o graniţă neclară, însă asemănările sunt puţine. Nu ştiam răspunsul.

— Nu. Încrederea lui de sine va avea nevoie de ceva sprijin. Se pare că l-a prins pe Hoţul-de-Suflete chiar în inima Turnului. Cred că asta ar zdruncina pe oricine.

— Şi pe deasupra în prezenţa Doamnei, am expirat. Nu-mi puteam stăpâni emoţia. Spiriduş văzuse interiorul Turnului! O văzuse, poate, pe Doamnă! Doar Cei Zece Înrobiţi au mai ieşit vii din Turn. Imaginaţia populară îi investeşte interiorul cu o mie de posibilităţi macabre. Iar eu aveam la îndemână un martor în viaţă!

— Tu lasă-l în pace, Cobe. O să-ţi spună el, când va fi pregătit.

Era ceva tăios în vocea lui Un-Ochi.

Ei râd de fanteziile mele mărunte şi îmi spun că m-am îndrăgostit de o nălucă. Poate au dreptate. Uneori, propria curiozitate mă sperie. Este pe punctul de a se transforma în obsesie.

Pentru un timp, îmi uitasem datoria faţă de Spiriduş. Preţ de o clipă, el încetase să mai fie un om, un frate, un vechi prieten. Devenise o sursă de informaţii. Apoi, ruşinat, m-am întors la hârtiile mele.

Căpitanul sosi, nedumerit, târât cu hotărâre de Draga.

— A! înţeleg. A luat legătura.

Îl studie pe Spiriduş.

— A spus deja ceva? Nu? Trezeşte-l, Un-Ochi.

Un-Ochi dădu să protesteze, se răzgândi şi îl scutură uşor pe Spiriduş. Acestuia îi luă un timp să se trezească. Somnul lui era aproape la fel de adânc ca o transă.

— A fost neplăcut? mă întrebă Căpitanul.

I-am explicat. El mârâi şi spuse:

— Căruţa e pe drum încoace. Unul dintre voi să se apuce de împachetat.

Am început să-mi adun teancurile de hârtii.

— „Unul dintre voi” înseamnă Corbul, Cobe. Tu stai aici. Spiriduş n-arată prea bine.

N-arăta. Se făcuse iarăşi palid. Respiraţia îi era superficială şi grăbită, tot mai inegală.

— Dă-i o palmă, Un-Ochi, am spus. Poate crede că încă e acolo.

Palma rezolvă problema. Spiriduş deschise ochii plini de panică. Îl recunoscu pe Un-Ochi, se cutremură, inspiră adânc şi chirăi:

— Chiar e musai să dau cu ochii de ăsta de cum îmi revin? După cele prin care am trecut?

Însă vocea îl trădă, arătând falsitatea protestului său. Sentimentul lui de uşurare era atât de palpabil, că-l puteai tăia cu cuţitul.

— E bine, am spus. Dacă se poate plânge…

Căpitanul se lăsă pe vine. Nu spuse nimic. Spiriduş urma să vorbească atunci când avea să fie pregătit.

Avu nevoie de mai multe minute ca să se adune, apoi spuse:

— Hoţul-de-Suflete spune să ne cărăm naibii de aici. Repede.

O să ne intercepteze în drum spre Lorzi.

— Asta-i tot?

Întotdeauna asta-i tot, însă Căpitanul speră mereu la mai mult. Când vezi prin ce are de trecut Spiriduş, rezultatul parcă nici nu merită osteneala.

M-am uitat intens la el. Era o tentaţie extrem de puternică. Se uită şi el la mine.

— Mai târziu, Cobe. Lasă-mi timp să-mi pun ordine în cap.

Am încuviinţat şi-am zis:

— Nişte ceai de plante o să te înzdrăvenească imediat.

— O, nu. Nu-mi dai tu mie pişat din-ăla de şobolan de-al lui Un-Ochi.

— Nu de-al lui. De al meu.

Am umplut o măsură de un sfert, i-am dat licoarea lui Un-Ochi, mi-am închis trusa şi m-am întors la hârtii tocmai când scârţâitul căruţei se făcu auzit afară.

Ducând primul transport, am observat că oamenii de pe terenul de antrenament tocmai le dădeau Rebelilor loviturile de graţie. Căpitanul nu stătea la poveşti. Voia să pună o distanţă cât mai mare între el şi tabără înainte să se întoarcă Şoaptă.

Nu pot spune că-l învinuiesc. Femeia are o reputaţie îngrozitoare.

Nu m-am atins de pachetele învelite în pânză impermeabilă decât după ce ne-am pus din nou în mişcare. M-am aşezat lângă vizitiu şi l-am desfăcut pe primul, încercând în zadar să ignor zgâlţâiturile brutale ale vehiculului lipsit de arcuri.

Am luat de două ori pachetele la mână, din ce în ce mai tulburat.

*

O adevărată dilemă. Să-i spun Căpitanului ce aflasem? Să-i spun lui Un-Ochi sau Corbului? Toţi ar fi fost interesaţi. Să păstrez totul pentru Hoţul-de-Suflete? Fără îndoială că el asta ar fi preferat. Nedumerirea mea era dacă informaţiile acestea se încadrau sau nu în obligaţia pe care o aveam faţă de Companie. Aveam nevoie de un sfătuitor.

Am sărit din căruţă şi-am aşteptat trecerea coloanei, până ce Tăcutul a ajuns în dreptul meu. Era pe post de lăturaş. Un-Ochi era în frunte şi Spiriduş în urmă. Fiecare conducea câte un pluton de călăreţi.

De pe spinarea calului mare şi negru pe care îl călăreşte

atunci când e într-o dispoziţie proastă. Tăcutul se uită în jos, către mine. Se încruntă. Dintre magii noştri, el e cel mai apropiat de ideea de vrăjitor rău, deşi, ca atât de mulţi dintre noi, mai mult e gura de el.

— Am o problemă, i-am spus. Una mare. Tu eşti cea mai bună cutie de rezonanţă.

M-am uitat în jur.

— Nu vreau să audă şi altcineva.

Tăcutul încuviinţă din cap. Făcu gesturi complicate şi fluide, prea iuţi ca să le pot urmări. Deodată, n-am mai putut auzi nimic pe o distanţă de cinci picioare în jur. Aţi fi uimiţi câte sunete nu observaţi până ce ele nu dispar. I-am spus Tăcutului ce aflasem.

Tăcutul e greu de şocat. A văzut şi a auzit de toate. Însă de data aceasta se arătă uimit cum scrie la carte.

Preţ de o clipă, chiar am crezut că va spune ceva.

— Să-i zic Hoţului-de-Suflete?

O viguroasă mişcare afirmativă din cap. Foarte bine. Nu mă îndoisem de asta. Vestea era prea mare pentru nivelul Companiei. Ne-ar fi mâncat de vii, dacă o ţineam pentru noi.

— Dar Căpitanului? Lui Un-Ochi? Unora dintre ceilalţi?

Nu se grăbi la fel de tare să răspundă şi nici nu fu la fel de hotărât. Sfatul lui fu negativ. Cu câteva întrebări şi cu intuiţia pe care o dezvolţi în timp, am înţeles că, după părerea Tăcutului, Hoţul-de-Suflete va vrea ca vestea să ajungă strict la cei care trebuia neapărat să fie informaţi.

— Bine, atunci, am spus şi: Mulţumesc.

Am luat-o apoi la pas către fruntea coloanei. După ce am ieşit din raza vederii Tăcutului, l-am întrebat pe unul dintre oameni:

— L-ai văzut pe Corb?

— E în faţă, cu Căpitanul.

Era de aşteptat. Mi-am reluat pasul.

După o clipă de gândire, mă decisesem să-mi iau nişte măsuri de siguranţă. Corbul era cea mai bună poliţă de asigurare la care mă puteam gândi.

— Citeşti în vreuna dintre vechile limbi? l-am întrebat.

Era greu să vorbesc cu el. Atât el, cât şi Căpitanul erau călare, iar Draga se aţinea în spatele lor. Catârul ei se străduia întruna să mă calce pe picioare.

— Câteva. Ca parte dintr-o educaţie clasică. De ce?

Am făcut câţiva paşi grăbiţi în faţă.

— O să facem tocăniţă de catâr, dacă nu ai grijă, animalule.

Jur că bestia aia rânjea batjocoritor. M-am adresat Corbului:

— Unele dintre hârtiile alea nu sunt de dată recentă. Cele dezgropate de Un-Ochi.

— Nu-s importante, atunci, nu?

Am ridicat din umeri şi-am continuat să păşesc pe lângă el, alegându-mi cuvintele cu băgare de seamă.

— Nu se ştie niciodată. Doamna şi Cei Zece au o lungă istorie comună.

Am scos un ţipăt, m-am răsucit şi am dat înapoi cu spatele, ţinându-mă de umăr, de unde mă muşcase catârul. Animalul avea un aer nevinovat, însă Draga rânjea ca un drăcuşor.

Aproape că merita durerea, doar ca s-o văd zâmbind. O făcea atât de rar.

Mi-am croit drum prin coloană până am ajuns în spate, lângă Elmo. Mă întrebă:

— E vreo problemă, Cobe?

— Hm? Nu. Nu chiar.

— Pari speriat.

Eram speriat. Ridicasem puţin capacul unei cutiuţe, doar cât să văd ce se afla înăuntru, şi descoperisem că era plină de lucruri urâte. Ceea ce citisem nu puteam da uitării.

Când am dat ochii din nou cu Corbul, chipul lui era la fel de pământiu ca al meu. Poate şi mai şi. Am mers împreună, în timp ce el îmi făcu un rezumat a ceea ce aflase din documentele pe care eu nu putusem să le citesc.

— Unele-i aparţin vrăjitorului Bomanz, îmi spuse el. Altele datează din timpul Dominaţiei. Unele sunt în TelleKurre. Doar Cei Zece mai folosesc acum limba aceasta.

— Bomanz? am întrebat.

— Aşa-i. Cel care a trezit-o pe Doamnă. Şoaptă a intrat cumva în posesia hârtiilor lui secrete.

— Oho!

— Într-adevăr. Da. Oho!

Ne-am despărţit, rămânând fiecare singur cu temerile lui.

*

Hoţul-de-Suflete veni pe furiş. Purta straie deloc deosebite de ale noastre, trase peste vestmintele lui obişnuite din piele. Se infiltră în coloană neobservat. De când era acolo, nu ştiu. Am

devenit conştient de prezenţa lui pe când părăseam pădurea, după trei zile de marş forţat a câte optsprezece ore fiecare. Puneam un picior în faţa celuilalt, strâmbându-mă de durere şi bodogănind că sunt prea bătrân, când o voce blândă, feminină, întrebă:

— Cum te simţi astăzi, medicule?

Fremăta de amuzament.

De-aş fi fost mai puţin istovit, poate că aş fi sărit în sus de trei coţi, strigând. Aşa însă, am făcut încă un pas, am întors cu greutate capul şi-am murmurat:

— În sfârşit ai venit, ai?

Apatia profundă era la ordinea zilei.

Mai târziu aveam să simt un val de uşurare, dar în clipa acea creierul meu funcţiona la fel de leneş ca şi corpul. După atâta timp pe drum, era greu să-mi pun adrenalina în mişcare. În lumea mea nu era loc pentru nicio emoţie sau teroare neaşteptată.

Hoţul-de-Suflete mărşălui alături de mine, ţinând pasul, uitându-se când şi când în direcţia mea. Nu-i puteam vechea faţa, totuşi îi simţeam buna-dispoziţie.

Uşurarea veni şi fu urmată de un val de uimire faţă de propria-mi îndrăzneală. Îi răspunsesem obraznic, ca şi când Hoţul ar fi fost unul dintre fraţi. Aveau să urmeze represaliile.

— Ce-ar fi să ne uităm la documentele alea? întrebă el.

Părea extrem de vesel. L-am condus la căruţă. Ne-am urcat în ea. Căruţaşul se holbă la noi cu ochii mari cât cepele, apoi se uită cu fermitate drept înainte, tremurând şi încercând să-şi astupe urechile.

L-am dus direct la pachetele care zăcuseră îngropate în pământ şi-am dat să plec.

— Rămâi, spuse el. Nu e nevoie ca ei să ştie încă.

Îmi intui teama şi chicoti ca o fetişcană.

— Eşti în siguranţă, Cobe. De fapt, Doamna îţi trimite personal mulţumiri.

— Râse din nou.

— Voia să ştie totul despre tine, Cobe. Totul despre tine. Şi tu i-ai aprins ei imaginaţia.

Frica mă izbi din nou, cu forţa unui ciocan. Nimeni nu-şi doreşte să atragă atenţia Doamnei.

Pe Hoţul-de-Suflete îl distra disconfortul meu.

— S-ar putea să-ţi acorde un interviu, Cobe. Ah, mamă! Da’ palizi suntem. Ei, nu-i ceva obligatoriu. La muncă, atunci.

Niciodată n-am văzut pe cineva citind atât de repede. Trecu prin vechile documente şi prin cele noi cât ai clipi, în doi timpi şi trei mişcări.

Hoţul zise:

— N-ai putut să le citeşti pe toate.

Îşi folosea vocea feminină, cea oficială.

— Nu.

— Nici eu nu pot. Pe unele, doar Doamna va fi în stare să le descifreze.

Ciudat, mi-am spus. Mă aşteptam la mai mult entuziasm. Descoperirea documentelor reprezenta o izbândă pentru el, întrucât el avusese ideea de-a apela la serviciile Companiei Negre.

— Cât de mult ai înţeles?

Am vorbit despre planul Rebelilor de-a porni un atac în Lorzi şi despre ce implicaţii avea prezenţa Şoaptei.

El chicoti.

— Vechile documente, Cobe. Vorbeşte-mi despre vechile documente.

Asudam. Cu cât devenea el mai blând şi mai înţelegător, cu atât simţeam că trebuie să-mi fie mai teamă.

— Bătrânul vrăjitor. Cel care v-a trezit pe toţi. Unele dintre astea sunt hârtiile lui.

La naiba. Am ştiut că mă luase gura pe dinainte când nici nu terminasem bine. Corbul era singurul membru al Companiei care ar fi putut identifica hârtiile lui Bomanz ca fiind într-adevăr ale lui.

Hoţul-de-Suflete chicoti şi-mi aplică o palmă tovărăşească peste umăr.

— Aşa mă gândeam şi eu, Cobe. Nu eram sigur, dar aşa mă gândeam. Nu credeam că vei rezista să nu-i spui şi Corbului.

N-am răspuns. Voiam să mint, însă el *ştia.*

— Altfel n-ai fi avut cum să ştii. I-ai spus că se fac referiri la adevăratul nume al Şchiopului, drept pentru care el nu s-a putut abţine să nu citească tot ce a putut. Corect?

Mi-am păstrat în continuare cumpătul. Era adevărat, deşi motivele mele nu fuseseră întru totul frăţeşti. Corbul are conturile lui de reglat, însă Şchiopul ne vrea *pe toţi.*

Cel mai bine păzit secret al oricărui vrăjitor, desigur, este adevăratul său nume. Un duşman înarmat cu acesta poate pătrunde prin orice magie ori iluzie, ajungând drept la miezul sufletului.

— Tu n-ai putut decât să intuieşti dimensiunile a ceea ce ai aflat, Cobe. Nici eu nu pot face mai mult. Însă ceea ce va ieşi din asta este previzibil. Cel mai mare dezastru din istorie pentru armiile Rebele şi zâzanie între Cei Zece.

Mă bătu iarăşi pe umăr.

— M-ai făcut al doilea om din Imperiu ca putere. Doamna cunoaşte numele adevărate ale tuturor. Acum, şi eu cunosc trei dintre celelalte şi mi-l pot proteja pe al meu.

Nicio mirare că era exuberant. Evitase o săgeată despre care nici măcar nu ştiuse că-l ţinteşte şi, în acelaşi timp, norocul îl pusese în avantaj faţă de Şchiop. Dăduse peste mirobolant corn al puterii.

— Dar Şoaptă…

— Şoaptă va trebui să dispară.

Vocea pe care o folosise era profundă şi tăioasă. Era vocea unui asasin, o voce obişnuită să pronunţe sentinţe capitale.

— Şoaptă trebuie să moară repede. Altfel, nu câştigăm nimic.

— Şi dacă ea a vorbit cu altcineva…

— N-a făcut-o. O, nu. O ştiu pe Şoaptă. M-am luptat cu ea la Rust, înainte ca Doamna să mă trimită la Berii. M-am luptat cu ea la Were. Am urmărit-o printre menhirele vorbitoare de pe Câmpia Spaimei. O cunosc pe Şoaptă. E un geniu, însă e o singuratică. De-ar fi trăit în timpul primei ere, Dominatorul ar fi făcut-o una de-ai lui. Slujeşte Roza Albă, însă inima ei e neagră ca o noapte în Iad.

— Ăsta mi se pare a fi portretul întregului Cerc.

Hoţul râse.

— Da. Toţi sunt nişte ipocriţi. Însă niciunul nu-i ca Şoaptă. E incredibil, Cobe. Cum a dezgropat ea atât de multe secrete? Cum a aflat ea numele *meu*? L-am ascuns perfect. O admir. Sincer. Ce geniu! Ce îndrăzneală! O ofensivă prin Lorzi, peste Ţara Vânturilor şi în sus pe Scara Rupturii. Incredibil. Imposibil. Şi-ar fi funcţionat, dacă n-ar fi fost Compania Neagră şi tu. Vei fi recompensat. Ţi-o garantez. Dar ajunge cu asta. Am lucruri de făcut. Târâtor-prin-Noapte are nevoie de informaţiile astea. Doamna trebuie să vadă hârtiile astea.

— Sper că ai dreptate, am bolborosit. Dă la gioale, apoi ia o pauză. Sunt sleit de puteri. Alergăm şi ne luptăm de un an.

Proastă remarcă, Cobe. M-am înfiorat, simţind încruntarea dinlăuntrul coifului negru. Oare de cât timp alerga şi lupta Hoţul-de-Suflete? De când hăul.

— Du-te, acum, îmi spuse. O să discut cu tine şi cu Corbul mai târziu.

O voce rece, rece de tot. M-am cărat naibii de-acolo.

*

Când am ajuns la Lorzi, totul se încheiase deja. Târâtor-prin-Noapte se mişcase repede şi lovise năprasnic. Oriunde te duceai, găseai Rebeli spânzuraţi de copaci şi de felinare. Compania intră în cazarmă, aşteptându-se la o iarnă liniştită şi anostă şi la o primăvară petrecută gonind rămăşiţele Rebelilor înapoi în marile păduri din nord.

Ah, ce iluzie plăcută a fost, atât cât a durat!

*

— Tonk! am spus, trântind jos cinci cărţi pe care le primisem din start. Ha! Dublu, băieţi. Dublu. Scoateţi banul.

Un-Ochi gemu şi mârâi şi aruncă monede pe masă. Corbul râse înfundat. Până şi Spiriduş se însufleţi destul cât să zâmbească. Un-Ochi nu câştigase nicio mână toată dimineaţa, nici măcar când trişase.

— Vă mulţumesc, domnilor. Vă mulţumesc. Împarte, Un-Ochi.

— Ce faci, Cobe? Ai? Cum îşi reuşeşte?

— Mâna e mai iute ca ochiul, sugeră Elmo.

— Viaţă cinstită, Un-Ochi. Viaţă cinstită.

Locotenentul împinse uşa şi intră, încruntat la culme.

— Corbule. Cobe. Căpitanul vrea să vă vadă. Un-doi.

Aruncă o privire peste cărţile de joc.

— Degeneraţilor!

Un-Ochi pufni, apoi reuşi să schiţeze un zâmbet strâmb. Locotenentul era un jucător mai prost decât el.

M-am uitat la Corb. Căpitanul era amicul lui. El însă ridică din umeri, apoi îşi azvârli cărţile pe masă. Mi-am umplut buzunarele cu banii câştigaţi şi l-am urmat în biroul Căpitanului.

Hoţul-de-Suflete era acolo. Nu-l mai văzuserăm din ziua aceea, la marginea pădurii. Eu sperasem că era prea ocupat ca să se mai întoarcă. M-am uitat la Căpitan, încercând să ghicesc viitorul după chipul său. Am văzut că nu era bucuros.

Dacă el nu era bucuros, nu eram nici eu.

— Staţi jos, zise el.

Două scaune ne aşteptau. El se plimba agitat. Într-un târziu, spuse:

— Am primit ordin de mişcare. Direct de la Vrajă. Noi şi toată brigada lui Târâtor-prin-Noapte.

Gesticulă spre Hoţul-de-Suflete, pasându-i lui sarcina de-a oferi explicaţiile.

Hoţul părea pierdut în gânduri. În cele din urmă, întrebă, abia audibil:

— Cum te descurci cu arcul, Corbule?

— Bine. Nu-s vreun campion.

— Mai mult decât bine, contră Căpitanul. E-al naibii de bun.

— Tu, Cobe?

— Eu eram bun, dar n-am mai tras cu unul de mulţi ani.

— Exersează.

Începu şi Hoţul să se plimbe. Biroul era mic. Mă aşteptam din clipă în clipă să se ciocnească. După un minut, Hoţul-de-Suflete spuse:

— Situaţia a evoluat. Am încercat să o prindem pe Şoaptă în tabăra ei. Ne-a scăpat la mustaţă. A mirosit capcana. E şi acum acolo undeva, se ascunde. Doamna trimite soldaţi din toate direcţiile.

Asta explica observaţia Căpitanului. Totuşi, nu mă lămurea de ce trebuia să-mi îmbunătăţesc abilităţile de arcaş.

— Din câte ne dăm seama, continuă Hoţul-de-Suflete, Rebelii nu ştiu ce s-a întâmplat acolo. Totuşi... Şoaptă nu şi-a găsit curajul să trimită vorbă despre eşecul ei. E-o femeie mândră. Se pare că ar vrea să-ncerce întâi să-şi ia revanşa.

— Cu ce? întrebă Corbul. N-ar putea încropi nici măcar un pluton.

— Cu amintiri. Amintiri din materialul îngropat, găsit de voi. Credem că nu ştie că acesta ne-a căzut în mâini. N-a ajuns aproape de comandamentul ei general înainte ca Şchiopul încline balanţa şi ea să se refugieze în pădure. Şi doar noi patru, plus Doamna, ştim de existenţa documentelor.

Eu şi Corbul am încuviinţat din cap. Acum înţelegeam agitaţia Hoţului. Şoaptă îi cunoştea adevăratul nume. Era o ţintă umblătoare.

— Şi ce vrei de la noi? întrebă Corbul bănuitor. Se temea că

Hoţul-de-Suflete ar putea crede că şi noi îi decriptaserăm numele. Ba chiar sugerase să-l ucidem pe Înrobit înainte să ne ucidă el pe noi. Cei Zece nu sunt nici nemuritori, nici invulnerabili, însă sunt al naibii de greu de doborât. Nu-mi doream nici în ruptul capului să-ncerc vreodată să-mi măsor puterile cu unul dintre ei.

— Noi trei avem o misiune specială.

Eu şi Corbul am schimbat o privire. Ne pregătea oare ceva?

Hoţul zise:

— Căpitane, te-ar deranja să ieşi un minut afară?

Căpitanul ieşi, târşâindu-şi picioarele. Ursuzenia lui este doar de spectacol. Probabil nu bănuieşte că noi ne-am prins de asta de ani buni. O ţine în continuare aşa, de dragul efectului.

— N-am să vă duc undeva unde să vă pot omorî în linişte, ne spuse Hoţul-de-Suflete. Nu, Corbule, nu cred că ai descoperit adevăratul meu nume.

Înfricoşător. Mi-am vârât capul între umeri. Corbul flutură dintr-o mână. Un cuţit îşi făcu apariţia. Începu să-şi cureţe cu el unghiile deja imaculate.

— Elementul critic care a apărut este acesta: Şoaptă l-a corupt pe Şchiop după ce noi l-am făcut de râs în afacerea cu Desfrânatul.

Am izbucnit:

— Asta explică ce s-a întâmplat în Rift. Totul era stabilit. Şi totul s-a prăbuşit peste noapte. Iar în timpul bătăliei de la Roze s-a comportat ca un rahat.

Corbul fu de acord.

— Roze a fost vina lui. Dar nimeni n-a crezut că a fost vorba de trădare. În definitiv, el e unul dintre Cei Zece.

— Da, spuse Hoţul. Asta explică multe lucruri. Dar Rift şi Roze ţin de trecut. Interesul nostru acum este viitorul.

Trebuie să scăpăm de Şoaptă înainte să ne mai blagoslovească cu alt dezastru.

Corbul îi aruncă o căutătură Hoţului, îmi aruncă o căutătură şi mie, apoi îşi continuă manichiura inutilă. Nu luam de-a bună tot ce spunea înrobitul. Noi, muritorii de rând, suntem doar jucării şi unelte pentru ei. Sunt genul de oameni care dezgroapă oasele bunicilor lor pentru a câştiga puncte în faţa Doamnei.

— Acesta este avantajul nostru faţă de Şoaptă, zise Hoţul-de-Suflete. Noi ştim că ea a fost de acord să se întâlnească cu

Şchiopul mâine…

— De unde ştim? chestionă Corbul.

— *Eu* nu ştiu. *Doamna* mi-a spus. Şchiopul nu ştie că noi ştim despre el, dar ştie că nu poate să mai reziste mult. Probabil o să încerce să facă o înţelegere, astfel încât Cercul să-l protejeze. Ştie că altfel e mort. Doamna vrea ca ei să moară împreună, astfel încât Cercul să tragă concluzia că ea se vânduse Şchiopului, şi nu invers.

— N-o să ţină, mormăi Corbul.

— Or să creadă.

— Aşa că noi îl vom doborî, am spus. Eu şi Corbul. Cu arcurile. Şi cum s-ar presupune că îi vom găsi?

Hoţul n-avea să fie prezent acolo, indiferent ce şi cum vorbea. Atât Şchiopul, cât şi Şoaptă i-ar fi simţit prezenţa cu mult înainte să ajungă în bătaia săgeţii.

— Şchiopul va însoţi forţele care avansează prin pădure. Neştiind că e luat în cătare, nu se va ascunde de Ochiul Doamnei. Se va aştepta ca mişcările lui să fie privite ca parte a operaţiunilor de căutare. Doamna îmi va comunica mie unde se află. Eu vă voi pune pe urmele lui. Când se vor întâlni, voi îi veţi scoate din scenă.

— Sigur, spuse sarcastic Corbul. Sigur. Floare la ureche.

Azvârli cuţitul. Acesta se înfipse adânc în pervaz. Ieşi valvârtej din odaie.

Nici mie nu-mi suna mai bine aranjamentul. M-am uitat ţintă la Hoţul-de-Suflete şi am stat în cumpănă preţ de aproximativ două secunde, înainte ca teama să mă împingă pe urmele Corbului.

Ultima privire pe care i-am aruncat-o Hoţului-de-Suflete mi l-a înfăţişat ca pe o făptură gârbovită sub povara nefericirii. Cred că e greu pentru ei să trăiască împăcaţi cu reputaţia pe care o au. Cu toţi vrem să fim plăcuţi de ceilalţi oameni. Aveam din nou o fantezie din-aceea despre Doamna, în vreme ce Corbul trimitea sistematic săgeţi într-o zdreanţă roşie fixată pe o coşară. Eu unul avusesem probleme să nimeresc coşara prima dată, darămite cârpa. Aparent, Corbul nu rata niciodată.

De data aceasta, îmi făceam de lucru cu copilăria ei. Asta-i o plăcere căreia mă dedau uneori, mai ales când e vorba de un „ticălos”. Ce evenimente şi ce puncte cruciale au marcat firul vieţii ce-o leagă pe creatura din Vrajă de fetiţa care a fost?

Gândiţi-vă la copiii mici. Puţin sunt cei care să nu fie drăguţi şi adorabili şi scumpi, dulci ca spuma de unt bătut cu miere. Şi atunci de unde vin toţi oamenii răi? Mă plimb prin cazarma noastră şi mă întreb cum s-a putut ca un plod gânguritor şi iscoditor să devină un ins ca Trei Degete, Fericitu’ sau Tăcutul.

Fetiţele sunt de două ori mai scumpe şi mai inocente ca băieţeii. Nu ştiu nicio cultură care să nu le prezinte în felul acesta. Aşa că de unde vine una ca Doamna? Sau, la fel de bine, una ca Şoaptă? La asta meditam în cea mai recentă poveste a mea.

Spiriduş se aşeză lângă mine. Citi ceea ce scrisesem.

— Nu prea cred, zise el. Cred c-a luat o decizie conştientă, de la bun început.

M-am întors încet spre el, extrem de conştient că Hoţul-de-Suflete stătea la doar câţiva paşi în spatele meu şi urmărea zborul săgeţilor.

— Sincer, eu nu cred că s-a întâmplat în felul ăsta, Spiriduş. E o… Ei, ştii tu. Când vrei să înţelegi ceva, pui faptele laolaltă într-un mod uşor de digerat.

— Cu toţii facem asta. În viaţa de zi cu zi se cheamă a-ţi căuta scuze.

Adevăratele noastre motivaţii sunt prea greu de înghiţit. Până când ajung la vârsta mea, cei mai mulţi oameni şi-au poleit motivaţiile atât de des şi atât de bine, încât le devin complet străine.

Am observat o umbră care-mi cădea pe genunchi. Am ridicat privirea. Hoţul-de-Suflete întinse o mână, invitându-mă să-mi respect rândul la trasul cu arcul. Corbul îşi recuperase săgeţile şi stătea în repaus, aşteptându-mă să-i iau locul.

Primele mele trei săgeţi se înfipseră în cârpă.

— Ce ziceţi de asta? am spus şi m-am întors pentru a face o plecăciune.

Hoţul-de-Suflete îmi citea scurta născocire. Ridică privirea către mine.

— Zău, Cobe! N-a fost deloc aşa. Nu ştii că şi-a ucis propria soră geamănă, pe când avea paisprezece ani?

Şobolani cu gheare îngheţate mi-au mişunat pe şira spinării. M-am întors şi am tras o săgeată. Trecu la mare distanţă prin dreapta coşarei. Am mai irosit vreo câteva, nereuşind decât să deranjez porumbeii din fundal.

Hoţul luă arcul.
— Te lasă nervii, Cobe.
Cât ai clipi, trimise trei săgeţi într-un cerc cu diametrul mai mic de un inch.
— Nu te da bătut. În misiune, o să fii sub o presiune şi mai mare. Îmi dădu arcul înapoi. Secretul stă în concentrare. Prefă-te că execuţi o intervenţie chirurgicală.
Să mă prefac că execut o intervenţie chirurgicală. Sigur că da. Mi-au reuşit câteva operaţii de urgenţă inspirate în mijlocul câmpurilor de luptă. Sigur că da. Dar acum era altfel.
Marea scuză dintotdeauna. Da, dar… Acum este altfel.
M-am calmat destul cât să nimeresc coşara cu restul săgeţilor. După ce le-am recuperat, m-am postat lângă Corb.
Spiriduş îmi dădu hârtiile. Iritat, mi-am mototolit scurtul basm.
— Îţi trebuie ceva pentru nervi? mă întrebă Spiriduş.
— Mda. Pilitura de fier sau ce-o mai fi mâncând Corbul.
Buna mea părere de sine avusese mult de suferit.
— Încearcă asta.
Spiriduş îmi oferi o steluţă de argint cu şase colţuri, agăţată pe un lănţişor. În mijlocul ei se afla capul unei Meduze, pe fond negru.
— Un talisman?
— Da. Ne-am gândit că o să ai nevoie de el mâine.
— Mâine?
Nimeni nu trebuia să ştie ce se întâmpla.
— Avem şi noi ochi, Cobe. Asta este Compania. Ne putem da seama când se întâmplă ceva, chiar dacă nu ştim ce.
— Mda. Presupun că aşa este. Mersi, Spiriduş.
— Eu şi Un-Ochi şi Tăcutul, toţi trei am lucrat la ea.
— Mersi. Şi Corbul?
Când cineva face un astfel de gest, mă simt mai confortabil dacă schimb subiectul.
— Corbul n-are nevoie de una. Corbul este propriul său talisman. Stai jos. Să discutăm.
— Nu-ţi pot vorbi despre acţiune.
— Ştiu. Credeam că vrei să afli despre Turn.
Nu vorbise încă despre viziunea sa. Renunţasem să-l mai iscodesc.
— Foarte bine. Spune-mi.
M-am uitat drept la Corb. Înfigea săgeată după săgeată în

cârpă.

— Nu vrei să o pui pe hârtie?

— O, da.

Mi-am pregătit tocul şi hârtia. Oamenii sunt extrem de impresionaţi de faptul că ţin aceste Cronici. Singura lor nemurire asta e.

— Mă bucur că n-am acceptat pariul.

— Cu cine?

— Corbul voia să pariem cine e mai bun ţintaş.

Spiriduş râse înfundat.

— Începi să fii prea deştept ca să te laşi fraierit la pariuri? Eşti pregătit cu tocul de scris?

Se lansă în povestit.

Nu aduse adausuri majore zvonurilor pe care le auzisem ici şi colo. Descrise locul în care fusese drept o încăpere mare şi friguroasă, întunecată şi prăfuită. Cam aşa cum mă aşteptam şi eu să fie Turnul. Sau orice alt castel.

— Ea cum arăta?

Asta era cea mai interesantă parte a puzzle-ului. Aveam în minte imaginea unei frumuseţi fără vârstă, cu păr întunecat şi cu o aură sexuală care-i lovea pe simplii muritori cu forţa unei ghioage. Hoţul-de-Suflete spunea că era frumoasă, însă nu primisem confirmare din nicio sursă independentă.

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc.

— Cum adică nu-ţi aminteşti? Cum e posibil să nu-ţi aminteşti?

— Nu te ambala, Cobe. Nu-mi amintesc. A fost acolo în faţa mea, apoi… Apoi tot ce-am putut vedea era ochiul ăla galben, uriaş, care se făcea din ce în ce mai mare şi privea drept înlăuntrul meu, iscodindu-mi toate secretele pe care le-am avut vreodată. Asta-i tot ce-mi aduc aminte. Încă am coşmaruri despre ochiul ăla.

Am suspinat, exasperat.

— Presupun că trebuia să mă aştept la asta. Ştii, ar putea trece în clipa asta pe-aici şi nimeni n-ar şti că ea este.

— Cred că aşa şi vrea să stea lucrurile, Cobe. Dacă într-adevăr totul se năruie, cum părea că se va întâmpla înainte să găseşti hârtiile alea, ea poate pleca nestingherită. Doar Cei Zece ar putea-o identifica, iar ea s-ar asigura într-un fel sau altul că asta nu se va întâmpla.

Mă îndoiam că era atât de simplu. Celor de teapa Doamnei nu le convine să-şi asume un rol mai puţin important. Prinţesele detronate continuă să se comporte ca nişte prinţese.

— Mersi că te-ai ostenit să-mi povesteşti, Spiriduş.

— N-a fost nicio osteneală. N-am prea avut ce povesti. Singurul motiv pentru care am amânat a fost acela că m-a tulburat atât de tare.

Corbul termină cu recuperatul săgeţilor. Veni către noi şi spuse:

— Ce-ar fi să te duci să-i tragi bagi lui Un-Ochi un gândac în aşternut sau altceva de soiul ăsta? Noi avem treabă.

Îl enerva nepriceperea mea într-ale trasului cu arcul.

Trebuia să ne bazăm unul pe celălalt. Dacă unul dintre noi rata, aveam toate şansele să murim înainte ca a doua săgeată să iasă din tolbă. Refuzam să mă gândesc la asta.

Însă gândul acesta îmi îmbunătăţi concentrarea. De data asta am nimerit cârpa cu majoritatea săgeţilor.

*

Era o pacoste să am de făcut aşa ceva, taman cu o noapte înainte ca eu şi Corbul să dăm piept cu cine ştie ce, dar Căpitanul refuză să întrerupă o tradiţie veche de trei secole. Refuză totodată să ne asculte protestele, provocate de recrutarea noastră de către Hoţul-de-Suflete, sau să ne ofere informaţii suplimentare, pe care era evident că le deţinea. La o adică, înţelegeam ce voia Hoţul să facem şi de ce, doar că nu reuşeam să pricep de ce voia ca eu şi Corbul s-o facem. Faptul că decizia lui era susţinută de Căpitan nu făcea decât să-mi adâncească şi mai tare nedumerirea.

— De ce, Cobe? zise el în cele din urmă. Pentru că ţi-am dat un ordin, uite de ce. Acum, du-te de-aici şi citeşte din cărţi.

Odată pe lună, seara, întreaga Companie se adună, astfel încât Cronicarul să le poată citi din cronicile scrise de predecesorii săi. Lecturile ar trebui să-i informeze pe oameni în legătură cu trecutul şi tradiţiile organizaţiei, care se întind de-a lungul a secole întregi şi pe distanţe de mii de mile.

Mi-am aşezat textele selectate pe un amvon rudimentar şi am început cu formula uzuală.

— Bună seara, fraţi ai mei. O lectură din Cronicile Companiei Negre, ultima dintre Companiile Libere din Khatovar. Astă seară voi citi din Cartea lui Kette, scrisă la începutul celui de-al doilea

secol al Companiei de către Cronicarii Lees, Agrip, Holm şi Straw. Compania se afla la vremea aceea în serviciul Zeului Durerii din Cho'n Delon Aceea a fost o vreme când Compania într-adevăr era neagră.

Lectura este din Cronicarul Straw. Tratează rolul Companiei în evenimentele din preajma căderii Cho'n Delor-ului.

Am început să citesc, reflectând în sinea mea la faptul că, de-a lungul timpului, Compania a slujit multe cauze pierdute.

Epoca Cho'n Delor avea multe asemănări cu epoca noastră, deşi atunci, cu o forţă de peste şase mii de oameni, Compania se afla într-o postură mai bună de a-şi modela propriul destin.

Am pierdut şirul cu totul. Bătrânul Straw era un scriitor dat naibii. Am citit vreme de trei ore, perorând ca un profet nebun, şi i-am ţinut pe ascultători ca într-o vrajă. Când am terminat, mi-au oferit ovaţii. M-am retras de la amvon cu un sentiment de împlinire.

De îndată ce-am intrat în cazarmă, am simţit cum mă ajunge din urmă epuizarea, fizică şi mentală, după tot spectacolul pe care îl dădusem. Fiind un semi-ofiţer, aveam dreptul la un cubicul mic doar pentru mine. M-am împleticit drept spre el.

Corbul mă aştepta. Şedea pe priciul meu şi făcea ceva artistic cu o săgeată. Tija ei era înconjurată de o bandă de argint. Corbul părea să încrusteze ceva în ea. Dacă n-aş fi fost istovit, chiar aş fi fost curios.

— Ai fost extraordinar, îmi spuse el. Până şi eu am simţit-o.

— Ă?

— M-ai făcut să înţeleg ce-nsemna pe vremuri să fii un frate al Companiei Negre.

— Ce înseamnă încă pentru unii.

— Da. Şi mai mult. Le-ai mers la suflet.

— Mda. Sigur. Ce faci?

— Pregătesc o săgeată pentru Şchiop. Cu numele lui adevărat pe ea. Mi l-a spus Hoţul.

— Oh!

Epuizarea mă împiedica să investighez problema.

— Ce voiai?

— M-ai făcut să simt ceva, pentru prima dată de când soţia mea şi amanţii ei au încercat să mă ucidă şi să-mi fure drepturile şi titlurile.

Se ridică, închise un ochi şi se uită de-a lungul săgeţii.

— Mersi, Cobe. Pentru puţin timp, m-am simţit din nou uman.

Ieşi degrabă.

M-am prăbuşit pe pat şi am închis ochii, amintindumi-l pe Corb cum îşi strangula soţia şi îi lua verigheta, totul într-o tăcere deplină. Dezvăluise mai mult în această singură frază, rostită pe nerăsuflate, decât o făcuse din ziua în care ne cunoscuserăm. Ciudat.

Am adormit reflectând la faptul că îşi reglase conturile cu toată lumea, mai puţin cu cel care era sursa primară a nenorocirii sale. Şchiopul rămăsese neatins deoarece făcea parte dintre protejaţii Doamnei. Acum însă lucrurile se schimbaseră.

Probabil Corbul abia aştepta ziua de mâine. Eram curios ce avea să viseze în noaptea aceea. Şi dacă-l va mai anima ceva în viaţă, odată Şchiopul mort. Un om nu poate supravieţui doar pe bază de ură. Avea oare să încerce măcar să supravieţuiască evenimentelor viitoare?

Poate că asta voise, de fapt, să spună.

Eram speriat. Un om care gândeşte aşa poate fi puţintel cam demonstrativ, puţintel cam periculos pentru cei din jurul său.

*

O mână mă scutură de umăr.

— E timpul, Cobe.

Căpitanul însuşi ne trezea.

— Da, sunt treaz.

Nu dormisem bine.

— Hoţul e gata de drum.

Era încă întuneric afară.

— Cât e ora?

— Aproape patru. Vrea să plecaţi înainte de prima geană a zorilor.

— O...

— Cobe? Fiţi cu băgare de seamă. Vreau să vă întoarceţi.

— Sigur, Căpitane. Ştii doar că nu-mi asum riscuri. Căpitane? De ce eu şi Corbul, totuşi?

Poate că acum avea să-mi spună.

— El zice că Doamna consideră asta o recompensă.

— Nu zău! Halal recompensă.

Am dibuit în jur după cizme, iar el s-a îndreptat către uşă.

— Căpitane? Mulţumesc.

— Sigur.

Ştia că-i mulţumeam pentru grija pe care ne-o arăta. Corbul îşi vârî capul înăuntru tocmai când îmi încheiam tunica.

— Eşti gata?

— Într-un minut. E frig afară?

— E ger.

— Să iau o haină?

— N-ar fi rău. Cămaşă de zale?

Îmi atinse pieptul.

— Aha.

Mi-am pus haina, am apucat arcul pe care-l luam cu mine şi l-am cântărit în palmă. Pentru o clipă, am simţit pe piept răceala talismanului de la Spiriduş. Speram că va funcţiona.

Corbul schiţă un zâmbet.

— Şi eu.

I-am răspuns tot cu un zâmbet.

— Să mergem să le tăbăcim fundurile.

Hoţul-de-Suflete aştepta în curte, acolo unde exersaserăm trasul cu arcul. Era scăldat în lumina ce venea de la popota companiei. Brutarii lucrau din greu deja. Hoţul stătea într-o poziţie rigidă de pe loc repaus, cu o legătură la subsioara stângă. Se uita ţintă spre Pădurea Norului. Purta doar straiele de piele şi coiful. Spre deosebire de unii dintre Înrobiţi, rareori poartă arme. Preferă să se bazeze pe abilităţile sale taumaturgice.

Vorbea singur. Ciudat lucru.

— Vreau să-l văd dând ortul popii. Aştept asta de patru sute de ani.

— Nu ne putem apropia aşa tare. Ne va simţi mirosul.

— Lasă deoparte orice Putere.

— O! E prea riscant!

Un cor întreg de voci participa la discuţie. Fu cu adevărat înfricoşător atunci când două dintre ele vorbiră deodată.

Eu şi Corbul schimbarăm o privire. El ridică din umeri. Hoţul nu-l descumpănea. Dar, până la urmă, el crescuse în dominioanele Doamnei. Îi văzuse pe toţi Înrobiţii. Hoţul-de-Suflete, se spune, ar fi cel mai puţin bizar dintre toţi.

Am ascultat preţ de câteva minute. Nu avea de gând să devină mai normal. Într-un sfârşit, Corbul mormăi:

— Stăpâne? Suntem pregătiţi.

Parcă-i tremura puţin vocea.

Eu, unul, eram mut. Nu mă puteam gândi decât la un arc, la o săgeată şi la o datorie pe care era de aşteptat să o onorez. Repetam iar şi iar în gând întinderea coardei, eliberarea săgeţii şi zborul ei. Inconştient, mângâiam darul lui Spiriduş. Aveam să mă surprind făcând asta adesea.

Hoţul-de-Suflete se scutură ca un câine ud şi îşi veni în fire. Fără să se uite la noi, gesticulă şi spuse:

— Haideţi.

Şi-o luă din loc.

Reven se întoarse. Strigă:

— Draga, întoarce-te înăuntru, cum ţi-am spus. Du-te, acum.

— Chiar crezi că te poate auzi? am întrebat, uitându-mă înapoi la copila care ne privea din umbra unei uşi.

— Ea, nu. Dar Căpitanul mă va auzi. Du-te, acum.

Gesticulă violent. Căpitanul se ivi pentru o clipă.

Draga dispăru. L-am urmat pe Hoţul-de-Suflete. Corbul bodogănea în barbă. Îşi făcea griji pentru copilă.

Hoţul-de-Suflete impuse un ritm alert, afară din complexul de clădiri, afară din Lorzi, peste câmp, fără să ne uităm înapoi. Ne duse într-un crâng mare, aflat la câteva aruncăturii de băţ de zid, şi, de acolo, într-o poiană din mijlocul crângului. Acolo, pe malul unui pârâu, se afla un covor zdrenţăros, întins pe un cadru rudimentar de lemn, înalt de un picior, cu laturile de şase pe opt picioare. Hoţul-de-Suflete spuse ceva. Covorul se mişcă, vălurindu-se puţin, apoi rămase perfect întins.

— Corbule, tu stai aici.

Hoţul indică colţul din dreapta, cel de lângă noi.

— Cobe, tu aici.

Arătă spre colţul din stânga.

Corbul călcă uşor pe covor, parcă surprins că acesta nu i se dezintegra sub picioare.

— Stai jos.

Hoţul-de-Suflete îl puse să se aşeze, cu picioarele încrucişate şi armele în jurul său, aproape de marginea covorului. Făcu la fel şi cu mine. Am fost surprins să descopăr rigiditatea covorului. Şedeam ca pe tăblia unei mese.

— Este important să nu vă mişcaţi, spuse Hoţul, instalându-se în faţa noastră, cam la un picior distanţă, pe linia mediană a covorului. Dacă nu menţinem echilibrul, cădem. Înţeles?

Eu nu înţelegeam, dar am fost de acord cu Corbul atunci când a răspuns afirmativ.

— Gata?

Corbul aprobă din nou. Presupun că el ştia ce se întâmplă. Eu eram luat prin surprindere.

Hoţul-de-Suflete întinse mâinile pe lângă trup, cu palmele în sus, rosti câteva cuvinte ciudate, apoi ridică mâinile încet. Eu am gemut şi m-am lăsat în faţă. Pământul se îndepărta.

— Stai nemişcat! mârâi Corbul. Vrei să ne omori?

Pământul era la doar şase picioare sub noi. Atunci.

M-am îndreptat şi am rămas ţeapăn. Am întors totuşi capul puţin, cât să surprind o mişcare într-un tufiş.

Da. Draga. Cu gura formând un O de uimire. Mi-am întors privirea în faţă şi am strâns arcul atât de tare, încât am crezut că-mi voi lăsa urmele degetelor în el. Îmi doream să am curajul de-a atinge talismanul.

— Corbule, ai făcut ceva aranjamente pentru Draga? Ştii, în caz că tu…

— Căpitanul îi va purta de grijă.

— Eu am uitat să predau cuiva ştafeta Cronicilor.

— Ei, da’ nu fi aşa optimist, zise el sarcastic.

Tremuram necontrolat.

Hoţul-de-Suflete făcu ceva. Am început să plutim pe deasupra copacilor. Aerul rece şuiera pe lângă noi. M-am uitat peste margine. Eram la o înălţime cam de cinci etaje şi continuam să urcăm.

Stelele se rotiră deasupra mea, când Hoţul schimbă direcţia. Vântul se înteţi până ce am avut impresia că zburam împotriva unei vijelii. M-am aplecat din ce în ce mai în faţă, temându-mă că voi fi suflat peste margine. Nu era nimic în spatele meu, decât o cădere de câteva sute de picioare şi o oprire bruscă. Degetele mă dureau de tare ce strângeam arcul.

Am aflat un lucru, mi-am spus în gând. Cum reuşeşte Hoţul să apară atât de repede, atunci când luăm noi legătura cu el, deşi e mereu atât de departe de miezul acţiunii.

*

A fost o călătorie învăluită în tăcere. Hoţul îşi ocupă timpul făcând ceea ce făcea pentru a-şi menţine bidiviul în zbor. Corbul se închise în sine. La fel şi eu. Eram speriat de moarte. Nu ştiu despre Corb, dar mie mi se întorsese stomacul pe dos.

Stelele începeau să apună. Înspre est, orizontul se lumina. Pământul se materializă sub noi. Am riscat să arunc o privire. Ne aflam deasupra Pădurii Norului. Puţin mai multă lumină. Hoţul icni, scrută estul, apoi distanţa ce ni se aşternea în faţă. Păru să asculte un moment, după care încuviinţă din cap.

Covorul îşi ridică botul. Am urcat. Pământul se legănă şi se micşoră până când semănă cu o hartă. Aerul se răci şi mai tare. Stomacul meu continua să se revolte.

Departe, în stânga noastră, am întrezărit o cicatrice neagră pe obrazul pădurii. Era tabăra pe care o invadaserăm. Apoi am intrat într-un nor şi Hoţul ne încetini goana.

— O să plutim o vreme, spuse el. Suntem la treizeci de mile la sud de Şchiop. Călăreşte înaintea noastră. Ne apropiem de el cu rapiditate. Când vom ajunge aproape de distanţa de la care mă poate detecta, vom coborî.

Folosi vocea oficială de femeie.

Am dat să spun ceva. S-a răstit la mine:

— Taci, Cobe. Nu-mi distrage atenţia.

Am rămas în norul acela, nevăzuţi şi neputând să vedem, vreme de două ore. Apoi Hoţul grăi:

— E timpul să coborâm. Ţineţi-vă de cadru şi nu-i daţi drumul. S-ar putea să ne zdruncinăm puţin.

Podeaua se lăsă, cu noi cu tot. Am căzut ca o piatră aruncată de pe un vârf de munte. Covorul începu să se rotească încet, astfel încât pădurea păru că se învârte sub noi. După aceea, prinse a se mişca înainte şi înapoi, ca o pană în cădere. De fiecare dată când se înclina în partea mea, credeam că o să mă voi prăvălesc peste margine în hău.

Mi-ar fi fost de ajutor dac-aş fi putut să urlu din adâncul plămânilor, dar nu poţi face una ca asta în faţa unor personaje precum Corbul şi Hoţul-de-Suflete.

Pădurea se apropia din ce în ce. În scurt timp, am putut distinge copacii… atunci când îndrăzneam să mă uit. Aveam să ne pierdem viaţa. Ştiam că o să trecem prin bolta pădurii şi o să ne înfundăm la cincizeci de picioare sub pământ.

Hoţul spuse ceva. N-am desluşit ce. Oricum se adresa covorului. Legănarea şi răsucirea se reduseră treptat. Coborârea noastră încetini. Covorul lăsă botul puţin în jos şi începu să plutească înainte. În cele din urmă, Hoţul ne aduse sub nivelul copacilor, prin culoarul descris de un râu. Am început să plutim

la o înălţime de douăsprezece picioare deasupra apei, în timp ce Hoţul-de-Suflete râdea şi păsările îşi luau zborul, speriate.

Ne coborî pe pământ, într-o viroagă de lângă râu.

— Daţi-vă jos şi dezmorţiţi-vă, ne spuse.

După ce ne-am mai destins, zise:

— Şchiopul se află patru mile mai la nord de noi. A ajuns la punctul de întâlnire. De aici mergeţi fără mine. M-ar detecta dacă m-aş apropia mai mult. Daţi-mi insignele voastre. Le poate detecta şi pe acestea.

Corbul aprobă din cap, îşi predă insigna, îşi încordă arcul, potrivi o săgeată în coardă, apoi o lăsă să revină la loc. Am procedat şi eu la fel. Îmi calma nervii.

Îmi părea atât de bine că sunt pe pământ, că-mi venea să-l sărut.

— Tulpina stejarului cel mare.

Corbul arătă dincolo de râu. Eliberă săgeata, care nimeri la câţiva inci de centru. Am inspirat adânc, calmându-mă, şi i-am urmat exemplul. Săgeata mea nimeri şi mai aproape de centru.

— Ar fi trebuit să pui pariu cu mine, de data asta, remarcă el, apoi către Hoţ: Suntem gata.

— O s-avem nevoie de indicaţii mai precise, am adăugat eu.

— Urmaţi malul râului. Sunt o mulţime de poteci făcute de animale. Drumul n-ar trebui să fie greu. Şi, oricum, nu-i nevoie să vă grăbiţi. Şoaptă nu va ajunge decât peste câteva ore bune.

— Râul o ia spre vest, am observat.

— Coteşte şi se întoarce. Urmaţi-l cale de trei mile, apoi întoarceţi-vă cu un grad spre nord-vest şi mergeţi direct prin pădure.

Hoţul se ghemui şi curăţă o bucată de pământ de frunze şi crengi, apoi desenă o hartă cu un băţ.

— Dacă ajungeţi la cotitura asta înseamnă că aţi mers prea departe.

Şi atunci Hoţul înlemni. Preţ de un minut nesfârşit, ascultă ceva ce doar el putea auzi. Apoi reluă:

— Doamna spune că veţi şti că sunteţi aproape atunci când veţi ajunge la un crâng de brazi uriaşi. A fost locul sfânt al unui popor care a dispărut înainte de Dominaţie. Şchiopul aşteaptă în mijlocul acelui crâng.

— Suficient, spuse Corbul.

— O să aştepţi aici? am întrebat.

— Nu te teme, Cobe.

Am mai inspirat o dată, ca să mă calmez.

— Să mergem, Corbule.

— O secundă, Cobe, spuse Hoţul-de-Suflete şi scoase din bagajul lui ceva ce se dovedi a fi o săgeată. Foloseşte asta.

Am privit-o cu îndoială, după care am pus-o în tolbă.

*

Corbul insistă să deschidă el drumul. Nu m-am opus. Înainte să intru în Companie, eram un băiat de la oraş. Nu mă pot simţi bine în păduri. Mai ales în cele de mărimea Pădurii Norului. Prea multă linişte. Prea multă singurătate. Prea uşor să te rătăceşti. Pe parcursul primilor două mile, mi-am făcut griji mai mult că nu voi găsi drumul de întoarcere decât pentru viitoarea întâlnire. Am petrecut mult timp memorând repere de teren.

Corbul nu vorbi o oră întreagă. Şi eu eram ocupat cu propriile-mi gânduri. Nu mă deranja.

El ridică o mână. M-am oprit.

— Am ajuns destul de departe, cred, spuse. Acum mergem într-acolo.

— Hm.

— Hai să ne odihnim. Se aşeză pe o rădăcină uriaşă de copac, cu spatele lipit de trunchi. Eşti al naibii de tăcut astăzi, Cobe.

— Am multe în minte.

— Mda, zise, zâmbind. Cum ar fi ce fel de recompensă ni s-a pregătit?

— Printre altele.

Am scos săgeata pe care mi-o dăduse Hoţul.

— Ai văzut asta?

— Are vârf bont? îl pipăi. Moale, aproape. Ce naiba?

— Exact. Înseamnă că nu trebuie să o ucid.

Nu încăpea discuţie cine în cine va trage. Şchiopul era al Corbului, de la început până la sfârşit.

— Poate. Dar n-am de gând să-mi pierd viaţa încercând să o capturez vie.

— Nici eu. Şi asta mă preocupă. Dimpreună cu alte vreo zece lucruri, cum ar fi *de ce* ne-a ales Doamna pe noi şi de ce o vrea pe Şoaptă în viaţă… O, ducă-se naibii. O să fac ulcer de la asta.

— Eşti gata?

— Presupun că da.

Am părăsit malul râului. Mersul deveni mai dificil, dar în

curând am trecut de culmea unui deal mic şi am ajuns la marginea brazilor. Sub ei nu prea creştea nimic.

Foarte puţină lumină solară pătrundea printre crengile lor. Corbul se opri ca să urineze.

— Mai târziu n-o să mai avem ocazia, explică el.

Avea dreptate. Nu-ţi doreşti genul ăsta de problemă când te afli prins în ambuscadă, la o aruncătură de băţ de un înrobit furios.

Începeau să mă cuprindă frigurile. Corbul puse o mână pe umărul meu.

— O să ne descurcăm, promise.

Însă nici el nu credea asta. Îi tremura şi lui mâna.

Am dus mâna înăuntrul vestei şi-am atins amuleta lui Spiriduş. Mă ajută.

Corbul ridică dintr-o sprânceană. Am încuviinţat. Ne-am reluat mersul. Am mestecat o bucată de carne afumată, ceea ce mi-a mai calmat nervii. N-am mai vorbit.

Printre copaci erau ruine. Corbul examină glifele săpate în piatră. Ridică din umeri. Nu-i spuneau nimic.

Apoi am ajuns la arborii cei mari, strămoşii celor printre care trecuserăm. Se înălţau la sute de picioare deasupra solului şi avea trunchiuri groase cât să le cuprindă doi oameni cu braţele. Ici şi colo, soarele arunca suliţe de lumină printre crengile lor. În aer plutea un miros greu de răşină. Tăcerea era copleşitoare. Ne mişcam câte un pas odată, asigurându-ne că nu făceam niciun zgomot care să ne trădeze prezenţa.

Nervozitatea mea ajunse la culme, apoi începu să se stângă. Era prea târziu să fug, prea târziu să mă răzgândesc. Creierul meu anulă orice emoţie. De regulă, asta se întâmpla doar când eram nevoit să tratez răniţi în vreme ce oamenii se omorau unul pe altul de jur-împrejurul meu.

Corbul făcu semn să ne oprim. Am aprobat din cap. Auzisem şi eu. Un cal fornăind. Corbul îmi făcu semn să rămân pe loc. O luă la stânga, mergând aplecat şi dispăru după un copac aflat la aproximativ cincizeci de picioare distanţă.

Reapăru într-un minut, făcându-mi semn. M-am dus lângă el. Mă conduse spre un loc de unde puteam privi într-un luminiş. Şchiopul şi calul lui erau acolo.

Luminişul era lung de vreo şaptezeci de picioare şi lat de cincizeci. În mijlocul lui se afla un morman de stânci sfărâmate.

Şchiopul şedea pe un bolovan şi se rezema de altul. Părea să doarmă. Un colţ al luminişului era ocupat de trunchiul unui copac gigantic, doborât nu de mult timp la pământ. Arăta foarte puţine semne de uscăciune.

Corbul îmi atinse dosul mâinii şi arătă cu degetul. Voia să mergem mai departe.

Nu-mi plăcea să ne mişcăm, acum că-l aveam pe Şchiop sub ochi. Fiecare pas însemna un nou risc de a-l avertiza pe Înrobit de pericolul în care se afla. Însă Corbul avea dreptate. În faţa noastră, soarele cobora. Cu cât stăteam mai mult timp pe loc, cu atât avea să ne deranjeze mai mult lumina. În cele din urmă, soarele avea să ne bată direct în ochi.

Ne-am mişcat cu o grijă exagerată. Fără-ndoială. O singură greşeală şi eram morţi. Când Corbul aruncă o privire înapoi, am văzut că avea broboane de transpiraţie la tâmple.

Se opri, arătă cu degetul şi zâmbi. M-am târât în urma lui. El arătă din nou cu degetul.

Înaintea noastră se afla un alt copac prăbuşit. Acesta avea un diametru de aproximativ patru picioare. Părea perfect pentru ce ne trebuia nouă. Era suficient de mare ca să ne putem ascunde după el şi suficient de jos ca să putem trage pe deasupra lui. Am găsit un loc de unde aveam culoar liber spre mijlocul luminişului.

Lumina era bună. Mai multe raze pătrundeau prin bolta de verdeaţă şi iluminau mare parte din poiană.

Aerul era puţin ceţos, poate din cauza polenului, ceea ce scotea în evidenţă razele de lumină.

Am studiat luminişul preţ de câteva minute, întipărindu-mi-l în minte. Apoi m-am aşezat după buştean şi m-am prefăcut că sunt o stâncă. Corbul rămase de pază.

Mi s-a părut că s-au scurs săptămâni întregi până să se întâmple ceva.

*

Corbul mă bătu pe umăr. Am ridicat privirea. Cu două degete, schiţă mersul unui om. Şchiopul se trezise şi se plimba agitat. M-am ridicat cu băgare de seamă şi l-am urmărit.

Şchiopul dădu ocol mormanului de stânci de câteva ori, târându-şi piciorul beteag, apoi se aşeză la loc. Luă de jos o crenguţă şi o rupse bucăţele, aruncând fiecare bucată spre o ţintă pe care doar el o putea vedea. Când nu mai rămase nimic

din crenguţă, culese de pe jos o mână de conuri şi le aruncă leneş prin aer. Portretul unui om care îşi face de lucru, ca să treacă vremea.

Mă întrebam de ce venise călare. Putea călători repede dintr-un loc în altul, atunci când voia. M-am gândit că o făcuse fiindcă se afla în apropiere. Apoi m-am îngrijorat, spunându-mi că poate-şi vor face apariţia nişte soldaţi de-ai lui.

Se ridică şi se mai plimbă puţin, culegând conuri şi aruncându-le spre goliatul căzut în cealaltă parte a luminişului. La naiba, cât îmi doream să-l putem răpune atunci şi să terminăm odată treaba.

Calul Şchiopului îşi smuci capul. Animalul necheză. Eu şi Corbul ne-am lăsat la pământ şi ne-am ghemuit în umbra şi peste acele buşteanului nostru. Dinspre luminiş radia o tensiune cumplită.

Un moment mai târziu, am auzit copite strivind învelişul de ace. Mi-am ţinut respiraţia. Cu colţul ochiului am întrevăzut un cal alb mişcându-se printre copaci. Şoaptă? Oare avea să ne vadă?

Da şi nu. Graţie tuturor zeilor care există, da şi nu. Trecu la câţiva paşi de noi, fără a ne observa.

Şchiopul strigă ceva. Şoaptă răspunse pe o voce melodioasă, ce nu se potrivea câtuşi de puţin cu femeia robustă, dură şi comună ca înfăţişare pe care tocmai o văzusem trecând. După glas părea de şaptesprezece ani şi splendidă, însă arăta de patruzeci şi cinci de ani şi ca şi când ar fi făcut de trei ori înconjurul lumii.

Corbul mă înghionti uşor.

M-am ridicat cam la fel de iute cum înfloreşte o floare, speriat că-mi vor auzi trosnetul ligamentelor. Am tras amândoi cu ochiul pe deasupra copacului căzut. Şoaptă descălecă şi luă o mână a Şchiopului în ambele sale mâini.

Situaţia nu putea fi mai perfectă de-atât. Noi eram în umbră, iar ei erau înconjuraţi de-o jerbă de lumină. Praf auriu sclipea în jurul lor. Şi ei îşi restrângeau libertatea de mişcare, ţinându-se de mâini.

Trebuia să acţionăm acum. O ştiam amândoi şi amândoi ne-am încordat arcurile. Strângeam amândoi săgeţi de rezervă în mâna care ţinea arcul, gata să le sprijinim în coardă.

— Acum, zise Corbul.

Nervii nu mă deranjară decât după ce săgeata fu în aer. Atunci mi s-a făcut frig şi am început să tremur.

Săgeata Corbului îl nimeri pe Şchiop sub braţul stâng. Înrobitul scoase un sunet ca de şobolan strivit sub picior. Se arcui de spate, depărtându-se de Şoaptă.

Săgeata mea o lovi pe Şoaptă în tâmplă. Purta o cască de piele, însă eram încrezător că impactul o va doborî. Se răsuci, depărtându-se de Şchiop.

Corbul eliberă a doua săgeată, eu am scăpat-o pe a mea. Am lăsat arcul să cadă şi-am sărit peste buştean. A treia săgeată a Corbului şuieră pe lângă mine.

Când am ajuns lângă ea, Şoaptă era în genunchi. Am lovit-o cu piciorul în cap şi m-am răsucit să-l înfrunt pe Şchiop. Săgeţile Corbului îşi atinseseră ţinta, însă nici chiar vârfurile lor speciale nu-l răpuseseră pe înrobit. Acesta încerca să mormăie o vrajă, cu gâtul plin de sânge. I-am tras şi lui un şut.

Apoi Corbul veni alături de mine. M-am întors înapoi spre Şoaptă.

Târfa aia era la fel de rezistentă precum îi mersese buhul. Aşa ameţită cum era, tot încerca să se ridice, tot încerca să scoată sabia, tot încerca să rostească o vrajă. I-am mai tras un picior în cap şi i-am smuls sabia din mână.

— N-am adus niciun capăt de sfoară, am icnit. Tu ai adus, Corbule?

— Nu.

Stătea neclintit şi se uita la Şchiop. Masca de piele tocită a Înrobitului alunecase într-o parte. Încerca să o îndrepte, ca să poată vedea cine eram.

— Cum naiba am s-o leg, atunci?

— Gândeşte-te mai întâi să-i pui căluş.

Corbul îl ajută pe Şchiop cu masca, surâzând cu zâmbetul acela incredibil de crud pe care-l are când se pregăteşte să taie gâtul cuiva special.

Mi-am scos cuţitul şi-am început să retez bucăţi din hainele Şoaptei. Ea mi se opuse. A trebuit s-o lovesc întruna, ca s-o ţin la pământ. Până la urmă, am obţinut suficiente fâşii cu care s-o pot lega şi pe care să i le îndes în gură. Am târât-o până la mormanul de stânci, am proptit-o în şezut şi m-am întors să văd ce făcea Corbul.

Îi smulsese masca Şchiopului, expunând chipul distrus al

Înrobitului.
— Ce faci? am întrebat.
Îl lega pe Şchiop. Mă întrebam de ce se mai ostenea.
— Mi-am dat seama că poate nu am talentul necesar ca să rezolv problema asta.
Se lăsă pe vine şi îl bătu pe Şchiop pe obraz. Înrobitul radia ură.
— Mă cunoşti, Cobe. Sunt un bătrân sentimental. L-aş ucide pur şi simplu şi-aş fi mulţumit. Numai că el merită o moarte mult mai rea. Hoţul e mai experimentat în genul ăsta de lucruri.
Chicoti malefic.
Şchiopul se luptă cu legăturile. În pofida celor trei săgeţi, părea la fel de puternic. Ba chiar viguros. În mod categoric, săgeţile nu-l deranjau.
Corbul îl bătu din nou pe obraz.
— Hei, bătrâne. Îţi dau un sfat, ca de la un prieten la altul… Oare nu asta mi-ai spus şi tu cam cu o oră înainte ca Steaua-Dimineţi şi prietenii ei să mă prindă în ambuscadă, în locul ăla unde m-ai trimis tu? Un sfat? Da. Fii atent la Hoţul-de-Suflete. Ţi-a aflat adevăratul nume. La firea lui, n-ai de unde şti ce-ar putea face.
Am spus:
— Las-o mai moale cu umflatul în pene, Corbule. Fii cu ochii pe el. Face ceva cu degetele.
Le agita într-un ritm anume.
— Aha! strigă Corbul, râzând.
Apucă sabia pe care i-o luasem lui Şoaptă şi reteză degetele de la ambele mâini ale Şchiopului.
Corbul se ia de mine fiindcă nu spun tot adevărul în Cronicile astea. Într-o bună zi, poate va citi astea şi-i va părea rău. Dar, sincer, n-a fost un om de treabă în ziua aceea.
Şi eu aveam o problemă asemănătoare cu Şoaptă, dar am ales o soluţie diferită. I-am tăiat părul şi l-am folosit pentru a-i lega degetele între ele.
Corbul îl schingiui pe Şchiop până ce eu unul n-am mai suportat.
— Corbule, chiar ajunge, acum. Ce-ar fi să te dai mai încolo şi să-i ţii sub supraveghere?
Nu primise instrucţiuni clare cu privire la ce să facă după ce-aveam s-o capturăm pe Şoaptă, însă socoteam că Doamna îi va

spune Hoţului şi acesta va veni după noi. Trebuia doar să ţinem lucrurile sub control până la sosirea sa.

*

Covorul fermecat al Hoţului-de-Suflete coborî din cer la o jumătate de oră după ce l-am alungat pe Corb de lângă Şchiop. Ateriză la câţiva paşi de prizonierii noştri. Hoţul coborî, se întinse şi se uită în jos la Şoaptă. Apoi oftă şi observă:

— Nu eşti o privelişte prea plăcută, Şoaptă.

Folosi vocea lui oficială, feminină.

— Dar, sigur, niciodată n-ai fost. Da. Prietenul meu Cobe a găsit pachetele îngropate.

Ochii reci şi duri ai Şoaptei mă căutară. Erau plini de o ură sălbatică. Decât să le ţin piept, m-am mişcat din loc. Nu l-am corectat pe Hoţul-de-Suflete.

El se întoarse spre Şchiop, clătinând trist din cap.

— Nu. Nu e ceva personal. Ţi-ai epuizat creditul. *Ea* a comandat asta.

Şchiopul se crispă.

Hoţul-de-Suflete îl întrebă pe Corb:

— De ce nu l-ai omorât?

Corbul şedea pe trunchiul arborelui căzut, cu arcul în poală, uitându-se ţintă în pământ. Nu răspunse.

— Şi-a spus că tu vei născoci o soluţie mai bună, am zis eu.

Hoţul râse.

— M-am gândit la asta, venind încoace. Nimic nu mi s-a părut potrivit. Voi adopta soluţia Corbului. I-am spus lui Formă. Vine şi el.

Coborî privirea spre Şchiop.

— Eşti în bucluc, aşa-i? Şi mie: Ai fi tentat să crezi că un om de vârsta lui a acumulat de-a lungul timpului un dram de înţelepciune.

Se întoarse către Corbul.

— Corbule, el a fost recompensa Doamnei pentru tine.

Corbul mârâi:

— Apreciez gestul.

Îmi dădusem seama de asta deja. Însă şi mie trebuia, chipurile, să-mi pice ceva din tărăşenia de faţă, şi nu văzusem nimic care să-mi împlinească măcar de departe vreun vis.

Hoţul-de-Suflete apelă la trucul său cu citirea gândurilor.

— Recompensa ta s-a modificat, cred. N-a fost livrată încă.

Fă-te comod, Cobe. O să stăm aici mult timp.
M-am dus şi m-am aşezat lângă Corb. N-am discutat. Eu n-aveam nimic de zis, iar el era pierdut undeva în sinea sa. Cum spuneam: omul nu poate trăi doar cu ură.
Hoţul-de-Suflete verifică şi el legăturile de la mâinile prizonierilor noştri, îşi trase covorul zburător la umbră, apoi se cocoţă în vârful mormanului de bolovani.
Schimbă-Formă ajunse douăzeci de minute mai târziu, la fel de mare, de urât, de murdar şi de puturos ca întotdeauna. Îl privi pe Şchiop, se sfătui cu Hoţul, mârâi la Şchiop vreo jumătate de minut, după care urcă înapoi pe covorul său zburător şi se ridică în zbor.
Hoţul explică:
— A pasat-o şi el. Nimeni nu vrea să poarte răspunderea finală.
— Cui i-o poate pasa? m-am întrebat cu voce tare.
Şchiopului nu-i mai rămăsese niciun alt duşman de moarte.
Hoţul ridică din umeri şi se întoarse pe mormanul de bolovani. Bodogăni pe o duzină de voci, retrăgându-se în sine, făcându-se mic. Cred că-i convenea să se afle acolo la fel de mult cât îmi convenea şi mie.
Timpul se scurse încet. Înclinaţia razelor de soare se accentuă. Se stinseră, una câte una. Am început să mă întreb dacă bănuielile Corbului nu fuseseră cumva corecte. După lăsarea întunericului, aveam să fim ţinte uşoare. Înrobiţii n-au nevoie de soare ca să vadă.
M-am uitat la Corb. Oare ce se petrecea în capul lui? Avea o expresie impenetrabilă pe chip. Era expresia pe care o afişa la jocul de cărţi.
Am sărit de pe buştean şi am început să mă plimb de colo-colo, cum făcuse Şchiopul mai devreme. N-aveam ce altceva să fac. Am aruncat cu un con de pin într-un ciot de-al butucului după care ne ascunseserăm eu şi Corbul… şi ciotul se feri!
M-am repezit să apuc sabia lui Şoaptă, apoi am înţeles pe deplin ce văzusem.
— Care-i problema? întrebă Hoţul-de-Suflete, în timp ce eu mă retrăgeam.
Am improvizat.
— O întindere de muşchi, cred. Voiam să mă dezmorţesc cu câteva sprinturi, dar s-a întâmplat ceva cu piciorul meu.

Mi-am masat gamba dreaptă. El păru mulţumit de răspuns. Eu m-am uitat spre buştean şi n-am văzut nimic.

Dar ştiam că Tăcutul se afla acolo. Puteam conta pe el, dacă s-ar fi ivit nevoia.

Tăcutul. Cum naiba ajunsese aici? La fel ca noi ceilalţi? Cunoştea oare trucuri nebănuite de nimeni?

După ce am jucat suficient teatru, m-am dus şchiopătând lângă Corb. Prin gesturi, am încercat să-l fac să înţeleagă că vom beneficia de ajutor la greu, însă mesajul nu-şi atinse ţinta. Era prea retras în sine.

*

Era întuneric. Pe cer trona o semilună care trimitea câteva raze argintii în luminiş. Hoţul stătea tot pe mormanul de bolovani. Eu şi Corbul rămăseserăm pe buştean. Pe mine mă durea spatele. Aveam nervii încordaţi. Eram obosit, înfometat şi speriat. Mă săturasem, dar n-aveam curajul s-o spun cu voce tare.

Corbul ieşi dintr-odată din letargie. Evaluă situaţia şi întrebă:

— Ce naiba facem?

Hoţul-de-Suflete se trezi.

— Aşteptăm. N-ar trebui să mai dureze mult.

— Ce aşteptăm? am chestionat.

Simt că pot fi curajos, dacă-l am pe Corb să-mi ţină spatele. Hoţul-de-Suflete se uită spre mine. Am devenit conştient de-o mişcare nenaturală în ierburile din spatele meu şi l-am simţit pe Corbul pregătindu-se să acţioneze.

— Ce aşteptăm? am repetat, fără putere.

— Pe mine, doctore.

Am simţit răsuflarea vorbitorului pe ceafă.

Am parcurs dintr-un salt jumătate din distanţa ce mă despărţea de Hoţ şi nici că m-am oprit până n-am ajuns la sabia Şoaptei. Hoţul râse. M-am întrebat dacă observase că piciorul mi se vindecase complet. Am aruncat o privire spre buşteanul cel mic. Nimic.

O lumină magnifică se revărsa peste trunchiul pe care îl părăsisem. Nu-l vedeam pe Corb. Dispăruse. Am apucat sabia Şoaptei şi m-am hotărât să-i aplic o lovitură zdravănă Hoţului-de-Suflete.

Lumina pluti pe deasupra gigantului prăbuşit şi se opri înaintea Hoţului. Era mult prea puternică pentru a o putea privi

mai îndelung. Ilumina întreaga poiană.

Hoţul-de-Suflete se lăsă într-un genunchi. Şi atunci am înţeles.

Doamna! Splendoarea aceea de foc era Doamna. Pe Ea o aşteptaserăm, deci! M-am uitat la Ea până m-au durut ochii. Şi am căzut şi eu într-un genunchi. I-am oferit sabia Şoaptei, la capătul braţelor întinse, ca un cavaler aducându-i omagiu regelui său. Doamna!

Aceasta era oare recompensa mea? Să o întâlnesc pe Ea în carne şi oase? Acel ceva, a cărui chemare sosea tocmai din îndepărtata Vrajă, mă răsuci, mă umplu şi, preţ de o clipă neroadă, am fost îndrăgostit lulea. Însă n-o puteam vedea. Voiam să văd cum arăta.

Avea şi ea acel talent pe care-l găseam atât de tulburător la Hoţul-de-Suflete.

— Nu acum, Cobe, spuse ea. Dar curând, cred.

Îmi atinse mâna. Degetele ei mă arseră, ca prima atingere sexuală a primei mele iubite. V-amintiţi acea exaltare de-o clipă, bruscă, paralizantă, intensă?

— Recompensa vine mai târziu. De data aceasta ţi se va permite să asişti la un ritual nemaivăzut de cinci sute de ani.

Se mişcă.

— Nu cred că stai comod. Ridică-te.

M-am ridicat şi am făcut un pas înapoi. Hoţul-de-Suflete rămase în postura lui de pe loc repaus, cu ochii către lumină. Intensitatea ei scădea. Mă puteam uita la ea fără să mă doară.

Pluti pe după mormanul de stânci către prizonierii noştri, pălind până când am reuşit să discern o siluetă feminină înăuntrul ei.

Doamna se uită la Şchiop timp îndelungat. Şchiopul se uită şi el la Ea. Chipul îi era pustiit. Se afla dincolo speranţă şi disperare.

Doamna spuse:

— M-ai slujit bine un timp. Iar trădarea ta mai mult a ajutat decât a stricat. Nu sunt lipsită de milă.

Fulgeră într-o parte. O umbră se împrăştie. Acolo stătea Corbul, cu săgeata în arc.

— Este al tău, Corbule.

M-am uitat la Şchiop. Trăda surescitare şi o speranţă stranie. Nu că va supravieţui, desigur, ci că va muri repede, simplu, fără

durere.

Corbul zise:

— Nu.

Nimic altceva. Doar un refuz plat.

Doamna rosti alene:

— Păcat, Şchiopule.

Se arcui pe spate şi strigă ceva către ceruri.

Şchiopul tresăltă violent. Căluşul îi zbură din gură. Legăturile de la glezne se desfăcură. Se ridică în picioare, încercă să fugă, încercă să articuleze o vrajă care să-l protejeze. Făcuse treizeci de paşi, când o mie de şerpi de foc apărută din noapte şi-l învăluiră.

Îi acoperiră tot corpul. I se strecurară în gură şi în nas, în ochi şi în urechi. Intrară pe unde le fu mai uşor şi îşi croiră din nou drum afară prin spatele şi pieptul şi pântecele lui. Iar el urlă. Şi urlă. Şi urlă. Şi aceeaşi teribilă vitalitate care rezistase săgeţilor mortale ale Corbului îl ţinu în viaţă tot timpul cât dură pedeapsa.

Eu am vomitat carnea uscată care constituise unica masă a zilei.

Şchiopul urlă mult timp, fără a avea şansa de-a muri. Până la urmă, Doamna se sătură şi trimise şerpii de-acolo. Ţesu un cocon de şoapte în jurul Şchiopului şi mai strigă o serie de silabe. O uriaşă libelulă luminoasă se scoborî din cerul nopţii, îl apucă şi zbură cu el, zumzăind, către Vrajă. Doamna spuse:

— O să-mi asigure ani întregi de amuzament.

Aruncă o privire spre Hoţul-de-Suflete, ca să se asigure că nu-i scăpase lecţia.

Pe tot parcursul scenei, Hoţul nu-şi mişcase niciun muşchi. Nu făcu asta nici acum.

Doamna rosti:

— Cobe, ceea ce vei vedea acum există doar în amintirile câtorva oameni. Până şi luptătorii mei au uitat, majoritatea.

Despre ce naiba vorbea?

Coborî privirea. Şoaptă se crispă. Doamna spuse:

— Nu, nici vorbă de asta. Ai fost un duşman redutabil, aşa că te voi recompensa.

Un râs straniu.

— S-a eliberat un loc în rândul Înrobiţilor.

Aşa deci. Săgeata boantă şi împrejurările stranii ce duseseră

la acest moment, toate căpătară sens. Doamna hotărâse că Şoaptă îi va lua locul Şchiopului.

Când? Mai exact, când luase ea hotărârea aceasta? Şchiopul era în dizgraţie de ani de zile, suferind o umilinţă după alta. Oare ea le orchestrase? Eu cred că da. Un indiciu aici, un indiciu acolo, când un zvon, când o amintire răzleaţă... Hoţul fusese părtaş de la un moment încolo, folosindu-se de noi. Poate că era părtaş încă de când ne luase în solda lui. Categoric, faptul că drumul nostru se încrucişase cu al Corbului nu fusese o întâmplare... A, ce căţea nemiloasă, rea, făţarnică şi ticluitoare era!

Dar toată lumea ştia asta. Era povestea vieţii ei. Îşi înlăturase propriul soţ. Îşi ucisese sora – dacă îl puteam crede pe Hoţul-de-Suflete. Şi-atunci de ce eram dezamăgit şi surprins?

Am aruncat o privire spre Hoţ. Nu se clintise din loc, însă exista o schimbare subtilă în postura sa. Era năucit de uimire.

— Da, îi spuse Doamna. Credeai că doar Dominatorul poate înrobi.

Un râs moale:

— Te-ai înşelat. Transmite asta oricui se mai gândeşte să-l readucă la viaţă pe soţul meu.

Hoţul se mişcă uşurel. N-am fost în stare să interpretez semnificaţia gestului, dar Doamna păru mulţumită. Se întoarse din nou către Şoaptă.

Femeia-general Rebelă era mai îngrozită decât fusese Şchiopul. Urma să devină ceea ce ura cel mai mult – şi nu putea face nimic în privinţa asta.

Doamna îngenunche şi începu să-i şoptească.

*

Încă nu ştiu la ce am asistat. Şi nici pe Stăpână n-o ştiu descrie, nu mai mult decât ştia Spiriduş, deşi am fost aproape de ea toată noaptea. Sau poate mai multe nopţi. Timpul avea o calitate ireală. Am pierdut câteva zile pe undeva. Dar de văzut am văzut-o *şi* am asistat la ritualul care l-a transformat pe cel mai periculos duşman într-unul de-ai noştri.

Îmi amintesc un singur lucru cu mare precizie. Un ochi galben, uriaş. Acelaşi ochi care l-a bulversat atât de tare pe Spiriduş. A venit şi s-a uitat înăuntrul meu şi-al Corbului şi-al Şoaptei.

Nu m-a făcut praf, aşa cum l-a făcut pe Spiriduş. Poate că eu sunt mai insensibil. Sau poate doar mai ignorant. Dar a fost rău.

Cum am spus, câteva zile au dispărut.

Ochiul acela nu este infailibil. Nu are efect asupra memoriei pe termen scurt. Doamna n-a aflat că Tăcutul se afla prin preajmă.

Din ce s-a mai petrecut, nu păstrez în amintire decât crâmpeie, majoritatea umplute de strigătele Şoaptei. A fost un moment când luminişul s-a umplut cu diavoli dansatori, toţi strălucind de propria lor răutate lăuntrică. Se luptau pentru privilegiul de-a o călări pe Şoaptă. A fost un moment când Şoaptă a înfruntat ochiul. Un moment când, cred, Şoaptă a murit şi a fost readusă la viaţă, a murit şi a fost readusă la viaţă, până ce a cunoscut moartea în cele mai intime amănunte. Au fost clipe când a fost torturată. Şi încă un moment de confruntare cu ochiul.

Fragmentele pe care mi le amintesc sugerează că Şoaptă a fost spulberată, spintecată, resuscitată şi reasamblată în chip de sclav devotat. Mi-amintesc jurământul ei de credinţă faţă de Doamnă. Vocea ei exprima o dorinţă arzătoare de-a o mulţumi.

La mult timp după ce totul s-a terminat, m-am trezit năuc, pierdut şi îngrozit. Mi-a luat ceva timp să pun lucrurile cap la cap. Confuzia făcea parte din camuflajul Doamnei. Ceea ce nu-mi puteam aminti nu putea fi folosit împotriva ei.

Halal recompensă!

Dispăruse. La fel şi Şoaptă. Dar Hoţul-de-Suflete rămăsese şi umbla agitat prin luminiş, bolborosind într-o duzină de voci frenetice. Tăcu brusc în clipa când am încercat să mă ridic în şezut. Îşi înclină capul şi mă privi bănuitor.

Am gemut, am încercat să mă ridic, am căzut înapoi. M-am târât şi m-am proptit de unul dintre bolovani. Hoţul îmi aduse o ploscă. Am băut neîndemânatic. El spuse:

— Poţi mânca după ce te mai aduni.

Enunţ care îmi trezi o foame de lup. Cât timp să fi trecut?

— Ce s-a întâmplat?

— Ce-ţi aduci aminte?

— Nu mare lucru. Şoaptă a fost Înrobită?

— I-a luat locul Şchiopului. Doamna a dus-o pe frontul estic. Ceea ce ştie ea despre tabăra adversă ar trebui să încline balanţa în favoarea noastră acolo.

Am încercat să mă scutur de amorţeală.

— Credeam că vor schimba strategia, mutându-se pe frontul

de nord.

— Asta şi fac. Şi imediat ce prietenul tău îşi revine, trebuie să ne întoarcem la Lorzi.

Pe o voce moale, feminină, recunoscu:

— N-am cunoscut-o pe Şoaptă atât de bine pe cât credeam. A trimis într-adevăr veste când a aflat ce s-a întâmplat în tabăra ei. Măcar odată, Cercul a răspuns repede. Au evitat obişnuitele lor lupte interne. Au simţit miros de sânge. Şi-au acceptat pierderile şi ne-au atras pe o altă pistă, cât timp ei îşi începeau manevrele. Le-au ascuns al naibii de bine. Acum, armata Durului se îndreaptă către Lorzi. Forţele noastre sunt încă risipite prin pădure. Au întors capcana împotriva noastră.

Nu voiam să aud asta. Un an de veşti proaste este suficient. De ce nu putea o victorie de-a noastră să rămână integră?

— S-a sacrificat intenţionat?

— Nu. Voia să facă să alergăm prin pădure ca să câştige timp pentru Cerc. Nu ştia că Doamna aflase de Şchiop. Am crezut că o cunosc, dar am greşit. Vom câştiga în cele din urmă, însă ne aşteaptă vremuri grele până când Şoaptă va schimba situaţia în est.

Am încercat să mă ridic şi n-am reuşit.

— Ia-o uşor, sugeră el. Prima dată când întâlneşti Ochiul e întotdeauna greu. Crezi că acum ai putea să mănânci ceva?

— Adă-ncoace unul din caii ăia!

— E bine să fii cumpătat la început.

— Cât de grav este?

Nu eram prea sigur ce anume întrebam. El bănui că mă refeream la situaţia strategică.

— Armata Durului este mai mare decât oricare altă armată cu care ne-am confruntat aici. Şi asta nu e decât una dintre grupările care s-au pus în mişcare. Dacă Târâtor-prin-Noapte nu ajunge primul la Lorzi, vom pierde oraşul şi regatul. Lucru care le-ar putea oferi avântul necesar pentru a ne alunga cu totul din nord. Forţele noastre de la Wist, Jane, Wine şi aşa mai departe, nu sunt pregătite pentru o campanie majoră. Nordul a fost ceva marginal până acum.

— Dar… După toate prin câte am trecut? Să fim într-o situaţie mai proastă decât atunci când am plecat din Roze? La naiba! Nu-i corect.

Eram sătul să tot batem în retragere.

— Nu te îngrijora, Cobe. Dacă Lorzi cade, îi oprim la Scara Rupturii. O să-i ţinem acolo cât timp Şoaptă îşi face de cap. N-o pot ignora la nesfârşit. Dacă estul cedează, rebeliunea va fi înăbuşită. Estul este forţa lor.

Vorbea ca un om care încearcă să se convingă singur. Mai trecuse prin asemenea timpuri nesigure, în timpul ultimelor zile ale Dominaţiei.

Mi-am îngropat capul în mâini, murmurând:

— Credeam că i-am pus la respect.

De ce naiba plecaserăm din Berii?

Hoţul-de-Suflete îl înghionti pe Corb cu vârful cizmei.

Corbul nu se mişcă.

— Haide! mormăi Hoţul. Au nevoie de mine la Lorzi. Eu şi Târâtor-prin-Noapte ne-am putea trezi că trebuie să apărăm oraşul de unii singuri.

— De ce nu ne-ai lăsat în urmă, pur şi simplu, dacă situaţia este aşa critică?

Şovăi şi se împiedică şi o dădu cotită şi, înainte să termine de vorbit, am ajuns la concluzia că acest înrobit avea un anumit simţ al onoarei, un sentiment al datoriei faţă de cei care îi acceptaseră protecţia. Nu voia totuşi s-o recunoască. Niciodată. Asta nu s-ar fi potrivit cu imaginea înrobiţilor.

M-am gândit la perspectiva un alt drum pe calea aerului. M-am gândit intens. Sunt la fel de leneş ca orice om, însă asta nu puteam îndura. Nu acum. Nu la cum mă simţeam.

— Aş cădea fără doar şi poate. N-are rost să mai pierzi vremea aici. N-o să fim gata de drum încă vreo câteva zile. La naiba, putem pleca pe jos.

M-am gândit la pădure. Nici mersul pe jos nu mi se părea o idee bună.

— Dă-ne insignele înapoi. Aşa o să ne poţi localiza. Poţi să vii după noi când o să ai timp.

Hoţul mormăi. Am mai dezbătut o vreme problema. O ţineam una şi bună că sunt slăbit şi că şi Corbul va fi slăbit.

Abia aştepta să plece. M-a lăsat să-l conving. Descărcă lucrurile de pe covor – fusese undeva cât timp fusesem inconştient – şi urcă la bord.

— Ne vedem în câteva zile.

Covorul se ridică mult mai repede decât atunci când eu şi Corbul eram la bordul lui. Şi dispăru. M-am târât spre lucrurile

rămase în urma lui.

— Ticălosule.

Am chicotit. Protestele lui fuseseră de faţadă. Lăsase mâncare, armele noastre, pe care le abandonasem în Lorzi, şi alte mărunţişuri de care am fi avut nevoie ca să supravieţuim. Pentru un înrobit, nu era un şef rău.

— Hei! Tăcutule! Unde naiba eşti?

*

Tăcutul se furişă în poiană. Se uită la mine, la Corb, la provizii şi nu spuse nimic. Sigur că nu. Era Tăcutul.

Părea obosit.

— N-ai dormit destul? am întrebat.

Încuviinţă.

— Ai văzut ce s-a întâmplat aici?

Încuviinţă din nou.

— Sper că tu ţi-aminteşti mai bine ca mine.

Clătină din cap. La naiba. Episodul va fi, aşadar, prezentat ambiguu în Cronici.

Ciudat mod de a întreţine o discuţie, unul să vorbească şi celălalt să clatine din cap. Poate fi extrem de dificil să transmiţi informaţii. Ar trebui să studiez limbajul semnelor pe care Corbul l-a învăţat de la Draga. Tăcutul este cel de-al doilea bun prieten al ei. Ar fi interesant, fie şi numai ca să „trag cu urechea” la discuţiile lor.

— Hai să vedem ce putem face pentru Corb, am propus.

Corbul dormea somnul celor istoviţi. Nu se trezi din el ore în şir. Am folosit acel răstimp pentru a-l interoga pe Tăcut.

Căpitanul îl trimisese. Venise călare. De fapt, era deja pe drum înainte ca eu şi Corbul să fim chemaţi la discuţia cu Hoţul-de-Suflete. Călărise din greu, zi şi noapte. Ajunsese în poiană doar cu puţin timp înainte să-l zăresc eu.

Am întrebat cum de ştiuse unde să meargă, presupunând că şeful nostru, Căpitanul, storsese suficiente informaţii de la Hoţ cât să aibă un punct de pornire – o mişcare potrivită cu stilul Căpitanului. Tăcutul admise că nu ştiuse încotro se îndrepta decât în linii mari, până când noi ajunseserăm la destinaţie. Atunci ne depistase cu ajutorul amuletei pe care mi-o dăduse Spiriduş.

Isteţ, micuţul Spiriduş. Nu lăsase nimic să transpire. Şi bine făcuse. Ochiul ar fi descoperit asta.

— Crezi că ai fi putut face ceva, dacă am fi avut într-adevăr nevoie de ajutor? am întrebat.

Tăcutul zâmbi, ridică din umeri, se duse cu paşi mari la mormanul de bolovani şi se aşeză. Se săturase de atâtea întrebări. Dintre toţi membrii Companiei, pe el îl preocupă cel mai puţin ce figură va face în Cronici. Nu-i pasă dacă oamenii îl plac sau îl urăsc, nu-i pasă unde a fost sau unde se duce. Uneori mă întreb dacă-i pasă de trăieşte ori de moare, mă întreb ce-l face să rămână cu noi. Probabil că are o legătură aparte cu Compania.

Corbul îşi reveni în sfârşit. L-am îngrijii şi l-am hrănit şi, în sfârşit, abătuţi, am luat caii Şoaptei şi ai Şchiopului şi-am pornit spre Lorzi. Am călătorit fără entuziasm, ştiind că ne îndreptam spre un alt câmp de luptă, spre un alt tărâm al morţilor încă în viaţă.

*

Nu n-am putut apropia. Rebelii Durului asediaseră oraşul, înconjurându-l complet cu două rânduri de tranşee. Un nor sumbru şi negru ascundea oraşul însuşi. Fulgere năprasnice îi biciuiau marginile, duelându-se cu forţele Celor Optsprezece. Durul nu venise singur.

Cercul părea hotărât să o răzbune pe Şoaptă.

— Hoţul şi Târâtor-prin-Noapte joacă tare, observă Corbul, după un schimb de focuri deosebit de violent. Propun să ne retragem către sud şi să aşteptăm. Dacă vor abandona Lorzi, ne întoarcem şi-i interceptăm când vor fugi spre Ţara Vânturilor.

Faţa i se strâmbă într-o grimasă oribilă. Nu-i surâdea perspectiva asta. Cunoştea Ţara Vânturilor.

Aşadar ne-am retras spre sud şi ne-am întâlnit cu alţi soldaţi rătăciţi. Am petrecut douăsprezece zile ascunzându-ne şi aşteptând. Corbul îi organiză pe soldaţi într-un simulacru de unitate militară. Eu mi-am trecut timpul scriind şi gândindu-mă la Şoaptă, întrebându-mă cât de mult va influenţa ea situaţia pe frontul de est. Din rarele informaţii primite despre Lorzi m-am convins că ea era într-adevăr ultima şansă a taberei noastre.

Zvonurile spuneau că Rebelii presau la fel de mult şi-n alte părţi. Umbla vorba că Doamna fusese silită să-i transfere pe Spânzuratul şi pe Roade-Oase din est pentru a întări rezistenţa. Un zvon zicea că Schimbă-Formă fusese răpus în lupta de la Rye.

Îmi făceam griji pentru Companie. Fraţii noştri intraseră în Lorzi înaintea sosirii Durului.

Nimeni nu cade în luptă fără ca eu să-i spun povestea. Şi cum pot face asta de la douăzeci de mile distanţă? Câte detalii se vor pierde în istorisirile orale pe care va trebui să le culeg după consumarea faptului? câţi oameni vor cădea fără ca moartea lor să fie măcar băgată în seamă?

Dar cel mai mult mi-am petrecut timpul gândindu-mă la Şchiop şi la Doamnă. Şi agonizând.

Nu cred că o să mai scriu fantezii drăgălaşe şi romantice despre angajatorul nostru. Am fost prea aproape de ea. Nu mai sunt îndrăgostit acum.

Sunt un om bântuit. Mă bântuie urletele Şchiopului. Mă bântuie râsul Doamnei. Mă bântuie bănuiala că susţinem cauza unei creaturi care merită să fie ştearsă de pe faţa pământului. Mă bântuie convingerea că aceia hotărâţi s-o stârpească pe Doamnă nu sunt cu nimic mai buni decât ea.

Mă bântuie conştiinţa clară a faptului că, în cele din urmă, răul va triumfa mereu.

Ah, vai! Probleme. Peste dealurile dinspre nord-est se târăşte un nor negru şi hâd. Toţi fug care-ncotro, îşi iau armele şi înşeuează caii. Corbul ţipă la mine să-mi mişc fundul odată…

5
Durul

Vântul urla şi ne arunca în spinare rafale de praf şi nisip. Mergeam împotriva lui, înaintând cu spatele, iar furtuna grunjoasă găsea fiecare deschizătură în armură şi haine, amestecându-se cu transpiraţia pentru a forma o mâzgă puturoasă şi sărată. Aerul era înfierbântat şi uscat. Absorbea numaidecât umezeala, uscând mâzga în cheaguri. Toţi aveam buzele crăpate şi umflate, limbile ca nişte perniţe mucede şi ne înecam cu nisipul care ni se depunea în gură, formând cruste.

Vestitorul Furtunii se lăsase luat de val. Sufeream aproape la fel de mult ca Rebelii. Vizibilitatea era redusă la numai câţiva paşi. Abia îi vedeam pe cei din dreapta şi stânga mea, iar din ariergardă întrezăream doar doi indivizi ce mergeau de-a-ndărătelea , în faţa mea. Faptul că duşmanii erau siliţi să vină după noi cu vântul în faţă nu mă înveselea prea tare.

Cei din celelalte rânduri o luară brusc la goană, încordându-şi arcurile. În praful învârtejit se întrevedeau nişte siluete înalte, învăluite în mantii de umbră ce fluturau aidoma unor aripi uriaşe. Am scos şi eu arcul şi-am eliberat o săgeată, convins că aceasta va trece pe lângă ţintă.

Nu trecu. Un călăreţ îşi azvârli braţele în aer. Calul lui se răsuci şi alergă înaintea vântului, pe urmele semenilor săi fără călăreţi.

Duşmanii forţau înaintarea, se ţineau aproape, încercau să ne elimine înainte să ieşim din Ţara Vânturilor şi să ajungem la Scara Rupturii, un loc unde ne era mai uşor să ne apărăm. Voiau ca toţi, până la ultimul, să zăcem răpuşi şi jefuiţi sub soarele necruţător al deşertului.

Pas în spate. Pas în spate. Atât de-al dracului de încet! Dar n-aveam de ales. Dacă le întorceam spatele, aveau să se năpustească asupra noastră. Trebuia să-i facem să plătească pentru fiecare pas înainte, să-i intimidăm şi să le tăiem bine din avânt.

Vraja Vestitorului Furtunii era armura noastră cea mai bună. Ţara Vânturilor este, până şi în cele mai bune momente, sălbatică şi aspră, întinsă, pustie şi uscată, nelocuită, un loc unde furtunile de nisip sunt un lucru normal. Însă niciodată nu văzusem o furtună ca asta, care să dureze ore şi zile în şir, potolindu-se doar la ceasul înserării. Făcea din Ţara Vânturilor un loc ostil pentru orice fiinţă vie. Şi doar asta menţinea Compania în viaţă.

Eram de-acum trei mii cu toţii şi ne retrăgeam din faţa valului inexorabil care măturase Lorzi. Refuzând să cedeze, mica noastră frăţie devenise nucleul căruia i se alăturau cei fugiţi din calea dezastrului, odată ce Căpitanul străpunsese rândurile asediatorilor. Deveniserăm creierul şi corpul acestei armate-fantomă puse pe fugă. Doamna însăşi trimisese porunci ca toţi ofiţerii Imperiului să se pună în subordinea Căpitanului. Numai Compania înregistrase succese semnificative în cadrul campaniei din Nord.

Cineva se ivi din norul de praf şi strigă la mine, apucându-mă de umăr. M-am întors. Nu era încă timpul să ies din rând.

În faţa mea se afla Corbul. Căpitanul descoperise unde eram.

Corbul avea capul în întregime înfăşurat în cârpe. Am mijit ochii, ridicând o mână pentru a mă apăra de muşcătura

nisipului. El strigă ceva de genul: „Că tan ea a că ine”. Am clătinat din cap. El arătă în spate, mă apucă de mână şi-mi strigă în ureche:

— Căpitanul vrea să te vadă.

Sigur că voia. Am încuviinţat tăcut, i-am înmânat arcul şi săgeţile, m-am aplecat şi-am pornit împotriva vântului şi-a nisipului. Armele erau puţine. Săgeţile pe care i le dădusem erau dintre cele lansate către noi de Rebeli şi adunate după ce aceştia se retrăseseră împleticindu-se din faţa pâclei cafenii.

Şontâc, şontâc, şontâc. Mergeam cu bărbia în piept, adus de spate, cu ochii strânşi şi nisipul mă lovea în creştetul capului. Nu voiam să merg înapoi. Căpitanul n-avea să-mi spună nimic ce urechile mele să fi vrut s-audă.

Un tufiş mare veni rotindu-se şi ţopăind în direcţia mea. Puţin lipsi să mă doboare din picioare. Am râs. Îl aveam pe Schimbă-Formă cu noi. Rebelii aveau să irosească o mulţime de săgeţi atunci când arătarea aceea avea să le lovească rândurile. Ne depăşeau numeric cu zece sau cincisprezece la unu, însă numărul nu le putea îmblânzi teama faţă de Înrobiţi.

Am sfidat colţii vântului, până când am fost sigur că mersesem prea departe sau că-mi pierdusem direcţia. Întotdeauna era la fel. Miraculoasa insulă de linişte şi pace îmi ieşi în cale tocmai când decisesem să mă dau bătut. Am pătruns în interiorul ei şi m-am împleticit din cauza bruştei dispariţii a vântului. Urechile îmi vâjâiau, refuzând să dea crezare liniştii.

Înăuntrul acestei zone de calm, treizeci de căruţe înaintau în formaţie strânsă, roată lângă roată. Majoritatea erau pline cu răniţi. O mie de oameni înconjurau căruţele, mărşăluind îndârjiţi spre sud. Îşi ţineau privirile aţintite în pământ şi se gândeau cu groază când le va veni rândul să-şi ocupe locul printre cei de afară. Nimeni nu discuta cu nimeni, nimeni nu făcea glume. Luaseră parte la prea multe retrageri. Îl urmau pe Căpitan doar fiindcă el le promitea o şansă de-a supravieţui.

— Cobe! Aici! — şi locotenentul îmi făcu semn de pe flancul din extrema dreaptă a formaţiei.

Căpitanul semăna cu un urs posac trezit prematur din hibernare. În vreme ce-şi morfolea cuvintele, pregătindu-se să le rostească, părul cărunt de la tâmple îi fâlfâia. Avea faţa lăsată. Ochii-i erau două găvane întunecate. În voce i se citea o oboseală infinită.

— Parcă ţi-am spus să stai prin preajmă.
— Era rândul meu să…
— Ţie nu-ţi vine rândul. Cobe. Stai să văd dacă nu pot să-ţi explic mai pe-nţelesul tău. Avem trei mii de oameni. Avem contact continuu cu Rebelii. Avem un singur vraci de mâna a doua şi un singur doctor adevărat care să aibă grijă de băieţii ăştia. Un-Ochi trebuie să-şi consume jumătate din energie ajutând la menţinerea acestui cocon de linişte. Aşa că pe umerii tăi rămâne toată greutatea. Asta înseamnă că n-ai voie să-ţi rişti viaţa în prima linie. Din absolut niciun motiv.
Am rămas cu ochii aţintiţi în gol, pe deasupra umărului său, încruntându-mă la nisipul care se învolbura în jurul zonei protejate.
— M-am făcut înţeles. Cobe? Am fost destul de clar? Apreciez devotamentul tău pentru Cronici, hotărârea ta de a înregistra fiorul acţiunii, dar…
Am clătinat din cap, uitându-mă la căruţe şi la trista lor încărcătură. Atât de mulţi răniţi şi atât de puţin puteam face pentru ei. El nu înţelegea sentimentul de inutilitate pe care mi-l provoca imaginea asta. Nu puteam decât să le cos rănile, să mă rog şi să le alin suferinţa până ce-şi dădeau duhul – după care îi abandonam pentru a face loc altor răniţi. Piereau prea mulţi dintre cei ce n-ar fi trebuit să piară dacă aş fi avut la dispoziţie timp, ajutor profesionist şi ocazia să-i operez cum se cuvine. De ce mersesem afară, în prima linie? Pentru că acolo chiar puteam face ceva. Puteam riposta faţă de cei care ne chinuiau.
— Cobe, mormăi Căpitanul. Am impresia că nu m-asculţi.
— Da, domnule. Am înţeles, domnule. O să stau aici şi-o să-mi văd de cusut.
— Nu fi aşa sumbru.
Îmi atinse umărul.
— Hoţul spune că mâine ajungem la Scara Rupturii. Atunci o să putem face ceea ce ne dorim cu toţii. Să-l bumbăcim pe Durul.
Durul devenise întâiul general al forţelor Rebele.
— Ţi-a spus cumva şi cum o să facem asta, dat fiind că suntem în inferioritate numerică de un catralion la unu?
Căpitanul se încruntă. În timp ce articulă un răspuns liniştitor, îşi execută obişnuitu-i dans târşâit de urs.
Trei mii de oameni obosiţi şi înfrânţi să întoarcă din drum

hoarda însufleţită de victorie a Durului? Pe naiba, nici poveste. Nici măcar cu ajutorul a trei dintre Cei Zece Înrobiţi.

— Aşa mă gândeam şi eu, am zis, batjocoritor.

— Dar asta nu-i treaba ta, nu-i aşa? Hoţul nu-ţi pune la îndoială intervenţiile chirurgicale, nu? Atunci, tu de ce te îndoieşti de strategia lui?

Am rânjit.

— Legea nescrisă a oricărei armate, Căpitane. Cei din eşalonul inferior au privilegiul de se îndoi de sănătatea mintală şi de competenţa comandanţilor lor. Ăsta e liantul care ţine o armată unită.

Căpitanul îmi aruncă o căutătură pe sub sprâncenele-i stufoase. Era mai scund decât mine şi mai pântecos.

— Asta-i ţine uniţi, ai? Şi ai idee ce-i face să meargă mai departe?

— Ce anume?

— Tipii ca mine, care le trag un şut în fund tipilor ca tine, atunci când aceştia încep să filosofeze. Dacă prinzi aluzia…

— Cred că da, domnule.

M-am îndepărtat, mi-am recuperat trusa din căruţa în care o pitisem şi m-am apucat de lucru. Erau doar câteva noi victime.

Ambiţia Rebelilor începea să se erodeze în faţa atacului neîncetat al Vestitorului Furtunii.

*

Trândăveam, aşteptând să fiu chemat, când l-am zărit pe Elmo intrând din vântoasa de afară.

Nu-l văzusem de câteva zile bune. Se duse lângă Căpitan. M-am apropiat şi eu.

— …depăşit prin dreapta, spunea. Poate încearcă să ajungă la Scară înaintea noastră.

Îmi aruncă o privire şi ridică o mână în semn de salut. Tremura. Era livid de oboseală. Ca şi Căpitanul, se odihnise prea puţin de când intraserăm în Ţara Vânturilor.

— Scoate o companie din rezervă. Du-o pe flanc, răspunse Căpitanul. Loveşte-i tare şi fără milă. N-o să se aştepte la asta. O să-i destabilizeze. O să-i facă să se întrebe ce punem la cale.

— Da, să trăiţi.

Elmo se întoarse să plece.

— Elmo?

— Da, domnule?

— Ai grijă acolo, afară. Conservă-ţi energia. Astă-noapte ne vom continua marşul.

Ochii lui Elmo exprimau o suferinţă extremă. Însă nu discută ordinele. E un bun soldat. Şi, ca şi mine, ştia că acestea veneau de deasupra Căpitanului. Poate chiar din Turn.

Până acum, noaptea adusese un armistiţiu tacit. Rigorile zilei făceau ca ambele armii să nu aibă chef să mai facă niciun pas inutil după căderea întunericului. Pe timpul nopţii nu existase contact.

Nici chiar acele ore de respiro, când furtuna se odihnea, nu erau suficiente pentru a face armatele să mărşăluiască altfel decât târându-se. Acum, înalţii noştri lorzi voiau un efort suplimentar, sperând să câştige cine ştie ce avantaj tactic. Să ajungem la Scară noaptea, să ne punem la adăpost şi să forţăm Rebelii să ne atace ieşind în furtuna perpetuă. Avea logică. Însă era genul de mişcare decisă de un general de cabinet, aflat la sute de mile distanţă de linia frontului.

— Ai auzit asta? mă întrebă Căpitanul.

— Mda. Pare o prostie.

— Eu sunt de acord cu Înrobitul, Cobe. Nouă ne va fi mai uşor să călătorim, iar Rebelilor mai greu. Ţi-ai terminat treaba?

— Da.

— Atunci, încearcă să nu încurci lumea. Urcă-te într-o căruţă. Trage un pui de somn.

M-am îndepărtat, blestemând ghinionul care făcuse să rămânem fără o bună parte din cai. Pe toţi zeii, începea să te sictirească mersul pe jos.

N-am urmat sfatul Căpitanului, deşi era bun. Eram prea încordat ca să mă pot odihni. Perspectiva unui marş pe timp de noapte mă descumpănise.

Am hoinărit, căutându-mi vechii prieteni. Membrii Companiei fuseseră dispersaţi prin gloata cea mare, ca reprezentanţi ai voinţei Căpitanului. Pe unii nu-i mai văzusem din Lorzi. Nici nu ştiam dacă mai erau în viaţă sau nu.

N-am găsit pe nimeni în afară de Spiriduş, Un-Ochi şi Tăcutul. Astăzi, Spiriduş şi Un-Ochi nu erau mai comunicativi decât Tăcutul. Ceea ce spunea multe despre moralul lor.

Se târau îndârjiţi înainte, cu ochii aţintiţi în pământul uscat, făcând arareori vreun gest sau murmurând vreo vorbă pentru a menţine integritatea bulei noastre de linişte şi pace. M-am târât

alături de ei. În cele din urmă, am încercat să sparg gheaţa, spunând: „Bună”.

Spiriduş mormăi ceva. Un-Ochi mă săgetă câteva secunde cu o privire întunecată. Tăcutul nu trădă niciun semn că mi-ar fi remarcat prezenţa.

— Căpitanul zice că vom mărşălui toată noaptea, i-am anunţat.

Trebuia să fac pe cineva să se simtă la fel de mizerabil ca mine.

Privirea lui Spiriduş mă întrebă ce mă făcea să spun o asemenea minciună. Un-Ochi bolborosi ceva, cum că l-ar transforma pe ticălos într-un broscoi.

— Ticălosul pe care ar trebui să-l transformi este Hoţul-de-Suflete, am rostit cu aroganţă.

Îmi mai aruncă o privire sumbră.

— Poate vrei să exersez pe tine. Cobe.

Lui Un-Ochi nu-i plăceau marşurile de noapte, drept pentru care Spiriduş aprobă imediat geniul celui de la care pornise ideea. Însă entuziasmul lui era atât de firav, încât Un-Ochi nu se sinchisi să muşte momeala.

M-am gândit să mai fac o încercare.

— Băieţi, arătaţi la fel de posomorâţi cum mă simt şi eu.

Nicio mişcare. Nici măcar nu întoarseră capetele.

— Fie cum vreţi voi.

Am lăsat şi eu privirea în pământ, am pus un picior înaintea celuilalt şi mi-am golit mintea.

Veniră şi mă luară să-i oblojesc pe răniţii lui Elmo. Erau o duzină şi au fost singurii pe ziua aceea. Rebelii rămăseseră fără snagă.

Sub aripile furtunii, întunericul venea mai repede. Noi ne-am văzut de treburi ca de obicei. Ne-am îndepărtat puţin de Rebeli, am aşteptat să se potolească furtuna şi am aprins mai multe focuri de tabără, folosind orice bucată de lemn pe care-am putut-o găsi. Numai că acum a fost vorba doar de-un scurt popas, până au ieşit stelele pe cer. Se uitau în jos la noi, strălucind batjocoritor, spunând că toată sudoarea şi sângele nostru nu aveau niciun sens în ochii timpului. Nimic din ce făceam noi nu va fi păstrat în memorie de acum într-o mie de ani.

Aceste gânduri ne molipsiseră pe toţi. Nimănui nu-i mai

rămăsese vreun ideal sau vreo dorinţă de glorie. Voiam doar să ajungem undeva, să ne lungim pe jos şi să dăm uitării războiul.

Războiul însă refuza să uite de noi. De îndată ce-i crezu pe Rebeli convinşi că ne-am stabilit tabăra, Căpitanul reluă marşul, acum într-o coloană dezorganizată care şerpuia încet pe întinderile sterpe luminate de clarul lunii.

Se scurseră ore bune şi ni se părea că nu ajungem nicăieri. Peisajul nu se schimba niciun pic. Din când în când, aruncam priviri înapoi, uitându-mă la furtuna reînnoită pe care Vestitorul Furtunii o dezlănţuise asupra taberei Rebele. Aceasta era brăzdată de fulgere şi zguduită de tunete. Era mai furioasă decât orice altă furtună mai înfruntaseră ei până acum.

Umbrită, Scara Rupturii se materializă atât de încet, încât se vedea deja de o oră înainte să-mi dau seama că nu era un pâlc de nori plutind jos, deasupra orizontului. Stelele începeau să se stângă şi cerul să se lumineze înspre est, înainte să începem urcuşul.

Scara Rupturii este un lanţ muntos colţuros şi sălbatic, aproape de netrecut, cu excepţia unui un pas abrupt, după care, de altfel, şi-a luat numele. Terenul urcă treptat, până ce ajunge la nişte versanţi abrupţi şi înalţi de calcar roşu şi la nişte terase care se întind în ambele părţi, cale de sute de mile. În soarele dimineţii, semănau cu meterezele roase de vreme ale fortăreţei unui uriaş.

Coloana pătrunse într-un canion blocat de o cădere de pietre şi se opri cât timp drumul fu eliberat pentru căruţe. Eu m-am târât până pe creştetul unui versant şi am privit înspre furtună. Se mişca în direcţia noastră.

Oare aveam să terminăm traversarea înainte de sosirea Durului?

Ne ţinea în loc o recentă alunecare de teren, care acoperise drumul pe numai un sfert de milă. Dincolo de aceasta, se afla ruta pe care călătoreau caravanele înainte ca războiul să întrerupă negoţul.

M-am întors iarăşi către furtună. Durul se apropia cu repeziciune. Bănuiam că furia îl îmboldea înainte. N-avea de gând să se dea bătut. Îi uciseserăm cumnatul şi ajutaserăm la Înrobirea verişoarei lui…

O mişcare înspre vest îmi reţinu atenţia. Un lanţ întreg de nori fioroşi de furtună se mişca în direcţia Durului, huruind şi

rostogolindu-se. Din ei se desprinse un turbion care-o luă aţă spre furtuna de nisip. Înrobiţii jucau tare.

Durul era încăpăţânat. Nu se oprea, orice-ar fi fost.

— Hei! Cobe! strigă cineva. Haide.

Am coborât privirea. Căruţele trecuseră de ce era mai rău. Era timpul să ne urnim.

Departe, pe terenul întins, norii de furtună mai eliberară un turbion. Aproape că-mi era milă de oamenii Durului.

La scurt timp după ce m-am realăturat coloanei, pământul se cutremură. Versantul pe care mă căţărasem vibră, gemu, se prăvăli şi acoperi tot drumul. Încă un mic cadou pentru Durul.

*

Am ajuns la locul de popas cu puţin înainte de căderea nopţii. În sfârşit, o ţară cât de cât primitoare! Copaci adevăraţi. Un pârâu clipocitor. Cei cărora le mai rămăsese un dram de putere se apucară de săpat tranşee sau de gătit. Ceilalţi căzură din picioare. Căpitanul nu forţă nota. Cel mai bun leac pe moment era simpla libertate de-a te odihni.

Am dormit şi eu ca un buştean, cum se spune.

Un-Ochi mă trezi la cântatul cocoşilor.

— Hai să ne apucăm de treabă, spuse el. Căpitanul vrea să încropim un spital de campanie.

Se strâmbă. Oricum, faţa lui arată, cel mai adesea, ca o prună scofâlcită.

— Cică vom primi niscai ajutor din Vrajă.

Am gemut şi-am mormăit şi-am înjurat şi m-am ridicat. Muşchii îmi erau înţepeniţi. Mă dureau toate mădularele.

— Data viitoare când o să ne aflăm într-un loc destul de civilizat ca să aibă taverne, adu-mi aminte să beau în cinstea păcii eterne, am mormăit. Un-Ochi, sunt gata să ies la pensie.

— Cine nu-i? Dar tu eşti Cronicarul, Cobe. Tu eşti cel care ne freacă încontinuu ridichea cu respectarea tradiţiei. Ştii că nu-s decât două variante de ieşire, cât timp avem contractul ăsta. Morţi sau cu picioarele înainte. Îndoapă-te cu mâncare, urâtule, şi să ne-apucăm de treabă. Am lucruri mai importante de făcut decât să te dădăcesc pe tine.

— Văd că eşti vesel astă-dimineaţă, aşa-i?

— În culmea fericirii.

Bodogăni îmbufnat în continuare, cât timp eu mi-am pus puţină ordine în ţinută.

Tabăra se trezea la viaţă. Oamenii mâncau şi îşi spălau praful deşertului de pe trupuri. Înjurau şi se lamentau şi făceau nazuri. Unii chiar discutau între ei. Procesul de recuperare începuse.

Sergenţii şi ofiţerii ieşiseră să evalueze din priviri povârnişul, căutând poziţiile cele mai uşor de apărat. Acesta era deci locul unde Înrobiţii voiau să înfrunte duşmanul.

Era un loc bun. Era acea parte a trecătorii de la care i se trăgea numele Scării, un versant înalt de o mie două sute de picioare, ce se ridica deasupra unui labirint de canioane. Vechiul drum şerpuia pe peretele muntelui, făcând nenumărate cotituri, astfel încât, de la distanţă, semăna cu scara asimetrică a unui uriaş.

Eu şi Un-Ochi am ales o duzină de oameni şi-am început să-i mutăm pe răniţi în crângul liniştit aflat cu mult deasupra viitorului câmp de luptă. Am petrecut o oră făcându-i comozi şi pregătind totul pentru activităţile viitoare.

— Ce-i asta? întrebă brusc Un-Ochi.

Am ascultat. Zarva pregătirilor se stinsese.

— Se întâmplă ceva, am spus.

— Geniule, contră el. Probabil sunt cei din Vrajă.

— Hai să aruncăm o privire.

Am ieşit degrabă din crâng şi-am luat-o în jos, spre cartierul general al Căpitanului. I-am zărit pe nou-veniţi de îndată ce-am ieşit dintre copaci.

Aş fi spus că sunt cam o mie la număr, jumătate soldaţi din Garda personală a Doamnei, în uniforme sclipitoare, şi restul aparent căruţaşi. Convoiul de căruţe şi vite era mai impresionant decât forţele de întărire.

— În noaptea asta petrecem, am strigat spre Un-Ochi, care venea în urma mea.

Se uită şi el la căruţe şi zâmbi. Surâsurile lui izvorâte din pură plăcere sunt aproape la fel de legendare ca dinţii de găină. Categoric, merită să fie pomenite în aceste Cronici.

Împreună cu batalionul de Gărzi se afla Înrobitul ce purta numele de Spânzuratul. Era incredibil de înalt şi de slab. Gâtul îi era umflat şi vineţiu de la muşcătura unui laţ. Chipul îi era încremenit în forma buhăită a unuia care a fost strangulat. Mă aşteptam să-i fie deosebit de greu să vorbească.

Era al cincilea Înrobit pe care-l vedeam, după Hoţul-de-Suflete, Şchiopul, Schimbă-Formă şi Şoaptă. Îl ratasem pe

Târâtor-prin-Noapte în Lorzi, iar pe Vestitorul Furtunii nu-l văzusem încă, în ciuda faptului că era prin apropiere. Spânzuratul era diferit. Ceilalţi purtau de regulă ceva care să le ascundă capul şi faţa. Cu excepţia Şoaptei, petrecuseră secole întregi în pământ şi nu le prea priise.

Hoţul-de-Suflete şi Schimbă-Formă veniseră să-l întâmpine pe Spânzurat. Căpitanul era în apropiere, cu spatele la ei, ascultându-l pe comandantul gardienilor Doamnei. M-am apropiat uşurel, sperând să aud ceva.

Gardianul era îmbufnat fiindcă trebuia să se pună la dispoziţia Căpitanului. Nimănui din armata regulată nu-i plăcea să primească ordine din partea unui mercenar venit la spartul târgului, de peste mări şi ţări.

M-am tras mai aproape de înrobiţi. Şi-am descoperit că nu înţelegeam nicio iotă din conversaţia lor. Vorbeau TelleKurre, o limbă care murise odată cu căderea Dominaţiei.

O mână o atinse uşor pe-a mea. Speriat, m-am uitat în jos şi am întâlnit ochii mari şi căprui ai Dragăi, pe care n-o mai văzusem de zile bune. Fetiţa făcea gesturi grăbite cu degetele. Învăţasem limbajul semnelor ei. Voia să-mi arate ceva.

Mă conduse la cortul Corbului, care nu era departe de-al Căpitanului. Se furişă înăuntru şi se întoarse cu o păpuşă din cârpe. Meşterirea ei solicitase dragoste şi măiestrie. Nici nu-mi puteam imagina câte ore investise Corbul pentru a o face. Şi nu-mi puteam imagina unde găsise asemenea resurse în el însuşi.

Draga gesticulă mai încet cu degetele, ca s-o pot urmări mai bine. Nu-mi era încă foarte uşor. Îmi spuse că păpuşa o făcuse Corbul, aşa cum bănuisem, şi că acum el îi cosea o garderobă. Ea considera că avea o comoară de mare preţ. Amintindu-mi de satul în care o găsiserăm, mi-era foarte clar că aceasta era cea mai frumoasă jucărie pe care o avusese vreodată.

Straniu obiect, dacă te gândeşti la Corb, care lasă impresia unui om ursuz, rece şi tăcut, ce nu ştie folosi cuţitul decât în scopuri sinistre.

Eu şi Draga am conversat câteva minute. Gândurile ei sunt încântător de directe, un bine-venit contrast într-o lume plină de oameni făţarnici, imprevizibili şi puşi pe uneltiri.

O mână mă strânse de umăr, pe jumătate cu duşmănie, pe jumătate tovărăşeşte.

— Te caută Căpitanul, Cobe.

Ochii întunecaţi ai Corbului sclipeau ca obsidianul, în lumina lunii aflate în primul pătrar. Se prefăcea că nu vede păpuşa. Îi *place* să pară un dur, mi-am dat eu seama.

— Bine, am spus, luându-mi rămas bun prin semne. Îmi făcea plăcere să învăţ de la Draga, iar ei îi făcea plăcere să mă înveţe. Cred că-i dădea un sentiment al utilităţii. Căpitanul se gândea să le ceară tuturor să înveţe limbajul semnelor ei. Ar fi fost un adaos valoros la semnele noastre tradiţionale de luptă, care adesea erau insuficiente.

Când am ajuns, căpitanul îmi aruncă o privire întunecată, dar mă scuti de predică.

— Noile tale ajutoare şi provizii sunt acolo. Arată-le unde să meargă.

— Da, domnule.

Responsabilitatea începea să-şi pună amprenta asupra lui. Nu comandase niciodată atâţia oameni şi nici nu se confruntase cu o situaţie atât de dificilă, având ordine atât de imposibile şi perspective atât de nesigure. Din poziţia lui, se părea că o să fie sacrificat pentru a se mai câştiga timp.

Noi, membrii Companiei, nu suntem luptători entuziaşti. Însă Scara Rupturii nu putea fi apărată prin înşelătorie.

Totul arăta că ne venise sfârşitul.

Nimeni nu va cânta cântece în memoria noastră. Suntem ultima dintre Companiile Libere din Khatovar. Tradiţiile şi amintirile noastre dăinuie doar în aceste Cronici. Ne vom purta singuri doliul.

Compania împotriva întregii lumi. Aşa a fost şi aşa va fi mereu.

Ajutorul din partea Doamnei consta în doi chirurgi de campanie calificaţi şi o duzină de calfe cu grade diverse de pregătire, împreună cu două căruţe doldora de provizii medicale. Eram mulţumit. Acum mai aveam ceva şanse să salvez nişte oameni.

I-am dus pe nou-veniţi în crângul meu, le-am explicat cum lucrez şi i-am lăsat să-mi trateze pacienţii. După ce m-am asigurat că nu erau complet incompetenţi, le-am lăsat spitalul pe mână şi am plecat.

N-aveam astâmpăr. Nu-mi plăcea ce se întâmpla cu Compania. Adunase prea mulţi noi adepţi şi prea multe responsabilităţi. Vechea intimitate dispăruse. Fusese un timp

când mă vedeam zilnic cu fiecare membru. Acum erau unii pe care nu-i mai văzusem de la încleştarea din Lorzi. Nu ştiam dacă erau morţi, în viaţă sau captivi. Eram aproape înnebunit de ideea că unii oameni se pierduseră şi că aveau să fie daţi uitării.

Compania este familia noastră. Sentimentul fraternităţii o face să dăinuie. În zilele astea, cu toate aceste feţe noi, forţa principală care ţine Compania unită este încercarea disperată a frăţiei de a păstra vechea intimitate. Şi încordarea acestui efort lasă urme pe fiecare chip.

M-am îndreptat către unul dintre punctele frontale de observaţie, cu vedere spre locul unde pârâul se prăbuşea în canioane. Departe, jos de tot, sub poalele ceţurilor, se afla o mică băltoacă sclipitoare. Din ea ieşea un firicel de apă, care curgea spre Ţara Vânturilor. Nu-şi ducea drumul până la capăt. Am cercetat şirurile haotice de turnuri şi aflorimente din piatră de calcar. Nori de furtună din care săgetau fulgere huruiau şi făceau terenul sterp să se cutremure, amintindu-mi că pericolul nu era foarte departe.

Durul se apropia, în pofida mâniei Vestitorului Furtunii. Am apreciat că avea să ajungă la noi mâine. Mă întrebam cât de tare îl afectaseră furtunile. Fără-ndoială, nu suficient.

Am întrezărit o matahală brună ce-şi târa paşii de-a lungul drumului şerpuitor. Schimbă-Formă, ducându-se să-şi pună în practică talentele-i speciale. Se putea infiltra în tabăra Rebelă ca unul dintre ei, ca să profereze vrăji otrăvitoare deasupra ceaunelor lor sau să le infesteze apa de băut. Putea deveni umbra din întunericul de care se tem toţi oamenii, doborându-i unul câte unul, lăsând după el doar rămăşiţe contorsionate, care să-i umple de teroare pe cei vii. Îl invidiam, dar îl şi dispreţuiam.

*

Stelele scăpărau deasupra vetrei. Focul se stinsese încet în timp ce unii dintre noi, veteranii, jucam tonk. Eu eram, de departe, în câştig. Am spus:

— Mă retrag cât sunt încă în avantaj. Vrea cineva locul meu?

Mi-am destins picioarele amorţite şi m-am îndepărtat, aşezându-mă lângă un buştean şi uitându-mă la cer. Stelele păreau vesele şi prietenoase.

Aerul era răcoros, proaspăt şi nemişcat. În tabără era linişte. Greierii şi păsările de noapte îşi cântau molcom cântecele. Lumea era în armonie. Era greu de crezut că locul acesta avea

să devină în curând un câmp de luptă. M-am foit până am stat comod, cu atenţia îndreptată către stelele căzătoare. Eram hotărât să savurez momentul. Putea fi ultima clipă de linişte pe care aveam s-o cunosc.

Focul trosni. Cineva găsise destulă forţă cât să mai arunce lemne în el. Se aprinse imediat, trimiţând spre mine fum cu miros de pin şi aruncând umbre care dansau peste feţele serioase ale jucătorilor de cărţi. Buzele lui Un-Ochi erau strânse, fiindcă pierdea. Gura de broască a lui Spiriduş era întinsă într-un rânjet inconştient. Tăcutul, fiind Tăcutul, era impenetrabil. Elmo se gândea din greu, încruntându-se în timp ce-şi calcula şansele. Fericitu' era mai abătut ca de obicei. Mă bucuram să-l văd pe Fericitu' din nou. Mă temusem că l-am pierdut la Lorzi.

Doar un singur meteorit prăpădit brăzdă cerul. Am renunţat la veghe, am închis ochii şi mi-am ascultat bătăile inimii. *Vine Durul. Vine Durul,* spuneau ele. Bubuiau ca un ropot de tobe, imitând tropotul unor hoarde de călăreţi ce se apropiau neîncetat.

Corbul se aşeză lângă mine.

— E linişte-n noaptea asta, observă el.

— Calmul de dinaintea furtunii, am răspuns. Ce pun la cale cei mari şi tari?

— Se iau în gură unii cu alţii. Căpitanul, Hoţul şi tipul cel nou îi lasă să latre. Să se răcorească. Cine-i în avantaj?

— Spiriduş.

— Un-Ochi nu împarte de pe fundul pachetului?

— Nu l-am prins niciodată.

— V-am auzit, mormăi Un-Ochi. Într-o bună zi, Corbule…

— Ştiu. Ţac. Sunt un prinţ-broscoi. Cobe, ai fost la deal de când s-a întunecat?

— Nu. De ce?

— E ceva ciudat înspre est. Seamănă cu o cometă.

Inima mea avu o mică tresărire. Am făcut iute calculul.

— Probabil ai dreptate. Ar trebui să se întoarcă.

M-am ridicat. S-a ridicat şi el. Am pornit împreună pe pantă în sus.

Fiecare eveniment major din saga Doamnei şi soţului ei fusese anunţat de o cometă. Nenumăraţi profeţi Rebeli au prezis că Ea va cădea atunci când o cometă se va ivi pe cer. Însă cea mai periculoasă profeţie a lor vorbeşte despre copilul ce va fi

reîncarnarea Rozei Albe. Cercul cheltuieşte multă energie încercând să dea de urma lui.

Corbul mă conduse către o culme de unde puteam vedea stelele dinspre est. Categoric, acolo, ceva asemănător cu o suliţă îndepărtată de argint brăzda cerul. M-am uitat mult timp înainte să observ:

— Pare a fi îndreptată către Vrajă.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

Păstră tăcerea o vreme.

— Nu mă prea prind pe mine profeţiile, Cobe. Îmi miros prea tare a superstiţie. Dar asta îmi pune nervii pe jar.

— Ai auzit profeţiile alea toată viaţa ta. Aş fi surprins dacă *nu* te-ar impresiona.

El mormăi, nemulţumit.

— Spânzuratul a adus veşti din Est. Şoaptă a cucerit Rust.

— Veşti bune, veşti bune, am spus, cu o doză considerabilă de sarcasm.

— A cucerit Rust *şi* a înconjurat armata lui Flecuşteţ. Până-n vara următoare, tot Estul poate fi al nostru.

Ne-am întors spre canion. Câteva dintre unităţile din avangarda Durului ajunseseră la baza serpentinelor. Vestitorul Furtunii întrerupsese lungul său asalt, dorindu-şi să se pregătească pentru încercarea Durului de a forţa trecerea.

— De noi depinde totul, deci, am şoptit. Trebuie să-i oprim aici, altfel totul se năruie din cauza unui atac pe furiş, pe la spate.

— Poate. Dar n-o scoate pe Doamnă din calcul, chiar de-ar fi ca noi să eşuăm. Rebelii încă nu s-au confruntat cu Ea. Şi o ştiu toţi, până la ultimul om. Fiecare milă pe care o vor parcurge spre Turn îi va umple tot mai mult de spaimă. Teroarea însăşi îi va înfrânge, dacă nu-l găsesc cumva pe copilul din profeţiile lor.

— Poate.

Am rămas cu ochii la cometă. Era departe, tare departe încă, abia se putea observa. Avea să se afle acolo mult timp. Mari bătălii aveau să se poarte înainte ca ea să dispară.

M-am strâmbat.

— Poate nu trebuia să mi-o arăţi. Acuma o să visez blestemăţia asta.

Lucru rar, Corbul schiţă un surâs.

— Visează că suntem victorioşi, sugeră el.

Aşa că am visat puţin cu voce tare.

— Noi ocupăm poziţii la înălţime. Durul trebuie să-şi aducă oamenii sus, cale de o mie două sute de picioare, pe serpentine. Vor fi o pradă uşoară, odată ajunşi aici.

— Frumoase vise, Cobe. Eu mă duc la culcare. Mult noroc mâine.

— Şi ţie, la fel, am replicat.

El avea să fie în mijlocul luptei. Căpitanul îl alesese să comande un batalion de veterani din armata regulată. Ei aveau să apere unul dintre flancuri, măturând drumul cu valuri de săgeţi.

Am visat, însă visele mele n-au fost cele la care mă aşteptasem. O apariţie aurie, unduitoare, veni şi pluti deasupra mea, strălucind ca o constelaţie îndepărtată. Nu eram sigur dacă dorm sau sunt treaz şi, oricare variantă ar fi fost valabilă, tot n-aş fi fost mulţumit. O să spun că a fost un vis fiindcă mi-e mai comod în felul ăsta. Nu-mi place să cred că Doamna manifestă un interes atât de mare pentru mine.

Era doar vina mea. Toate poveştile alea de dragoste pe care le scrisesem despre ea prinseseră rădăcină în solul fertil al imaginaţiei mele. Ce infatuare, visele mele. Doamna Însăşi să-şi trimită spiritul să mângâie un soldat neghiob, ostenit de război şi speriat? Pe toţi zeii, de ce?

Strălucirea aceea veni şi pluti deasupra mea şi-mi trimise asigurări în spatele cărora se simţea o undă de amuzament. *Nu te teme, credinciosul meu. Scara Rupturii nu este Zăgazul Imperiului. Nu-i o problemă dacă e cucerită. Orice s-ar întâmpla, cei credincioşi mie vor rămâne în siguranţă. Scara nu este decât o bornă pe drumul Rebelilor către distrugere.*

Au mai fost şi altele, toate de-o tulburătoare natură personală. Cele mai sălbatice fantezii ale mele erau reflectate înapoi spre mine. La sfârşit, doar pentru o clipă, un chip se arătă din strălucirea aurie. Era cel mai frumos chip de femeie pe care l-am văzut vreodată, deşi acum nu mi-l mai pot aminti.

A doua zi dimineaţă, i-am povestit lui Un-Ochi despre vis, în timp ce-i trezeam pe toţi cei din spitalul meu. El se uită la mine şi ridică din umeri.

— Ai prea multă imaginaţie, Cobe.

Era preocupat, nerăbdător să-şi termine îndatoririle de natură medicală şi să plece. Ura munca.

Odată treaba terminată, am luat-o pe-o cale ocolită spre tabără principală. Îmi simţeam inima grea şi eram într-o dispoziţie proastă. Aerul răcoros şi uscat de munte nu era atât de înviorător pe cât ar fi trebuit să fie.

Am descoperit că şi ceilalţi erau într-o dispoziţie la fel de proastă ca mine. Jos, forţele Durului erau în mişcare.

În parte, ca să învingi trebuie să fii sigur în adâncul fiinţei tale că, oricât de rău ar arăta lucrurile, până la urmă ţi se va deschide un drum spre victorie. Compania întreţinuse această convingere pe timpul încleştării din Lorzi. Întotdeauna găsiserăm un mod de a-i pocni pe Rebeli în nas, chiar şi-atunci când armatele Doamnei erau în retragere. Acum, însă... Convingerea începuse să şovăie.

Forsberg, Roze, Lorzi şi o duzină de alte înfrângeri mai mici. În parte, a pierde este opusul lui a câştiga. Ne bântuia o teamă secretă că, în pofida evidentului avantaj al terenului şi-a sprijinului înrobiţilor, ceva nu va merge bine.

Poate că ei înşişi o pregătiseră. Poate Căpitanul era strategul ei, sau chiar Hoţul-de-Suflete. Era posibil să fi apărut în mod natural, cum se întâmpla odinioară cu astfel de lucruri...

Un-Ochi coborâse dealul în urma mea, îmbufnat, ursuz, bolborosind în barbă şi căutând rost de sfadă. Drumul lui se intersectă cu al lui Spiriduş.

Adevărat Tândală, Spiriduş abia se târâse afară din pat. Avea un bol cu apă şi se spăla. E un nesuferit mic şi simandicos. Un-Ochi îl zări şi întrevăzu o bună şansă de-a pedepsi pe cineva pentru indispoziţia sa. Bolborosi o înlănţuire de cuvinte ciudate şi se avântă într-un dans scurt, jumătate balet şi jumătate dans primitiv de război.

Apa lui Spiriduş se transformă.

I-am simţit mirosul de la douăzeci de paşi distanţă. Se făcuse de-un maro urât. Pe suprafaţa ei pluteau flegme verzi, cu aspect bolnăvicios. Ba chiar *se simţea* cât era de respingătoare.

Spiriduş se ridică, arborând un aer de demnitate supremă, apoi se întoarse. Preţ de mai multe secunde, se uită ţintă în ochiul lui Un-Ochi, care rânjea diabolic. După care se înclină. Când se ridică, avea pe chip un zâmbet uriaş de broscoi. Deschise gura şi dădu glas celui mai oribil şi cutremurător urlet pe care-l auzisem vreodată.

*

Se dezlănţuiseră şi vai de nerodul care ar fi intrat între ei. Umbre se împrăştiară în jurul lui Un-Ochi, fojgăind pe pământ ca o mie de şerpi grăbiţi. Fantome dansau, târându-se de pe sub stânci, sărind de prin copaci, ţâşnind de prin tufişuri. Acestea din urmă ţipau, urlau, chicoteau şi alergau după şerpii de umbră ai lui Un-Ochi.

Fantomele aveau o înălţime de vreo două picioare şi păreau nişte miniaturi ale lui Un-Ochi, cu feţe de două ori mai urâte şi dosuri precum cele ale babuinilor-femele în sezonul de rut. Bunul-simţ mă împiedică să spun ce făceau cu şerpii de umbră pe care-i prindeau.

Învins, Un-Ochi, sări în sus. Înjură, urlă şi făcu spume la gură. Pentru noi, veteranii, care mai asistaserăm la încăierări ca aceasta, era evident că Spiriduş făcuse pe mortul, abia aşteptând ca Un-Ochi să înceapă el primul.

De data aceasta, Un-Ochi nu se mai limită să tragă o singură săgeată.

Izgoni şerpii. Bolovanii, tufişurile şi copacii care regurgitaseră creaturile lui Spiriduş revărsară acum gândaci de bălegar gigantici, de un verde lucios. Uriaşele insecte săriră la apariţiile lui Spiriduş, le adunară şi începură să le dea de-a dura spre marginea versantului.

Nu mai trebuie să spun că tot tărăboiul atrăsese spectatori. Noi, cei cu vechime, demult familiarizaţi cu acest nesfârşit duel, am izbucnit în râs. Râsul se extinse şi la ceilalţi, odată ce înţeleseră că nu era vorba de vreo vrajă scăpată de sub control.

Fantomelor cu fund roşu ale lui Spiriduş le crescură rădăcini ce le împiedicară să fie date de-a rostogolul. Se transformară în uriaşe plante carnivore, cu guri băloase, ieşite parcă din cea mai ameninţătoare junglă a unui coşmar. Trosc-trosc-cranţ, cât era panta de lungă, carapace crăpau între maxilare vegetale. Frisonul pe care-l simţi pe spinare când striveşti un gândac mare străbătu povârnişul, amplificat de o mie de ori, trezind fiori în toată lumea. Pentru o clipă, chiar şi Un-Ochi rămase nemişcat.

M-am uitat în jur. Căpitanul venise să asiste. Trăda un zâmbet de satisfacţie. Era o nestemată de preţ zâmbetul acela, mai rar ca ouăle de pasăre roc. Însoţitorii lui, ofiţeri din armata regulată şi căpitani ai Gărzilor, păreau nedumeriţi.

Cineva se postă lângă mine, la o distanţă intimă,

camaraderească. M-am uitat în lături şi m-am trezit umăr la umăr cu Hoţul-de-Suflete. Sau cot la umăr. Înrobitul nu-i foarte înalt.

— Amuzant, nu? zise el, pe una dintre cele o mie de voci ale sale.

Am aprobat nervos din cap.

Un-Ochi se cutremură din tot corpul, sări şi mai sus în aer, urlă şi se jelui, apoi se prăbuşi la pământ, lovind din mâini şi din picioare ca un epileptic.

Gândacii supravieţuitori se strânseră degrabă, un-doi, cranţ-cranţ, în două mormane fojgăitoare, clicăind furioşi din mandibule şi frecându-se chitinos unul de altul. Din mormane se ridicară fuioare groase de ceaţă maronie, care se răsuceau şi se uneau, devenind o cortină ce ascundea vederii insectele cuprinse de nebunie. Fumul se coagula în globule care ricoşau, ajungând tot mai sus după fiecare contact pe care îl aveau cu solul. Apoi nu mai coborâră, ci plutiră purtate de adierea vântului, dând la iveală ceva ce semăna cu nişte degete noduroase.

Ceea ce vedeam erau replici ale labelor cornoase ale lui Un-Ochi, de o sută de ori mai mari. Mâinile acelea începură să plivească grădina monstruoasă a lui Spiriduş, smulgându-i plantele cu rădăcină cu tot, înnodându-le tulpinile laolaltă în noduri marinăreşti complicate şi elegante şi formând o împletitură din ce în ce mai lungă.

— Văd că sunt mai talentaţi decât ai crede, observă Hoţul-de-Suflete. Păcat că-şi irosesc talentul pe frivolităţi.

— Ştiu şi eu...

Am arătat cu degetul. Spectacolul avea un efect înviorător asupra moralului celor prezenţi. Simţind o adiere a acelei îndrăzneli ce mă apucă în cele mai ciudate momente, am sugerat:

— Astea sunt vrăji pe care ei le pot aprecia, spre deosebire de vrăjile apăsătoare şi întunecate ale înrobiţilor.

Coiful negru al Hoţului se întoarse spre mine pentru câteva secunde. Mi-am imaginat focuri arzând în spatele crestăturilor din dreptul ochilor. Apoi se auzi un chicot feciorelnic.

— Ai dreptate. Suntem atât de plini de posomoreală şi ruină şi îngândurare şi groază încât molipsim armate întregi. În felul ăsta, e uşor să uiţi toată gama de emoţii a vieţii.

Ce ciudat, mi-am spus. Aveam alături un Înrobit cu o spărtură în armură, un Hoţ-de-Suflete care îşi trăgea deoparte unul dintre vălurile ce-i ascundeau fiinţa secretă. Cronicarul din mine prinse mirosul unei poveşti şi începu să latre.

Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, Hoţul mă fentă.

— Ai primit o vizită noaptea-trecută?

Vocea ogarului-Cronicar se stinse la jumătatea hămăitului.

— Am avut un vis ciudat. Despre Doamnă.

Hoţul râse scurt, un hârâit gros, de bas. Schimbarea aceea constantă a vocilor îl poate aduce la disperare şi pe cel mai rezistent om. Pe mine mă puse în defensivă. Şi simpla lui camaraderie mă deranja.

— Cred că i-ai picat cu tronc, Cobe. Ceva din felul tău de-a fi i-a aprins imaginaţia, exact aşa cum ţi-a aprins-o şi ea ţie. Ce-a avut de spus?

Ceva în adâncul minţii îmi zicea să am grijă. Hoţul rostise întrebarea pe un ton cald şi degajat, însă exista şi o intensitate ascunsă, care mă avertiză că nu întreba doar de complezenţă.

— A vrut doar să mă liniştească, am răspuns. Ceva despre Scara Rupturii, cum că nu este atât de importantă în planul ei. Dar n-a fost decât un vis.

— Desigur.

Părea satisfăcut.

— Doar un vis.

Însă vocea era cea feminină, pe care o folosea atunci când era extrem de serios.

Oamenii scoteau exclamaţii de uimire. M-am întors să văd cum evoluase concursul.

Încâlceala de plante a lui Spiriduş se preschimbase într-o meduză zburătoare de mărimea unui cuirasat. Mâinile maronii erau încâlcite în tentaculele ei şi încercau să se elibereze. Şi, deasupra versantului, observând, plutea o faţă trandafirie gigantică, bărboasă, înconjurată de un păr roşcat şi încâlcit. Un ochi era pe jumătate închis de o cicatrice albicioasă, ceea ce-i dădea un aer adormit. M-am încruntat, nedumerit.

— Ce-i aia?

Ştiam că nu era născocirea lui Spiriduş sau Un-Ochi şi mă întrebam dacă nu cumva Tăcutul intrase şi el în joc, doar ca să le dea o lecţie.

Hoţul-de-Suflete scoase un sunet ce aducea foarte

îndeaproape cu cârâitul unei păsări muribunde.

— Durul, spuse el şi se răsuci spre Căpitan, urlând: La arme. Vine duşmanul.

În câteva secunde, oamenii o luară la fugă spre posturile lor. Ultimele semne ale luptei dintre Spiriduş şi Un-Ochi deveniră franjuri de ceaţă purtaţi pe aripa vântului, ce plutiră către faţa rânjită a Durului şi o făcură să se umple de acnee oriunde unde o atingeau. Simpatic bobârnac, mi-am spus, dar nu încercaţi să vă măsuraţi cu el direct, băieţi. Nu-i arde de joacă.

Agitaţia noastră trezi deasupra sunete prelungi de corn şi un bubuit de tobe ce reverberă în canion precum un tunet îndepărtat.

Rebelii ne hărţuiră toată ziua, însă era clar că nu aveau intenţii serioase şi că nu făceau decât să înghiontească stupul de viespi, ca să vadă ce se întâmplă. Erau perfect conştienţi de dificultatea unui asalt îndreptat împotriva Scării.

Toate acestea prevesteau că Durul ascundea ceva neplăcut în mânecă.

Una peste alta, totuşi, hărmălaia ridică moralul. Soldaţii începură să creadă că exista o şansă să rezistăm.

*

Deşi cometa înota printre stele şi o galaxie de focuri de tabără spuzea baza Scării, noaptea îmi anula senzaţia că Scara ar fi fost inima războiului. Şedeam pe un afloriment, uitându-mă la duşman, cu genunchii sub bărbie şi meditam la cele mai recente veşti venite din Est. Şoaptă asedia acum Gerul, după ce nimicise armata lui Flecuşteţ şi îi înfrânsese pe Molie şi pe Furişatul printre menhirele vorbitoare din Câmpia Fricii. Estul părea să reprezinte un dezastru mai mare pentru Rebeli decât era Nordul pentru noi.

Aici însă situaţia se putea agrava. Molie, Furişatul şi Zăbavnicul i se alăturaseră Durului. Acolo se mai aflau şi alţii dintre Cei Optsprezece, încă neidentificaţi. Duşmanii noştri simţeau într-adevăr mirosul sângelui.

Eu, unul, n-am văzut niciodată aurorele din Nord, deşi mi s-a spus că le-am fi putut zări dacă am fi rezistat în Oar şi în Deal destul cât să iernăm acolo. Poveştile pe care le-am auzit despre luminile acelea blânde şi diafane mă fac să cred că sunt singurul lucru comparabil cu ceea ce a prins formă deasupra canioanelor, în timp ce focurile Rebele se stingeau. Fanioane

lungi, lungi şi subţiri de lumină străvezie se răsuceau către stele, pâlpâind, unduindu-se ca algele într-un curent blând. Tonuri uşoare de roz şi verde, galben şi albastru, nuanţe frumoase. O expresie îmi veni în gând. Un nume străvechi. Războaiele Pastel.

Compania a luptat în Războaiele Pastel cu mult, mult timp în urmă. Am încercat să-mi amintesc ce spuneau Cronicile despre acele conflicte. N-am reuşit să aduc totul la suprafaţă, dar mi-am adus aminte suficient cât să mă apuce spaima. Am dat fuga la complexul ofiţerilor, căutându-l pe Hoţul-de-Suflete.

L-am găsit şi i-am spus ce-mi amintisem, iar el îmi mulţumi pentru preocupare, dar spuse că avea cunoştinţă deopotrivă de Războaiele Pastel şi de cabala Rebelă care trimitea luminile acelea în sus. N-aveam de ce să ne facem griji. Acest atac fusese prevăzut şi Spânzuratul se afla aici ca să-l respingă.

— Ocupă un loc undeva, Cobe. Spiriduş şi Un-Ochi şi-au prezentat spectacolul. Acum e rândul Celor Zece.

Emana o încredere în acelaşi timp solidă şi malignă, încât am presupus că Rebelii căzuseră într-o capcană de-a Înrobiţilor.

I-am urmat sugestia şi m-am dus înapoi la postul meu singuratic de observaţie. Pe drum am trecut printr-o tabără trezită la viaţă de spectrul luminos. Un murmur de teamă străbătea mulţimea, ridicându-se şi scăzând aidoma vuietului unei maree îndepărtate.

Fuioarele colorate erau mai puternice acum, iar mişcarea lor avea ceva frenetic şi smucit, care sugera o voinţă instabilă. Poate că Hoţul avea dreptate. Poate că nu era nimic altceva decât un spectacol de lumini pentru soldaţi.

Mi-am reluat locul de observaţie. Fundul canionului nu mai pâlpâia. Era o mare de cerneală, perfect neagră, neluminată de fuioarele şerpuitoare. Totuşi, deşi nu vedeai nimic, de auzit puteai auzi destule. Acustica locului era remarcabilă.

Durul era în mişcare. Doar înaintarea întregii sale armate putea genera atâta zăngănit şi clinchet metalic.

Durul şi acoliţii lui erau şi ei încrezători.

Un stindard verde-pal se ridică şi pluti pe cerul nopţii, fluturând leneş, ca o serpentină de hârtie într-un curent ascendent. Se stinse pe măsură ce urca şi se dezintegră sus de tot, în scântei muribunde.

Oare cine îl eliberase? m-am întrebat. Durul sau Spânzuratul?

Era un semn bun sau unul rău?

Era o întrecere subtilă, aproape imposibil de urmărit. Era ca şi când ai fi privit un duel între doi scrimeri experimentaţi. Nu puteai urmări totul decât dacă erai tu însuţi un expert. Comparativ vorbind, Spiriduş şi Un-Ochi se luptaseră ca doi barbari înarmaţi cu paloşe.

Puţin câte puţin, aurora colorată se stinse. Aceasta trebuie să fi fost fapta Spânzuratului. Flamurile luminoase nu ne făcură niciun rău.

Larma de jos se apropia.

Unde era Vestitorul Furtunii? Nu mai primiserăm veşti de la el de o bună bucată de vreme. Acum părea a fi momentul ideal pentru a-i cadorisi pe Rebeli cu o vreme mizerabilă.

Iar Hoţul părea să se fi culcat pe-o ureche. De când ne aflam în serviciul Doamnei, nu-l văzusem niciodată făcând ceva extraordinar. Să fi avut oare puteri mai mici decât se zvonea sau, poate, se păstra pentru o situaţie extremă, pe care doar el o întrevedea?

Ceva nou se întâmpla jos. Pereţii canionului începuseră să strălucească în dungi şi puncte de un roşu foarte intens, abia observabile la început. Apoi roşul străluci mai tare. Doar după ce, în anumite porţiuni, începu să curgă am remarcat curentul încins de aer care urca pe versant.

— Pe toţi zeii, am murmurat, năucit.

Iată o faptă a Înrobiţilor pe măsura aşteptărilor mele.

Stâncile începură să huruie, în timp ce roca topită se scurgea şi lăsa pereţii muntelui fără sprijin. Se auzeau strigăte de jos, strigătele neajutoraţilor care-şi văd sfârşi tul apropiindu-se şi nu pot face nimic să îl evite. Oamenii Durului erau opăriţi şi striviţi de vii.

Se aflau, categoric, în cazanul vrăjitoarei, însă ceva mă tulbura. Păreau a fi prea puţine strigăte pentru o armată de mărimea celei pe care-o avea Durul.

Pe alocuri, roca se încinse atât de tare, încât luă foc. Canionul dădu naştere unui curent ascendent furios. Vântul urla peste bubuitul stâncilor ce se prăbuşeau. Se făcu destulă lumină cât să iasă la iveală unităţile Rebele care urcau pe serpentine.

Prea puţini, mi-am spus… O siluetă singuratică de pe un alt afloriment îmi atrase atenţia. Unul dintre Înrobiţi, deşi în lumina schimbătoare şi nesigură nu puteam spune care. Încuviinţa din

cap pentru sine în timp ce supraveghea truda duşmanului.

Roşeaţa, lava, prăbuşirile şi focul se întinseră până când întreaga panoramă fu brăzdată cu roşu şi presărată cu băltoace bolborositoare.

Un strop de umezeală îmi atinse obrazul. Am ridicat privirea, speriat, şi un al doilea strop îmi căzu pe şaua nasului.

Stelele dispăruseră. Pe cer alergau pântecele buretoase ale unor nori cenuşii şi grei, aflaţi aproape destul de jos ca să-i poţi atinge, luminaţi sinistru de infernul de dedesubt.

Pântecele norilor se deschiseră deasupra canionului. Prins la marginea aversei, am fost aproape aruncat în genunchi. Mai încolo, efectul era şi mai brutal.

Ploaia atinse roca topită. Şuieratul aburului era asurzitor. Acesta urca spre ceruri în trâmbe multicolore. Când m-am întors să fug, marginea valului de aburi m-a ajuns şi era suficient de fierbinte ca să-mi înroşească pielea.

Vai de bieţii Rebeli proşti, am gândit. Fierţi ca racii…

Fusesem dezamăgit că nu văzusem prea multe lucruri spectaculoase din partea Înrobiţilor? Nu mai eram. Îmi venea greu să-mi păstrez cina în stomac, în timp ce reflectam la calculele reci şi pline de cruzime care precedaseră acest dezastru.

Am suferit una dintre acele crize de conştiinţă cu care orice mercenar este familiarizat şi pe care puţini din afara profesiei le înţeleg. Datoria mea este să înfrâng duşmanii angajatorului meu. De regulă, în orice fel posibil. Şi Cerul mi-e martor că noi, Compania Neagră, ne-am aflat uneori în solda unor ticăloşi cu suflet negru. Însă era ceva *greşit* în cele ce se întâmplau jos. Privind retrospectiv, cred că am simţit-o cu toţii. Poate izvora dintr-un sentiment de solidaritate greşit înţeleasă cu soldaţii care mureau fără să fi avut ocazia de-a se apăra.

Noi *avem,* să ştiţi, un simţ al onoarei în cadrul Companiei.

*

Vuietul aversei şi al aburului se stinse. M-am înapoiat la punctul meu de observaţie. Cu excepţia unor porţiuni restrânse, canionul era întunecat. M-am uitat după Înrobitul pe care-l văzusem adineaori, dar plecase.

Deasupra, cometa ieşi de după ultimii nori, luminând noaptea ca un zâmbet abia schiţat, batjocoritor. Coada ei căpătase o curbură distinctă. Deasupra orizontului zimţat, luna arunca

precaută un ochi peste pământul devastat.

Din direcţia aceea se auzea sunet de cornuri, vocile lor firave având un accent distinct de panică. Acestea făcură loc sunetului înfundat al unei lupte îndepărtate, o rumoare care crescu repede în intensitate. Lupta părea grea şi neclară. Am pornit spre spitalul meu provizoriu, convins că în scurt timp voi avea de lucru. Din cine ştie ce motiv, nu eram deosebit de speriat sau tulburat.

Pe lângă mine trecură în goană mesageri, împrăştiindu-se cu ţinte precise. Căpitanul se folosise măcar în felul acesta de soldaţii rătăciţi. Le redase sentimentul ordinii şi disciplinei.

Ceva vâjâi pe deasupra capului meu. Un om aşezat pe un dreptunghi întunecat brăzdă lumina lunii, îndreptându-se spre rumoare. Hoţul-de-Suflete pe covorul lui zburător.

O carapace luminoasă de un violet-deschis îl proteja. Covorul lui se scutură violent şi, cale de câţiva yarzi, merse înclinat într-o parte. Lumina păli, se strânse în jurul său şi dispăru, lăsându-mi pete în faţa ochilor. Am ridicat din umeri şi am pornit anevoie pe pantă în sus.

Primii răniţi ajunseseră la spital înaintea mea. Într-un fel, eram bucuros. Acesta era un semn al eficienţei şi-al păstrării sângelui rece în condiţii de luptă. Căpitanul făcuse minuni.

Zăngănitul companiilor care înaintau prin întuneric îmi confirma bănuiala că acesta era mai mult decât o hărţuială din partea unor oameni care rareori înfruntau noaptea. (Noaptea îi aparţine Doamnei.) Cine ştie cum, fuseserăm înconjuraţi.

— Era şi timpul să-ţi arăţi moaca aia urâtă, mârâi Un-Ochi. Du-te acolo. Operaţie. I-am pus să aprindă luminile.

M-am spălat şi m-am apucat de treabă. Oamenii Doamnei mi s-au alăturat şi şi-au adus eroic contribuţia şi, pentru prima dată de când acceptaserăm acest contract, am simţit că-i puteam ajuta cât de cât pe răniţi.

Însă aceştia continuau să tot sosească. Zăngănitul continua să crească în intensitate. În scurt timp deveni evident că forţarea canionului de către Rebeli nu fusese decât o diversiune. Tot acel spectacol flamboaiant nu servise nici unui scop.

Zorii colorau cerul, când am ridicat privirea şi l-am văzut pe Hoţul-de-Suflete, tot numai zdrenţe, stând cu faţa la mine. Arăta ca şi când ar fi fost pârjolit la foc mic şi uns cu ceva albastru-verzui şi scârbos. Emana un iz de fum.

— Începe să-ţi încarci căruţele, Cobe, spuse el pe vocea sa feminină, oficială. Căpitanul îţi trimite douăsprezece ajutoare.

Toate mijloacele de transport, inclusiv cele venite din sud, erau parcate mai sus de spitalul meu în aer liber.

M-am uitat într-acolo. Un individ înalt, slab şi cu gâtul sucit îi zorea pe căruţaşi.

— Lupta ia o turnură nasoală? am întrebat. V-au luat prin surprindere, aşa-i?

Hoţul ignoră ultima mea remarcă.

— Ne-am atins majoritatea ţelurilor. Un singur lucru rămâne neînfăptuit.

Vocea pe care o alesese era profundă, sonoră, molcomă, vocea unui orator.

— Balanţa luptei se poate înclina în orice parte. E prea devreme să ne dăm seama. Căpitanul tău le-a insuflat oamenilor vigoare. Totuşi, dacă nu vrei să-ţi afli sfârşitul aici, pune-ţi fundul în mişcare.

Câteva căruţe se apropiau deja de noi, scârţâind. Am ridicat din umeri, am transmis ordinul mai departe şi l-am găsit pe următorul rănit care avea nevoie de îngrijirile mele. În timp ce lucram, l-am întrebat pe Hoţ:

— Dacă situaţia e în cumpănă, n-ar trebui ca tu să fii colo-şa, tăbăcindu-le pielea Rebelilor?

— Eu execut ordinele Doamnei, Cobe. Scopurile noastre sunt aproape atinse. Zăbavnicul şi Molie au pierit. Furişatul este grav rănit. Formă şi-a înfăptuit înşelăciunea. N-a mai rămas decât să-i lăsăm pe Rebeli şi fără generalul lor.

Eram confuz. Gânduri contrare îşi găsiră drum spre limba mea şi se trădară singure.

— Dar n-ar trebui să încercăm să-i răpunem aici? Şi: Campania asta din Nord a fost o lovitură grea pentru Cerc. Întâi Desfrânatul, apoi Şoaptă. Acum Zăbavnicul şi Molie.

— Iar Furişatul şi Durul urmează la rând. Da. Ne-au bătut iar şi iar, şi de fiecare dată i-a costat sursa puterii lor.

Se uită lung în josul pantei, spre o companie restrânsă ce venea în direcţia noastră. Corbul era în fruntea ei. Hoţul se întoarse către parcul de căruţe. Spânzuratul se opri din gesticulat şi adoptă postura omului care ascultă.

Dintr-odată, Hoţul-de-Suflete îşi reluă discursul.

— Şoaptă a trecut de zidurile lui Ger. Târâtor-prin-Noapte a

reuşit să depăşească periculoasele menhire de pe Câmpia Fricii şi se apropie de suburbiile Thudului. Fără-Chip e pe Câmpie acum, îndreptându-se către Barns. Se spune că Parcel s-a sinucis noaptea trecută la Ade, pentru a nu fi capturat de Roade-Oase. Situaţia nu-i atât de dezastruoasă pe cât pare, Cobe.

Ba bine că nu, mi-am spus. Aşa stau lucrurile în Est, dar aici e altă poveste. Nu mă puteam bucura pentru victoriile înregistrate la un sfert de lume distanţă. Aici eram călcaţi în picioare şi, dacă Rebelii răzbeau către Vrajă, nimic din ce se întâmpla în Est n-avea să mai conteze.

Corbul dădu comandă grupului său să se oprească şi se apropie singur.

— Ce vrei să fac cu ei?

Bănuiam că-l trimisese Căpitanul, drept pentru care eram convins că tot Căpitanul comandase retragerea. Refuza să între în jocul Hoţului.

— Puneţi-i în căruţe pe cei deja trataţi.

Căruţaşii se aranjau deja într-o coloană ordonată.

— Trimite vreo duzină dintre răniţii care pot umbla alături de fiecare căruţă. Eu, Un-Ochi şi restul vom continua să tăiem şi să coasem. Ce-i?

Avea o privire aparte, care nu-mi plăcea. Se uită la Hoţul-de-Suflete. M-am uitat şi eu.

— Nu i-am spus încă, zise Hoţul.

— Ce să-mi spui?

Ştiam că n-o să-mi placă ceea ce urma s-aud. Degajau acea nervozitate care anunţă veşti proaste.

Corbul surâse. Nu un surâs fericit, ci un soi de rictus macabru.

— Tu şi cu mine am fost aleşi din nou, Cobe.

— Poftim? Fii serios! Nu din nou!

Încă mă treceau fiori când mă gândeam la episodul cu Şchiopul şi Şoaptă.

— Tu ai experienţă practică, spuse Hoţul.

Eu scuturam întruna din cap.

Corbul mormăi:

— Trebuie să merg, iar tu să vii cu mine, Cobe. Pe deasupra, o să vrei să scrii în Cronici cum ai eliminat tu mai mulţi dintre Cei Optsprezece decât oricare dintre Înrobiţi.

— Rahat. Ce-s eu? Vânător de capete? Nu. Sunt medic.

Cronicile şi luptele sunt îndeletniciri ocazionale.

Corbul i se adresă Hoţului:

— Ăsta-i omul pe care Căpitanul a trebuit să-l tragă din linia-ntâi pe când traversam Ţara Vânturilor.

Ochii îi erau îngustaţi, obrazul încordat. Nici el nu voia să meargă. Îşi masca revolta dojenindu-mă pe mine.

— N-ai încotro, Cobe, rosti Hoţul-de-Suflete pe o voce de copil. Doamna te-a ales.

Încercă să-mi îndulcească dezamăgirea adăugând:

— Îi recompensează gras pe cei care-i fac pe plac. Iar tu i-ai căzut cu tronc.

M-am blestemat pentru romantismul meu anterior. Acel Cobe care venise în Nord, atât de intrigat de misterioasa Doamnă, era un alt om. Un june animat de ignoranţa neghioabă a tinereţii. Mda. Uneori te minţi singur doar ca să nu te dai bătut.

Hoţul îmi spuse:

— N-o să acţionăm singuri, de data asta, Cobe. Vom avea ajutor din partea lui Gât-Strâmb, Formă şi Vestitorul Furtunii.

Am replicat scârbit:

— E nevoia de toată gaşca pentru a lichida un bandit, ai?

Hoţul nu muşcă momeala. Niciodată n-o muşcă.

— Covorul e acolo. Ia-ţi armele şi vino cu mine.

Se îndepărtă degrabă.

Eu mi-am vărsat mânia pe ajutoare, un lucru cu totul nedrept. Când, într-un final, Un-Ochi fu pe punctul să explodeze, Corbul comentă:

— Nu fi nesuferit, Cobe. Dacă trebuie s-o facem, hai s-o facem.

Aşa că mi-am cerut scuze de la toţi şi am mărşăluit către Hoţul-de-Suflete.

— Urcaţi la bord, spuse Hoţul.

Şi ne indică locurile. Eu şi Corbul ne-am ocupat poziţiile iniţiale. Hoţul-de-Suflete ne dădu nişte bucăţi de frânghie.

— Legaţi-vă bine. S-ar putea s-apară zdruncinături. N-am chef să cădeţi. Şi ţineţi un cuţit la îndemână, ca să vă puteţi elibera când ajungem la destinaţie.

Inima mea bătea zbuciumat. Sincer să fiu, mă bucuram că voi zbura din nou. Momente din zborul precedent îmi bântuiau amintirea cu bucuria şi frumuseţea lor. Încerci un sentiment glorios de libertate acolo sus, alături de acvile, în bătaia vântului

rece.

Hoţul se legă şi el. Un semn rău.

— Gata?

Fără a mai aştepta răspunsul, începu să bolborosească. Covorul se legănă şi se desprinse de la sol, urcând uşor, ca o pană purtată de adierea vântului.

*

Am ajuns deasupra arborilor. Cadrul de lemn mă lovi peste fund. Stomacul mi se urcă în gât. Aerul vâjâia în jurul meu. Pălăria îmi fu zburată de pe cap. Am dat s-o prind şi n-am reuşit. Covorul se înclină ameninţător. M-am trezit uitându-mă în jos, la un pământ care se îndepărta cu rapiditate. Corbul mă prinse. De n-am fi fost legaţi, ne-am fi prăvălit amândoi peste margine.

Am plutit pe deasupra canioanelor care, privite de sus, semănau cu un labirint dement. Mulţimea de Rebeli aducea cu o armată de furnici pornite în marş.

M-am uitat la cer, care este în sine o minunăţie văzut de la această înălţime. Nu era nicio acvilă în aer. Doar vulturi. Hoţul trecu în trombă printr-un stol, împrăştiindu-i.

Un alt covor se ridică în zbor, trecu prin apropiere şi pluti în depărtare, până ce deveni doar un punct în zare. Îi purta pe Spânzuratul şi doi soldaţi imperiali înarmaţi până-n dinţi.

— Unde-i Vestitorul Furtunii? am întrebat.

Hoţul întinse un braţ. Mijind din ochi, am desluşit un punct pe albastrul de deasupra deşertului.

Am planat până când am început să mă întreb dacă se va întâmpla totuşi ceva. Te plictiseşti repede să studiezi progresul Rebelilor. Câştigau un avantaj prea mare.

— Pregătiţi-vă, strigă Hoţul peste umăr.

Am strâns de frânghii, aşteptându-mă la ceva zguduitor.

— Acum.

Imediat, am pierdut orice susţinere. Şi am căzut. Am plonjat în jos, în jos, tot mai în jos. Aerul striga. Pământul se rostogolea şi se răsucea şi venea spre noi. Punctele îndepărtate care erau Vestitorul Furtunii şi Spânzuratul se aflau şi ele-n picaj. Pe măsură ce ne apropiam din trei direcţii diferite, deveneau tot mai distincte.

Am săgetat pe lângă locul unde fraţii noştri se străduiau să zăgăzuiască revărsarea Rebelă. Am coborât şi mai mult, pe o traiectorie mai puţin abruptă, rostogolindu-ne, răsucindu-ne,

zigzagând pentru a nu ne izbi de turnurile roase, din piatră de calcar. Pe unele le-aş fi putut atinge în trecere.

Înaintea noastră apăru o pajişte mică. Viteza noastră se reduse brusc, până am ajuns să planăm.

— Acolo e, şopti Hoţul.

Am mai înaintat câţiva yarzi, plutind, doar cât să tragem cu ochiul din dosul unui pilon de calcar.

Pajiştea, cândva verde, fusese răscolită de trecerea cailor şi oamenilor. O duzină de căruţe şi căruţaşii lor rămăseseră acolo. Hoţul înjură în barbă.

O umbră zbură dintre turnurile de rocă din stânga noastră. *Bum!* Tunetul zgudui canionul. Ţărâna zbură prin aer. Oamenii urlau, se împleticeau fără ţintă, dibuiau după arme.

O altă umbră săgetă dintr-o altă direcţie. Nu ştiu ce făcuse Spânzuratul, dar Rebelii îşi duseră mâinile la gâturi, gâfâind.

Un bărbat uriaş se scutură de vrajă şi îşi târşâi picioarele spre un cal mare şi negru, priponit de un ţăruş aproape de marginea pajiştii. Hoţul ateriză rapid cu covorul. Cadrul acestuia se lovi violent de sol.

— Jos! făcu el, în timp ce noi ricoşam pe suprafaţa covorului, apoi scoase sabia din teacă.

Eu şi Corbul ne-am dat jos şi l-am urmat pe Hoţ, nesiguri pe propriile noastre picioare. Înrobitul se avântă asupra căruţaşilor care se sufocau şi intră ca o furtună între ei, împrăştiind sângele cu sabia în toate părţile. Eu şi Corbul am dat o mână de ajutor la masacrarea lor, cu mai puţin entuziasm, sper.

— Ce naiba căutaţi aici? urla Hoţul la victimele sale. Trebuia să fie singur.

Celelalte covoare se întoarseră şi aterizară mai aproape de bărbatul care încerca să fugă. Înrobiţii şi slugile lor o luară după el, împleticit. Uriaşul sări pe spinarea calului şi reteză frânghia care-l priponea cu o lovitură aprigă de spadă. Am căscat ochii. Nu mă aşteptasem ca Durul să fie atât de impresionant. Era la fel de urât ca apariţia ce se materializase în timpul încăierării lui Spiriduş cu Un-Ochi.

Hoţul îl spintecă pe ultimul căruţaş Rebel.

— Haideţi! se răsti el.

Porni pe urmele Durului şi noi după el. De ce oare n-am avut destulă minte să rămân în urmă?

Generalul Rebel se opri din fugă. Îl doborî pe unul dintre

Imperiali, care o luase înaintea tuturor, scoase un hohot puternic de râs, apoi urlă ceva neinteligibil. Aerul sfârâi de iminenţa unei vrăji.

O lumină violetă scăpără în jurul celor trei Înrobiţi, mai intensă decât atunci când îl atinsese pe Hoţ în cursul nopţii. Îi făcu să se oprească locului. Era o vrajă foarte puternică. Le anihila complet forţele. Durul îşi întoarse atenţia spre noi ceilalţi.

Ajunse la el şi al doilea Imperial. Sabia lui cea mare se avântă în jos, trecând prin garda soldatului. Îndemnat de Durul, calul înaintă, sărind peste cel căzut la pământ. Durul se uită la Înrobiţi şi înjură animalul, lovind cu sabia în jur.

Calul nu se clinti din loc. Durul îl lovi cu sălbăticie peste gât, apoi urlă. Mâna lui refuza însă să iasă din coama animalului. Urletul lui de furie se transformă într-un strigăt de disperare. Abătu sabia asupra calului, nu-l putu răni şi atunci azvârli arma spre Înrobiţi. Lumina violet care îi înconjura pe aceştia începuse să pălească.

Corbul era la doi paşi de Durul, eu – la trei în urma lui. Oamenii Vestitorului Furtunii erau la fel de aproape, venind din cealaltă parte.

Corbul lovi cu sabia, o lovitură puternică, de jos în sus. Vârful lamei sale nimeri pântecele Durului – şi ricoşă. Zale? Pumnul mare al Durului se avântă şi nimeri în tâmpla Corbului, care se împletici un pas şi căzu.

Fără să stau pe gânduri, mi-am schimbat ţinta şi am lovit spre mâna Durului. Am strigat amândoi când fierul a muşcat din os şi a împroşcat sânge stacojiu.

Am sărit peste Corb, m-am oprit, m-am răsucit. Soldaţii Vestitorului Furtunii îl loveau cu sete pe Durul. Gura acestuia era deschisă. Faţa lui plină de cicatrice era contorsionată, în timp ce se concentra să ignore durerea şi îşi folosea puterile pentru a se salva. Înrobiţii rămăseseră scoşi din joc pentru moment. Se confrunta cu trei oameni de rând. Însă toate acestea nu le-am observat decât mai târziu.

N-aveam ochi decât pentru armăsarul Durului. Animalul se topea… Ba nu, nu se topea. Se transforma.

Am chicotit. Marele general Rebel stătea călare pe spinarea lui Schimbă-Formă.

Chicotele mele deveniră râsete demente.

*

Accesul meu nestăpânit mă făcu să ratez ocazia de-a lua parte la moartea unui mare luptător. Cei doi soldaţi ai Vestitorului Furtunii îl făcură bucăţi, în timp ce Formă îl ţinea şi-l sufoca. Până mi-am recăpătat eu controlul, el era deja mort.

Şi Spânzuratul rată deznodământul. Era ocupat să moară, cu sabia imensă aruncată de Durul înfiptă în ţeastă. Hoţul-de-Suflete şi Vestitorul Furtunii se duseră lângă el.

Formă îşi încheie transformarea într-o creatură uriaşă, slinoasă, grasă şi despuiată, care, deşi stătea pe picioarele din spate, nu părea a fi mai umană decât bestia pe care o întruchipase. Lovi cu picioarele în rămăşiţele Durului şi chiui vesel, de parcă trucul său mortal ar fi fost cea mai bună glumă a secolului.

Apoi îl văzu pe Spânzurat. Osânza îi fu scuturată de fiori. Se grăbi spre celălalt Înrobit, bolborosind lucruri nedesluşite şi făcând spume la gură.

Gât-Strâmb reuşise să-şi scoată sabia din craniu. Încercă să spună ceva, dar nu avu noroc. Vestitorul Furtunii şi Hoţul-de-Suflete nu schiţară niciun gest de ajutor.

Eu m-am uitat atent la Vestitorul Furtunii. Ce fiinţă mică era! Am îngenuncheat pentru a-i lua pulsul Corbului. Nu era mai mare decât o copilă[9]. Cum era posibil ca o făptură atât de mică să declanşeze un dezastru atât de mare?

Formă se împletici spre locul acţiunii, cu muşchii încordaţi de furie sub grăsimea de pe umerii lui lăsaţi. Se opri cu faţa la Hoţ şi la Vestitoarea Furtunii, privindu-i tensionat. Nu spunea nimeni nimic, însă se părea că soarta Spânzuratului atunci se decidea. Formă voia să-l ajute. Ceilalţi, nu.

Ciudat. Formă este aliatul Hoţului. De unde conflictul ăsta neaşteptat?

De ce această sfidare adusă Doamnei? Pe ea, moartea Spânzuratului n-ar fi mulţumit-o.

Pulsul Corbului era inegal când i-am atins prima dată gâtul, dar se stabiliză repede. Am răsuflat ceva mai uşurat.

Soldaţii Vestitorului Furtunii se apropiară de înrobiţi, cu ochii la spatele mătăhălos al lui Formă.

Hoţul schimbă o privire cu Vestitoarea Furtunii. Femeia încuviinţă din cap. Hoţul-de-Suflete se întoarse pe călcâie.

---

[9] Din acest moment autorul începe să se refere la Vestitorul Furtunii ca la o „ea”, deşi până acum a folosit pronumele „el”, (n. ed.).

Crestăturile din masca lui sclipeau, roşii ca lava.

Deodată, Hoţul dispăru. Rămase un nor de zece picioare înălţime, negru ca interiorul unui sac de cărbuni şi mai dens decât cea mai deasă ceaţă. Mai iute ca o viperă, norul ţâşni. Se auzi un chiţăit de surprindere, apoi o tăcere sinistră, prelungă. După tot tărăboiul, liniştea aceea era de rău augur.

L-am scuturat tare pe Corb. N-a reacţionat.

Formă şi Vestitoarea Furtunii stăteau aplecaţi deasupra Spânzuratului şi se uitau la mine. Îmi venea să strig, să fug, să mă scufund în pământ, să mă ascund. Eram un om magic, capabil să le citesc gândurile. Ştiam prea multe.

Teroarea mă împietri.

Norul din praf de cărbune dispăru la fel de repede cum apăruse. Hoţul-de-Suflete stătea între cei doi soldaţi. Amândoi se prăbuşiră încet, cu măreţia unor pini bătrâni, falnici.

L-am înghiontit pe Corb. El gemu. Deschise nesigur ochii şi i-am văzut pupilele. Dilatate. Contuzie. Fir-ar să fie!...

Hoţul se uită la complicii săi. Apoi, se întoarse încet către mine.

Cei trei Înrobiţi se apropiară. În fundal, Spânzuratul îşi văzu de moarte. Făcea foarte multă gălăgie. Eu însă nu-l auzeam. M-am ridicat, cu genunchii înmuiaţi, şi mi-am înfruntat cruda soartă.

Nu aşa trebuie să se termine, mi-am spus. Nu-i corect... Toţi trei stăteau şi se holbau la mine.

M-am holbat şi eu la ei. N-avea ce altceva să fac. Curajosul de Cobe. Are măcar atâta vână cât să privească Moartea în ochi.

*

— N-ai văzut nimic, aşa-i? întrebă Hoţul încet.

Pe spinarea mea mişunau şopârle reci. Vocea aceea era a unuia dintre soldaţii morţi, îl auzisem în timp ce-l hăcuia pe Durul.

Am scuturat din cap.

— Erai prea ocupat să te lupţi cu Durul, apoi ai fost ocupat cu Corbul.

Am încuviinţat, vlăguit. Încheieturile genunchilor îmi erau ca de gumă. Altfel, aş fi zbughit-o de-acolo. Oricât de prostească ar fi fost mişcarea asta. Hoţul urmă:

— Urcă-l pe Corbul pe covorul Vestitoarei.

Şi arătă cu degetul.

Înghiontindu-l, şoptindu-i, amăgindu-l, l-am ajutat pe Corb să

umble. El n-avea nici cea mai vagă idee unde era sau ce făcea. Se lăsă totuşi în grija mea.

Eu eram îngrijorat. Nu putusem depista nicio afecţiune evidentă şi totuşi nu reacţiona cum trebuie.

— Du-l direct la spitalul meu, am spus.

Nu mă puteam uita în ochii Vestitoarei Furtunii şi nici n-am reuşit să ating inflexiunea dorită. Cuvintele îmi ieşiră din gură ca o rugăminte.

Hoţul mă pofti pe covorul lui. M-am dus, animat entuziasmul unui godac care pleacă la înjunghiat. Era posibil să joace un joc. Dacă aş fi căzut de pe covorul lui, s-ar fi lecuit definitiv de îndoielile legate de capacitatea mea de-a-mi ţine gura.

Veni şi el după mine, îşi aruncă sabia însângerată la bord şi se aşeză. Covorul se ridică în aer şi pluti încet spre masivul Scării.

M-am uitat în urmă, la formele nemişcate de pe pajişte, frământat de un sentiment neclar de ruşine. Nu fusese corect ce se întâmplase… Şi totuşi, ce-aş fi putut să fac?

Ceva auriu, ceva ca o nebuloasă palidă în cvadrantul cel mai îndepărtat al cerului de miez de noapte, se mişcă în umbra aruncată de unul dintre turnurile de calcar.

Inima aproape îmi stătu în loc.

*

Căpitanul atrăsese armata Rebelă, tot mai demoralizată şi rămasă fără conducători, într-o capcană. A urmat un mare măcel. Doar inferioritatea numerică şi simpla epuizare împiedicară Compania să-i alunge pe Rebeli de pe munte. Nu fu de ajutor nici mulţumirea de sine a înrobiţilor. Un singur batalion odihnit, un singur atac al vrăjitorilor şi victoria ar fi fost a noastră.

L-am tratat pe Corb pe fugă, după ce l-am urcat în ultima căruţă care pleca spre sud. Avea să se comporte ciudat şi distant multe zile. Grija Dragăi căzu, ca de la sine-nţeles, în sarcina mea. Copila reprezenta un bun mod de a-mi distrage gândurile de la deprimarea produsă de noua retragere.

Poate că acesta era felul în care-l răsplătise şi pe Corb pentru generozitatea sa.

— Asta este ultima noastră repliere, promise Căpitanul.

El refuza să-i spună retragere, însă nu avea nici curajul să-i spună înaintare în spate, acţiune retrogradă sau orice altă exprimare păsărească de felul ăsta. Nu aminti faptul că orice

retragere ulterioară ar surveni sfârşitului. Căderea Vrăjii ar marca data morţii Imperiului clădit de Doamna. Cel mai probabil, ar însemna sfârşitul acestor Cronici şi ar pune punct istoriei Companiei.

Odihneşte-te în pace, tu, ultima dintre frăţiile războinice. Mi-ai fost cămin şi familie…

Am primit veşti cărora nu le fusese permis să ajungă la noi, la Scara Rupturii. Valuri ale altor armate Rebele avansau dinspre nord, pe rute aflate mai la vest de linia noastră de retragere. Lista oraşelor pierdute era lungă şi demoralizantă, chiar şi luând în calcul exagerările solilor. Soldaţii înfrânţi supraestimează întotdeauna puterea duşmanilor lor. Asta le protejează mândria împotriva suspiciunii propriei lor inferiorităţi.

Mergând alături de Elmo, în josul pantei lungi şi blânde dinspre sud, către câmpurile fertile aflate la nord de Vrajă, am sugerat:

— La un moment dat, când nu va fi niciun Înrobit în preajmă, ce-ar fi să-l tragi de mânecă pe Căpitan şi să-i spui că ar fi înţelept să înceapă să disocieze Compania de Hoţul-de-Suflete?

El mă privi chiorâş. Aşa fac vechii mei camarazi în ultima vreme. De la căderea Durului, am fost prost-dispus, acru şi necomunicativ. Nu că aş fi fost vreodată un locvace, ţin să vă avertizez. Presiunea îmi strivea spiritul. Îmi refuzam obişnuita supapă, Cronicile, de teamă că Hoţul-de-Suflete va depista cumva ceea ce scrisesem.

— Poate-ar fi mai bine dacă n-am fi identificaţi prea tare cu el, am adăugat.

— Ce s-a întâmplat acolo?

Pe-atunci, toată lumea ştia povestea principală. Durul ucis. Spânzuratul răpus. Eu şi Corbul – singurii soldaţi care scăpaseră cu viaţă. Toţi aveau o poftă de neostoit pentru detalii.

— Nu-ţi pot spune. Dar tu spune-i asta lui. Când niciun Înrobit nu va fi în preajmă.

Elmo îşi făcu socotelile şi ajunse la o concluzie nu prea îndepărtată de adevăr.

— Prea bine, Cobe. Se face. Ai grijă de tine.

Asta şi voiam să fac. Dacă Soarta îmi permitea.

Aceea a fost ziua când am primit veste despre noi victorii în est. Redutele Rebele se prăbuşeau cu rapiditatea cu care armatele Doamnei puteau mărşălui.

A fost, totodată, ziua când am auzit că toate cele patru armate Rebele din nord şi vest se opriseră să se odihnească, să facă recrutări şi să se reînarmeze pentru atacul asupra Vrăjii. Nimic nu stătea între ele şi Turn. Adică nimic în afară de Compania Neagră şi de adunătura de oameni înfrânţi care i se alăturase.

Marea cometă este sus pe cer, vestitor crud al tuturor capriciilor sorţii.

Sfârşitul se apropie.

Încă suntem în retragere şi ne îndreptăm spre ultima noastră întâlnire cu Destinul.

Trebuie să înregistrez un ultim episod din povestea întâlnirii cu Durul. A avut loc când eram la trei zile distanţă de Turn şi a constat într-un alt vis ca acela pe care îl avusesem în vârful Scării. Acelaşi vis poleit, care se putea să nu fi fost deloc un vis, îmi promise: „Credinciosul meu n-are a se teme”.

Şi, încă o dată, îmi permise să zăresc acel chip care-ţi făcea inima să stea în loc. Apoi dispăru şi teama se întoarse, cu nimic diminuată.

Zilele se scurseră. Milele la fel. Silueta uriaşă şi slută al Turnului se profila la orizont. Iar cometa strălucea şi mai tare pe cerul nopţii.

6
Doamna

Pământul căpătă treptat o nuanţă verde-argintie. Zorii îşi răsfirară penele purpurii peste oraşul fortificat. Scăpărări aurii îi punctau meterezele, acolo unde rouă reflecta soarele. Ceaţa începu să se retragă spre fundul văilor. Trompetele anunţară schimbul de dimineaţă.

Locotenentul îşi duse mâna streaşină la ochi şi strânse din pleoape. Mârâi nemulţumit şi se uită la Un-Ochi. Omuleţul cel negru aprobă în tăcere.

— E timpul, Spiriduş, zise Locotenentul peste umăr. În pădure, oamenii se agitau. Spiriduş îngenunche lângă mine şi examină terenul. El şi alţi patru inşi se deghizaseră în orăşence sărace, cu capetele ascunse în batice. Purtau vase de lut atârnate de cobiliţe şi aveau armele ascunse sub îmbrăcăminte.

— Mergeţi. Poarta e deschisă, îi îndemnă Locotenentul.

Porniră la drum, urmând liziera pădurii pe deal în jos.
— Fir-ar să fie, ce bine e să facem din nou de-astea, am spus.
Locotenentul zâmbi larg. Arareori mai zâmbise de când plecaserăm din Berii.
Jos, cele cinci aşa-zise femei se strecurau prin umbră spre izvorul de lângă drumul ce ducea spre oraş. Deja câteva orăşence se veneau să ia apă.
Nu ne aşteptam s-avem probleme până n-ajungeam la postul de pază al porţii. Oraşul era plin de străini, refugiaţi şi însoţitori ai trupelor Rebele. Garnizoana era mică şi nepregătită. Rebelii n-aveau de ce să-şi imagineze că Doamna va da o lovitură la o asemenea distanţă de Vrajă. Oraşul nu avea nicio însemnătate în lupta cea mare.
Numai că acolo erau cantonaţi doi dintre Cei Optsprezece, care aveau ştiinţă de strategiile Rebelilor.
Stăteam la pândă de trei zile în pădurea aceea. Pană şi Călătorie, recent promovaţi în sânul Cercului, îşi petreceau aici luna de miere, înainte să meargă în sud să ajute la asaltul asupra Vrăjii.
Trei zile. Trei zile fără foc în nopţile reci şi cu hrană uscată la fiecare masă. Trei zile de mizerie. Şi totuşi eram mai optimişti decât fuseserăm de ani de zile.
— Cred c-o să ne iasă, mi-am dat eu cu părerea.
Locotenentul făcu un gest. Mai mulţi oameni porniră pe furiş în urma celor deghizaţi.
— Cine s-a gândit la asta ştia ce face, remarcă Un-Ochi.
Era surescitat.
Cu toţii eram surescitaţi. Aveam ocazia să facem ce ştiam cel mai bine. Cincizeci de zile la rând făcuserăm doar muncă fizică, pregătind Vraja pentru atacul Rebelilor, şi cincizeci de nopţi la rând ne chinuise gândul la lupta ce avea să vină.
Alţi cinci oameni se furişară pe deal în jos.
— Iese acum un grup de femei, anunţă Un-Ochi.
Tensiunea crescu.
Femeile se îndreptau spre izvor. Aveau să tot vină, pe parcursul întregii zile, dacă nu le opream. N-aveau nicio altă sursă de apă în interiorul zidurilor.
Stomacul mi se făcu ghem. „Cârtiţele” noastre începuseră să urce dealul.
— Pe poziţii, spuse Locotenentul.

— Dezmorţiţi-vă, am sugerat cu.

Exerciţiul fizic e folositor pentru risipirea energiei nervoase.

Indiferent de câtă vreme eşti soldat, întotdeauna te apucă teama atunci când se apropie lupta. Mereu te bântuie spaima că-ţi va suna ceasul. Un-Ochi intră în fiece acţiune convins că soarta i-a tăiat deja numele de pe lista ei.

Soldaţii deghizaţi le salutară pe orăşence, cu voci înadins piţigăiate. Ajunseră la poartă fără probleme. Aceasta era păzită de un singur străjer, un cârpaci ocupat să bată cuie de alamă în călcâiul unei cizme. Îşi lăsase halebarda la o depărtare de zece paşi.

Spiriduş ieşi înapoi, în fugă. Bătu din palme deasupra capului. Un trăsnet răsună peste câmp. Îşi coborî braţele la nivelul umerilor, cu palmele în sus. Între ele se arcuia un curcubeu.

— Nu se poate abţine el să nu se dea în stambă, bodogăni Un-Ochi.

Spiriduş execută un dans de bucurie.

Ceata avansă. Femeile aflate la izvor fugiră ţipând. Lupii atacă stâna, mi-am spus. Am luat-o la fugă mâncând pământul. Raniţa mă lovea în rinichi. După două sute de yarzi, deja mă împiedicam în propriu-mi arc. Cei mai tineri ca mine începură să mă depăşească.

Am ajuns la poartă complet sleit de puteri, încât n-aş fi fost în stare nici să pălmuiesc o bunicuţă. Spre norocul meu, bunicuţele trăgeau la aghioase. Oamenii noştri măturară tot oraşul. Nu întâmpinară pic de rezistenţă.

Noi, cei care trebuia să ne ocupăm de Pană şi de Călătorie, am dat fuga spre mica citadelă. Nici aceasta nu era mai bine apărată. Eu şi Locotenentul i-am urmat înăuntru pe Un-Ochi, Tăcutul şi Spiriduş.

Nimeni nu ne-a opus rezistenţă, până la ultimul etaj. Acolo, incredibil, proaspeţii însurăţei erau încă scufundaţi în somn. Un-Ochi îi înlătură pe paznici folosind o iluzie care provoca groaza. Spiriduş şi Tăcutul spulberară uşa cuibului de nebunii.

Am intrat valvârtej. Chiar şi somnoroşi, năuci şi speriaţi, cei doi erau ageri. Până să le punem căluş în gură şi să le legăm încheieturile mâinilor, reuşiseră să-i învineţească pe câţiva dintre noi.

— Avem ordin să vă aducem vii, le spuse Locotenentul. Asta nu înseamnă că nu vă putem face să suferiţi puţin. Veniţi de

bunăvoie, faceţi ce vi se spune şi nu veţi păţi nimic.

Aproape mă aşteptam să-l văd rânjind, răsucindu-şi mustaţa şi punctându-şi vorbele cu un râs malefic. Se fandosea, juca rolul omului rău pe care Rebelii tot insistă să ni-l atribuie.

Pană şi Călătorie aveau să ne pună beţe în roate cât de mult puteau. Ştiau că Doamna nu ne trimisese ca să-i invităm la ceai.

*

La jumătatea distanţei către teritoriul prieten. Pe burtă, pe un vârf de deal, studiam o tabără de-a duşmanului.

— Mare, am spus. Douăzeci şi cinci, treizeci de mii de oameni.

Era una dintre cele şase tabere de acest soi, dispuse într-un arc ce se curba de la nord la vest de Vrajă.

— Dacă mai stau mult cu mâinile-n sân, au dat de dracu’, spuse Locotenentul.

Ar fi trebuit să atace imediat după Scara Rupturii. Însă pierderea Durului, a Furişatului, a lui Molie şi a Zăbavnicului lăsase loc unor comandanţi mai puţin dotaţi, care se încăieraseră pentru comanda supremă. Ofensiva Rebelă stagna. Doamna îşi recâştigase avantajul.

Forţele ei de represiune hărţuiau trupele Rebele plecate după aprovizionare, exterminau colaboratorii, spionau şi distrugeau tot ceea ce duşmanul putea considera folositor. În pofida numărului net superior de soldaţi, Rebelii începeau să adopte o poziţie defensivă. Fiecare zi petrecută în tabără le submina moralul.

Acum două luni de zile, moralul nostru fusese sub nivelul mării. Acum era în creştere. Dacă aveam să ne şi întoarcem, urma să dea pe delături. Lovitura noastră ar fi zădărnicit mişcarea Rebelilor.

Numai să ajungem înapoi.

*

Stăteam nemişcaţi, lungiţi pe nişte stânci abrupte de calcar, presărate cu licheni şi frunze moarte. Dedesubtul nostru, un pârâu clipocea zglobiu, râzându-şi de situaţia noastră. Umbrele copacilor desfrunziţi cădeau peste noi. Eram camuflaţi şi mai bine de vrăjile minore ale lui Un-Ochi şi-ale acoliţilor săi.

Mirosul fricii şi-al cailor asudaţi îmi înţepa nările. De pe drumul de deasupra noastră veneau vocile unor cavalerişti Rebeli. Nu le înţelegeam limba. Îmi dădeam totuşi seama că se certau.

Acoperit de frunze şi crengi neclintite din loc, drumul păruse nesupravegheat. Oboseala ne biruise precauţia. Ne hotărâserăm să-l urmăm. Apoi dăduserăm o curbă şi ne treziserăm faţă în faţă cu o patrulă Rebelă, aflată de cealaltă parte a unei văi verzi pe fundul căreia curgea un pârâu.

Acum înjurau, enervaţi de dispariţia noastră. Mai mulţi descălecară şi urinară în josul malului…

Pană începu să se zbată.

La naiba! am strigat în sinea mea. La naiba! La naiba! Ştiam eu!

Rebelii flecăreau, aliniindu-se la marginea drumului.

Am lovit-o pe femeie în tâmplă. Spiriduş o pălmui din cealaltă parte. Tăcutul, ager la minte, ţesu plase vrăjite, fluturându-şi degetele la nivelul pieptului.

Un tufiş se mişcă. Un bursuc bătrân şi gras coborî împiedicat malul şi traversă pârâul, dispărând într-un pâlc de plopi.

Rebelii înjurară şi aruncară cu pietre. Acestea troncăniră ca nişte ulcele, alunecând pe bolovanii din albia pârâului. Soldaţii se plimbau agitaţi de colo-colo, spunându-şi unul altuia că trebuia să fim în apropiere, că nu puteam să fi ajuns prea departe pe jos. Logica poate înfrânge orice strădanie a vrăjitorilor noştri.

Pe mine mă stăpânea o teamă care-mi făcea genunchii şi mâinile să tremure şi-mi întorcea stomacul pe dos. Se acumulase treptat, de-a lungul prea multor ocazii când scăpasem la mustaţă. Superstiţia îmi spunea că norocul îmi surâsese prea mult timp.

Se zisese cu izbucnirea de optimism de mai-nainte. Teama aceasta fără motiv mi-o denunţa ca pe iluzia ce fusese. Dincolo de poleiala ei, păstram atitudinea defetistă cu care mă alesesem la Scara Rupturii. Războiul meu se terminase şi fusese pierdut. Nu mai voiam decât să fug.

Călătorie dădea şi el semne de înviorare. L-am ţintuit cu o privire fioroasă. S-a calmat.

O boare de vânt mişcă frunzele moarte. Transpiraţia mi se răci pe trup. Teama mi se mai potoli şi ea întrucâtva.

Membrii patrulei urcară din nou în şei. Continuând să bombăne, porniră mai departe în susul drumului. I-am zărit din nou în locul unde drumul cotea spre est, odată cu canionul. Purtau tunici stacojii peste cămăşi rezistente de zale. Căştile şi

armele erau de-o calitate excelentă. Rebelii începeau să prospere. La început, fuseseră o gloată înarmată cu te miri ce.

— I-am fi putut ucide, spuse cineva.

— Prostule! se răsti Locotenentul. În momentul ăsta, ei nu sunt siguri pe cine-au văzut. Dacă ne luptam cu ei, ar fi ştiut.

Nu ne doream ca Rebelii să trimită forţe împotriva noastră, acum, atât de aproape de casă. Nu aveam loc de mişcare.

Cel care vorbise era unul dintre soldaţii rătăciţi, culeşi pe parcursul lungii noastre retrageri.

— Frate, ai face bine să-nveţi un lucru, dacă vrei să rămâi cu noi. Nu lupţi decât atunci când nu mai ai încotro. Şi unii dintre ai noştri ar fi fost răniţi, să ştii.

El mormăi.

— Au dispărut din vedere, zise Locotenentul. Să ne mişcăm.

Ocupă poziţia fruntaşă şi porni spre dealurile inegale de dincolo de poiană. Am gemut. Iar aveam de mers. Deja mă dureau toţi muşchii. Oboseala ameninţa să mă trădeze. Omul n-a fost făcut să mărşăluiască la nesfârşit, din zori şi până-n seară, cu şaizeci de livre de echipament în spinare.

— Al naibii să fiu, da’ repede te-ai mişcat adineauri, i-am spus Tăcutului.

El acceptă lauda cu o ridicare din umeri, fără să spună nimic. Ca întotdeauna.

Un strigăt din spate.

— Se întorc.

*

Ne-am împrăştiat pe versantul unui deal ierbos. Turnul se ridica deasupra orizontului, spre sud. Cubul de bazalt era impunător chiar şi de la zece mile distanţă – şi neverosimil în acel decor. Impresia era că ar fi avut nevoie împrejur de un pustiu în flăcări sau măcar de un teritoriu căzut pe veci pradă iernii. În schimb, peisajul era o vastă păşune verde, coline blânde cu ferme mici risipite la poale. Pâraiele adânci şi leneşe care şerpuiau printre ele erau străjuite de copaci.

În apropierea Turnului, peisajul devenea mai puţin pastoral, însă nicio clipă nu reflecta imaginea sumbră pe care o zugrăveau propagandiştii Rebeli. Nici vorbă de pucioasă sau de câmpii sterpe, accidentate. Nici urmă de creaturi bizare şi malefice care să ţopăie peste oasele umane împrăştiate peste tot. Nici poveste de nori negri ce se rostogolesc şi huruie pe cer.

— Nu se vede nicio patrulă, spuse Locotenentul. Cobe, Un-Ochi, faceţi-vă meseria.

Mi-am încordat arcul. Spiriduş îmi aduse trei săgeţi pregătite dinainte. Fiecare avea în vârf câte o bilă albastră, moale. Un-Ochi stropi una cu o pulbere cenuşie şi mi-o dădu. Am luat ţintă către soare şi i-am dat drumul.

Un foc albastru, prea luminos pentru a-l putea privi, se aprinse şi se afundă în valea de dedesubt. Apoi un al doilea şi un al treilea. Mingile de foc coborâră în linie dreaptă, părând mai mult să planeze în jos decât să cadă.

— Acum aşteptăm, chirăi Spiriduş şi se trânti în iarba înaltă.

— Şi sperăm că prietenii noştri vor veni primii.

Cu siguranţă, orice Rebel aflat în apropiere ar fi vrut să cerceteze sursa semnalului. Totuşi n-aveam încotro, trebuia să cerem ajutor. Nu puteam străpunge cordonul Rebel neobservaţi.

— Culcat! făcu Locotenentul. Iarba era suficient de înaltă ca să ascundă un om întins la pământ. Grupa trei preia paza.

Oamenii protestară, susţinând că era rândul altei grupe. După această cârcoteală obligatorie adoptară însă poziţiile de pază. Erau într-o dispoziţie bună. Nu scăpaserăm oare de netoţii aceia printre dealuri? Ce ne putea opri acum?

Mi-am făcut pernă din raniţă şi m-am uitat la munţii de nori cumulus cum se adună în legiuni impunătoare. Era o zi splendidă, răcoroasă, ca de primăvară.

Privirea mi se îndreptă spre Turn. Dispoziţia mi se înrăutăţi. Ritmul avea să se intensifice. Capturarea lui Pană şi Călătorie avea să-i îmboldească pe Rebeli la acţiune. Cei doi aveau să dea în vileag secrete. N-ai cum să te ascunzi sau să minţi atunci când Doamna pune o întrebare.

Am auzit un foşnet, am întors capul şi m-am trezit ochi în ochi cu un şarpe. Avea chip uman. Am dat să ţip… apoi am recunoscut rânjetul acela strâmb.

Un-Ochi. Moaca lui urâtă în miniatură, dar având ambii ochi şi lipsindu-i pălăria lălâie de pe cap. Şarpele chicoti, făcu cu ochiul şi mi se târî de-a curmezişul pieptului.

— Iar încep, am murmurat şi m-am ridicat în fund, să văd.

În iarbă se iscă o zvârcoleală bruscă, violentă. Mai încolo, Spiriduş ieşi la iveală cu un rânjet tâmp pe buze. Iarba foşni. Animale de mărimea unor iepuri goniră pe lângă mine, ducând bucăţi de şarpe în colţii lor însângeraţi. Manguste artizanale,

bănuiam eu.

Spiriduş i-o luase din nou înainte lui Un-Ochi.

Un-Ochi scoase un urlet şi sări în sus, înjurând. Pălăria i se învârtea pe cap. Din nări îi ieşea fum. Când ţipă, din gură îi ţâşniră flăcări.

Spiriduş ţopăi ca un canibal înainte de împărţirea prăzii celei mari. Descrise cercuri cu arătătoarele. Inele de-un portocaliu palid scânteiară în aer. Le azvârli spre Un-Ochi. Acestea căzură în jurul omuleţului celui negru. Spiriduş lătră ca o focă. Cercurile se strânseră.

Un-Ochi scoase sunete ciudate şi respinse asaltul cercurilor. Descrise mişcări de aruncare cu ambele mâini. Mingi cafenii săgetară aerul către Spiriduş. Explodară, împrăştiind nori de fluturi care se năpustiră către ochii lui. Spiriduş sări îndărăt, alergă prin iarbă ca un şoarece care fuge de o bufniţă şi se ivi ceva mai încolo, cu o contravrajă.

Din aer răsăriră flori. Fiecare boboc avea o gură. Din fiecare gură ieşeau colţi ca de morsă. Florile străpunseră cu colţii aripile fluturilor, apoi le mestecară satisfăcute trupurile. Spiriduş se tăvăli pe jos de râs.

Un-Ochi scoase pe gură vorbe literalmente spurcate, un stindard azuriu care îi flutura de pe buze. Litere argintii proclamau opinia sa despre Spiriduş.

— Terminaţi odată! urlă Locotenentul, revenindu-şi din stupoare. Atât ne mai lipseşte, să atrageţi voi atenţia.

— Prea târziu, Locotenente, zise cineva. Uită-te acolo.

Spre noi veneau soldaţi. Soldaţi îmbrăcaţi în roşu, cu Roza Albă brodată pe tunici. Ne-am ascuns în iarbă ca nişte popândăi în văgăunile lor.

Pe deal se iscă rumoare. Majoritatea ameninţau că-i vor face de petrecanie lui Un-Ochi. Câţiva îl includeau şi pe Spiriduş, deoarece contribuise la focurile luminoase care ne trădaseră poziţia.

Se auzi sunet de trompete. Rebelii îşi dispersau forţele, pregătindu-se să atace dealul nostru.

*

Aerul vibra de tensiune. O umbră ţâşni pe deasupra crestei dealului şi undui pe deasupra ierbii suflate de vânt.

— Un înrobit, am murmurat şi-am ridicat capul doar cât să văd un covor zburător coborând în vale. Hoţul-de-Suflete?

Nu puteam fi sigur. De la distanţa aceea, putea fi oricare dintre Înrobiţi.

Covorul plonjă prin ploaia deasă de săgeţi. Îl învăluia o ceaţă asemănătoare prafului de calcar, ce descria o trenă în urma lui, şi, pentru un moment, mi-am amintit de cometa care atârna deasupra lumii. Pâcla de calcar se risipi în fuioare. Câteva fură luate de briză şi purtate spre noi.

Am ridicat privirea. Cometa atârna la orizont ca spectrul iataganului unui zeu. Se afla pe cer de atâta timp, că abia o mai luam în seamă. Mă întrebam dacă şi Rebelii ajunseseră să fie la fel de indiferenţi faţă de ea. Pentru ei, era unul dintre marile semne ce prevesteau iminenta victorie.

Oamenii strigară. Covorul trecuse de-a lungul liniei Rebele şi acum plutea pe vânt, dincolo de bătaia arcurilor. Fuiorul de culoarea calcarului se rarefiase atât de mult, încât abia mai era vizibil. Strigătele veneau dinspre cei pe care îi atinsese. Răni verzi, înfiorătoare, se deschiseseră acolo unde intrase contact cu pielea.

Un alt fuior părea hotărât să vină în direcţia noastră.

Locotenentul îl văzu.

— Să ne urnim de-aici, băieţi. Pentru orice eventualitate.

Indică o direcţie de-a curmezişul vântului. Fuiorul ar fi trebuit să alunece în lateral ca să ne prindă.

Ne-am mutat cu vreo trei sute de yarzi mai încolo. Şerpuind, fuiorul se târî prin aer în direcţia noastră. *Era* pe urmele noastre. Înrobitul îl urmărea cu atenţie, ignorându-i pe Rebeli.

— Ticălosul ăla vrea să ne omoare! am explodat eu.

Teroarea îmi transformă picioarele în gelatină. De ce ar vrea un înrobit să cădem victime într-un aparent accident?

Dacă acela era Hoţul… Numai că el era mentorul nostru. Şeful nostru. Purtam insignele lui. El n-ar…

Covorul se puse în mişcare atât de brusc, încât cel de pe el fu gata să cadă. Săgetă spre pădurea din apropiere şi dispăru. Fuiorul îşi pierdu voinţa şi căzu, risipindu-se în iarbă.

— Ce dracu'?

— Drăcia naibii!

M-am întors. O umbră enormă se mişca în direcţia noastră, mărindu-se pe măsură ce un covor uriaş se lăsa în jos. Feţe se iţeau de după marginea lui. Am încremenit cu toţii, înfioraţi, cu armele pregătite.

— Urlătorul, am spus şi bănuiala mi-a fost confirmată de un urlet ca acela al unui lup la lună.

Covorul ateriză.

— Urcaţi la bord, idioţilor. Haideţi. Mişcarea.

Am râs, lăsând tensiunea să se scurgă din mine. Era Căpitanul. Dansa ca un urs nervos de-a lungul marginii covorului. Era însoţit de alţi câţiva fraţi de-ai noştri. Mi-am aruncat raniţa la bord şi am acceptat o mână întinsă ca să mă urc.

— Corbule. Ai venit la ţanc.

— O să-ţi doreşti să te fi lăsat să-ţi încerci norocul aici.

— Ă?

— O să-ţi spună Căpitanul.

Şi ultimul om se căţără la bord. Căpitanul le aruncă lui Pană şi lui Călătorie o privire aprigă, apoi se grăbi să-i distribuie pe oameni în mod egal pe covor. În partea din spate, nemişcată, ocolită de toată lumea, şedea o siluetă ca de copil, ascunsă sub straturi de voal indigo. Urla la intervale inegale.

M-am cutremurat.

— Despre ce vorbeşti?

— O să-ţi spună Căpitanul, repetă el.

— Sigur. Cum e Draga?

— E bine.

Tare guraliv, Corbul nostru.

Căpitanul se aşeză lângă mine.

— Veşti proaste, Cobe, zise el.

— Mda? Am încercat să par sarcastic. Spune-mi verde-n faţă. Pot suporta şocul.

— Eşti un dur, observă Corbul.

— Ăsta sunt eu. Mănânc cuie la micul dejun. Bat pisici sălbatice cu mâinile goale.

Căpitanul clătină din cap.

— Să nu-ţi pierzi simţul ăsta al umorului. Doamna vrea să te vadă. Personal.

Stomacul mi se strânse cât o nucă.

— O, rahat, am şoptit. O, fir-ar să fie.

— Mda.

— Ce-am făcut?

— Ştii tu mai bine ca mine.

Gândurile mi se împrăştiară în toate direcţiile, ca un grup de

şoareci care fug de o pisică. În câteva secunde, eram lac de sudoare.

— Nu poate fi atât de rău pe cât sună, observă Corbul. A fost aproape politicoasă.

Căpitanul aprobă din cap.

— A fost o solicitare.

— Sigur că da.

— Dac-ar avea ceva cu tine, ai dispărea pur şi simplu, zise Corbul.

Nu mă simţeam deloc mai bine.

— Prea mult romantism, mă dojeni Căpitanul. Acum, şi ea e îndrăgostită de tine.

Nu uită niciodată şi niciodată nu se dau bătuţi. Trecuseră luni bune de când nu mai scrisesem o povestioară dintr-aceea romantică.

— Despre ce-i vorba?

— N-a spus.

Tot restul drumului domni tăcerea. Au stat alături de mine şi-au încercat să mă liniştească, arătându-mi tradiţionala solidaritate a Companiei. Totuşi, când am ajuns în tabăra noastră, Căpitanul spuse:

— Ne-a zis să ne întărim rândurile. Putem înrola voluntari dintre cei pe care i-am adus din nord.

— Veşti bune, veşti bune.

Ăsta *era* un motiv de bucurie. Pentru prima dată în două secole, aveam să ne sporim efectivele. O mulţime de rătăcitori s-ar fi arătat dornici să renunţe la jurămintele pentru Înrobiţi în schimbul jurămintelor pentru Companie. Aveam rang înalt. Aveam mană. Şi, mercenari fiind, aveam mai multă libertate de mişcare decât oricine altcineva din serviciul Doamnei.

Nu puteam, totuşi, să mă bucur. Nu când Doamna mă aştepta.

Covorul ateriză. Fraţii se îngrămădiră în jur, nerăbdători să afle cum ne descurcaserăm. Minciuni şi ameninţări glumeţe începură să zboare prin aer.

— Tu rămâi la bord, Cobe, spuse Căpitanul. Spiriduş, Tăcutule, Un-Ochi, la fel şi voi. Arătă cu degetul spre prizonieri. Livraţi marfa.

În vreme ce oamenii coborau de pe covor, Draga ieşi ţopăind din mulţime. Corbul strigă la ea, dar, desigur, fetiţa nu-l putea

auzi. Se cocoţă la bord, ducând cu ea păpuşa cioplită de Corb. Aceasta era îmbrăcată frumos, în hăinuţe minuţios lucrate. Mi-o dădu şi începu să-şi agite degetele în limbajul semnelor.

Corbul strigă din nou. Am încercat să-o întrerup, însă Draga era hotărâtă să-mi vorbească despre garderoba păpuşii. Unii ar fi putut-o considera cam simpluţă, văzând-o atât de entuziasmată de asemenea lucruri, la vârsta ei. Nu era. Avea o minte brici. Ştia ce făcea atunci când urcase pe covor. Încerca să prindă o ocazie de-a zbura.

— Scumpo, am spus, atât cu voce tare, cât şi prin semne. Trebuie să cobori. Plecăm…

Corbul strigă scandalizat în timp ce Urlătorul decolă. Un-Ochi, Spiriduş şi Tăcutul se holbară toţi la el. El strigă, iar covorul continuă să se ridice.

— Stai jos, i-am spus Dragai.

Se aşeză, nu departe de Pană. Uitase de păpuşă şi voia să afle despre aventura noastră. I-am povestit. Mă ţinea ocupat. Îşi petrecu mai mult timp uitându-se peste margine decât dându-mi atenţie, şi totuşi nu pierdu nimic. Când am terminat, ea se uită la Pană şi Călătorie cu o milă de om matur. Nu o preocupa întâlnirea mea cu Doamna, însă mă îmbrăţişă liniştitor de rămas-bun.

*

Covorul Urlătorului lunecă prin aer, îndepărtându-se de vârful Turnului. Am fluturat din mână anemic, de adio. Draga îmi aruncă un sărut. Spiriduş se bătu cu palma pe piept. Am atins amuleta pe care mi-o dăduse în Lorzi. Slabă consolare, asta.

Gărzile Imperiale îi legau pe Călătorie şi Pană pe tărgi.

— Şi eu? am întrebat nesigur.

Un căpitan îmi spuse:

— Tu trebuie să aştepţi aici.

Când ceilalţi plecară, el rămase. Se strădui să poarte o discuţie de complezenţă, însă eu nu aveam chef.

M-am aventurat spre marginea Turnului şi m-am uitat în zare la uriaşul proiect ingineresc pe care îl puneau în practică armatele Doamnei.

În momentul construirii Turnului, fuseseră aduse blocuri uriaşe de bazalt. Cioplite la faţa locului, acestea fuseseră puse unul peste altul şi îmbinate pentru a alcătui acest gigantic cub de piatră. Reziduurile – aşchiile, blocurile sparte în timpul

transportului, cele considerate nepotrivite şi surplusul – rămăseseră împrăştiate în jurul Turnului, într-o învălmăşeală vastă, de nedescris, mai eficientă decât orice şanţ de apărare. Se întindea pe o distanţă de-o milă.

În nord, totuşi, o porţiune triunghiulară mai joasă rămăsese curată. Aceea era singura cale de acces în Turn pe la nivelul solului. În acel arc, forţele Doamnei se pregăteau pentru atacul Rebelilor.

Nimeni de-acolo, de jos, nu credea că truda sa va influenţa deznodământul bătăliei. Cometa era sus pe cer.

Însă fiecare om lucra, căci truda îi abătea gândul de la teamă.

Marginile porţiunii libere de pământ se ridicau, ieşind în întâmpinarea amalgamului de piatră. O palisadă din buşteni se întindea la capătul mai larg al adânciturii. Taberele noastre se aflau dincolo de aceasta, iar dincolo de tabere era un şanţ adânc de treizeci de picioare şi tot atât de lat. O sută de yarzi mai aproape de Turn se afla un alt şanţ, iar la alţi o sută, un al treilea, care acum era săpat.

Pământul excavat fusese transportat lângă Turn şi deversat în spatele unui zid de apărare din buşteni, înalt de douăsprezece picioare, care se întindea pe toată lăţimea drumului de acces. De pe această movilă, oamenii aveau să arunce proiectile asupra duşmanului care ne-ar fi atacat forţele de infanterie de la nivelul solului.

O sută de yarzi mai în spate se ridica un al doilea zid de apărare, cu o altă movilă înaltă de doi stânjeni. Doamna intenţiona să-şi împartă forţele în trei armate distincte, câte una la fiecare nivel, şi să-i forţeze pe Rebeli să poarte trei bătălii una după alta.

O piramidă de pământ se construia la şaizeci de yarzi în spatele ultimului zid de apărare. Avea deja şaptezeci de picioare în înălţime şi pereţii înclinaţi într-un unghi de aproximativ treizeci şi cinci de grade.

Totul se caracteriza printr-o ordine maniacală. Câmpul, excavat pe alocuri pe o adâncime de câteva picioare, era drept ca tăblia unei mese. Fusese însămânţat cu iarbă. Animalele noastre o păstrau tunsă, ca pe o peluză bine întreţinută. Drumuri de piatră o brăzdau ici şi colo şi vai de cel ce se abătea de la ele fără ordine precise.

Jos, la nivelul mijlociu, arcaşii deschideau tirul asupra

terenului dintre şanţurile aflate în apropiere. În timp ce ei eliberau corzile arcurilor, ofiţerii lor ajustau poziţia suporturilor din care aceştia îşi scoteau săgeţile.

Pe terasa superioară, Gărzile se agitau în jurul catapultelor, calculând traiectoriile şi forţa impactului, calibrându-le pentru ţinte mai îndepărtate. Roabe pline cu muniţie stăteau lângă fiecare dintre ele.

Asemenea ierbii şi drumurilor îngrijite şi aceste pregătiri trădau o manie a ordinii.

La nivelul inferior, muncitorii începuseră să demoleze mici porţiuni din zidul de apărare. Surprinzător.

Am zărit un covor ce se apropia şi m-am întors să-l văd mai bine. Ateriză pe acoperiş. Patru soldaţi ţepeni, zdruncinaţi şi arşi de vânt coborâră de pe el. Un caporal îi conduse de acolo. Armatele din est se îndreptau spre noi, sperând – chiar dacă în van – să ajungă înaintea atacului Rebelilor. Înrobiţii zburau zi şi noapte, aducând cât de mulţi războinici puteau.

Undeva dedesubt, oamenii strigară. M-am întors să văd… Am ridicat iute un braţ. Paf! Impactul mă aruncă doisprezece paşi în spate, răsucindu-mă prin aer. Gardianul care-mi era ghid ţipă. Acoperişul Turnului veni în întâmpinarea mea. Oamenii strigară şi alergară către mine.

M-am rostogolit, am încercat să mă ridic şi am alunecat într-o baltă de sânge. Sânge! Sângele meu! Ţâşnea din partea interioară a braţului meu stâng. M-am holbat la rană cu ochi înceţoşaţi de uimire. Ce naiba?

— Întinde-te, comandă căpitanul de gardă. Haide. Mă pălmui o dată, zdravăn. Repede. Spune-mi ce să fac.

— Garou, am croncănit. Leagă braţul cu ceva. Opreşte sângerarea.

Îşi smulse cureaua de la brâu. Bravo, bine gândit. Unul dintre cele mai bune garouri existente. Am încercat să mă ridic în şezut, să-i dau sfaturi în timp ce lucra.

— Ţineţi-l culcat, le spuse el câtorva gură-cască. Foster! Ce s-a întâmplat?

— Una dintre arme a căzut din dispozitivul de sus. S-a declanşat în cădere. Aleargă toţi ca puii de găină.

— N-a fost un accident, am icnit. Cineva a vrut să mă ucidă.

În timp ce mi se înceţoşa vederea, nu mă puteam gândi decât la fuiorul din praf de calcar care se târa împotriva vântului:

— De ce?

— Dacă-mi spui tu, o să ştim amândoi, prietene. Voi de-acolo. Aduceţi o targă. Strânse cureaua mai tare. O să-ţi fie bine, amice. Te ducem la un vindecător într-un minut.

— E retezată artera, am spus. Asta-i grav.

Îmi vâjâiau urechile. Lumea începu să se învârtă încet. Mi se făcea frig. Stare de şoc. Cât sânge pierdusem? Căpitanul se mişcase destul de repede. Timp berechet. Dacă vindecătorul nu era vreun măcelar…

Căpitanul înşfăcă de umăr un caporal.

— Du-te să afli ce s-a întâmplat acolo. Nu-nghiţi orice explicaţie de rahat.

Targa veni. M-au urcat pe ea, m-au săltat de la pământ şi atunci am leşinat. M-am trezit într-o sală mică de operaţie, îngrijit de un om care era chirurg în aceeaşi măsură în care era vrăjitor.

— Te-ai descurcat mai bine decât mine, i-am spus când a terminat.

— Ai dureri?

— Nu.

— În curând o să te doară ca naiba.

— Ştiu.

Oare de câte ori spusesem şi eu acelaşi lucru?

Căpitanul de Gardă îşi făcu apariţia.

— Totul e bine?

— Gata, replică chirurgul. Iar mie: Fără muncă. Fără activitate. Fără sex. Ştii poezia.

— Ştiu. O faşă?

El aprobă din cap.

— Pe deasupra, o să-ţi legăm braţul de corp pentru câteva zile.

Căpitanul era neliniştit.

— Ai aflat ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nu tocmai. Operatorii catapultei n-au putut să dea nicio explicaţie. Pur şi simplu le-a scăpat cumva. Poate-ai avut noroc.

Îşi amintea cum spusesem că cineva încearcă să mă ucidă.

Am atins amuleta primită de la Spiriduş.

— Poate.

— Nu-mi place că trebuie să fac asta, urmă el, dar trebuie să te iau la interogatoriu.

M-am înfiorat.

— Pentru ce?

— Tu ar trebui să ştii mai bine.

— Ba nu ştiu.

Aveam o vagă bănuială, însă mi-o alungasem din gând.

Se pare că existau două Turnuri, unul înăuntrul celuilalt. Cel exterior era reşedinţa Imperiului, administrată de funcţionarii Doamnei. Cel interior, la fel de înfricoşător pentru ei cum era întregul turn pentru noi, cei de-afară, ocupa o treime din spaţiu şi în el se putea intra printr-un singur punct de acces. Puţini intrau însă.

Când am ajuns la ea, uşa era deschisă. Nu era păzită defel. Presupun că nu era nevoie. Ar fi trebuit să fiu mai speriat, însă eram prea amorţit.

— Eu aştept aici, spuse căpitanul.

Mă aşezase într-un scaunul cu rotile, pe care îl împinse pe uşă înăuntru. Am intrat cu ochii închişi şi cu inima bubuind în piept.

Uşa se închise cu zgomot. Scaunul merse vreme îndelungată, cotind de mai multe ori. Nu ştiu ce-l făcea să se mişte. Am refuzat să mă uit. Apoi scaunul se opri. Am aşteptat. Nu se întâmpla nimic. Curiozitatea îmi veni de hac. Am clipit.

Stă în Turn, cu privirea îndreptată către nord. Îşi ţine mâinile Ei delicate împreunate în faţă. O briză pătrunde blând pe fereastră şi mişcă mătasea neagră ca miezul nopţii a părului Ei. Mărgean de lacrimi Îi scânteiază pe curbura blândă a obrazului.

Mi-am amintit propriile mele cuvinte, scrise acum mai bine de un an. Era acea scenă, din acea poveste romantică, până în cele mai mici detalii. Chiar şi detalii pe care mi le imaginasem, dar nu le încredinţasem hârtiei. Ca şi când acea frântură de fantezie fusese decupată din creierul meu în întregime şi transpusă în viaţă.

Sigur că n-am crezut-o nicio clipă. Mă aflam în măruntaiele Turnului. Structura aceea sumbră n-avea nicio fereastră.

Ea se întoarse. Şi-am văzut ceea ce fiecare om vede în vis. Perfecţiunea. Nu era nevoie să vorbească pentru ca eu să-i ştiu vocea, ritmul vorbirii, felul în care se oprea să respire. Nu era nevoie să se mişte pentru ca eu să-i ştiu gesturile, felul în care umbla, modul ciudat în care îşi ducea mâna la gât atunci când râdea. O cunoşteam încă din adolescenţă.

În doar câteva clipe, am înţeles ce voiau să spună vechile

legende când vorbeau despre prezenţa ei copleşitoare. Dominatorul însuşi trebuie să se fi mlădiat sub forţa personalităţii ei.

M-a zguduit, însă nu m-a dat peste cap. Deşi jumătate din mine tânjea, restul îşi amintea de anii petrecuţi în preajma lui Spiriduş şi Un-Ochi. Acolo unde există vrăjitorie, nimic nu e ceea ce pare. Frumos, da, dar numai o spoială.

Mă studia la fel de atent pe cât o studiam şi eu. Într-un sfârşit:

— Ne întâlnim din nou.

Vocea era tot ceea ce mă aşteptam să fie şi mai mult decât atât. Avea şi umor în ea.

— Într-adevăr, am croncănit.

— Eşti speriat.

— Sigur că sunt.

Poate că un prost ar fi negat. Poate.

— Ai fost rănit.

Veni mai aproape. Am încuviinţat, cu inima bătându-mi şi mai tare.

— Nu te-aş chinui aşa dacă n-ar fi important.

Am dat iar din cap, prea emoţionat ca să vorbesc, absolut năucit. Aceasta era Doamna, cel mai mare rău al tuturor timpurilor, Umbra întrupată. Aceasta era văduva neagră din mijlocul pânzei întunericului, o semizeiţă a răului. Ce putea fi atât de important pentru ea, încât să-l bage în seamă pe unul ca mine?

Din nou aveam unele bănuieli pe care până şi eu refuzam să le iau în serios. Întâlnirile cruciale cu persoane importante n-au fost prea numeroase în viaţa mea.

— Cineva a încercat să te ucidă. Cine?

— Nu ştiu.

Înrobit pe aripa vântului. Ceaţă de calcar.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Ba ştii. Chiar de crezi că nu-i aşa.

O duritate de oţel răzbătea din vocea aceea perfectă.

Venisem aşteptându-mă la ce era mai rău, fusesem fermecat de propriul meu vis şi îmi lăsasem garda jos.

Aerul vibră. O strălucire gălbuie se formă deasupra ei. Ea se apropie şi mai mult şi imaginea îi deveni neclară – cu excepţia acelui chip şi-a acelei străluciri galbene. Chipul se mărea, uriaş,

intens, plutind tot mai aproape. Culoarea galbenă umplu universul. Nu mai vedeam altceva decât ochiul…

Ochiul! Mi-am amintit de Ochiul din Pădurea Norului. Am încercat să-mi acopăr faţa cu braţul. Nu mă puteam mişca. Cred că am strigat. Ba pe dracu. Ştiu că am strigat.

Au fost întrebări pe care nu le-am auzit. Răspunsurile se răsuceau în mintea mea, în curcubee de gânduri, asemenea unor picături de ulei împrăştiindu-se pe o apă nemişcată, cristalină. Nu mai aveam niciun secret.

Niciun secret. Niciun gând din câte avusesem vreodată nu rămăsese ascuns.

Teroarea se zbătea în mine ca un mănunchi de şerpi speriaţi. Scrisesem acele povestioare romantice prosteşti, e-adevărat, însă aveam totodată îndoielile şi scârbele mele. O ticăloasă necruţătoare ca ea m-ar distruge şi pentru un singur gând potrivnic…

Greşit. Era sigură de forţa răului din ea. Nu simţea nevoia să înăbuşe întrebările, îndoielile şi temerile slujitorilor ei. Era în stare să râdă de conştiinţa şi moralitatea noastră.

Nu semăna deloc cu întâlnirea noastră din pădure. Nu mi-am pierdut amintirile, atâta doar că nu am auzit întrebările ei. Le puteam însă deduce din răspunsurile pe care le-am dat despre legăturile mele cu înrobiţii.

Doamna căuta acel lucru pe care începusem să-l bănuiesc la Scara Rupturii. Intrasem în cea mai ucigaşă capcană care a existat vreodată: înrobiţii reprezentau o falcă a ei, Doamna – cealaltă.

Întuneric. Şi trezirea.

Stă în Turn, cu privirea îndreptată către nord… Mărgean de lacrimi Îi scânteiază pe curbura blândă a obrazului.

O frântură din Cobe rămânea neintimidată.

— Şi-n momentul ăsta intervin eu.

Se întoarse către mine, surâzând. Făcu un pas şi mă atinse, cea mai delicată mângâiere pe care a oferit-o vreo femeie cândva.

Orice teamă se spulberă.

Şi totul se întunecă din nou.

Când mi-am revenit, pereţii pasajului alunecau pe lângă mine. Căpitanul Gărzii mă împingea.

— Cum te simţi? întrebă el.

M-am inspectat.
— Destul de bine. Unde mă duci acum?
— La uşa din faţă. Ea a spus să-ţi dăm drumul.
Aşa, pur şi simplu? Hmmm. Mi-am atins rana. Vindecată. Am clătinat din cap. Lucruri din astea nu mi se întâmplă mie.

*

M-am oprit la locul catapultei ce suferise acel accident. Nu era nimic de văzut şi nimeni de luat la întrebări. Am coborât la nivelul intermediar şi am vizitat una dintre echipele care făceau săpături. Aveau ordin să instaleze un cubicul lat de doisprezece picioare şi adânc de optsprezece. Habar n-aveau de ce.

Am măturat cu privirea întreaga lungime a zidului de apărare. Erau deschise o duzină de astfel de şantiere.

Oamenii îmi aruncară priviri atente când am intrat şchiopătând în tabără. Îi înecau întrebările pe care nu le puteau pune, grija pe care n-o puteau exprima. Doar Draga refuză să joace conform tradiţiei. Mă strânse de mână şi îmi oferi un zâmbet larg. Degeţelele ei dansară.

Îmi puse acele întrebări pe care bravada le interzicea bărbaţilor.

— Mai încet, i-am spus.

Nu eram încă destul de priceput încât să-i descifrez toate semnele. Şi totuşi, bucuria ei mi se transmitea de la sine. Zâmbeam deja cu gura până la urechi, când am băgat de seamă că cineva îmi stătea în cale. Am ridicat privirea. Corbul.

— Căpitanul vrea să te vadă, îmi spuse. Părea calm.

— Ce surpriză!

Mi-am luat rămas-bun prin semne şi am pornit-o spre comandament. Nu simţeam nicio grabă. În momentul acela nu mă mai putea intimida niciun muritor de rând.

Am aruncat o privire înapoi. Corbul o cuprinsese pe Draga cu braţul pe după umeri, posesiv, afişând un aer nedumerit.

Căpitanul nu era în apele lui. Răspunse cu obişnuitu-i mormăit. Doar Un-Ochi mai era de faţă, însă şi el era pus pe treabă.

— Avea probleme? întrebă Căpitanul.

— Cum adică?

— Ce s-a întâmplat între dealuri. N-a fost un accident, nu? Doamna te convoacă la ea şi, jumătate de oră mai târziu, unul dintre Înrobiţi o ia razna. Apoi mai este şi accidentul tău din

Turn. Eşti grav rănit şi nimeni nu poate da nicio explicaţie.

— Logica susţine că există o legătură, observă Un-Ochi.

— Ieri am auzit că eşti pe moarte, adăugă Căpitanul. Astăzi eşti bine mersi. Vrăjitorie?

— Ieri?

Pierdusem măsura timpului. Am dat perdeaua cortului deoparte şi m-am uitat la Turn.

— Încă o noapte pe dealul elfilor.

— *A fost* un accident? întrebă Un-Ochi.

— N-a fost.

Doamna aşa credea.

— Căpitane, asta se potriveşte.

— Cineva a încercat să-l înjunghie pe Corb noaptea trecută, spuse Căpitanul. Draga l-a alungat.

— Corbul? Draga?

— Ceva a trezit-o din somn. I-a tras tipului una în cap cu păpuşa. Atacatorul a fugit.

— Ciudat.

— Categoric, zise Un-Ochi. Cum se poate să doarmă Corbul buştean, iar copila, care-i surdă, să se trezească? Corbul ar fi în stare să audă şi pasul unui ţânţar. Miroase a vrăjitorie. O vrăjitorie mârşavă. Copila n-ar fi trebuit să se trezească.

Căpitanul interveni.

— Corbul. Tu. Înrobitul. Doamna. Tentative de asasinat. Un interviu în Turn. Tu ai răspunsul. Deşartă sacul.

Reticenţa mea se vedea cu ochiul liber.

— I-ai spus lui Elmo c-ar trebui să ne disociem de Hoţ. De ce? Hoţul e bun cu noi. Ce s-a întâmplat când l-aţi eliminat pe Durul? Dacă se împrăştie vorba, nimeni n-o să mai aibă motive să te omoare.

Bun argument. Doar că mie-mi place să fiu sigur înainte să-mi dau frâu liber la gură.

— Cred că există un complot împotriva Doamnei. Hoţul-de-Suflete şi Vestitoarea Furtunii ar putea fi implicaţi.

Am relatat detaliile răpunerii Durului şi ale Înrobirii Şoaptei.

— Formă a fost foarte supărat că l-au lăsat pe Spânzurat să moară. Şi eu nu cred că Şchiopul era părtaş la vreun complot. I s-a făcut o înscenare şi a fost manipulat cu abilitate. La fel şi Doamna. Poate că Şchiopul şi Spânzuratul erau susţinătorii ei.

Un-Ochi părea căzut pe gânduri.

— Eşti sigur de implicarea Hoţului?

— Nu sunt sigur de nimic. Şi nu m-ar surprinde nimic. Încă din Beril am avut sentimentul că se foloseşte de noi.

Căpitanul încuviinţă din cap.

— Absolut! I-am spus lui Un-Ochi să făurească o amuletă care să te avertizeze dacă vreunul dintre Înrobiţi se apropie prea tare. Măcar atât. Nu cred însă că vei mai fi deranjat. Rebelii s-au pus în mişcare. Ei vor fi principala grijă a tuturor.

Gândurile mi se înlănţuiră logic spre o concluzie fulgerătoare. Informaţiile fuseseră în capul meu dintotdeauna. Fusese nevoie doar de un imbold pentru ca ele să capete coerenţă.

— Cred că ştiu despre ce e vorba. Mai ales că Doamna e o uzurpatoare.

Un-Ochi întrebă:

— Vrea cumva unul dintre băieţii cu mască să-i facă ce i-a făcut ea soţului ei?

— Nu. Vor să-l aducă pe Dominator înapoi.

— Ă?

— El e tot în nord, în pământ. Doamna l-a împiedicat să se întoarcă atunci când vrăjitorul Bomanz a deschis drumul pentru ea. Ar putea să menţină contactul cu Înrobiţii credincioşi lui. Bomanz a demonstrat că este posibilă comunicarea cu cei îngropaţi în Ţinutul Movilelor. E posibil chiar ca Dominatorul să-i conducă pe unii din Cerc. Durul era un ticălos la fel de mare ca orice Înrobit.

Un-Ochi medită, apoi profeţi:

— Lupta va fi pierdută. Doamna va fi detronată. Înrobiţii fideli ei vor fi doborâţi, iar soldaţii loiali ei, stârpiţi. Dar îi vor trage după ei în moarte pe indivizii mai idealişti din rândul Rebelilor, asta însemnând, în principiu, o înfrângere a Rozei Albe.

Am încuviinţat.

— Cometa este pe cer, dar Rebelii nu şi-au găsit copilul-minune.

— Mda. Ai probabil perfectă dreptate când spui că Dominatorul influenţează Cercul. Mda.

— Iar în haosul ce va urma, în timp ce ei se vor încăiera pe pradă, diavolul va ţâşni afară, am spus.

— Şi locul nostru unde este? întrebă Căpitanul.

— Întrebarea, am răspuns eu, este cum ieşim noi din asta.

*

Covoare zburătoare zumzăiau în jurul Turnului precum muştele în preajma unui cadavru. Armatele conduse de Şoaptă, Urlătorul, Nenumitul, Roade-Oase şi Muşcă-Lună erau la distanţă de opt până la douăsprezece zile, convergând. Detaşamentele din est veneau pe calea aerului.

Poarta din palisadă era aglomerată de trupele ce veneau şi plecau să-i hărţuiască pe Rebeli, care-şi mutaseră taberele la mai puţin de cinci mile de Turn. Detaşamente ale Companiei executau, ocazional, raiduri de noapte, sprijinite de Spiriduş, Un-Ochi şi Tăcutul, însă efortul părea inutil. Duşmanii erau prea numeroşi pentru ca atacurile de acest soi să aibă vreun efect. Mă întrebam de ce voia Doamna să-i ţinem pe Rebeli în stare de alertă.

Operaţiunile de construcţie se încheiaseră. Obstacolele erau pregătite. Capcanele erau aşezate. Nu prea aveam ce altceva să facem, decât să aşteptăm.

Trecuseră şase zile de când ne întorseserăm aducându-i pe Pană şi pe Călătorie. Mă aşteptasem ca prinderea lor să-i determine pe Rebeli să ne atace, însă aceştia continuau să tragă de timp. Un-Ochi credea că sperau să o găsească în ultima clipă pe Roza Albă.

Mai rămăsese doar desemnarea loturilor. Trei Înrobiţi, fiecare cu câte o armată în grijă, aveau să apere fiecare nivel. Se zvonea că Doamna însăşi va comanda forţele staţionate în jurul piramidei. Nimeni nu voia să fie în prima linie. Oricum ar fi evoluat lucrurile, soldaţii aceia aveau să sufere mult. De aici şi loteria.

Nu mai fuseseră tentative de asasinat asupra mea sau a Corbului. Duşmanul nostru găsise alt mod de a-şi acoperi urmele. Era oricum prea târziu să ne mai facă ceva. O văzusem pe Doamnă.

Cursul lucrurilor se schimbă. Luptătorii care se întorceau începură să arate tot mai rău, tot mai disperaţi. Vrăjmaşul îşi muta din nou taberele.

Un mesager ajunse la Căpitan, care îşi adună ofiţerii.

— A început. Doamna i-a chemat pe Înrobiţi la loterie.

Avea pe chip o expresie ciudată. Ingredientul principal al acesteia era uimirea:

— Avem ordine speciale. Chiar de la Doamnă!

Şoapte-murmur-foşnete-proteste, toţi erau zguduiţi. Ne

repartiza nouă toate sarcinile dificile. Mi-am imaginat cum ar fi să apărăm prima linie împotriva soldaţilor din elita Rebelă.

— Trebuie să ridicăm tabăra şi să ne adunăm la piramidă. O sută de întrebări zumzăiră ca viespile. Vrea să-i fim gărzi de corp, urmă el.

— Gărzilor n-o să le placă asta, am spus.

Lor oricum nu le plăcea de noi, de când fuseseră siliţi să se supună ordinelor Căpitanului, la Scara Rupturii.

— Crezi că-i vor pune Doamnei beţe în roate, Cobe? Domnilor, şeful spune să mergem. Deci mergem. Dacă vreţi să vorbiţi despre asta, faceți-o în timp ce ridicăm tabăra. Fără să audă ceilalţi.

Pentru soldaţi, acestea erau veşti minunate. Nu doar că urma să fim feriţi de lupta cea mai grea, dar ne-am fi aflat şi pe o poziţie ce ne permitea retragerea în Turn.

Mai eram oare la fel de sigur de soarta noastră sumbră? Reflecta oare negativismul meu o atitudine generală? Era aceasta o armată înfrântă înainte de prima lovitură?

Cometa era pe cer.

Gândindu-mă la acest fenomen în timp ce ne deplasam, în mijlocul animalelor ce erau conduse în interiorul Turnului, am înţeles de ce trăseseră Rebelii de timp. Categoric, speraseră să-şi găsească Roza Albă în ultimul minut. Şi aşteptaseră o poziţie mai favorabilă a cometei, cât mai apropiată.

Am murmurat în barbă.

Corbul, târându-se lângă mine împovărat de propriul lui echipament şi de o legătură ce-i aparţinea Dragăi, mormăi:

— Hă?

— Nu şi-au găsit copilul-magic. Nu totul o să meargă în avantajul lor.

Se uită la mine chiorâş, aproape suspicios.

— Deocamdată, zise apoi. Deocamdată.

Se iscă larmă mare atunci când cavaleria Rebelă aruncă suliţe asupra santinelelor de pe palisadă. Corbul nu se uită înapoi. Era doar un atac de probă.

*

Aveam o privelişte minunată de sus de pe piramidă, deşi era cam aglomeraţie.

— Sper să nu rămânem blocaţi aici mult timp, am spus. Şi: O să fie al naibii de greu să tratăm răniţii.

Rebelii îşi mutaseră tabăra la mai puţin de jumătate de milă de palisadă. Se uniseră într-o singură forţă. La palisadă se înregistrau în permanenţă lupte de hărţuială. Majoritatea trupelor noastre îşi ocupaseră locurile în dispozitiv.

Forţele de la primul nivel erau alcătuite din cei care slujiseră în nord, alungaţi de trupele de garnizoană din oraşele abandonate Rebelilor. Erau nouă mii la număr, împărţiţi în trei divizii. Centrul îi fusese atribuit Vestitoarei Furtunii. Dacă aş fi coordonat eu lucrurile, ea s-ar fi aflat pe piramidă, iscând uragane.

Flancurile erau comandate de Muşcă-Lună şi Roade-Oase, doi Înrobiţi pe care nu-i întâlnisem niciodată.

Şase mii de oameni ocupau al doilea nivel, împărţiţi şi ei în trei divizii. Majoritatea erau arcaşi din armatele estului. Erau oameni duri şi mai siguri decât cei de dedesubt. Comandaţii lor, de la stânga la dreapta, erau Fără-Chip zis şi Nenumitul, Urlătorul şi Târâtor-prin-Noapte. Nenumărate tolbe cu săgeţi le fuseseră puse la dispoziţie. Mă întrebam cum aveau să se descurce dacă duşmanul spărgea prima linie.

Al treilea dispozitiv era asigurat de Gardă, la catapulte, de Şoaptă, în stânga, cu o mie cinci sute de veterani din propria ei armată estică, şi Formă, în dreapta, cu o mie de oameni din vest şi din sud. În mijloc, la poalele piramidei, Hoţul-de-Suflete comanda Garda şi trupele aliate din Oraşele Giuvaier. Trupele lui numărau două mii cinci sute de oameni.

Iar deasupra piramidei era Compania Neagră, o mie de mercenari, cu stindarde colorate şi drapele semeţe şi arme gata să fie folosite.

Aşadar, abia douăzeci şi unu de mii de oameni împotriva unei armii de zece ori mai numeroase. Numerele nu sunt întotdeauna cruciale. Cronicile înregistrează multe momente când Compania a înfrânt soarta potrivnică. Dar nu aşa. Situaţia era prea statică. Nu era loc de retragere, nici de manevră, iar înaintarea ieşea din discuţie.

Rebelii renunţară la glumă. Apărătorii palisadei se retraseră iute, demontând podurile care traversau cele trei şanţuri de apărare. Rebelii nu-i urmară. În schimb, începură să demoleze palisada.

— Par la fel de metodici ca Doamna, i-am spus Elmo.

— Îhî. Or să folosească scândurile în chip de punţi peste

tranşee.

Greşea, însă nu aveam să aflăm asta imediat.

— Şapte zile până ajung armatele din est, am zis la ora apusului, uitându-mă peste umăr la uriaşa siluetă mohorâtă a Turnului. Cu ocazia primei încăierări, Doamna nu se făcuse simţită.

— Mai degrabă nouă sau zece, calculă Elmo. Or să vrea să ajungă aici împreună.

— Mda, la asta nu m-am gândit.

Am mâncat hrană uscată şi am dormit pe jos, iar dimineaţa ne-am trezit în sunetul trompetelor Rebele.

*

Forţele inamice se întindeau cât vedeai cu ochii. Un şir de scuturi mobile începu să avanseze. Fuseseră încropite din lemnul recuperat din palisadă. Formau un zid mişcător, care se întindea pe toată deschiderea culoarului de acces. Balistele grele bubuiră. Catapulte uriaşe aruncară bolovani şi mingi de foc. Pagubele pe care le făcură erau neglijabile.

Înaintaşii Rebeli începură să clădească poduri peste primul şanţ, folosind lemn adus din taberele lor. Fundaţiile erau grinzi imense, lungi de cinci picioare, rezistente în faţa proiectilelor. Fură siliţi să folosească troliuri pentru a le poziţiona. În timp ce asamblau şi operau dispozitivele, se expuneau tirului nostru, iar maşinile de luptă bine poziţionate ale Gărzii profitară din plin de asta.

Acolo unde se aflase palisada, inginerii Rebeli asamblau turnuri pe roţi, din vârful cărora arcaşii puteau trage, şi rampe mobile care le permiteau acestora să ajungă la primul dispozitiv de luptă. Dulgherii făceau scări. Nu vedea nici urmă de artilerie. Presupun că plănuiau să ne nimicească odată ce traversau şanţurile.

Locotenentul cunoştea bine mecanismele unui asediu. M-am dus la el.

— Cum or să aducă încoace rampele şi turnurile alea?

— Or să umple şanţurile.

Avea dreptate. De îndată ce ridicară poduri peste primul şanţ şi imediat ce scuturile mobile începură să treacă peste acesta, apărură căruţe mari şi mici încărcate cu pământ şi piatră. Căruţaşii şi animalele încasară tirul nostru în plin. Mulţi îşi pierdură viaţa, ajungând să umple şanţul.

Înaintaşii merseră mai departe spre al doilea şanţ şi îşi asamblară troliurile. Cercul nu le oferea niciun ajutor armat. Vestitoarea Furtunii trimise arcaşi la buza ultimului şanţ. Garda lansă un atac susţinut cu balistele. Avangarda Rebelilor suferi pierderi grele. Comandanţii inamici trimiseră pur şi simplu alţi oameni în locul celor căzuţi.

Cu o oră înaintea prânzului, Rebelii începură să-şi treacă zidul de scuturi peste al doilea şanţ. Căruţele îl traversară peste primul, transportând balast.

Înaintaşii ce dădeau să se apropie pentru a clădi podul peste ultima tranşee avură parte de un tir nimicitor. Arcaşii de la cel de-al doilea nivel îşi trimiteau săgeţile cât mai sus. Toate cădeau aproape drept. Catapultele îşi schimbară ţinta, spulberând scuturile mobile în ţăndări şi aşchii. Însă Rebelii îşi Continuară înaintarea. Pe flancul lui Muşcă-Lună, reuşiră chiar să introducă grinzi de susţinere.

Muşcă-Lună contraatacă, traversând şanţul în fruntea unui detaşament de pază. Atacul său fu atât de feroce, încât forţă avangarda inamică să se retragă dincolo de cel de-al doilea şanţ. Le distruse echipamentul şi-i atacă din nou. Atunci, comandanţii Rebeli introduseră în luptă o coloană numeroasă de infanterie grea. Muşcă-Lună se retrase, lăsând podurile de peste al doilea şanţ în ruină.

Îndârjiţi, Rebelii clădiră altele şi avansară spre ultima tranşee, aducând soldaţi care să le apere muncitorii. Ţintaşii Vestitoarei Furtunii se retraseră.

Săgeţile trimise de la al doilea nivel cădeau pretutindeni ca fulgii de zăpadă, într-o ninsoare grea, neabătută. Măcelul era spectaculos. Trupele Rebele intrau ca un puhoi în ceaunul vrăjitoarei. De acolo, curgea afară un râu de răniţi. La ultima tranşee, înaintaşii se menţineau la adăpostul zidului de scuturi, rugându-se ca acestea să nu fie spulberate de Gardă.

Aşa stăteau lucrurile la apusul soarelui, când umbre lungi se lăsară peste câmpul însângerat. Aş fi spus că Rebelii pierduseră zece mii de oameni fără să ne atragă de fapt în luptă.

În cursul acelei zile, nici Înrobiţii şi nici Cercul nu-şi dezlănţuiseră puterile. Doamna nu se aventurase afară din Turn.

O zi mai puţin de aşteptat până la sosirea armatelor din est.

Ostilităţile s-au încheiat la apus. Am mâncat. Rebelii au adus un alt schimb care să lucreze la şanţuri. Nou-veniţii se apucară

de lucru cu elanul pe care predecesorii lor îl pierduseră. Strategia era limpede. Aveau să rotească trupele până ce ne epuizau.

Întunericul era prietenul Înrobiţilor. Pasivitatea lor luă sfârşit.

La început n-am putut vedea mare lucru, aşa că nu pot spune sigur cine ce a făcut. Formă, bănuiesc, şi-a schimbat forma şi a pătruns pe teritoriul inamic.

Stelele începură să pălească, în spatele unor nori grăbiţi de furtună. Pământul fu măturat de un vânt rece. Acesta se înteţi, şuierând. Aducea cu sine o sumedenie de fiinţe cu aripi pergamentoase, şerpi zburători lungi cât braţul unui om. Şuieratul lor acoperea tumultul furtunii. Tunetul bubuia şi fulgerul scăpăra, aţintindu-şi săgeţile asupra construcţiilor inamice. Străfulgerările de lumină scoaseră la iveală înaintarea greoaie a unor giganţi dinspre pustiurile de piatră. Aceştia azvârleau bolovani aşa cum copiii aruncă mingi. Unul înşfăcă o grindă de pod şi o folosi ca pe-o bâtă, manevrând-o cu ambele mâini şi sfărâmând turnuri şi rampe de asediu. După cum arătau în acea lumină înşelătoare, păreau să fie creaturi alcătuite din piatră, grohotiş bazaltic strâns laolaltă într-o parodie grotescă şi gargantuescă a formei omeneşti.

Pământul se cutremură. Porţiuni de câmpie căpătară o strălucire verzuie ca fierea. Viermi portocalii radianţi, lungi de zece picioare şi mânjiţi de sânge mişunară printre duşmani. Cerurile se deschiseră şi vărsară ploaie şi pucioasă aprinsă.

Noaptea scuipă noi orori asupra rebelilor. Broaşte ucigaşe. Insecte criminale. Strălucirea magmei, aşa cum o văzuserăm la Scara Rupturii. Şi totul în doar câteva minute. Odată ce Cercul răspunse, ororile îşi pierdură intensitatea, deşi anihilarea unora dintre ele dură ore întregi. Ei nu intrară în ofensivă. Înrobiţii erau prea puternici.

Până la miezul nopţii totul se liniştise. Rebelii renunţaseră la orice activitate, mai puţin la umplutul primului şanţ. Furtuna se transformase într-o ploaie apăsătoare. Îi uda ciuciulete pe Rebeli, dar în rest nu-i afecta cu nimic. M-am ghemuit printre tovarăşii mei şi am adormit, gândindu-mă ce bine era că partea noastră de lume era uscată.

*

Zori de zi. Prima imagine a rezultatului acţiunii Înrobiţilor. Moarte pretutindeni. Corpuri mutilate în mod oribil. Rebelii

trudiră până la prânz, curăţând. Apoi îşi reluară asaltul asupra tranşeelor.

Căpitanul primi un mesaj din Turn. Trimise după noi.

— Vestea e că l-am pierdut pe Formă noaptea trecută. Îmi aruncă o privire cu subînţeles. Împrejurările în care a dispărut sunt neclare. Ni s-a comunicat să fim în gardă. Asta se referă la tine, Un-Ochi. Şi la voi, Spiriduş, Tăcutule. Voi veţi trimite un semnal de alarmă către Turn, dacă vedeţi ceva suspect. Înţeles?

Ei aprobară.

Schimbă-Formă, nimicit. Asta trebuie să fi cerut ceva eforturi.

— Rebelii au pierdut pe cineva important? am întrebat.

— Pe Favoriţi. Pe Frânghier. Pe Tamarask. Dar ei pot fi înlocuiţi. Formă, nu.

Zvonurile circulau în voie. Moartea membrilor Cercului fusese provocată de o bestie cu aspect de felină, atât de fioroasă şi de iute, încât nici puterile victimelor sale n-avuseseră efect asupra ei. Îi căzuseră victimă şi câteva zeci de cadre superioare de-ale Rebelilor.

Oamenii îşi aminteau de o bestie asemănătoare din Berii. Circulau şoapte. Hoţul adusese forvalaka încoace, pe corabie. O folosea oare împotriva Rebelilor?

Eu unul credeam că nu. Atacul se potrivea cu stilul lui Formă. Lui Formă îi plăcea să se furişeze în tabăra inamică…

Un-Ochi se plimba de colo-colo îngândurat, atât de cufundat în sine încât se ciocnea de orice. La un moment dat, se opri şi lovi cu pumnul într-un jambon ce atârna lângă corturile popotei de curând amenajate.

Înţelesese tot. Cum putuse Hoţul să trimită forvalaka în Bastion pentru a-i măcelări pe toţi cei din casa Sindicului, ajungând astfel să controleze oraşul cu ajutorul unei marionete, fără să mai apeleze la resursele generoase ale Doamnei. Hoţul şi Formă erau nedespărţiţi pe-atunci, nu?

Înţelesese cine-i ucisese pe fratele – prea târziu pentru a se putea răzbuna.

Mai veni şi-i mai trase vreo câteva jambonului în cursul acelei zile.

Mai târziu, m-am dus la Corb şi la Draga. Urmăreau cele ce se întâmplau. M-am uitat către trupele lui Formă. Stindardul lui fusese înlocuit.

— Corbule. Ăla nu-i cumva stindardul lui Jalena?

— Ba da.

Scuipă.

— Formă nu era un tip rău. Pentru un înrobit.

— Niciunul dintre ei nu este. Pentru nişte înrobiţi. Atâta vreme cât nu-i calci pe bătături. Scuipă din nou, ochind Turnul. Ce se întâmplă. Cobe?

— Ă?

Era la fel de politicos cum fusese de când ne întorseserăm de pe câmpul de luptă.

— Ce-i cu tot spectacolul ăsta? De ce procedează aşa?

Nu eram sigur ce anume voia să întrebe.

— Nu ştiu. Nu se sfătuieşte cu mine.

El se încruntă.

— Nu?

De parcă nu m-ar fi crezut! apoi ridică din umeri.

— Ar fi interesant de aflat.

— Fără îndoială.

M-am uitat la Draga. Era surprinzător de interesată de atac. Îi copleşi pe Corb cu o rafală de întrebări. Şi nu erau întrebări simple. Te-ai fi aşteptat la ele din partea unui general-locotenent, a unui prinţ, a cuiva care ar fi trebuit să-şi asume, eventual, comanda finală a bătăliei.

— N-ar trebui să stea undeva într-un loc sigur? am întrebat. Adică…

— Unde? întrebă Corbul. Unde-ar putea fi mai în siguranţă dacă nu cu mine?

Vocea-i era dură şi avea ochii îngustaţi a bănuială. Uimit, am abandonat subiectul.

Era oare gelos fiindcă devenisem prietenul Dragăi? Nu ştiu. Totul e ciudat la Corb.

Porţiuni din primul şanţ de apărare dispăruseră. Pe alocuri, şanţul din mijloc fusese umplut şi nivelat. Rebelii îşi mutaseră turnurile şi rampele rămase dincolo de limita extremă la care putea ajunge artileria noastră. Noi turnuri erau în curs de construire. Noi scuturi mobile erau peste tot. În spatele fiecăruia stăteau îngrămădiţi soldaţi.

Înfruntând tirul nemilos, avangarda Rebelilor ridică poduri peste ultimul şanţ. Contraatacurile îi opreau iar şi iar, însă ei continuau să avanseze. Îşi terminară al optulea pod în jurul orei trei a după-amiezei.

Numeroase formaţiuni de infanterie avansară. Trecură podul puhoi, dând piept cu furtuna de săgeţi. Se loviră de prima noastră linie cam la-ntâmplare, căzând ca măzărichea, murind în faţa unui zid de suliţe, scuturi şi săbii. Cadavrele se adunară în grămezi. Arcaşii noştri ameninţau să umple şanţurile în jurul podurilor. Şi ei tot veneau.

Am recunoscut câteva stindarde pe care le mai văzusem la Roze şi Lorzi. Unităţile de elită intrau în luptă.

Au traversat podurile şi s-au aşezat în formaţie, apoi au înaintat în ordine, exercitând o presiune puternică asupra centrului nostru. În spatele lor se alcătui o a doua formaţie de atac, mai puternică, mai numeroasă. Când rândurile fură compacte, ofiţerii le cerură oamenilor să înainteze câţiva paşi şi să se ghemuiască la adăpostul scuturilor.

Cei din avangardă împinseră scuturile mobile peste şanţ, alăturându-le astfel încât să formeze un soi de palisadă. Ne-am concentrat artileria grea asupra lor. De cealaltă parte a şanţului, grupuri de muncitori aduceau balast în anumite puncte.

Deşi oamenii noştri de la nivelul inferior erau cei mai slabi – presupun că loteria fusese trucată – reuşiră să respingă elita Rebelă. Succesul le lăsă doar puţin timp de respiro. Următoarea masă de inamici atacă.

Linia frontului nostru se clătină. Ar fi cedat complet, dacă oamenii ar fi avut unde fugi. Aveau deja obiceiul să o ia la fugă. Aici însă erau blocaţi, nu aveau cum să urce pe zidul de apărare.

Valul de atacatori se retrase. Pe partea lui, Muşcă-Lună contraatacă şi devie oştenii duşmani din calea sa. Le distruse majoritatea scuturilor şi, pentru scurt timp, le puse în pericol podurile. Agresivitatea lui mă impresiona.

Era târziu. Doamna nu se manifestase. Presupun că nu se îndoise că vom rezista. Inamicul lansă un ultim asalt, un val uman care puţin lipsi să-i copleşească pe ai noştri. Pe alocuri, Rebelii ajunseră la zidul de apărare şi încercară să-l escaladeze sau să-l dărâme. Oamenii noştri însă nu se dădură bătuţi. Ploaia continuă de săgeţi înfrânse hotărârea Rebelă.

S-au retras. Unităţi noi ocupară locurile din spatele scuturilor mobile. Se instaură o pace temporară. Câmpul aparţinea avangardei lor.

— Şase zile, am spus, fără a mă adresa cuiva în mod special. Nu cred că putem rezista.

Prima linie n-avea cum să supravieţuiască zilei de mâine. Hoarda urma să ia cu asalt al doilea nivel. Ca arcaşi, ai noştri erau de neîntrecut, însă mă îndoiam că se vor descurca bine într-o luptă corp la corp. Mai mult de-atât, odată forţaţi să între în confruntări directe, aceştia nu mai puteau ţine la distanţă soldaţii care veneau din urmă. Atunci, turnurile Rebele aveau să le-o plătească.

Săpaserăm un şanţ îngust în partea din spate a piramidei, aproape de vârf. Acesta ne servea de latrină. Căpitanul mă surprinse în cel mai prost moment posibil.

— Au nevoie de tine la nivelul inferior, Cobe. Ia-l pe Un-Ochi şi ia-ţi şi echipa.

— Poftim?

— Doar eşti medic, nu-i aşa?

— Oh! Idiotul de mine. Trebuia să-mi fi dat seama că nu puteam rămâne un simplu observator.

Odată cu noi coborî şi restul Companiei, pentru a îndeplini alte sarcini.

Să ajung jos n-a fost o problemă, deşi era mare circulaţie pe rampele instalate provizoriu. Oamenii de la nivelul superior şi cei din vârful piramidei cărau muniţie pentru arcaşii de jos (Doamna trebuie că făcuse provizii de săgeţi pe parcursul mai multor generaţii) şi aduceau sus cadavre şi răniţi.

— Acum ar fi un moment bun să ne atace, i-am spus lui Un-Ochi. Să urce pur şi simplu pe rampe.

— Sunt prea ocupaţi să facă ce facem şi noi acum.

Am trecut vreo zece paşi de Hoţul-de-Suflete. Am ridicat o mână, într-o tentativă de salut. După un moment de ezitare, procedă şi el la fel. Aveam impresia că-l luasem prin surprindere.

Am coborât şi-am tot coborât, ajungând pe teritoriul Vestitoarei Furtunii.

Acolo jos era iadul. Aşa-i fiecare câmp de luptă după o bătălie, însă eu unul nu văzusem niciodată ceva asemănător. Peste tot erau oameni căzuţi la pământ. Mulţi erau Rebeli pe care oamenii noştri nu avuseseră energia să-i termine. Până şi soldaţii veniţi de sus nu făceau decât să-i dea la o parte, pentru a-i putea aduna pe-ai noştri. La vreo patruzeci de paşi mai încolo, ignoraţi, soldaţii Rebeli îşi adunau propriii oameni şi nu-i luau în seamă pe-ai noştri.

— Parcă ar fi o scenă din vechile Cronici, i-am spus lui Un-Ochi. Bătălia de la Torn, poate.

— La Torn nu s-a vărsat atâta sânge.

— Îhî.

El fusese de faţă. Avea o vârstă respectabilă.

Am găsit un ofiţer şi l-am întrebat unde să ne stabilim centrul. El sugeră că i-am fi cel mai de folos lui Roade-Oase.

Pe drum într-acolo, am trecut neplăcut de aproape de Vestitoarea Furtunii. Amuleta lui Un-Ochi îmi ardea încheietura mâinii.

— Prietenă de-a ta? întrebă Un-Ochi pe un ton sarcastic.

— Cum?

— Ce privire ţi-a aruncat arătarea aia!

M-am cutremurat. Praf de calcar. Purtat de vânt. Se putea să fi fost Vestitoarea Furtunii.

Roade-Oase era un tip solid, mai mare decât Formă: opt picioare în înălţime şi şase sute de livre de muşchi tari ca fierul. Avea o putere de-a dreptul grotescă şi o gură ca de crocodil şi, se spune, pe vremuri obişnuia să-şi mănânce duşmanii. În câteva din vechile legende era numit Sfarmă-Oase, datorită forţei sale.

În timp ce eu căscam ochii, unul dintre aghiotanţii lui ne spuse să ne ducem pe extrema dreaptă, unde luptele fuseseră atât de uşoare încât nu le fusese trimisă încă nicio echipă medicală.

L-am identificat pe comandantul de batalion.

— Instalaţi-vă chiar aici, ne spuse el. Voi pune să vi se aducă răniţii.

Părea abătut.

— Azi-dimineaţă era doar comandant de companie, ne explică, din proprie iniţiativă, un membru al staffului său. Astăzi, ofiţerii au avut mult de pătimit.

Când ai pierderi grele în rândul ofiţerilor înseamnă că aceştia conduc lupta din fruntea trupelor, pentru a-şi îmbărbăta oamenii.

Eu şi Un-Ochi ne-am apucat de cârpăcit.

— Credeam că aici v-a fost uşor.

— Noţiunea de uşor e relativă.

Ne privi înrăit; tocmai noi vorbeam despre situaţii uşoare, care toată ziua tândăliserăm sus pe piramidă.

Să faci intervenţii medicale la lumina torţei e ditamai distracţia. Împreună, am tratat câteva sute de oameni. De câte ori făceam o pauză pentru a alunga durerea din mâinile şi umerii înţepeniţi, ridicam privirea către cer, perplex. Mă aşteptasem ca Înrobiţii să facă din nou tămbălău în noaptea aceasta.

Roade-Oase intră în sala noastră de operaţii improvizată, gol până la brâu, fără mască, semănând cu un luptător supradimensionat. Nu spuse nimic. Am încercat să-l ignorăm. El ne urmări cu ochii mici, porcini, îngustaţi.

Eu şi Un-Ochi lucram la acelaşi om, fiecare la alt capăt. El se opri brusc, smucindu-şi capul ca un cal speriat. Căscă ochiul teafăr. Se uită frenetic în jur.

— Ce este? am întrebat.

— Nu ştiu... Ciudat. Nu mai e. Pentru o secundă... Nu contează.

Am stat cu un ochi pe el. Era speriat. Mai speriat decât ar fi justificat-o prezenţa Înrobitului. De parcă ar fi simţit o ameninţare ce-l viza direct. Am aruncat o privire spre Roade-Oase. Şi el se uita la Un-Ochi.

Un-Ochi procedă la fel ceva mai târziu, pe când operam fiecare un alt pacient. Am ridicat privirea. În spatele lui, jos, la nivelul taliei, am surprins licărirea unor ochi. Un fior îmi coborî pe şira spinării.

Un-Ochi scrută întunericul, tot mai agitat. Când termină cu pacientul, îşi curăţă mâinile şi se îndreptă spre Roade-Oase.

Un animal urlă. O siluetă întunecată străbătu dintr-un salt cercul de lumină, în direcţia mea.

— Forvalaka! am gemut şi m-am aruncat într-o parte.

Bestia trecu pe deasupra mea, sfâşiindu-mi vesta cu una din ghearele sale.

Roade-Oase ajunse în punctul de aterizare al omului-leopard odată cu acesta. Un-Ochi eliberă o vrajă care ne orbi pe mine, pe forvalaka şi pe toţi cei de faţă. Am auzit răcnetul bestiei. Furia-i devenise agonie.

Vederea-mi reveni. Roade-Oase strângea monstrul într-o priză mortală, cu braţul drept strivindu-i traheea, iar cu stângul – coastele. Acesta lovea inutil cu ghearele în aer. Se spunea că are forţa unei duzini de leoparzi obişnuiţi. În braţele lui Roade-Oase însă era neputincios. Înrobitul râse şi-l muşcă de umărul

stâng, smulgându-i o halcă de carne.

Un-Ochi se împletici până la mine.

— Trebuia să-l avem pe tipul ăsta cu noi în Berii, am spus. Îmi tremura vocea.

Un-Ochi era atât de îngrozit că se sufoca. Nu râse. Nici mie nu-mi prea venea să râd, sincer să fiu. Eram sarcastic doar din reflex. Umor negru.

Trompetele umplură noaptea cu sunetul lor. Oamenii alergară la posturi. Zăngănitul de arme acoperi horcăitul forvalakăi.

Un-Ochi mă prinse de braţ.

— Tre' să plecăm de aici, spuse el. Haide.

Pe mine mă hipnotiza lupta. Leopardul încerca să se transforme. Avea trăsături vag feminine.

— Haide! Un-Ochi înjură murdar. Arătarea aia ţie voia să-ţi vină de hac, să ştii. A fost trimisă. Să ne urnim de-aici înainte să scape.

Energia creaturii părea nelimitată, în pofida puterii şi sălbăticiei imense a lui Roade-Oase. Înrobitul îi distrusese cu dinţii umărul stâng.

Un-Ochi avea dreptate. Rebelii începeau să se agite. Luptele puteau să înceapă. Din ambele motive, era momentul să ne retragem. Mi-am luat trusa şi am şters-o.

În drumul nostru, am trecut pe lângă Vestitoarea Furtunii şi Hoţul-de-Suflete. I-am salutat în doi peri, îmboldit de un soi de bravură neroadă. Eram sigur că unul dintre ei se afla în spatele atacului forvalakăi. Niciunul nu-mi răspunse.

N-am avut nicio reacţie până când nu am ajuns în siguranţă, în vârful piramidei şi-n sânul Companiei, şi n-am mai avut nimic altceva de făcut decât să mă gândesc la cele întâmplate. Atunci am început să tremur atât de tare, încât Un-Ochi a fost silit să-mi administreze o licoare calmantă din propriu-mi arsenal.

*

Ceva îmi vizită visele. O veche prietenă, de-acum. Strălucire aurie, chip frumos. Ca şi înainte: „Credinciosul meu n-are a se teme”.

Când efectul leacului slăbi, spre răsărit se vedea deja o geană de lumină. M-am trezit mai puţin speriat, însă deloc reconfortat. Încercaseră de trei ori. Oricine era aşa de hotărât să-mi facă felul avea să reuşească până la urmă. Orice-ar fi spus Doamna.

Un-Ochi îşi făcu apariţia aproape imediat.

— Te simţi bine?
— Mda. Bine.
— Ai ratat un spectacol dat naibii.
Am ridicat o sprânceană.
— După ce tu ai tras obloanele, Cercul şi înrobiţii s-au înfruntat. S-au oprit abia acum puţin timp. Treaba s-a cam împuţit de data asta. Roade-Oase şi Vestitoarea Furtunii au mierlit-o. Se pare că şi-au făcut felul unul altuia. Vino. Vreau să-ţi arăt ceva.
Mormăind, am pornit pe urmele lui.
— Cât de multe pierderi au suferit Rebelii?
— Fiecare spune altceva. Dar au suferit destule. Cel puţin patru dintre ei au încasat-o.
Se opri în partea din faţă a vârfului piramidei şi gesticulă amplu.
— Ce-i?
— Eşti orb? Eu n-am decât un ochi şi văd mai bine ca tine?
— Dă-mi un indiciu.
— Uită-te după o crucificare.
— O!
După ce mi-a spus asta, am zărit imediat crucea înălţată aproape de postul de comandă al Vestitoarei Furtunii.
— Bine. Şi ce?
— Ăla-i prietenul tău. Forvalaka.
— Al meu?
— Al nostru? Pe chip îi apăru o expresie minunat de răutăcioasă. E sfârşitul unei poveşti lungi, Cobe. Şi e un sfârşit fericit. Oricum ar fi, indiferent cine l-a ucis pe Tam-Tam, am trăit să-i văd găsindu-şi hâdul sfârşit.
— Mda.
În stânga noastră, Corbul şi Draga urmăreau manevrele Rebelilor. Degetele li se mişcau rapid. Erau prea departe ca să pot desluşi destul din ceea ce-şi spuneau. Era ca şi când ai trage cu urechea la o conversaţie într-o limbă pe care o stăpâneşti doar la nivel de începător. Păsăreasca.
— Ce-l frământă pe Corb în ultima vreme?
— Cum adică?
— Nu mai bagă în seamă pe nimeni, în afară de Draga. Nici pe Căpitan nu-l mai frecventează. N-a mai participat la un joc de cărţi de când i-am adus pe Pană şi pe Călătorie. Se face verde

dacă încerci să fii amabil cu Draga. S-o fi întâmplat ceva în lipsa noastră?

Un-Ochi ridică din umeri.

— Eu am fost cu tine, Cobe, ţi-aminteşti? Nimeni nu mi-a spus nimic. Dar acum, că zici asta, mda, se comportă ciudat.

— Chicoti.

— Ciudat până şi raportat la standardele Corbului.

Am urmărit pregătirile Rebelilor. Păreau nesiguri şi dezorganizaţi. Chiar şi aşa, în pofida furiei nopţii, terminaseră de umplut primele două şanţuri. Prin eforturile depuse la ultimul realizaseră şase locuri de trecere.

Efectivele noastre de la al doilea şi al treilea nivel păreau subţiate. Am întrebat de ce.

— Doamna a ordonat ca unii dintre ei să coboare la primul nivel. Mai ales dintre cei din vârf.

Cei mai mulţi erau din divizia Hoţului-de-Suflete, am observat. Efectivele sale păreau slăbite.

— Crezi că azi vor reuşi să treacă?

Un-Ochi ridică din umeri.

— Dacă-şi păstrează îndârjirea de până acum, da. Dar uită-te. Nu mai sunt la fel de hotărâţi. Au descoperit că nu ne vom da bătuţi cu una, cu două. I-am făcut să stea pe gânduri. Să-şi amintească de străvechea nălucă din Turn. Ea încă n-a ieşit. Poate că încep să se îngrijoreze.

Eu bănuiam că asta se datora mai mult victimelor din rândul Cercului decât tensiunii crescânde a soldaţilor. Structura de comandă Rebelă trebuie că era cufundată în haos. Orice armată şovăie atunci când nimeni nu ştie cine-o conduce.

Cu toate acestea, la patru ore după ivirea zorilor Rebelii începură să moară pentru cauza lor. Linia noastră de apărare îşi strânse forţele. Urlătorul şi Fără-Chip îi înlocuiseră pe Vestitoarea Furtunii şi pe Roade-Oase, lăsând al doilea nivel în seama Târâtorului-prin-Noapte.

Luptele intraseră într-un tipic. Hoarda se năpustea înainte, împotriva furtunii de săgeţi, traversa podurile, se ascundea după scuturile mobile şi trăgea de după ele pentru a-i lovi pe cei din prima noastră linie. Veneau fără încetare, într-un şuvoi nesfârşit. Cădeau cu miile înainte să ajungă să se apropie de inamic. Mulţi dintre cei care reuşeau se luptau doar pentru scurt timp, apoi se împrăştiau, uneori ajutându-şi camarazii răniţi, cel

mai adesea doar ferindu-se din calea pericolului. Ofiţerii nu mai deţineau niciun control.

Linia frontului rezistă, prin urmare, mai mult timp şi cu mai multă fermitate decât anticipasem. Chiar şi-aşa, avantajul numeric şi oboseala acumulată îşi spuseră până la urmă cuvântul. Apărură breşe. Trupele inamice ajunseră la zidul de apărare. Înrobiţii organizau contraatacuri, dar majoritatea acestora nu aveau avântul necesar pentru a dura. Ici şi colo, soldaţii tot mai demoralizaţi încercau să se refugieze la nivelul superior. Târâtor-prin-Noapte distribui detaşamente de-a lungul flancului. Acestea îi respinseră pe fugari. Rezistenţa se întări.

Totuşi, Rebelii simţeau de-acum mirosul victoriei. În rândurile lor, entuziasmul crescu. Rampele şi turnurile din depărtare începură să avanseze. Înaintarea lor era greoaie, câţiva yarzi pe minut. Un turn se răsturnă când ajunse la balastul insuficient tasat cu care fusese astupat primul şanţ. Strivi sub el o rampă şi câteva duzini de oameni. Restul maşinăriilor îşi Continuară drumul. Garda îşi reorientă artileria grea, aruncând mingi de foc.

Un turn se aprinse. Apoi un altul. O rampă se opri locului, în flăcări. Însă celelalte maşinării îşi văzură mai departe de drum şi ajunseră la al doilea şanţ.

Balistele mai uşoare îşi schimbară şi ele ţinta, căsăpind cu miile soldaţii care împingeau maşinăriile de luptă.

În tranşeea din apropiere, cei din avangardă continuau să arunce balast şi să-l taseze. Şi să cadă sub tirul arcaşilor noştri. Nu puteam să nu-i admir; erau cei mai curajoşi dintre duşmani.

Steaua Rebelilor era în ascensiune. Îşi depăşiseră startul slab şi erau la fel de îndârjiţi ca în ziua precedentă. Unităţile noastre de la primul nivel se fragmentară în cete tot mai mici, debusolate. Oamenii pe care Târâtor-prin-Noapte îi trimisese să-i împiedice pe ai noştri să fugă se luptau acum cu Rebelii zeloşi care se căţărau pe zidul de apărare. Într-un loc, trupele Rebele smulseseră câţiva buşteni şi încercau să-şi croiască drum în sus.

Era mijlocul după-amiezei. Rebelii mai aveau la dispoziţie câteva ore bune de lumină. Pe mine începeau să mă treacă fiorii.

Un-Ochi, pe care nu-l mai văzusem de când începuse totul, veni iar lângă mine.

— Veşti din Turn, spuse el. Au pierdut şase membri ai Cercului noaptea trecută. Asta înseamnă că n-au mai rămas decât,

poate, opt. Probabil niciunul dintre cei care făceau parte din Cerc atunci când am venit noi în nord.

— Nu-i de mirare, atunci, că au avut un început slab.

El se uită spre zona de luptă.

— N-arată bine, aşa-i?

— Deloc.

— Presupun că din cauza asta vine şi ea. M-am întors către el. Mda. Vine încoace. În persoană.

Frig. Frig-frig-frig. Nu ştiu de ce. Apoi l-am auzit pe Căpitan strigând şi pe Locotenent şi pe Acadea şi pe Elmo şi pe Corb şi pe cine ştie câţi alţii, toţi strigând la noi să intrăm în formaţie. Nu mai era timp de tras mâţa de coadă.

M-am înapoiat la spitalul meu de campanie, format dintr-un grup de corturi aşezate în partea din spate şi, din păcate, pe direcţia vântului care sufla dinspre latrină.

— O inspecţie rapidă, i-am spus lui Un-Ochi. Vezi să fie toate în ordine.

*

Doamna veni călare, urcând pe rampa din apropierea intrării în Turn. Călărea un animal crescut special pentru asta. Era imens şi nărăvaş, un dereş lucios care părea să încarneze ideea unui artist despre perfecţiunea ecvestră. Ea era îmbrăcată foarte şic, în brocart roşu cu auriu, cu eşarfe albe, bijuterii de aur şi argint şi câteva tuşe de negru în ţinută. Ca o doamnă bogată pe care ai fi putut-o vedea pe străzile din Opal. Părul ei, mai negru ca miezul de noapte, îi cobora, lung, de sub un tricorn elegant, alb, cu dantelă, împodobit cu pene albe de struţ. O reţea de perle îl ţinea strâns. Părea să nu aibă mai mult douăzeci de ani. Pe măsură ce înainta, tăcerea se aşternea în calea ei. Oamenii rămâneau cu gura căscată. Nu vedeam pic de teamă la niciunul.

Însoţitorii Doamnei erau în ton cu imaginea ei. De înălţime medie, înveşmântaţi complet în negru, cu feţele acoperite de văluri negre, călare pe cai negri, cu frâie şi şei din piele neagră, semănau cu imaginea populară a Înrobiţilor. Unul purta o suliţă lungă şi neagră, cu vârful din oţel înnegrit, celălalt un corn mare de argint. Călăreau de-o parte şi de cealaltă a ei, mereu la un yard în spate.

Când trecu pe lângă mine, Doamna îmi făcu onoarea să-mi adreseze un zâmbet dulce. Umorul şi provocarea-i scânteiau în

ochi…

— Încă te mai iubeşte, făcu Un-Ochi zeflemitor.

Eu m-am cutremurat.

— De asta mă şi tem.

Ea călări printre rândurile Companiei, drept spre Căpitan şi vorbi cu el o jumătate de minut. El nu trădă nicio emoţie în faţa acestui rău străvechi. Nimic nu-l zdruncină atunci când îşi asumă rolul comandantului turnat în fier.

Elmo se apropie, croindu-şi drum cu coatele.

— Ce mai faci, bătrâne? l-am întrebat.

Nu-l văzusem de multe zile.

— Vreau să te duci la ea.

Eu am spus ceva de genul: „Blăg”. Foarte inteligent.

— Ştiu ce vrei să spui. Totul are o limită. Dar ce poţi face? Găseşte-ţi un cal.

— Un cal? De ce? Unde?

— Eu doar am adus mesajul, Cobe. Nu mă-ntreba pe mine… Când vorbeşti de lup…

Un soldat tânăr, purtând culorile Urlătorului, apăru din spatele piramidei. Aducea un şir de cai. Elmo plecă într-acolo degrabă. După un schimb scurt de cuvinte, îmi făcu semn să mă apropii. M-am dus fără tragere de inimă.

— Alege-ţi singur, Cobe.

Am ales o iapă cafenie, frumos clădită şi aparent docilă şi m-am urcat în spinarea ei. Era plăcut să fiu în şa. Trecuse ceva vreme.

— Urează-mi noroc, Elmo.

Voiam să par dezinvolt, dar vorbele mi-au ieşit piţigăiate.

— S-a făcut, a zis şi, când am luat-o din loc: Să te înveţi minte să mai scrii poveşti dintr-alea prosteşti.

— Nu te dai bătut, ai?

Îndepărtându-mă, m-am întrebat totuşi, preţ de-o clipă, cât de mult influenţează arta viaţa. Era oare *posibil* să mi-o fi făcut cu mâna mea?

La apropierea mea, Doamna nu privi înapoi. Făcu un gest discret. Călăreţul din dreapta ei se dădu în lături, făcându-mi loc. Am prins aluzia, m-am oprit şi, în loc să mă uit la ea, m-am concentrat asupra panoramei. Îi simţeam amuzamentul.

Situaţia se înrăutăţise în cele câteva minute cât lipsisem. Soldaţii Rebeli câştigaseră mai multe poziţii la al doilea nivel. În

prima linie, formaţiile noastre fuseseră spulberate. Urlătorul se înduplecase şi-şi lăsase oamenii să-i ajute pe cei de jos să urce pe zidul de apărare. La al treilea nivel, trupele Şoaptei recurseseră pentru prima oară la arcuri.

Rampele de asalt erau aproape de ultimul şanţ. Turnurile cele mari se opriseră. Peste jumătate fuseseră scoase din acţiune. Celelalte erau ocupate, însă arcaşii din ele erau prea departe pentru a produce vreo pagubă. Slavă Cerului pentru micile sale daruri.

Înrobiţii de la primul nivel îşi foloseau puterile, însă erau într-un pericol atât de mare, încât aveau puţine şanse de reuşită.

Doamna spuse:

— Voiam să vezi asta, Cronicarule.

— Îh?

Încă o vorbă de geniu din partea înţeleptului Companiei.

— Ceea ce este pe cale să se întâmple. Astfel încât să existe măcar o relatare corectă.

M-am uitat la ea pe furiş. Avea pe buze un mic zâmbet poznaş. Mi-am întors atenţia către câmpul de luptă. Efectul pe care-l avea asupra mea, deşi se mulţumea doar să stea acolo, în toiul furiei sfârşitului de lume, era mult mai înfricoşător decât perspectiva morţii în luptă. Sunt prea bătrân ca să-mi mai fiarbă sângele ca unui adolescent excitat.

Doamna pocni din degete.

Călăreţul din stânga ei ridică în aer cornul de argint şi înlătură voalul de pe faţă, ca să poată duce instrumentul la buze. Pană! Privirea mi se abătu către Doamnă. Ea îmi făcu cu ochiul.

Înrobiţi. Pană şi Călătorie fuseseră Înrobiţi, precum Şoaptă înaintea lor. Puterea lor era acum la dispoziţia Doamnei... Mintea mea dădu târcoale ideii. Implicaţii, implicaţii. Vechii Înrobiţi căzuţi, noi Înrobiţi luându-le locul...

Cornul scoase un sunet dulce, ca un înger chemând armiile cerului. Nu era un sunet puternic şi totuşi răsună pretutindeni, coborând parcă din tării. Luptele se opriră brusc. Toţii ochii se întoarseră spre piramidă.

Doamna pocni din degete. Celălalt călăreţ (Călătorie, am presupus) ridică suliţa şi-i repezi vârful în jos.

Zidul de apărare explodă într-o duzină de locuri. Sunete ca de trâmbiţă Sparseră liniştea. Chiar înainte să-i văd dând năvală, am înţeles şi am izbucnit râs.

— Elefanţi!

Nu mai văzusem elefanţi de luptă din primul meu an în cadrul Companiei.

— Unde-ai găsit elefanţi?

Ochii Doamnei scânteiau. Nu-mi răspunse.

Răspunsul era evident. Dincolo de mare. La aliaţii ei din oraşele Giuvaier. Cum îi adusese neobservaţi şi cum îi ţinuse ascunşi, ei, ăsta era un mister.

Atacul asupra Rebelilor, tocmai în momentul lor de aparent triumf, era o surpriză delicioasă. Nimeni de prin părţile astea nu văzuse elefanţi de luptă, darămite să ştie cum să se lupte cu ei.

Uriaşele pachiderme cenuşii dădură iama în hoarda Rebelă. Mahuţii se distrau pe cinste, avântându-şi bestiile încoace şi-ncolo, strivind Rebeli cu sutele, nimicindu-le complet moralul. Doborâră scuturile mobile. Traversară podurile şi atacară turnurile de asediu, culcându-le la pământ unul după altul.

Erau douăzeci şi patru de animale, câte două pentru fiecare ascunzătoare. Fuseseră echipate cu armuri, iar conducătorii lor erau înveşmântaţi în metal şi totuşi, ici şi colo, câte o suliţă sau săgeată rătăcită mai găsea câte o spărtură, reuşind fie să doboare vreun mahut, fie să rănească bestiile destul cât să le înfurie. Elefanţii care îşi pierdeau călăreţii îşi pierdeau interesul pentru luptă. Animalele rănite o luau razna. Acestea provocau mai multe pagube decât cele aflate încă sub control.

Doamna gesticulă din nou. Călătorie dădu iar semnalul. Trupele de dedesubt coborâră rampele pe care le folosiserăm pentru transportul materialelor şi răniţilor. Soldaţii de la al treilea nivel, mai puţin Gărzile, coborâră în marş, intrară în formaţie şi lansară un atac împotriva acelei devălmăşii. Dacă te gândeai la diferenţa numerică, părea o nebunie. Dar dacă te gândeai la turnura nesperată a situaţiei, moralul era mult mai important.

Şoaptă pe aripa stângă, Hoţul în centru, grăsanul de Lord Jalena pe dreapta. Ropot de tobe. Se năpustiră înainte, încetiniţi doar de nevoia de-a măcelări miile de inamici panicaţi. Rebelii nu s-ar fi dat înapoi de la fugă, dar se temeau să se retragă în direcţia elefanţilor dezlănţuiţi, care se aflau între ei şi propria lor tabără. Nu făceau mare lucru ca să se apere.

Terenul fu eliberat până la primul şanţ. Muşcă-Lună, Urlătorul şi Fără-Chip îşi împinseră trupele supravieţuitoare în formaţie,

înjurându-le şi silindu-le să înainteze, în ciuda spaimei, şi să incendieze toate construcţiile duşmanului.

Atacanţii celui de-al doilea şanţ, învolburându-se peste şi pe lângă turnurile şi rampele abandonate, trecând mai departe, urmând dâra însângerată lăsată de elefanţi. Apoi maşinării în flăcări, când cei de la primul nivel începură să sosească. Atacatorii înaintând spre următorul şanţ. Întregul câmp – acoperit de leşurile duşmanilor. Numărul morţilor – mai mare decât pomenisem eu vreodată.

Cercul, ce mai rămăsese din el, îşi veni în cele din urmă în fire destul cât să-şi încerce puterile împotriva animalelor. Înregistrară câteva succese, apoi fură anihilaţi de Înrobiţi. După asta, totul depindea de oamenii de pe câmpul de luptă.

Ca întotdeauna, Rebelii aveau avantajul numeric. Unul câte unul, elefanţii căzură. Inamicii se masară înaintea liniei frontului. Noi nu aveam rezerve. Din taberele Rebelilor, trupe noi veneau întruna, lipsite de entuziasm, dar suficient de puternice ca să ne ia avantajul. Retragerea devenea o necesitate.

Doamna o anunţă, prin intermediul lui Călătorie.

— Foarte bine, am murmurat. Într-adevăr, foarte bine.

Asta în timp ce oamenii noştri reveneau la poziţiile lor, sleiţi de efort. Întunericul nu era departe. Rezistaserăm încă o zi.

— Dar acum ce urmează? Nerozii ăia n-or să se dea bătuţi cât timp cometa se va afla pe cer. Iar noi ne-am tras ultima săgeată.

Doamna zâmbi.

— Consemnează lucrurile aşa cum le vezi, Cronicarule.

Ea şi însoţitorii ei se îndepărtară călare.

— Şi ce mă fac eu cu calul ăsta? am bolborosit.

*

În noaptea aceea s-a desfăşurat o confruntare între puteri, însă eu am ratat-o. Nu ştiu cine a avut cel mai mult de pierdut. Noi i-am pierdut pe Muşcă-Lună, pe Fără-Chip şi pe Târâtor-prin-Noapte. Doar Târâtor-prin-Noapte căzuse luptând împotriva inamicului. Ceilalţi fuseseră răpuşi în încleştarea dintre Înrobiţi.

La nicio oră după apus, a venit un mesager. Eu îmi pregăteam echipa să coborâm, după ce îi hrănisem. Elmo purtă iarăşi ştafeta.

— La Turn, Cobe. Iubita ta vrea să te vadă. Ia-ţi arcul cu tine.

Are şi teama limita ei şi nu te poţi teme la nesfârşit de cineva,

nici chiar de Doamnă. Resemnat, am întrebat:

— Arcul?

El ridică din umeri.

— Şi săgeţi?

— Nicio vorbă despre asta. Mie nu-mi sună bine.

— Probabil ai dreptate. Un-Ochi, preiei comanda.

Era timpul să văd şi jumătatea plină a paharului.

Măcar nu aveam să-mi petrec noaptea amputând membre, cosând plăgi şi liniştind tineri despre care ştiam că nu vor supravieţui până săptămâna viitoare. În serviciul Înrobiţilor, soldaţii au o şansă mai bună de-a se reface în urma rănilor, însă cangrenele şi peritonita continuă să-şi ia birul.

Pe lunga rampă, în jos, către poarta întunecată. Turnul se profila ca o construcţie mitologică, scăldat în lumina argintie a cometei. O dăduse oare Cercul în bară? Aşteptase prea mult? Era oare posibil să nu mai fie cometa un semn favorabil, odată ce începea să pălească?

Cât de aproape erau armatele din est? Nu destul de aproape. Dar strategia noastră nu părea să fie bazată pe trasul de timp. Dacă acesta ar fi fost planul, am fi intrat toţi în Turn şi-am fi sigilat uşa. Nu-i aşa?

Am şovăit. O reacţie normală. Am atins amuleta pe care mi-o dăduse Spiriduş mai demult şi apoi amuleta oferită de Un-Ochi ceva mai de curând. Nu mi-au oferit cine ştie ce alinare. Am aruncat o privire spre piramidă şi mi s-a părut că văd în vârf o siluetă scundă şi îndesată. Căpitanul? Am ridicat o mână. Silueta răspunse. Înveselit, m-am întors.

Poarta părea a fi gura nopţii, însă un singur pas înainte mă aduse într-un pasaj larg şi luminat. Duhnea a cai şi a vite, animalele ce fuseseră mânate înăuntru cu, ai fi zis, un secol în urmă.

Un soldat mă aştepta.

— Tu eşti Cobe? Am încuviinţat din cap. Urmează-mă.

Nu era un membru al Gărzii, ci un tânăr infanterist din armata Urlătorului. Părea tulburat. Ici şi colo am văzut şi alţii de soiul lui. Atunci am priceput. Urlătorul îşi petrecuse nopţile aducând soldaţi în timp ce restul înrobiţilor se luptau cu Cercul şi unul împotriva celuilalt. Niciunul dintre oamenii aceştia nu participase la lupte.

Câţi să fi fost acolo? Ce surprize ascundea Turnul?

Am intrat în inima Turnului prin portalul pe care-l mai folosisem şi data trecută. Soldatul se opri în acelaşi loc unde se oprise căpitanul Gărzii. Îmi ură noroc, cu o voce slabă, tremurată. I-am mulţumit pe un ton piţigăiat.

Ea n-avea chef de jocuri. Cel puţin nu de chestii demonstrative. Iar eu nu mi-am intrat în rolul de băiat amorezat. Acum era vorba de lucruri serioase.

Mă pofti să iau loc la o masă de lemn închis la culoare, cu arcul în faţă, apoi spuse:

— Am o problemă.

Nu i-am răspuns, ci doar m-am uitat la ea.

— Zvonurile au scăpat de sub control afară, aşa-i? Despre ce se întâmplă între Înrobiţi?

Am aprobat din cap.

— Acum nu mai e ca trădarea Şchiopului. Acum se omoară între ei. Oamenii nu vor să fie prinşi la mijloc.

— Soţul meu nu este mort. Ştii asta. El este în spatele tuturor relelor. S-a trezit. Foarte încet, dar destul cât să ajungă la unii membri ai Cercului. Destul cât să fi ajuns la femeile din rândul Înrobiţilor. Ar face orice pentru el. Târfele! Stau cu ochii pe ele cât de mult pot, dar nu sunt nici eu infailibilă. Îmi mai scapă unele lucruri. Lupta asta… Nu e ceea ce pare a fi. Armata Rebelă a fost adusă aici de membri ai Cercului aflaţi sub influenţa soţului meu. Nerozii! Credeau că se pot folosi de *el* ca să mă înfrângă şi să pună ei mâna pe putere. Au fost ucişi cu toţii acum, dar acţiunea pe care au provocat-o e încă-n desfăşurare. Eu nu mă lupt cu Roza Albă, Cronicarule – deşi s-ar putea să înregistrăm o victorie şi împotriva acestei absurdităţi. Eu mă lupt cu vechiul înrobitor, cu Dominatorul. Şi de va fi să pierd, voi pierde lumea întreagă.

Vicleană femeie. Nu juca rolul domniţei la ananghie. Aborda situaţia ca de la egal la egal, iar asta îmi câştigă simpatia. Ştia că-l cunoşteam pe Dominator la fel de bine ca orice muritor de rând. Ştia că mă temeam de el mai mult decât de ea, căci cine se teme de o femeie mai mult decât de un bărbat?

— Te cunosc, Cronicarule. Ţi-am deschis sufletul şi-am privit în adâncul lui. Tu lupţi pentru mine deoarece compania ta a acceptat un contract pe care îl va duce la bun sfârşit orice-ar fi – întrucât principalii ei reprezentanţi consideră ca onoarea Companiei a fost pătată în Beril. Şi asta în ciuda faptului că

majoritatea dintre voi crede că vă aflaţi în solda Răului.

Răul e ceva relativ, Cronicarule. Nu-i ceva bătut în cuie. Nu poţi să-l pipăi, să-l guşti sau să-l tai cu sabia. Răul depinde de locul unde te afli şi de direcţia în care alegi să arăţi cu degetul. Iar tu, datorită jurământului tău, te-ai ridicat împotriva Dominatorului. Pentru tine, Răul este el.

Se opri un moment, aşteptându-se poate la o reacţie. N-am avut niciuna. Enunţase esenţa întregii mele filosofii.

— Acel Rău a încercat să te ucidă de trei ori, doctore. De două ori fiindcă se temea de cunoştinţele tale şi odată fiindcă se temea de viitorul tău.

Asta m-a trezit.

— Viitorul meu?

— Înrobiţii zăresc uneori viitorul. Poate că discuţia aceasta a fost prevăzută.

Mă luase prin surprindere. Am rămas încremenit, cu un aer tâmp.

Părăsi pentru moment odaia şi se întoarse cu o tolbă cu săgeţi pe care le împrăştie pe masă. Erau negre şi grele, cu vârf argintiu, inscripţionat cu litere aproape invizibile. Cât le-am examinat, ea mi-a luat arcul şi l-a schimbat cu altul având o greutate şi o flexibilitate identice. Se potrivea excelent cu săgeţile. Era prea splendid pentru a fi folosit ca armă.

Îmi spuse:

— Poartă astea. Mereu.

— Va trebui să le folosesc?

— E posibil. Mâine, într-un fel sau altul, vom asista la sfârşitul întregii istorii. Rebelii au fost masacraţi, însă mai au o vastă rezervă de cadre. Strategia mea s-ar putea să nu reuşească. Dacă voi eşua, soţul meu va câştiga. Nu Rebelii, nu Roza Albă, ci Dominatorul, acea fiară teribilă, fără astâmpăr în mormântul ei de-acum…

I-am evitat privirea şi am ochit armele, întrebându-mă ce trebuia să spun, ce trebuia să nu aud, ce trebuia să fac cu uneltele acelea mortale şi dacă eram în stare să le folosesc la momentul cuvenit.

Ea îmi cunoştea gândurile.

— O să ştii când va fi momentul. Şi-o să faci ce vei crede că este bine.

Am ridicat privirea, încruntându-mă, dorindu-mi… Dorindu-mi,

chiar dacă ştiam ce era ea. Poate că fraţii mei idioţi aveau dreptate.

Zâmbi, întinse o mână mult prea perfectă şi-mi prinse degetele în strânsoarea ei…

Am pierdut contactul cu realitatea. Cred. Nu-mi amintesc să se fi întâmplat ceva. Şi totuşi, mintea mi se înceţoşă o secundă, iar când ceaţa se ridică, ea încă mă ţinea de mână, surâzând şi spunând:

— E timpul să pleci, soldat. Odihneşte-te bine.

M-am ridicat ca un zombie şi m-am împleticit spre uşă. Aveam sentimentul clar că-mi scăpase ceva. Nu m-am uitat înapoi. N-aş fi putut.

*

Am ieşit din Turn şi-am păşit în noapte şi imediat am ştiut că iarăşi pierdusem o felie de timp. Stelele îşi schimbaseră poziţia pe cer. Cometa era jos. Să mă odihnesc bine? Orele de odihnă aproape se scurseseră.

Afară era linişte şi răcoare şi cântau greierii. Greieri. Cine-ar fi crezut? Am coborât privirea spre arma pe care mi-o dăduse. Când o încordasem? De ce pusesem o săgeată în coardă? Nu-mi aminteam nici măcar să le fi luat de pe masă… Preţ de un moment înfricoşător, am crezut că-mi pierd minţile. Cântul greierilor mă linişti.

M-am uitat în susul piramidei. Cineva stătea în vârf, de strajă. Am ridicat o mână. Omul răspunse. Elmo, după cum se mişca. Dragul de Elmo.

Vreo două ore până-n zori. Puteam închide puţin ochii, dacă nu pierdeam vremea.

Când parcursesem un sfert din drumul pe rampă în sus m-a încercat un sentiment ciudat. Pe la jumătatea drumului, am înţeles ce era. Amuleta lui Un-Ochi! îmi ardea încheietura mâini… Un Înrobit! Pericol!

Un nor de întuneric se desprinse din noapte, dintr-o imperfecţiune a peretelui piramidei. Se întinse ca vela unei corăbii şi se îndreptă spre mine. Am răspuns în singurul fel în care puteam. Cu o săgeată.

Săgeata străpunse cortina aceea de întuneric. Şi un vaier prelung mă împresură, plin mai mult de surprindere decât de furie, mai mult de disperare decât de agonie. Perdeaua de întuneric se destrămă. Ceva cu înfăţişare umană alergă pe

pantă. M-am uitat după el, negândindu-mă vreo clipă să mai trimit o săgeată, deşi mai pusesem una în arc. Zăpăcit, mi-am reluat urcarea.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Elmo când am ajuns sus.

— Nu ştiu, i-am răspuns. Sincer, n-am nici cea mai vagă idee ce naiba s-a întâmplat în noaptea asta.

Mă cercetă din cap până-n picioare.

— Pari cam zdruncinat. Odihneşte-te puţin.

— Mi-ar prinde bine, am recunoscut. Transmite-i Căpitanului că ea zice că mâine-i ziua cea mare. Câştigăm sau pierdem.

Că mult îi va fi de folos să afle asta. M-am gândit însă că i-ar plăcea să ştie.

— Mda. Ţi-au făcut ceva acolo înăuntru?

— Nu ştiu. Nu cred.

Voia să mai vorbească, în pofida sfatului de-a mă odihni. L-am împins cu blândeţe la o parte, m-am dus într-unul dintre corturile mele de spital şi m-am făcut covrig într-un colţ strâmt, ca un animal rănit culcuşindu-se. Fusesem atins într-un fel, chiar dacă nu puteam spune cum. Aveam nevoie de-un timp de recuperare. Probabil de mai mult timp decât aveam la dispoziţie.

*

L-au trimis pe Spiriduş să mă trezească. Eram într-o dispoziţie fermecătoare, ca în fiecare dimineaţă, ameninţând să căsăpesc pe oricine se dovedea îndeajuns de nechibzuit încât să-mi tulbure visele. Nu că n-ar fi meritat să fie tulburate. Erau oribile. Comiteam lucruri de nedescris cu două fete care nu puteau avea mai mult de doisprezece ani şi le făceam să le mai şi placă. Dezgustător ce umbre stau la pândă în mintea omenească.

Aşa revoltătoare cum îmi erau visele, nu voiam totuşi să mă scol. În sacul meu de dormit era călduţ şi bine.

— Dacă vrei, pot să fiu şi necioplit, zise Spiriduş. Ascultă, Cobe. Iubita ta iese la lumină. Căpitanul vrea să fii prezent s-o întâmpini.

— Mda, sigur. Mi-am luat cizmele cu o mână şi cu cealaltă am dat la o parte uşa cortului. Am mormăit: Cât naiba e ceasul? Am impresia că soarele-i pe cer de ore bune.

— Aşa şi este. Elmo s-a gândit că ţi-ar prinde bine să te odihneşti. Zicea că ţi-a fost greu noaptea trecută.

Am gemut şi-am încercat să mă adun. M-am gândit să mă spăl, dar Spiriduş mă împinse de la spate.

— Ia-ţi echipamentul de luptă. Rebelii vin încoace.

Am auzit tobe în depărtare. Rebelii nu folosiseră tobe înainte. L-am întrebat despre asta.

Spiriduş ridică din umeri. Era palid la faţă. Presupun că auzise mesajul meu pentru Căpitan. Câştigăm sau pierdem. Astăzi.

— Şi-au ales un nou consiliu.

Începu să trăncănească, aşa cum fac oamenii când sunt speriaţi, relatându-mi cele întâmplate peste noapte, încăierarea dintre Înrobiţi şi ce pierderi suferiseră Rebelii. Urechile nu-mi auzeau nimic vesel. Mă ajută să iau pe mine armura. De la luptele din jurul Rozelor, nu purtasem altceva decât o cămaşă de zale. Mi-am luat armele primite de la Doamnă şi-am ieşit afară, unde am dat cu ochii de una dintre cele mai glorioase dimineţi din câte trăisem.

— O zi numai bună pentru murit, am spus.

— Mda.

— Peste cât timp o să ajungă aici?

Căpitanul precis ne voia la locurile noastre în momentul sosirii ei. Îi plăcea să fie imaginea ordinii şi-a eficienţei.

— Când va fi aici. Am primit doar un mesaj cum că va ieşi afară.

— Aha.

Am scrutat vârful piramidei. Oamenii îşi vedeau de treabă, pregătindu-se de luptă. Nimeni nu părea să se grăbească.

— Mă duc să mă plimb niţel.

Spiriduş nu spuse nimic. Se mulţumi să mă urmeze, cu o încruntătură îngrijorată pe chipu-i palid. Ochii i se mişcau întruna, supraveghind totul în jur. După poziţia umerilor şi felul atent în care se mişca, am înţeles că avea o vrajă pregătită pentru a fi folosită imediat. Doar după ce se ţinu pe urmele mele o bună bucată de vreme mi-am dat seama că mă păzea.

M-am simţit deopotrivă mulţumit şi deranjat. Mulţumit pentru că oamenilor le păsa îndeajuns ca să-mi poarte de grijă şi deranjat că situaţia mea se agravase atât de tare. Mi-am privit mâinile. Inconştient, încordasem arcul şi pusesem o săgeată în el. Şi o parte din mine era în alertă maximă.

Toţi trăgeau cu ochiul la armele mele, dar nimeni nu întrebă nimic. Presupun că tot soiul de scorneli făceau deja înconjurul

taberei. Ciudat că tovarăşii mei nu mă înghesuiseră într-un colţ ca să mă ia la întrebări.

Rebelii îşi dispuseseră forţele cu mare băgare de seamă, metodic, în afara razei armelor noastre. Oricine o fi preluat conducerea restabilise disciplina. Şi construise o întreagă armada de noi maşini de luptă în cursul nopţii.

Forţele noastre abandonaseră nivelul inferior. Acolo nu mai rămăsese decât un crucifix pe care se zbătea o siluetă... Se zbătea. După toate suferinţele îndurate, inclusiv ţintuirea pe cruce, forvalaka rămânea în viaţă!

Trupele fuseseră redistribuite. Arcaşii se aflau acum la al treilea nivel, iar Şoaptă preluase comanda întregului dispozitiv de luptă. Aliaţii, supravieţuitorii de la primul nivel, forţele Hoţului şi alţii erau la al doilea nivel. Hoţul asigura centrul, Lordul Jalena aripa dreaptă, iar Urlătorul pe cea stângă. Se încercase refacerea zidului de apărare, însă acesta rămăsese într-o stare teribil de proastă. N-avea să fie cine ştie ce obstacol.

Un-Ochi veni lângă noi.

— Băieţi, aţi auzit ultimele veşti?

Am ridicat întrebător dintr-o sprânceană.

— Susţin că şi-au găsit copila, pe Roza Albă.

După o scurtă reflecţie, am răspuns:

— Îndoielnic.

— Categoric. Turnul spune că e o făcătură. Doar ceva ce să ridice moralul trupelor.

— Aşa cred şi eu. Mă surprinde doar că nu s-au gândit la asta mai devreme.

— Apropo de lup, chirăi Spiriduş. Arătă cu degetul.

A trebuit să caut o clipă din priviri înainte să observ strălucirea blândă ce înainta printre rândurile diviziilor inamice. Înconjura un copil pe un cal mare, alb, ce purta o flamură roşie brodată cu un trandafir alb.

— Un spectacol lamentabil, se plânse Un-Ochi. Tipul ăla de pe travee[10] proiectează lumina.

Mi se strânsese inima de teama că poate nu era o făcătură. Am coborât privirea spre mâinile mele, întrebându-mă dacă nu cumva acel copil era ţinta la care se gândise Doamna. Dar nu.

---

[10] Travee - porţiune dintr-o construcţie (edificiu, pod, viaduct etc.) care cuprinde două puncte de reazem (stâlpi, coloane, grinzi, pile etc.) şi deschiderea dintre ele.

Nu simţeam niciun impuls de a trimite o săgeată în acea direcţie. Nu c-aş fi putut trimite vreuna măcar până la jumătatea distanţei.

I-am zărit pe Corb şi pe Draga de cealaltă parte a piramidei, mişcând iute din mâini. Am pornit într-acolo.

Când nu mai avem decât vreo doisprezece paşi, Corbul ne observă. Privirea lui alunecă spre armele mele. Chipul i se crispă. Un cuţit îi apăru în mână. Începu să-şi cureţe unghiile.

De uimire, m-am împiedicat. Treaba cu cuţitul era un tic. O făcea doar când era stresat. Ce-avea cu mine? Nu eu eram duşmanul.

Mi-am mutat arcul, cu săgeata în el, la subsioara stângă şi am salutat-o pe Draga. Îmi adresă un surâs larg şi mă îmbrăţişă. *Ea* n-avea nimic împotriva mea. M-a întrebat dacă poate să vadă arcul. I-am dat voie să se uite, dar nu l-am lăsat din mână. Nu puteam.

Corbul era agitat ca un om care stă pe o plită încinsă.

— Ce naiba-i cu tine? am chestionat. Te comporţi ca şi când am fi toţi nişte ciumaţi.

Comportamentul lui mă deranja. Trecuserăm prin nişte chestii nasoale împreună, eu şi Corbul. N-avea motive să-mi întoarcă spatele.

Îşi făcu gura pungă. Se scobi sub unghii până ce mi se păru că era imposibil să nu-l doară.

— Ei?

— Nu mă forţa, Cobe.

Cu mâna dreaptă am masat uşor spatele Dragăi, care stătea sprijinită de mine. Mâna stângă mi se încleştă pe arc. Încheieturile degetelor mi se albiră ca varul. Eram gata-gata să-l pocnesc pe individ. Fără pumnalul ăla, aş fi avut o şansă. E-un ticălos şi-un dur, însă am avut parte de câţiva ani care m-au făcut şi pe mine dur.

Draga părea să nu observe tensiunea dintre noi.

Spiriduş făcu un pas între noi. Îl înfruntă pe Corb şi atitudinea-i era fel de războinică precum a mea.

— Ai o problemă, Corbule. Cred că ar fi bine să purtăm o discuţie aşezată cu Căpitanul.

Corbul păru surprins. Îşi dădu seama, fie şi numai pentru o clipă, că îşi făcea duşmani. E-al naibii de greu să-l enervezi pe Spiriduş. Să-l enervezi de-adevăratelea, nu aşa cum se

enervează pe Un-Ochi.

Ceva se stinse în ochii Corbului. Arătă spre arcul meu.

— Amorezul Doamnei, mă acuză el.

Am fost mai mult descumpănit decât enervat.

— Nu-i adevărat, am parat. Şi dac-ar fi, ce?

Se foi, nervos. Privirea i se tot abătea către Draga, care stătea sprijinită de mine. Voia s-o ia de-acolo, însă nu reuşea să formuleze cererea în termeni rezonabili.

— Întâi te dai bine pe lângă Hoţul-de-Suflete, iar acum pe lângă Doamnă. Ce faci, Cobe? Pe cine vinzi?

— Ce?!

Doar prezenţa Dragăi m-a împiedicat să sar la el.

— Ajunge, spuse Spiriduş. Vocea-i era aspră, fără nicio urmă din chirăiala lui obişnuită. Acesta este un ordin. Pentru toţi. Mergem chiar acum la Căpitan şi lămurim situaţia. Altfel îţi revocăm statutul de membru al Companiei, Corbule. Cobe are dreptate. Te-ai comportat ca o jigodie în ultima vreme. N-avem nevoie de rahaturi de-astea. Avem şi-aşa destule probleme cu ăia de colo.

Arătă cu degetul spre Rebeli.

Rebelii răspunseră cu sunete de trompetă.

N-a mai avut loc nicio discuţie cu Căpitanul.

*

Era evident că la conducere se afla cineva nou. Diviziile inamice avansară în cadenţă, încet, cu scuturile aşezate ordonat, formând o carapace care ne respingea majoritatea săgeţilor. Şoaptă se adapta repede, concentrând tirul Gărzii asupra câte unei formaţiuni odată şi punându-i pe arcaşi să aştepte până ce artileria grea îi spărgea carapacea de scuturi. O metodă eficace, însă nu destul de eficace.

Turnurile şi rampele de asediu înaintau, huruind, cât puteau oamenii să le tragă de repede. Garda făcu tot posibilul, însă nu reuşi să distrugă decât câteva. Şoaptă avea o dilemă. Trebuia să aleagă între ţinte. Alese să se concentreze pe spargerea carapacelor.

De data aceasta, turnurile se apropiaseră mai tare. Arcaşii Rebeli puteau ajunge la oamenii noştri. Asta însemna că şi arcaşii noştri puteau ajunge la ei, iar ai noştri erau ţintaşi mai buni.

Duşmanul traversă şanţul cel mai apropiat, întâlnind foc

masiv de proiectile dinspre ambele niveluri. Doar când ajunseră la zidul de apărare ieşiră din formaţii, năpustindu-se spre punctele vulnerabile, unde însă nu înregistrară mare succes. Atunci atacară pretutindeni deodată. Rampele lor întârziau. Oameni cu scări veniră în fugă.

Înrobiţii nu se zgârceau. Aruncau în luptă tot ce puteau. Vrăjitorii Rebeli li se împotriviră cu trup şi suflet şi, în ciuda pagubelor suferite, reuşiră să-i neutralizeze în cea mai mare parte. Şoaptă nu se implică în astea. Era prea ocupată.

Doamna şi însoţitorii ei sosiră. Am fost chemat din nou. M-am urcat în şaua calului şi m-am alăturat grupului, cu arcul pe genunchi.

Inamicii veneau întruna. Din când în când, aruncam priviri către Doamnă. Rămânea o regină de gheaţă, perfect inexpresivă.

Rebelii câştigau teren, pas cu pas. Demolară porţiuni întregi din zidul de apărare. Oameni cu lopeţi aruncau pământ, clădind rampe naturale. Rampele de lemn îşi continuau înaintarea, însă n-aveau să ajungă prea curând.

Exista o singură insulă de pace, în jurul forvalakăi crucificate. Atacatorii o ocoleau de departe.

Trupele Lordului Jalena începeau să şovăie. Puteai prevedea pericolul ruperii rândurilor, încă dinainte ca oamenii să întoarcă ochii spre zidul de apărare din spatele lor.

Doamna gesticulă. Călătorie îşi îmboldi calul şi coborî panta piramidei. Trecu prin spatele oamenilor lui Şoaptă, printre ei şi se poziţionă la marginea nivelului, în spatele diviziei lui Jalena. Ridică suliţa, care scăpăra. De ce, nu ştiu, dar trupele lui Jalena se însufleţiră, prinseră forţă şi începură să-i împingă pe Rebeli înapoi.

Doamna gesticulă spre stânga. Pană coborî panta ca un diavol, suflând în corn. Chemarea suavă a acestuia acoperi strigătul trompetelor Rebele. Ea trecu printre soldaţii de la al treilea nivel şi-şi îmboldi calul să sară de pe zid. Căderea aia ar fi ucis orice cal. Acesta însă ateriză greoi, îşi recăpătă echilibrul, se cabră pe picioarele din spate şi necheză a triumf, în timp ce Pană suna din corn. La fel cum se întâmplase mai înainte pe flancul drept, trupele prinseră suflet şi începură să-i respingă pe Rebeli.

O siluetă mică, indigo, se căţără pe zid şi se furişă în spate,

ocolind baza piramidei. Alergă până la Turn. Urlătorul. M-am încruntat, nedumerit. Fusese oare eliberat din post?

Centrul poziţiilor noastre deveni inima bătăliei şi Hoţul se dădea de ceasul morţii să-şi ţină linia de apărare intactă.

Am auzit zgomote, m-am uitat în direcţia lor şi l-am văzut pe Căpitan, care urcase şi se apropia de Doamnă. Era călare. M-am uitat înapoi. O serie de cai fuseseră aduşi sus. M-am uitat de-a lungul pantei abrupte ce începea acolo unde se îngusta cel de-al treilea nivel şi mi-a stat inima în loc. Doamna nu plănuia un atac de cavalerie, aşa-i?

Pană şi Călătorie se dovediră o doctorie eficientă, însă nu destul de eficientă. Dădură puteri rezistenţei doar până la sosirea rampelor Rebele.

Nivelul fu cucerit. Mai încet decât mă aşteptam, dar fu cucerit. N-au supravieţuit mai mult de o mie de oameni. M-am uitat la Doamnă. Chipul ei rămânea de gheaţă şi totuşi am simţit că nu era nemulţumită.

Şoaptă revărsă o ploaie de săgeţi asupra gloatei de dedesubt. Gărzile trăgeau cu catapultele în plin.

O umbră alunecă peste piramidă. Am ridicat privirea. Covorul Urlătorului pluti pe deasupra vrăşmaşilor. Pe marginile lui stăteau ghemuiţi oameni care aruncau globuri mari cât nişte capete. Astea cădeau în masa de Rebeli, fără vreun efect vizibil. Covorul se târa spre tabăra inamică, provocând o ploaie de obiecte dintr-acelea ineficiente.

Le luă Rebelilor o oră să-şi ridice capete de pod solide la al treilea nivel şi încă o oră să aducă sus destui oameni pentru a forţa un atac. Şoaptă, Pană, Călătorie şi Hoţul îi căsăpeau fără milă. Trupele care veneau să căţărau peste mormane formate din camarazii lor pentru a ajunge în vârf.

Urlătorul îşi continuă bombardamentul până în tabăra Rebelă. Mă îndoiam că mai era cineva acolo. Toţi se aflau în gura pâlniei, aşteptându-şi rândul să ne atace.

Falsa Roză Albă stătea cocoţată pe cal în apropierea celui de-al doilea şanţ, strălucind, înconjurată de noii membrii ai consiliului Rebel. Aceştia stăteau încremeniţi, acţionând doar când unul dintre înrobiţi îşi folosea puterile. Nu făcuseră nimic în privinţa Urlătorului însă. După toate aparenţele, nici nu aveau ce să facă.

M-am uitat la Căpitan, care punea ceva la cale... Alinia

călăreţi de-a curmezişul peretelui din faţă al piramidei. *Urma* să atacăm pe pantă în jos! Ce idioţenie!

O voce lăuntrică îmi spuse: *Credinciosul meu n-are a se teme.* M-am întors spre Doamnă. Ea mă privi distantă, cu un aer regal. Mi-am întors atenţia înapoi la bătălie.

N-avea să mai dureze mult. Soldaţii noştri îşi lăsaseră arcurile deoparte şi abandonaseră armamentul greu. Îşi adunau curajul. Pe câmpie, hoarda era toată în mişcare.

Însă o mişcare vag încetinită, indecisă, se părea. Acesta era momentul când ar fi trebuit să dea buzna peste noi, să ne calce în picioare şi să se năpustească urlând în Turn, înainte ca poarta să poată fi închisă…

Urlătorul se întoarse răcnind din tabăra inamică, mişcându-se de douăzeci de ori mai repede decât ar fi putut să alerge un cal. Am privit covorul cel mare trecând pe deasupra, incapabil, şi de data asta, să-mi reprim admiraţia. Preţ de o clipă, covorul acoperi cometa, apoi trecu mai departe către Turn. Un urlet ciudat coborî spre noi, un urlet cum nu-l mai auzisem pe Urlător scoţând. Covorul pierdu înălţime, încercă să încetinească şi se ciocni de Turn, ceva mai jos de vârf.

— O, zei, am murmurat, privindu-l cum se mototolea şi văzând cum oamenii de pe el se prăbuşeau de la o înălţime de cinci sute de picioare. O, zei!

În clipa aceea Urlătorul muri sau îşi pierdu cunoştinţa. Covorul însuşi începu să cadă.

M-am uitat către Doamnă, care privea şi ea. Expresia nu i se schimbă câtuşi de puţin. Încet, cu un glas pe care doar eu îl auzeam, spuse:

— *O să foloseşti* arcul.

M-am cutremurat. Şi, pentru o clipă, imagini îmi fulgerară prin minte, sute de imagini, mult prea iuţi ca să le pricep sensul. Trăiam impresia că îmi încordez arcul…

Era furioasă. O furie atât de mare, încât mă treceau fiori numai contemplând-o, deşi ştiam că nu era îndreptată împotriva mea. Ţinta nu era greu de stabilit. Dispariţia Urlătorului nu fusese provocată de o acţiune inamică. Un singur Înrobit putea fi răspunzător de asta. Hoţul-de-Suflete. Fostul nostru mentor. Cel care se folosise de noi în atâtea intrigi.

Doamna murmură ceva. Nu sunt sigur că am auzit bine. Suna ca: „Ei i-am acordat toate şansele”.

— Noi n-avem niciun amestec, am şoptit.

— Vino.

Dădu pinteni calului. Dispăru dincolo de margine. I-am aruncat o privire disperată Căpitanului şi am urmat-o.

Coborî panta cu aceeaşi viteză cu care-o coborâse şi Pană mai devreme. Calul meu părea hotărât să ţină pasul.

Am plonjat spre un grup de oameni care strigau. În mijlocul lor era o trâmbă din praf de calcar, care urca spre cer şi se risipea în vânt, atacând Rebeli şi prieteni deopotrivă. Doamna nu se abătu din drum.

Hoţul-de-Suflete era deja pe fugă. Prieteni şi duşmani căutau să i se ferească din cale. Moartea îl înconjura. Se repezi la Călătorie, sări, îl doborî de pe cal, încălecă în locul lui, se avântă spre al doilea nivel, plonjă printre rândurile inamice, coborî spre câmpie şi porni valvârtej mai departe.

Doamna urmă cărarea croită de el, cu părul negru curgând în urmă-i ca un râu. M-am ţinut pe urmele ei, complet năuc şi totuşi incapabil să dau înapoi. Am ajuns pe câmpie la trei sute de yarzi în urma Hoţului-de-Suflete. Doamna dădu pinteni calului. Al meu ţinu pasul. Aş fi pariat că unul sau chiar amândoi bidivii se vor împiedica de piesele de echipament abandonate sau de cadavre. Şi totuşi ei, dar şi murgul Hoţului galopau cu siguranţa unor cai aflaţi pe pista unui hipodrom.

Hoţul goni drept spre tabăra inamică şi apoi prin ea. L-am urmat. Pe teren deschis, dincolo de tabără, am început să reducem distanţa. Caii erau, tustrei, neobosiţi ca nişte maşinării. Se scurseră mile. La fiecare milă, mai câştigam cincizeci de yarzi avans. Mi-am strâns arcul şi-am continuat, prin acel coşmar. N-am fost niciodată religios, dar în clipa aceea m-am simţit tentat să spun o rugăciune.

Era neînduplecată ca moartea, Doamna mea. Mi-era milă de Hoţul-de-Suflete, când avea să-l prindă.

*

Hoţul-de-Suflete gonea pe un drum şerpuit, printr-una dintre văile de la vest de Vrajă. Eram aproape de locul unde ne odihniserăm pe o culme de deal şi unde întâlniserăm fuiorul de praf de calcar. Mi-am amintit prin ce trecuserăm, atunci, în Vrajă. Un vârtej de praf de calcar – şi nu ne atinsese.

Ce se întâmpla în urma noastră? Era acesta un tertip menit să-i lase pe oamenii noştri la mila Rebelilor? Devenise clar, spre

sfârşit, că strategia Doamnei implica distrugere maximă. Că voia ca doar o mică minoritate din ambele tabere să supravieţuiască. Făcea curăţenie generală. Nu-i mai rămăsese decât un duşman în rândul înrobiţilor. Hoţul-de-Suflete. Hoţul, care fusese aproape bun cu mine. Care-mi salvase viaţa cel puţin o dată, la Scara Rupturii, atunci când Vestitoarea Furtunii ne-ar fi ucis pe mine şi pe Corb. Hoţul, singurul înrobit care-mi vorbise de la egal la egal, care-mi povestise câte ceva despre vremurile de altădată, cel care îmi satisfăcuse o parte din neostoitele mele curiozităţi…

Ce naiba căutam eu acolo, gonind ca vântul şi ca gândul alături de Doamnă, pe urmele unei fiinţe care mă putea înghiţi de viu fără să stea pe gânduri?

Hoţul dispăru după un deal şi când, după câteva clipe, am efectuat şi noi aceeaşi manevră, el se făcuse nevăzut. Doamna încetini un moment, întoarse lent capul, apoi trase de frâie şi porni spre pădurea care cobora până la marginea drumului. Se opri când ajunse la primii copaci. Calul meu se opri lângă al ei.

Doamna sări din şa. Am procedat la fel, fără a pregeta. Pe când m-am îndreptat de spate, animalul ei se prăbuşea şi al meu era mort, stând pe picioare înţepenite. Amândoi caii aveau arsuri negre, mari cât pumnul, pe grumaz.

Doamna arătă cu mâna şi o luă înainte. Ghemuindu-mă, cu săgeata în arc, m-am alăturat. Păşeam atent, fără zgomot, furişându-mă printre ierburi ca o vulpe.

Ea se opri, se aplecă şi arătă cu degetul. Am privit de-a lungul braţului ei. Timp de două secunde, imagini îmi fulgerară prin faţa ochilor. Apoi încetară. Am văzut o siluetă cam la cincizeci de paşi de noi, stând cu spatele, în genunchi, şi meşterind ceva cu iuţeală. Nu era timp pentru îndoielile pe care le exprimasem în sinea mea pe drum încoace. Creatura aceea încercase de mai multe ori să-mi ia viaţa. Săgeata mea era în aer înainte să-mi dau seama că o trăsesem.

Se înfipse drept în capul siluetei. Aceasta căzu cu faţa în jos. Am rămas o secundă cu gura căscată, după care am expirat prelung. Atât de uşor…

Grăbită, Doamna înaintă trei paşi, încruntându-se. În dreapta noastră se auzi un foşnet pripit. Ceva mişca tufişurile. Ea se răsuci şi o luă la fugă spre teren deschis, lovindu-mă peste braţ în trecere.

În câteva secunde, eram pe drum. În arc aveam o altă săgeată. Ea ridică braţul, arătă… Cincizeci de yarzi mai încolo, din pădure ieşi o formă pătrăţoasă. O siluetă aflată la bordul ei făcu o mişcare în direcţia noastră ca şi cum ar fi aruncat ceva şi eu m-am clătinat sub impactul unei lovituri invizibile. Aveam impresia că peste ochi am pânze de păianjen care îmi înceţoşau vederea. Vag, am simţit-o pe Doamnă gesticulând. Pânzele dispărură. M-am simţit întreg. Ea făcu semn către covorul ce începea să se ridice şi să se îndepărteze.

Am întins coarda şi am eliberat săgeata, fără să sper că va lovi o ţintă în mişcare de la distanţa aceea.

Şi n-o lovi, dar asta pentru că brusc covorul coborî şi lunecă într-o parte, pe când săgeata era în aer. Trecu la o distanţă de câteva degete de ceafa celui de pe covor.

Doamna făcu ceva. Aerul vibră. De nicăieri, apăru o libelulă uriaşă, asemenea celei pe care o văzusem în Pădurea Norului. Se avântă spre covor şi îl lovi. Acesta se răsuci prin aer, se dădu peste cap şi se răsturnă. Silueta căzu de pe el, strigând de disperare în timp ce se prăbuşea. În clipa în care omul atinse pământul, am lansat o altă săgeată. Se zbătu un moment şi rămase nemişcat. Ne-am repezit la el.

Doamna smulse coiful negru ce ascunde chipul victimei noastre. Şi înjură. În şoaptă, monoton, înjură ca un sergent-major.

— Ce-i? am întrebat într-un final.

Omul era mort şi mie-mi ajungea asta.

— Nu-i ea.

Se întoarse cu faţa către pădure. Preţ de mai multe secunde, chipul i se goli de orice expresie. Apoi se întoarse spre covorul care plutea în derivă. Smuci din cap spre pădure.

— Du-te să vezi dacă ăla de colo e femeie. Vezi dacă e acolo calul.

Începu să facă gesturi de chemare spre covorul Hoţului.

Am plecat, cu mintea pe punctul să dea în clocot. Hoţul era femeie, ai? Şi-ncă una abilă. Se aşteptase de la început să fie urmărită până aici de către Doamna însăşi.

Teama îmi crescu pe măsură ce înaintam prin pădure, încet, în tăcere. Hoţul le jucase tuturor un renghi şi încă unul mai viclean decât se aşteptase însăşi Doamna. Ce urma, deci? Avuseseră loc atât de multe tentative de omor la adresa mea…

Nu era oare acesta momentul să pună capăt ameninţării pe care o reprezentam, oricare ar fi fost aceea?

Dar nu se întâmplă nimic. Decât că m-am furişat până la cadavrul din pădure, am smuls un coiful negru de pe cap şi am dat, sub el, peste un tânăr chipeş. Teamă, furie şi frustrare – toate mă copleşiră. L-am lovit cu piciorul. Mare vitejie, dai într-un cadavru!

Enervarea îmi trecu repede. Am început să mă uit de jur-împrejur prin tabăra unde aşteptaseră sosiile. Stătuseră acolo o bună bucată de timp şi erau pregătite să mai stea o vreme. Aveau provizii pentru o lună.

O boccea mare îmi atrase atenţia. I-am tăiat legăturile şi m-am uitat înăuntru. Hârtii. Un teanc ce cântărea probabil optzeci de livre. M-a apucat curiozitatea.

Am cercetat împrejurimile în grabă, n-am văzut nimic ameninţător şi am scotocit ceva mai adânc. Şi imediat am înţeles ce-aveam acolo. Acelea erau documente dintre cele dezgropate de noi în Pădurea Norului.

Ce căutau acolo? Credeam ca Hoţul-de-Suflete i le predase Doamnei. Ei! Comploturi şi contra-comploturi. Poate că-i predase *câteva.* Şi poate că păstrase pentru sine altele, care credea că-i vor folosi mai târziu. Poate că-i călcaserăm pe urme atât de strâns, încât nu avusese timp să le adune…

Poate că avea să se întoarcă. Speriat din nou, m-am uitat încă odată în jur.

Nimic nu se mişca.

Unde era el?

Ea, m-am corectat. Hoţul era o ea.

Am cercetat împrejurimile, căutând dovezi ale plecării Înrobitei şi-am descoperit imediat urme de copite ce duceau în inima pădurii. Dincolo de tabără, la câţiva paşi, acestea intrau pe o potecă îngustă. M-am ghemuit, uitându-mă de-a lungul unei deschizături printre copaci, printre fire aurii de praf ce pluteau în razele soarelui. Am încercat să-mi adun curajul de-a merge mai departe.

Vino, rosti o voce mintea mea. *Vino.*

Doamna. M-am întors, uşurat că nu trebuie urmez acea pistă.

— Era un bărbat, am spus, apropiindu-mă de Doamnă.

— Aşa mă gândeam şi eu. Covorul plutea sub palma ei, la două picioare de pământ. Urcă.

Am înghiţit în sec şi i-am urmat îndemnul. Era ca şi când m-aş fi suit într-o barcă aflată în apă adâncă. De două ori a fost cât pe ce să cad. Când urcă şi ea, i-am spus:

— El… ea a rămas călare şi-a mers mai departe pe poteca din pădure.

— În ce direcţie?

— Spre sud.

Covorul se ridică uşor. Sub noi, caii morţi deveniră din ce în ce mai mici. Am început să plutim pe deasupra pădurii. Îmi simţeam stomacul ca şi când aş fi băut litri întregi de vin cu o noapte în urmă.

*

Doamna înjură printre dinţi. Şi apoi, cu voce mai tare, spuse:

— Ticăloasa! Ne-a jucat pe toţi pe degete. Inclusiv pe soţul meu.

Eu n-am spus nimic. Mă gândeam dacă să pomenesc sau nu de hârtii. Ar fi interesat-o. Însă şi pe mine mă interesau, iar dacă le pomeneam acum, n-aş mai fi avut niciodată ocazia să-mi văr nasul prin ele.

— Fac pariu că asta punea la cale. S-a descotorosit de ceilalţi înrobiţi, prefăcându-se că face parte din complotul lor. Apoi m-ar fi distrus pe mine. Şi apoi l-ar fi lăsat pur şi simplu pe Dominator în pământ. Ar fi stăpânit totul şi l-ar fi putut ţine în frâu. El nu se poate elibera fără ajutor.

Nu vorbea cu mine, ci, mai degrabă, gândea cu voce tare.

— Şi eu n-am văzut indiciile. Sau le-am ignorat. Au existat de la început. Târfă vicleană. O să ardă pentru asta.

Am început să ne lăsăm în jos. N-a lipsit mult să pierd şi puţinul pe care-l mai conţinea stomacul meu. Am coborât într-o vale mai adâncă decât majoritatea văilor din preajmă, deşi dealurile în ambele direcţii nu erau mai înalte de două sute de picioare. Am încetinit.

— Săgeată, spuse ea.

Uitasem să mai pregătesc una.

Am plutit de-a lungul văii preţ de vreo milă, apoi am urcat de-a lungul pantei până ne-am aflat la acelaşi nivel cu un afloriment de rocă sedimentară. Acolo am planat, lovindu-ne uşor de stâncă. Se simţea un vânt rece şi muşcător. Îmi amorţiră mâinile. Eram departe de Turn, într-un tărâm în care dominaţia iernii era deplină. Tremuram în continuu.

Singurul avertisment, şoptit, a fost:

— Ţin-te bine.

Covorul ţâşni înainte. La un sfert de milă distanţă se zărea o siluetă aplecată peste grumazul unui cal în galop. Doamna coborî, până am ajuns să gonim la doar două picioare de sol.

Hoaţa-de-Suflete ne văzu şi ridică o mână într-un gest de apărare. Eram aproape de ea. Am eliberat săgeata.

Covorul mă lovi când Doamna îl săltă brusc în sus, încercând să ocolească bidiviul şi călăreţul. Nu-l săltă însă destul de sus. Impactul făcu covorul să se zdruncine. Bucăţi de cadru pârâiră şi se rupseră. Ne-am răsucit prin aer. Eu m-am ţinut cu disperare, în timp ce cerul şi pământul se învârteau în jurul meu. Am mai înregistrat un şoc când ne-am izbit de sol şi ne-am răsucit din nou, dându-ne de-a dura. Atunci mi-am dat drumul şi m-am azvârlit în lături.

Într-o clipă eram în picioare, clătinându-mă şi punând încă o săgeată în arc. Calul Hoaţei zăcea la pământ, cu un picior rupt. Hoaţa era lângă el, sprijinită în mâini şi genunchi, năucă. Vârful argintiu al unei săgeţi ieşea din zona taliei ei, acuzându-mă.

Am eliberat săgeata. Şi apoi încă una, şi-ncă una, amintindu-mi de teribila vitalitate pe care Şchiopul o demonstrase în Pădurea Norului, după ce Corbul îl doborâse cu o săgeată ce purta puterea adevăratului său nume. Îngrozit în continuare, am scos sabia imediat ce-am tras şi ultima săgeată. Am atacat. Nu ştiu cum de mai aveam arma, după toate câte se întâmplaseră. Am ajuns lângă Hoaţa-de-Suflete, am înhăţat sabia şi am abătut-o în jos, într-o lovitură cu ambele mâini. Aceea a fost cea mai violentă lovitură pe care am aplicat-o vreodată. Capul Hoaţei-de-Suflete se rostogoli în ţărână. Vizorul coifului se deschise. Chipul unei femei mă privi cu ochi acuzatori. O femeie aproape leită celei împreună cu care venisem.

Ochii Hoaţei-de-Suflete se focalizară asupra mea. Buzele ei încercară să articuleze cuvinte. Am rămas înlemnit în loc, întrebându-mă ce naiba însemnau toate astea. Şi viaţa se scurse din Hoaţa-de-Suflete înainte să pot înţelege mesajul pe care se străduia să-l transmită.

Aveam să revăd acel moment de zeci de mii de ori în minte, încercând să citesc vorbele de pe buzele acelea muribunde.

Doamna se apropie de mine, târându-şi un picior. Obişnuinţa mă făcu să mă întorc, să îngenunchez…

— E rupt, spuse ea. Nu contează. Mai poate s-aştepte.

Respira scurt, precipitat. Am crezut, pentru o clipă, că era din cauza durerii. Apoi am văzut că se uita la capul de pe jos. Începu să chicotească.

Am privit acel chip atât de asemănător cu al ei, apoi am privit-o pe ea. Doamna îmi puse o mână pe umăr, permiţându-mi să-i preiau o parte din greutate. M-am ridicat încet şi am cuprins-o cu un braţ.

— Nu mi-a plăcut niciodată de ticăloasa asta, spuse ea. Nici când eram mici…

Mă privi cu fereală şi tăcu. Vitalitatea îi părăsi chipul şi redeveni din nou doamna cea de gheaţă.

Dacă va fi existat vreodată vreo scânteie de dragoste în mine, cum mă acuzau fraţii mei, atunci a pâlpâit pentru cea din urmă oară şi s-a stins. Am văzut clar ce anume voiau Rebelii să distrugă – ce voia să distrugă acea parte a mişcării întruchipată de adevărata Roză Albă, cea care nu era marioneta monstrului care o crease şi pe femeia aceasta şi care acum voia s-o nimicească pentru a semăna în lume roadele propriei terori. În clipa aceea, bucuros i-aş fi retezat şi ei capul, să-l văd în ţărână alături de-al surorii ei.

A două oară, dacă o puteam crede pe Hoaţă. A doua soră. O asemenea făptură nu merita să-i fiu loial.

Pentru orice om, norocul, puterea, tăria de-a rezista au o limită. Eu, unul, nu aveam curaj să dau curs impulsului pe care-l simţeam. Mai târziu, poate da. Căpitanul făcuse o greşeală, acceptând să intre-n solda Hoaţei-de-Suflete.

Poziţia mea specială, de Cronicar, îmi permitea oare să-l conving să renunţe la acel angajament, pe considerentul că mandatul nostru se încheiase odată cu moartea Hoaţei?

Mă îndoiam. Ar fi fost ditamai bătălia, în cel mai bun caz. Mai ales dacă, aşa cum bănuiam, Căpitanul ajutase la dispariţia Sindicului din Berii. Existenţa Companiei nu părea să fie în pericol, asta dacă supravieţuiam bătăliei. N-ar fi aprobat o altă trădare. Pus să aleagă între două încălcări ale moralităţii, ar fi considerat că acesta era răul cel mai mare.

Mai exista oare Compania? Bătălia de la Vrajă nu se încheiase doar fiindcă eu şi Doamna nu mai eram de faţă. Cine ştie ce se întâmplase cât timp noi goneam pe urmele unei înrobite trădătoare?

Am înălţat privirea către cer şi-am descoperit cu uimire că se scursese abia ceva mai mult de o oră.

Doamna îşi aminti şi ea de Vrajă.

— Covorul, doctore, zise. Să ne întoarcem fără întârziere.

Am ajutat-o să şontâcăie până la epava covorului Hoaţei. Era distrus pe jumătate, însă ea credea că va funcţiona. Am aşezat-o, mi-am recuperat arcul primit de la ea şi m-am instalat în faţă. Ea şuşoti. Covorul se ridică, scârţâind. Avea un echilibru foarte instabil.

Am stat cu ochii închişi, cumpănind în sinea mea, în timp ce ea survola locul în care Hoaţa îşi găsise sfârşitul. Nu reuşeam să mă lămuresc ce simţeam. Nu credeam că răul este un principiu activ, ci doar o chestiune de perspectivă, dar văzusem destule încât să-mi pun la îndoială propriul sistem filosofic. Dacă Doamna nu era întruparea răului, era totuşi foarte aproape de asta, atât de aproape încât deosebirea nu mai conta.

Am luat-o cătinel spre Turn. Când am deschis ochii, am văzut blocul acela mare şi negru cum creştea la orizont. Nu-mi doream să mă întorc.

*

Am trecut pe deasupra terenului stâncos de la vest de Vrajă, la o înălţime de o sută de picioare, abia plutind. Doamna trebui să-şi concentreze toate puterile ca să ţină covorul în aer. Eu eram îngrozit că ne vom prăbuşi chiar acolo sau că ne vom pierde susţinerea deasupra armatei Rebele. M-am aplecat în faţă şi am studiat puzderia de stânci, încercând să aleg un loc unde să aterizăm forţat.

Şi atunci am zărit-o pe fată.

Mai aveam de făcut un sfert din drum. Am văzut ceva mişcându-se.

— Ei?

Draga ridică privirea spre noi, umbrindu-şi ochii cu mâna. Un braţ ţâşni din umbră şi o trase la adăpost.

M-am uitat către Doamnă. Nu observase nimic. Era prea ocupată să ne menţină în aer.

Ce se petrecea? Să fi împins Rebelii Compania în ţinutul stâncos? Dar de ce nu mai vedeam pe nimeni altcineva?

Cu un efort, Doamna reuşi să ridice treptat covorul. Porţiunea triunghiulară de teren se desfăşură înaintea noastră.

Era un peisaj de coşmar. Zeci de mii de Rebeli morţi

acopereau pământul. Cei mai mulţi căzuseră în formaţie. Nivelele de apărare dădeau pe delături de morţi din ambele tabere. Înclinată într-o parte, o flamură a Rozei Albe fâlfâia în vârful piramidei. Nu vedeam nicăieri nicio mişcare. Tăcerea acaparase scena, cu excepţia murmurului unui vânt răcoros din nord.

Pentru o clipă, Doamna pierdu controlul. Am intrat în picaj. Reuşi să ne redreseze cu vreo douăsprezece picioare înainte să ne izbim de pământ.

În afara stindardelor fluturate de vânt, nimic nu se clintea. Câmpul de luptă părea născut din imaginaţia unui artist dement. Ultimii Rebeli căzuţi la datorie peste trupurile tovarăşilor lor păreau să fi murit în chinuri cumplite. Numărul lor era incalculabil.

Ne-am înălţat deasupra piramidei. Braţul morţii se întinsese pe după ea, către Turn. Poarta rămăsese deschisă. În umbra ei zăceau cadavre de Rebeli.

Pătrunseseră înăuntru.

În vârful piramidei nu erau decât câteva cadavre, toate ale Rebelilor. Camarazii mei trebuie să fi reuşit să ajungă înăuntru.

Probabil că încă se mai luptau prin coridoarele acelea labirintice. Clădirea era prea mare ca s-o poţi cuceri cât ai clipi. Am ascultat, dar n-am auzit nimic.

Vârful Turnului se ridica la trei sute de picioare deasupra noastră. Nu puteam urca atât de sus… în vârf apăru o siluetă care ne făcu semne de chemare. Era scundă şi înveşmântată în maro. Am căscat gura. Mi-aminteam un singur Înrobit care purta maro. Şchiopătând, se mută într-un loc din care ne putea vedea mai bine şi continuă să facă semne. Covorul se ridică. Încă două sute de picioare până sus. O sută. M-am uitat înapoi la panorama morţii. Un sfert de milion de oameni? Să-ţi stea mintea-n loc. Un număr atât mare încât depăşea înţelegerea omenească. Nici chiar în zilele de glorie ale Dominatorului bătăliile nu atingeau asemenea proporţii…

Am întors privirea spre Doamnă. Ea pusese totul la cale. Ea avea să fie stăpâna absolută a lumii acum – dacă Turnul supravieţuia bătăliei aflate în desfăşurare înăuntrul lui. Cine să i se poată opune? Floarea războinicilor unui întreg continent zăcea secerată…

Vreo jumătate de duzină de Rebeli ieşiră pe poartă şi începură

să trimită săgeţi înspre noi. Doar câteva ajunseră până la covor. Soldaţii se opriră şi aşteptară. Ştiau că eram în bucluc.

Cincizeci de picioare. Douăzeci şi patru. Chiar şi beneficiind de ajutorul Şchiopului, Doamna avea greutăţi. Eu tremuram în bătaia vântului, care ameninţa să ne izbească de Turn. Îmi aminteam căderea parcă nesfârşită a Urlătorului. Ne aflam taman la înălţimea de la care se prăbuşise el.

Aruncând o privire spre câmpie, am văzut forvalaka. Atârna moale pe cruce, însă ştiam că este în viaţă.

Alţi oameni i se alăturară Şchiopului. Unii aduceau frânghii, alţii lănci sau căngi lungi. Ascensiunea noastră încetinise şi mai mult. Deşi tensionată, situaţia era în acelaşi timp ridicolă: mai aveam atât de puţin până să ajungem în siguranţă şi totuşi eram atât de departe.

O frânghie îmi căzu în poală. Un sergent de Gardă strigă:

— Leag-o ca s-o putem trage sus.

— Şi eu, idiotule?

M-am mişcat cu lentoarea cu care se mişcă o stâncă, temându-mă că voi deranja echilibrul covorului. Am fost tentat să leg un nod fals, care să cedeze sub presiune. Doamna nu-mi mai plăcea foarte tare. Lumea ar fi fost un loc mai bun fără ea. Hoaţa fusese o complotistă şi-o criminală ale cărei ambiţii trimiseseră sute de oameni în braţele morţii. Îşi meritase soarta. Cu atât mai mult merita să piară sora ei, care trimisese mii şi mii de oameni pe drumul cel fără întoarcere.

O a doua frânghie fu coborâtă. M-am legat şi pe mine. Eram la doar cinci picioare distanţă de vârf şi neînstare să urcăm mai sus. Oamenii traseră de frânghii. Covorul se apropie de Turn. Cangele fură coborâte spre noi. Am apucat una.

Covorul căzu în gol.

O secundă, am crezut că mă prăbuşesc şi eu. Apoi m-au tras sus.

*

Jos se purtau lupte grele, spuseră ei. Şchiopul mă ignoră complet şi plecă în grabă să ia parte la acţiune. Am zăcut cât eram de lung pe acoperişul Turnului, bucuros să mă aflu în siguranţă. Am tras chiar şi-un pui de somn. M-am trezit singur; mi-erau alături doar vântul din nord şi cometa din ce în ce mai palidă la orizont. Am coborât să aflu deznodământul marelui plan al Doamnei.

Câştigase. Nici măcar unul dintr-o sută de Rebeli nu supravieţuise, iar majoritatea dintre supravieţuitori dezertaseră în primele faze ale luptei.

Urlătorul împrăştiase o molimă prin intermediul globurilor pe care le aruncase, molimă ce atinsese punctul critic după ce eu şi Doamna plecaserăm pe urmele Hoaţei-de-Suflete. Vrăjitorii Rebeli nu o putuseră combate. De aici, stivele de morţi.

Chiar şi-aşa, mulţi dintre duşmani se dovediseră parţial sau complet imuni şi nu toţi ai noştri scăpaseră de infecţie. Rebelii ocupaseră nivelul de sus.

Planul, în acel moment, ar fi impus un contraatac din partea Companiei Negre. Şchiopul, reabilitat, trebuia să-i ajute cu oameni dinăuntrul Turnului. Însă Doamna nu era acolo să ordone atacul. În absenţa ei, Şoaptă comandă retragerea trupelor în Turn.

Interiorul Turnului era o înlănţuire de capcane mortale, acţionate nu doar de oamenii aduşi de Urlător din est, ci şi de răniţii duşi înăuntru în nopţile dinainte şi vindecaţi de puterile Doamnei. Totul se sfârşise înainte ca eu să străbat labirintul până la camarazii mei. Când am dat, în sfârşit, de urma lor, am aflat că întârziasem câteva ore bune. Plecaseră din Turn cu ordinul de a-şi stabili pichetele pe locul unde se aflase palisada.

Am ajuns la nivelul solului cu mult după căderea nopţii. Eram obosit. Voiam doar pace, linişte şi poate un post de garnizoană într-un oraş mic… Mintea nu-mi funcţiona cum trebuie. Aveam lucruri de făcut, argumente de adus, o bătălie de purtat cu Căpitanul. El n-avea să fie de acord să renunţe din nou la un contract. Există persoane moarte din punct de vedere fizic şi persoane moarte din punct de vedere moral. Camarazii mei se numărau printre cei din urmă. N-aveau să mă înţeleagă. Elmo, Corbul, Acadea, Un-Ochi, Spiriduş, toţi aveau să se poarte ca şi când aş fi vorbit în limbi străine. Şi totuşi, îi puteam condamna? Erau fraţii mei, prietenii mei, familia mea, şi aveau un comportament moral în aceste limite. Întreaga greutate cădea pe umerii mei. Eu trebuia să-i conving că exista o datorie mai înaltă.

Sângele închegat clefăia sub copitele armăsarului, călcam peste cadavre, mânând caii pe care mi-i alesesem din grajdurile Doamnei. De ce luasem mai mulţi era un mister, aveam doar o vagă impresie că mi-ar prinde bine să-i am. Pe cel pe care îl

călărise Pană îl luasem deoarece nu mă simţeam în stare să merg pe jos.
M-am oprit să mă uit lung la cometă. Părea gata să se stângă.
— N-a fost să fie, ai? am întrebat-o. Nu pot zice că-s complet dezamăgit.
Am chicotit fals. Cum să fiu dezamăgit? Dac-ar fi fost ora de glorie a Rebelilor, aşa cum crezuseră ei, eu aş fi fost mort.
M-am mai oprit de două ori înainte să ajung la tabără. Întâia oară a fost când, în timp ce coboram pe ce mai rămăsese din zidul de apărare, am auzit înjurături şoptite. M-am apropiat de sursa zgomotului şi l-am găsit pe Un-Ochi şezând la piciorul crucii pe care era forvalaka. Vorbea fără pauză, cu glas scăzut, într-o limbă pe care n-o înţelegeam. Atât de absorbit era, încât nu mă auzi venind. Nu mă auzi nici când am plecat, un minut mai târziu, dezgustat la culme.
Un-Ochi se răzbuna pentru moartea fratelui său, Tam-Tam. La cum îl ştiam, avea să-şi prelungească răzbunarea zile întregi.
M-am mai oprit o dată în locul din care privise lupta falsa Roză Albă. Tot acolo era şi acum, foarte moartă, la o vârstă foarte fragedă. Încercând s-o salveze de boala Urlătorului, prietenii ei, vrăjitorii, îi făcuseră moartea şi mai grea.
— S-a zis cu asta.
Am întors privirea către Turn, către cometă. Doamna câştigase…
Sau nu? Cu ce se alesese, de fapt? Cu distrugerea Rebelilor? Dar ei deveniseră instrumentul soţului ei, un rău şi mai mare. El fusese cel înfrânt aici, chiar dacă numai el, ea şi eu ştiam asta! … Răul cel mai mare fusese împiedicat. Mai mult decât atât, idealul Rebel trecuse printr-un foc purificator, menit să-l călească. De acum într-o generaţie…
Nu sunt religios. Nu pot concepe ideea unor zei cărora să le pese cât de cât de umanitatea asta viermuitoare, ce fierbe în sucul ei propriu. Adică, logic gândind, a unor fiinţe de ordinul lor pur şi simplu nu le-ar păsa. Dar poate că există o forţă supremă a binelui, născută prin alăturarea subconştienturilor noastre astfel încât să devină o putere de sine stătătoare, mai mare decât suma părţilor ei. Poate, fiind o entitate mentală, nu este încorsetată de timp. Poate este în stare să vadă oriunde şi oricând, în acelaşi timp, şi să mişte pionii astfel încât ceea ce pare a fi victoria de azi să fie temelia înfrângerii de mâine.

Poate că oboseala îmi afecta gândirea. Preţ de câteva secunde, am crezut că văd ziua de mâine, că văd triumful Doamnei întorcându-se ca un şarpe şi provocându-i căderea, în cursul următoarei treceri a cometei. Am văzut o adevărată Roză Albă purtându-şi flamura spre Turn, am văzut-o pe ea şi pe tovarăşii ei la fel de clar ca şi când aş fi fost acolo, în persoană, în ziua aceea…

M-am clătinat în şaua calului lui Pană, îndurerat şi îngrozit. Căci, dacă viziunea era adevărată, *aveam* să fiu prezent. Dacă viziunea era adevărată, o cunoşteam pe Roza Albă. O cunoşteam de un an de zile. Era prietena mea. Şi o trecusem cu vederea din cauza unui handicap…

Am mânat caii către tabără. Până în momentul în care m-a oprit o santinelă, cinismul îmi revenise suficient cât să pun viziunea sub semnul îndoielii. Pur şi simplu trecusem prin prea multe într-o singură zi. Cei de soiul meu nu devin profeţi. Mai ales când se mai şi află de partea duşmanului.

Elmo a fost prima faţă cunoscută pe care-am văzut-o.

— Pe zei, arăţi oribil, spuse el. Eşti rănit?

N-am fost în stare decât să clatin din cap. Mă trase de pe cal şi mă culcă undeva, şi ăsta-i ultimul lucru pe care l-am ştiut ore bune de atunci încolo. Doar că visele mele au fost la fel de dezarticulate ca viziunea pe care-o avusesem şi nu mi-au plăcut defel. Şi n-am putut scăpa de ele.

Mintea îndură multe, totuşi. La câteva minute după ce m-am trezit, am reuşit să le uit pe toate.

7
Roza

Discuţia aprinsă cu Căpitanul dură două ore. Era neînduplecat. Nu mi-a acceptat argumentele, fie ele legale ori morale. Cu timpul, pe măsură ce veneau la Căpitan cu treburi, se prinseră şi alţii în discuţie. În clipa în care mi-am pierdut cumpătul de-a dreptul, erau de faţă majoritatea oamenilor importanţi din Companie: Locotenentul, Spiriduş, Tăcutul, Elmo, Acadea şi mai mulţi ofiţeri noi, recrutaţi pe loc, în Vrajă. Puţinul sprijin pe care l-am primit a venit de unde nici nu mă aşteptam. Tăcutul m-a susţinut. La fel şi doi dintre noii ofiţeri.

Am ieşit valvârtej. Tăcutul şi Spiriduş m-au urmat. Îmi venea

să urlu de enervare, cu toate că reacţia lor nu mă surprindea. Cu Rebelii înfrânţi, puţine erau lucrurile care să justifice încălcarea contractului de către Companie. Ar fi însemnat să ne dăm cu stângu-n dreptul. Întrebările legate de ce-i bine şi ce-i rău sunau aiurea. Cui îi păsa de ele?

Era încă devreme, la o zi după bătălie. Nu dormisem bine şi eram plin de energie nervoasă. M-am plimbat agitat, încercând să scap de ea.

Spiriduş mă supraveghe şi, odată ce m-am calmat, mi se puse în cale. Tăcutul privea din apropiere.

— Putem să stăm de vorbă? întrebă Spiriduş.

— Am tot vorbit. Nimeni nu ascultă.

— Eşti prea bătăios. Vino aici şi stai jos.

„Aici” se dovedi a fi un morman de echipamente, aproape de o vatră unde nişte oameni găteau, iar alţii jucau tonk. Aceiaşi dintotdeauna. Se uitară la mine cu coada ochiului şi ridicară din umeri. Cu toţii păreau îngrijoraţi. De parcă i-ar fi preocupat sănătatea mea mentală.

Presupun că, acum un an, dacă vreunul dintre ei ar fi făcut ceea ce făcusem eu, aş fi simţit acelaşi lucru. Era amestecul sincer de confuzie şi preocupare care se trage din grija pentru un camarad.

Încăpăţânarea lor mă irita şi totuşi nu puteam rămâne iritat, întrucât, trimițându-l pe Spiriduş după mine, demonstraseră că voiau să înţeleagă.

Jocul se derulă mai departe, la început mohorât şi în tăcere, apoi tot mai animat pe măsură ce ei îşi spuneau bârfe despre cursul bătăliei.

— Ce s-a întâmplat ieri, Cobe? întrebă Spiriduş.

— Ţi-am spus deja.

— Ce-ar fi să-mi mai spui o dată? îmi sugeră el cu blândeţe. Intră mai în detaliu.

Ştiam ce făcea. Niţică psihoterapie bazată pe presupunerea că aveam mintea zdruncinată după lunga perioadă petrecută în preajma Doamnei. Avea dreptate. Aşa era. Episodul îmi deschisese însă şi ochii, şi-am încercat să-i spun asta clar, în timp ce povesteam din nou evenimentele acelei zile, apelând la abilităţi pe care mi le dezvoltasem scriind Cronicile acestea şi sperând să-l conving că poziţia mea era raţională şi morală şi că a tuturor celorlalţi nu era.

— Aţi văzut ce-a făcut atunci când băieţii ăia din Oar au încercat să ajungă în spatele Căpitanului? întrebă unul dintre jucători.

Bârfeau despre Corb. Uitasem de el. Am ciulit urechile şi am ascultat mai multe poveşti despre faptele lui năprasnice de vitejie. Dacă te luai după ei, Corbul îl salvase pe fiecare membru al Companiei cel puţin odată.

— Unde-o fi? întrebă cineva.

Cei mai mulţi clătinară din cap. Cineva sugeră:

— Probabil o fi fost ucis. Căpitanul a trimis un detaşament după morţii noştri. Cred c-o să-l vedem coborât în pământ astă după-masă.

— Ce s-a întâmplat cu copila?

Elmo pufni pe nas.

— Dacă-l găseşti pe el, o găseşti şi pe ea.

— Apropo de copilă, aţi văzut ce s-a întâmplat când au încercat să năucească plutonul doi cu nu ştiu ce soi de vrajă? A fost ciudat. Copila s-a comportat ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Toţi au căzut la pământ ca nişte bolovani. Ea a părut doar puţin nedumerită şi l-a zgâlţâit pe Corb. Şi el s-a ridicat imediat, uite-aşa, pus pe căsăpit totul în jur. După aia, ea i-a trezit pe toţi, scuturându-i. Ca şi când vraja n-ar fi putut-o atinge sau cam aşa ceva.

— Poate fiindcă-i surdă, zise altul. Poate vraja era în sunet.

— Ei, cine ştie? Păcat că n-a scăpat, totuşi. Mă obişnuisem cu ea prin preajmă.

— Păcat şi de Corb. Aveam nevoie de el să-l împiedice pe Un-Ochi să trişeze.

Toţi râseră.

Eu m-am uitat la Tăcut, care trăgea cu urechea la discuţia mea cu Spiriduş. Am scuturat din cap. El a ridicat o sprânceană. Folosind limbajul semnelor, învăţat de la Draga, i-am spus: „Nu sunt morţi”. Şi lui îi plăcea de Draga.

Atunci el se ridică, trecu în spatele lui Spiriduş şi îmi făcu semn din cap să-l urmez. Voia să rămânem doar noi doi. M-am retras şi-am mers cu el.

I-am explicat că o văzusem pe Draga când mă întorceam după isprava cu Doamna şi că-l bănuiam pe Corb că dezerta, pe o rută care, credea el, nu era supravegheată. Tăcutul se încruntă şi vru să ştie de ce.

— N-am habar. Ştii cum s-a comportat în ultima vreme. (N-am pomenit de viziunea sau de visele mele, care acum mi se păreau, toate, mult prea fantastice). Poate i s-a urât cu noi.

Tăcutul schiţă un zâmbet care spunea că nu credea una ca asta. Spuse prin semne: *Vreau să ştiu de ce. Tu ce ştii?* Presupunea că ştiu mai multe despre Corb şi Draga decât oricine altcineva, pentru că eu scormonesc mereu după detalii personale de introdus în Cronici.

— Nu ştiu nimic ce să nu ştii şi tu. Stătea pe lângă Căpitan şi Murături mai mult decât pe lângă oricine altcineva.

Căzu pe gânduri vreo zece secunde, apoi îmi spuse prin semne: *înşeuează doi cai. Ba nu, patru, şi ia nişte merinde. S-ar putea să ne ia câteva zile. Mă duc să pun întrebări.* Atitudinea lui nu lăsa loc de discuţie.

N-aveam nimic împotrivă. Ideea unei asemenea incursiuni călare îmi trecuse şi mie prin gând, în timp ce vorbeam cu Spiriduş. O abandonasem fiindcă nu reuşeam să găsesc niciun mod de a depista urmele Corbului.

M-am dus la postul de pază, unde Elmo dusese caii noaptea trecută. Patru la număr. Un moment, am reflectat la posibilitatea existenţei unei forţe superioare, care să ne pună în mişcare. Am convins doi oameni să pună şeile pe cai cât timp eu m-am dus şi-am obţinut nişte hrană de la Murături. N-a fost uşor de convins. Voia autorizaţia personală a Căpitanului. Am căzut la o înţelegere, promiţându-i că va exista o menţiune specială despre el în Cronici.

Tăcutul mi se alătură taman când încheiam negocierile. Odată ce-am fixat proviziile pe spinarea cailor, l-am întrebat:

— Ai aflat ceva?

Răspunse prin semne: *Doar că, sunt sigur, Căpitanul ştie ceva important ce nu vrea să spună. Cred că are legătură mai mult cu Draga decât cu Corbul.*

Am gemut. Iată, din nou… Să fi ajuns şi Căpitanul la aceeaşi concluzie ca mine? Şi să o fi avut deja în cap de dimineaţă, pe când ne contraziceam? Hmm. Avea o minte sucită…

Corbul a plecat fără permisiunea Căpitanului, cred eu, dar are binecuvântarea lui. L-ai chestionat pe Murături?

— Credeam c-o să faci tu asta.

El clătină din cap. N-avusese timp.

— Fă-o acum. Eu mai am de adunat nişte lucruri.

Am dat fuga la cortul spitalului, m-am încins cu armele şi am scos la lumină un cadou pe care îl păstram pentru ziua Dragăi. Apoi i-am dat de urmă lui Elmo şi i-am spus că mi-ar trebui ceva din partea mea din banii pe care îl şterpeliserăm din Roze.

— Cât?

— Cât mai mult.

M-a privi lung, cu severitate şi s-a hotărât să nu pună întrebări. Ne-am dus la cortul lui şi am numărat banii în linişte. Oamenii nu ştiau nimic despre ei. Secretul rămăsese al nostru, al celor care merseserăm la Roze după Desfrânat. Erau însă unii care se întrebau cum de putea Un-Ochi să-şi tot achite datoriile la cărţi când nu câştiga niciodată şi nu avea deloc timp pentru obişnuitul lui negoţ la negru.

Când am ieşit din cort, Elmo m-a urmat. L-am găsit pe Tăcut deja călare şi caii gata de drum.

— Plecaţi la o plimbare, ai? întrebă el.

— Mda.

Am legat de şa arcul primit de la Doamnă şi am urcat.

Îngustându-şi ochii, Elmo ne cercetă feţele, apoi spuse:

— Noroc s-aveţi.

Se întoarse şi plecă. M-am uitat la Tăcut.

El făcu semne: *Murături susţine că nu ştie nici el nimic. L-am păcălit totuşi şi-a recunoscut că i-a dat Corbului raţii suplimentare ieri, înainte să înceapă luptele. Şi el ştie ceva.*

Ei, la naiba. Toată lumea părea să aibă o bănuială. În timp ce Tăcutul deschidea drumul, gândul mi-a revenit la confruntarea de dimineaţă, căutând indicii ale unor lucruri nelalocul lor. Am găsit câteva. Spiriduş şi Elmo aveau şi ei suspiciunile lor.

*

Nu aveam cum să evităm trecerea prin tabăra Rebelă. Păcat. Aş fi preferat să o ocolesc. Muştele şi putoarea erau insuportabile. Când eu şi Doamna trecuserăm pe deasupra ei, păruse goală. Greşit. Doar că nu văzuserăm pe nimeni. Răniţii şi însoţitorii armatei erau acolo. Urlătorul aruncase globurile sale şi peste ei.

Alesesem bine animalele. Pe lângă că luasem calul lui Pană, şi ceilalţi pe care îi selectasem făceau parte din aceeaşi rasă neobosită. Tăcutul impuse un ritm alert, întrerupând orice comunicare până când, în timp ce ne apropiam cu pas rapid de marginile regiunii stâncoase, trase de frâie şi-mi făcu semn să

studiez împrejurimile. Voia să ştie traiectoria pe care zburase Doamna la întoarcerea spre Turn.

I-am spus că veniserăm probabil cam cu o milă mai la sud de locul unde ne aflam acum. Lăsă caii în grija mea şi se apropie de stânci, înaintând încet, studiind terenul cu băgare de seamă. Nu mi-am bătut capul. El putea găsi urmele mai bine ca mine.

Totuşi, urmele acelea le-aş fi putut găsi şi eu. Tăcutul ridică o mână în aer, apoi arătă spre sol. Părăsiseră ţinuturile sterpe cam pe acolo pe unde eu şi Doamna trecuserăm graniţa în direcţia opusă.

— Nu-şi acoperă urmele, cred că se grăbeşte, am spus.

Tăcutul încuviinţă din cap şi se uită spre vest. Prin semne, îmi puse întrebări cu privire la drumuri.

Principalul drum de la nord spre sud trece cam trei mile la vest de Turn. Acela era drumul pe care-l urmaserăm spre Forsberg. Ne făceam socoteala că el se va îndrepta mai întâi într-acolo. Chiar şi-n vremuri ca acestea, drumul avea să fie suficient de circulat încât să ascundă un bărbat şi un copil. De ochii oamenilor de rând, cel puţin. Tăcutul credea că le putea da de urmă.

— Ţine minte că asta e ţara lui, am spus. O cunoaşte mai bine decât noi.

Tăcutul aprobă din cap absent, netulburat. Am aruncat o privire spre soare. Ne mai rămâneau, poate, două ore de lumină. Mă întrebam cât de mare era avansul lor.

Am ajuns la drumul principal. Tăcutul îl studie un moment, călări spre sud câţiva yarzi şi încuviinţă pentru sine. Apoi îmi făcu semn să-l urmez şi dădu pinteni calului.

Şi-aşa am călărit pe animalele acelea neobosite, oră după oră, după apusul soarelui, cât a fost noaptea de lungă, până a doua zi, îndreptându-ne spre mare, până am luat-o cu mult înaintea celor pe care îi urmăream.

Făceam pauze puţine şi rare. Mă durea tot corpul. Trecuse totuşi prea puţin timp de la aventurile mele cu Doamna.

Ne-am oprit acolo unde drumul îmbrăţişa poalele unui deal împădurit. Tăcutul indică un loc defrişat, care putea fi un bun punct de observaţie. Am aprobat. Am ieşit de pe drum şi am urcat.

Eu m-am îngrijit de cai, apoi m-am prăbuşit.

— Încep să fiu prea bătrân pentru asta, am zis şi m-a furat

imediat somnul.

Tăcutul m-a trezit la apus.

— Vin? am întrebat.

El scutură din cap şi-mi spuse prin semne că nu-i aştepta înainte de a doua zi. Dar că ar fi trebuit să ţin totuşi un ochi deschis, pentru cazul în care Corbul călătorea noaptea.

Aşa că am stat sub lumina palidă a cometei, înfăşurat într-o pătură, tremurând în vântul iernii, oră după oră, singur cu gândurile pe care nu voiam să le am. N-am văzut nimic în afara unui grup de căpriori ce traversa dinspre pădure spre zonele cu teren fertil, în speranţa că va găsi nutreţ mai bun.

Tăcutul mă înlocui cu două ore înaintea zorilor. O, ce bucurie, ce mare bucurie! Acum puteam să mă întind şi să tremur şi să am gânduri pe care nu voiam să le am. Trebuie să fi adormit totuşi la un moment dat, întrucât era lumină când Tăcutul îmi zgâlţâi umărul…

— Vin?

El încuviinţă.

M-am ridicat, mi-am frecat ochii cu dosul palmelor şi m-am uitat de-a lungul drumului. Categoric, două siluete veneau spre sud, una mai înaltă decât cealaltă. Dar, văzute de la distanţă, puteau fi orice adult şi orice copil. Ne-am strâns lucrurile şi ne-am pregătit caii în grabă, apoi am coborât dealul. Tăcutul voia să aştepte în josul drumului, după cotitură. Îmi spuse să ies pe drum, în spatele lor, pentru orice eventualitate. Cu Corbul, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

Plecă. Eu am aşteptat, tremurând în continuare, simţindu-mă foarte singur. Călătorii ajunseră pe o culme. Da. Corbul şi Draga. Mergeau repede, însă Corbul nu părea temător, convins fiind că nu-l urmărea nimeni. Trecură de mine. Am mai aşteptat un minut, m-am strecurat afară din pădure şi i-am urmărit pe după pintenul dealului.

Tăcutul stătea călare în mijlocul drumului, uşor aplecat înainte, afişând o mină sumbră. Corbul se oprise la o distanţă de cincizeci de paşi şi-şi scosese cuţitele. O ţinea pe Draga înapoia lui.

Ea mă văzu venind, surâse şi-mi făcu cu mâna. Am surâs şi eu, în ciuda tensiunii momentului.

Corbul se răsuci. Avea buzele întinse într-un rictus. În ochi îi mocnea furia, poate chiar ura. M-am oprit la o distanţă unde să

nu mă ajungă cuţitele sale. Nu părea dispus să stea la vorbă.

Am rămas cu toţii nemişcaţi preţ de mai multe minute. Nimeni nu voia să vorbească primul. M-am uitat la Tăcutul, care a ridicat din umeri. Planul lui până aici fusese.

Pe mine curiozitatea mă mânase aici. O parte din ea mi-o satisfăcusem. Erau în viaţă şi erau pe fugă. Doar motivul mai rămânea în ceaţă.

Spre uimirea mea, Corbul cedă primul.

— Ce căutaţi aici, Cobe?

Îl crezusem în stare să reziste oricât.

— Vă căutam pe voi.

— De ce?

— Din curiozitate. Eu şi Tăcutul ţinem la Draga. Eram îngrijoraţi.

Se încruntă. Nu auzea ce se aşteptase.

— Vezi, deci, că e bine.

— Mda. Aşa se pare. Dar tu?

— Ţi se pare că nu sunt?

M-am uitat spre Tăcutul. Nu avea nimic de adăugat.

— Mă-ntreb, Corbule. Mă-ntreb.

Era în defensivă.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Omul îşi îndepărtează prietenii, se comportă cu ei ca naiba, apoi fuge. Te pune puţin pe gânduri, destul cât să te duci să afli ce s-a întâmplat.

— Căpitanul ştie că eşti aici?

M-am uitat din nou la Tăcutul. Acesta încuviinţă din cap.

— Mda. Vrei să ne pui şi pe noi la curent, bătrâne? Eu, Tăcutul, Căpitanul, Murături, Elmo, Spiriduş, avem toţi o bănuială…

— Nu încerca să mă opreşti, Cobe.

— De ce cauţi mereu ceartă? Cine-a spus că vrea să te oprească? Dacă voiau asta, acum n-ai fi fost aici. N-ai fi putut pleca de la Turn.

Păru surprins.

— Murături şi Bătrânul au înţeles ce urmează. Te-au lăsat să pleci. Câţiva dintre noi ceilalţi am vrea să ştim de ce. Adică, o idee am avea noi, iar dacă e ceea ce credem, atunci cel puţin binecuvântarea *mea* o ai. Şi pe-a Tăcutului. Şi, cred, pe-a tuturor celor care nu te-au ţinut pe loc.

Corbul se încruntă. Ştia la ce făceam aluzie, dar nu reuşea să înţeleagă logica. Faptul că nu era de mult timp în Companie crea o fractură de comunicare.

— S-o spunem în felul următor, m-am oferit. Eu şi Tăcutul ne gândim că vreţi să se creadă c-aţi pierit în încleştare. Amândoi. Nu trebuie să afle nimeni că nu-i aşa.

Numai că, ştii, e ca şi cum ai fugi de acasă. Chiar dacă vă dorim tot binele, poate că ne simţim puţin răniţi din cauza felului în care o faceţi. Ai intrat în Companie prin vot. Ai trecut prin iad alături de noi. Ai... Adu-ţi aminte prin ce-am trecut noi doi, împreună. Şi tu ne tratezi de rahat. Asta nu ne pică prea bine.

Înţelese. Şi spuse:

— Uneori intervine ceva atât de important, încât nu poţi să-i spui nici măcar celui mai bun prieten. Aţi putea fi ucişi cu toţii din cauza asta.

— Mă gândeam că asta e. Hei! Nu te pripi.

Tăcutul descălecase şi începuse să discute cu Draga.

Aparent, ea nu observase tensiunea intervenită între prietenii ei. Îi spunea Tăcutului ce făcuseră şi încotro se îndreptau.

— Crezi că-i o decizie înţeleaptă? am întrebat. Opal? Atunci sunt vreo două lucruri pe care ar trebui să le ştii. Unu, Doamna a câştigat. Asta cred c-ai dedus-o. Ai prevăzut-o, altfel nu te-ai fi retras. Bun. Mai important. Şchiopul s-a întors. Ea nu i-a făcut felul. L-a repus pe picioare şi acum el e mâna ei dreaptă.

Corbul se făcu alb la faţă. Era pentru prima oară când îl vedeam cu adevărat speriat. Însă nu se temea pentru el însuşi. Se considerase un cadavru umblător, un om care nu mai are ce pierde. Însă acum o avea pe Draga şi o cauză. Trebuia cu orice preţ să rămână în viaţă.

— Mda. Şchiopul. Eu şi Tăcutul am discutat mult despre asta.

De fapt, ideea-mi venise doar cu un moment în urmă. Mă gândeam însă că ar da mai bine dacă el ar crede că o întorseserăm pe toate feţele.

— Noi credem că Doamna o să se prindă, mai devreme sau mai târziu. O să vrea să acţioneze. Dacă îţi dă de urmă, Şchiopul va porni după tine. El te cunoaşte. O să înceapă să te caute în locuri tale obişnuite, socotind că vei lua legătura cu vechi tăi prieteni. Ai vreun prieten care te-ar putea ascunde de Şchiop?

Corbul oftă şi păru să-şi piardă fălnicia. Îşi vârî armele în teci.

— Ăsta era planul meu. Mă gândeam să traversăm spre Beril şi să ne ascundem acolo.

— Beril este, teoretic, doar aliat al Doamnei, însă de fapt cuvântul ei e lege acolo. Trebuie să vă duceţi undeva unde nu s-a auzit niciodată de ea.

— Unde?

— Asta nu-i partea mea de lume.

Părea destul de calm acum, aşa că am descălecat. M-a privit precaut, apoi s-a relaxat.

— Eu am aflat, în linii mari, ce am venit să aflu. Tu, Tăcutule?

Tăcutul încuviinţă din cap şi îşi continuă conversaţia cu Draga.

Am luat punga cu bani din sacul de dormit făcut sul şi i-am aruncat-o Corbului.

— Ţi-ai uitat porţia din prada de la Roze. Am adus caii de rezervă. Aţi călători mai repede călare.

Corbul purtă o luptă lăuntrică, încercând să spună mulţumesc şi neputând trece de barierele pe care le clădise în jurul său.

— Cred că am putea porni spre…

— Nu vreau să ştiu. Am întâlnit deja Ochiul de două ori. Are ea o chestie, ca povestea să fie istorisită întru posteritate din perspectiva ei. Nu c-ar vrea să dea bine, ci doar că o vrea consemnată conform cu realitatea. Ştie cum se poate rescrie istoria. Nu vrea să i se întâmple şi ei asta. Iar eu sunt cel pe care l-a ales s-o scrie.

— Renunţă, Cobe. Vino cu noi. Amândoi, tu şi Tăcutul. Veniţi cu noi.

Fusese o noapte lungă şi solitară. Mă gândisem mult la asta.

— Nu pot, Corbule. Căpitanul trebuie să rămână pe poziţie, chiar dacă nu-i convine. Compania trebuie să rămână. Eu sunt parte din Companie. Sunt prea bătrân ca să fug de-acasă. Vom purta aceeaşi luptă, tu şi cu mine, dar eu o voi face din sânul familiei.

— Haide, Cobe. O adunătură de mercenari asasini…

— Hopa! Stai aşa. Vocea mi se înăspri mai mult decât aş fi vrut. El se opri. Ţi-aminteşti noaptea aceea în Lorzi, înainte să plecăm după Şoaptă? Când am citit din Cronici? Ce ai spus tu?

Nu-mi răspunse preţ de câteva clipe.

— Da. Că m-ai făcut să simt ce înseamnă să fii un membru al Companiei Negre. Foarte bine. Poate nu înţeleg ce înseamnă,

însă totuşi am simţit-o.

— Mulţumesc.

— Am mai scos un pachet de la oblâncul şeii.

— Acesta era pentru Draga. Vrei să stai puţin de vorbă cu Tăcutul? Am aici un cadou de aniversare.

El mă privi un moment, apoi încuviinţă. Eu m-am întors, astfel încât să nu mi se vadă lacrimile. Şi, după ce mi-am luat rămas-bun de la fată şi m-am bucurat de bucuria ei la primirea micului meu cadou, m-am dus pe marginea drumului şi am tras un plâns scurt şi tihnit. Tăcutul şi Corbul se făcură că nu văd.

Avea să-mi lipsească Draga. Şi-aveam să-mi petrec restul zilelor cu frica în sân din pricina ei. Era o scumpă, perfectă, mereu fericită. Lăsase în urmă întâmplarea din satul acela. Dar înaintea ei aştepta cel mai teribil duşman imaginabil. Niciunul dintre noi nu-i dorea una ca asta.

M-am ridicat, mi-am şters urmele lacrimilor şi l-am luat pe Corb deoparte.

— Nu vreau să-ţi cunosc planurile. Nu vreau să ştiu. Dar, pentru orice eventualitate, ascult-aici. Când eu şi Doamna l-am prins pe Hoţul-de-Suflete acum o zi, avea un teanc întreg de hârtii dintr-acelea pe care le-am dezgropat în tabăra Şoaptei. Nu i le predase Doamnei, care nu are cunoştinţă de existenţa lor.

I-am spus unde puteau fi găsite.

— O să merg într-acolo peste două săptămâni. Dacă încă le mai găsesc, o să văd ce pot afla eu însumi din ele.

El mă privi cu o mină calmă, inexpresivă. Îşi spunea că aveam condamnarea la moarte semnată dacă mai ajungeam o dată în faţa Ochiului. Însă n-o spuse cu voce tare.

— Mersi, Cobe. Dacă o să ajung vreodată pe-acolo, o să văd despre ce e vorba.

— Mda. Eşti gata să plecăm, Tăcutule?

Acesta încuviinţă.

— Draga, vino aici. Am îmbrăţişat-o îndelung şi cu putere. Să asculţi de Corb.

Mi-am desfăcut amuleta primită de la Un-Ochi şi i-am legat-o la încheietura mâinii.

— O s-o înştiinţeze dacă se apropie vreun Înrobit neprietenos, i-am spus Corbului. Nu mă întreba cum, dar funcţionează. Noroc.

— Mda.

Corbul rămase pe loc, încă încurcat, şi ne privi cum urcam în şa. Ridică fără vlagă o mână şi o lăsă să cadă.

— Să mergem acasă, i-am spus Tăcutului.

Şi am plecat la trap.

Niciunul dintre noi nu s-a uitat înapoi.

Întâmplarea aceasta nici nu avusese loc. La urma urmei, Corbul şi orfana lui nu muriseră la poarta Vrăjii?

Înapoi la Companie. Înapoi la treabă. Înapoi la înşiruirea anilor. Înapoi la Cronici. Înapoi în braţele fricii.

Mai sunt treizeci şi şapte de ani până la întoarcerea cometei. Viziunea trebuie să fie falsă. N-am cum să supravieţuiesc atâta vreme. Nu?